

**БДЕЎВУД
ДАДАЧУ
КОЛЕКЦИОНЕРИТЕ**

ОБСИДИАН

Дейвид Балдачи
Коллекционерите

На Арт и Линет
с много обич и уважение
и в памет на Джуъл Инглиш

1

Роджър Сийгрейвс напусна Капитолия след една интересна среща, оказала се изненадващо далеч от политиката. Вечерта, останал сам във всекидневната на скромния си дом в едно от предградията, той обмисли взетото важно решение. Трябваше да убие един човек, при това твърде високопоставен човек. Прие го като предизвикателство, без очакваните угризения на съвестта.

На другата сутрин се качи в колата и пое към службата си в северната част на Вирджиния. Седна зад бюрото в тясното, задръстено с мебели и папки помещение – едно от многото подобни на етаж, и отново обмисли най-важните пунктове на предстоящата операция. След известно време стигна до решението, че трябва да я изпълни лично, без помощта на трети лица. Беше убивал и преди, при това многократно. Но сега нямаше да го направи за правителството, а за себе си. Единствено за себе си.

Следващите два дни преминаха в старателна и едновременно с това решителна подготовка, съчетана перфектно с изпълнението на всекидневните му задължения. Всяко действие беше подчинено на трите основни цели, свързани с мисията: 1) Простота и ефективност; 2) Отстраняване на елемента случайност; 3) Никаква паника в случай на неочакван развой на събитията – нещо, което често се беше случвало при изпълнението на подобни задачи. Ако към тези основни правила трябваше да добави и четвърта точка, тя несъмнено би звучала така: Възползвай се от факта, че повечето хора реагират глупаво, когато става въпрос за важни неща – най-вече за собственото им оцеляване. Самият той никога не беше страдал от този недостатък.

Роджър Сийгрейвс беше на четирийсет и две, ерген, без деца. Спругата и децата просто не се връзваха с нетрадиционния начин на живот, който водеше. По време на дългогодишната си кариера в структурите на федералното правителство беше живял под фалшиво име и беше обиколил света. За щастие смяната на самоличността в компютърната ера беше смайващо лесна – просто няколко команди на клавиатурата, след което някъде в Индия се задейства мощен сървър. В резултат от модерния лазерен принтер изскача новата ти самоличност в комплект с обичайните биографични данни, лични документи и кредитни карти.

Практически той беше в състояние да си набавя необходимото от

специален сайт в интернет, използвайки личната си парола. Този сайт беше нещо като хипермаркет за престъпници, откъдето се пазаруваше всичко – от първокласни документи за самоличност и крадени кредитни карти до услугите на професионални убийци или оръжия – в случай че си решил да направиш удара лично. Ползваше услугите на дилър, който се радваше на 99-процентно одобрение на клиентелата и даваше парична гаранция на предлаганите стоки и услуги. Убийците държат на качеството.

Роджър Сийгрейвс беше висок, добре сложен и хубав мъж с гъста, чуплива руса коса. Имаше приятните маниери и заразителната усмивка на богат безделник, които привличаха погледите на жените и завистта на мъжете. И той умееше да ги използва. Когато си тръгнал да мамиш и убиваш, задължително трябва да използваш предимствата, с които те е надарила природата. В това отношение Сийгрейвс бе научил много от държавните институции. Технически погледнато, все още се водеше на служба към правителството на САЩ, но работеше и частно. „Официалното“ пенсионно осигуряване му предлагаше далеч по-малко от това, което беше заслужил за дългогодишната си служба под флага в червено, бяло и синьо. За него лично той бе главно в *червено*.

На третата сутрин след уточняващата визита на Капитолийския хълм Сийгрейвс направи няколко майсторски промени във външния си вид и облеche няколко костюма един върху друг. Малко след мръкване се качи в микробуса и потегли към едно от изисканите предградия северо-западно от столицата, където се намираха силно охраняваните посолства и луксозните резиденции.

Паркира зад сградата, разположена срещу екстравагантен клуб, в който членуваха както богати, така и хора със значително политическо влияние. Във Вашингтон може би повече от всеки друг град по света такива ги имаше в изобилие. Те много обичат да се събират на места с ограничен за простосмъртните достъп, където им предлагат прилична храна и неособено качествено вино, но в замяна на това могат да обсъждат на воля проблемите, които ги вълнуват – най-вече политиката и поредното допитване до общественото мнение.

Беше облечен в син работен комбинезон с надпис „Сервиз“ на гърба. Предварително приготвеният ключ с лекота щракна в простата брава на изоставената сграда, на която предстоеше основен ремонт. Тръгна нагоре, понесъл метално сандъче с инструменти. Вземаше стъпалата по две наведнъж и скоро се озова на последния етаж. Влезе в стаята, която гледаше към улицата, и лъчът на фенерчето писалка пробяга по голите

стени. В помещението имаше само един прозорец – открянат и с добре смазани панти при предишното му посещение.

Отвори сандъчето и бързо сглоби снайпера. Завъртя заглушителя върху специално направената резба на дулото и вкара патрон в цевта. Само един, както винаги. Факт, който издаваше високо професионално самочувствие. Пристъпи към прозореца и го вдигна на два-три сантиметра, колкото да промуши дулото. После хвърли поглед на часовника си и бързо огледа улицата. Не се притесняваше, че може да бъде засечен, тъй като сградата беше абсолютно тъмна, а пушката беше изработена по специална технология, за да променя цвета си според околната среда.

Господи, колко ползи бе донесла на хората обикновената нощна перепрода!

Пред входа на клуба спря луксозна лимузина, плътно следвана от колата на охраната. Сийгрейвс се прицели в главата на един от мъжете, които стъпиха на тротоара, но не натисна спусъка. Още беше рано. Мъжът се насочи към входа, следван от цяла тълпа телохранители със слушалки в ушите и дебели вратове, стегнати в колосани бели яки. Лимузината и колата на охраната потеглиха бавно.

Сийгрейвс отново погледна часовника си. Още два часа. Продължи да наблюдава улицата. Пред клуба спираха таксита и лимузини, от които слизаха жени със сериозно изражение, облечени в строги делови костюми и с изкуствени бижута вместо обичайните многокаратови брилянти „Де Беерс“ и тоалети на „Версаче“. Кавалерите им – също със сериозни лица, носеха раирани костюми и едноцветни вратовръзки и изглеждаха в лошо настроение.

Мога да ви уверя, господо, че настроението ви няма да се подобри.

През следващите бавни и монотонни сто и двамадесет минути очите му нито за миг не се отделиха от входа на масивната тухлена сграда. През широките прозорци от двете страни се виждаха гостите, които дискретно разговаряха на групички с питиета в ръце.

Е, добре, време е за работа.

Сийгрейвс огледа улицата за последен път. Никой от редките минувачи не поглеждаше нагоре. Винаги беше така. Никой не подозираше за присъствието му. Търпеливо изчака обектът да влезе за пореден път в кръстчето на мерника, след което пръстът в тънката ръкавица бавно се уви около спусъка.

Не обичаше да стреля през стъкло, въпреки че това не оказваше никакво влияние върху точността на специалните муниции, които

използваше.

Шльоп! Мекият звук почти се сля с тряска на счупеното стъкло и със звука от рухването на едрото тяло върху излъскания дъбов паркет. Почитаемият Робърт Брадли не изпита абсолютно никаква болка. Куршумът пръсна мозъка му преди импулса, който би трябвало да предаде командата за писък на ужас. *Всъщност това не е чак толкова лоша смърт.*

Сийгрейвс спокойно остави пушката и свали комбинезона. Под него се показва униформа на силите на реда в окръг Колумбия. Сложи на главата си предварително подготвената фуражка и се насочи към аварииното стълбище. Излезе на улицата и веднага долови писъците на ужас, които долитаха от клуба. От момента на изстрела бяха изминали едва деветнайсет секунди. Знаеше го със сигурност, защото мислено измерваше времето с точността на хронометър. Обърна гръб на сградата и ускори крачка, изчислявайки времето за следващите си действия. Секунда по-късно, точно според прецизно изработения сценарий, до слуха му достигна боботенето на мощен мотор. Измъкна пистолета си и хукна. Разполагаше с пет секунди. Изскочи иззад ъгъла в момента, в който колата профуча покрай него и почти го повали. Отскочи в последния момент, след което рязко се завъртя и зае позиция в средата на уличното платно.

Станали свидетели на сцената, няколко души на отсрещния тротоар започнаха да крещат и да сочат след бързо отдалечаващата се кола. Сийгрейвс стисна пистолета с две ръце и натисна спусъка. Халосните патрони гърмяха почти като истински. След петия изстрел той прибра оръжието и се понесе по асфалта. На половин пресечка по-нататък го чакаше кола без отличителни знаци, която включи скритата си сирена и потегли в мига, в който той затръшна вратата. На покрива ѝ се завъртя мигащ полицейски буркан.

„Преследваният“ автомобил зави на следващата пресечка вляво, после влезе в първата тясна уличка и закова в средата на платното. Водачът изскочи навън и се стрелна към лимоненозелен „Фолксваген Бийтъл“, паркиран непосредствено зад колата на Сийгрейвс. Миг по-късно вече го нямаше.

Втората кола изключи сирената и буркана в момента, в който изчезна от погледа на евентуалните очевидци пред входа на клуба, след което пое в противоположна посока. Мъжът на волана изобщо не извърна глава, когато Сийгрейвс се прехвърли на задната седалка и започна да сваля униформата. Под нея се показва екип за джогинг, плътно прилепнал

по тялото му. Секунда по-късно на краката му се появиха черни марафонки. Между седалките лежеше шестмесечен черен лабрадор с намордник. Колата се стрелна по улицата, зави наляво и спря на тротоара пред кварталната градинка, абсолютно пуста в късния час. Шофьорът го изчака да слезе, даде газ и изчезна.

Стиснал в ръка кайшката на „домашния си любимец“, Сийгрейвс спокойно започна среднощната си разходка. В близост до пресечката покрай него профучаха четири патрулни коли, но ченгетата дори не го погледнаха.

Минута по-късно небето в другия край на града се озари от огнено сияние. Беше се взривила наетата от покойника къща, за щастие абсолютно празна. Като причина за инцидента най-вероятно щеше да бъде посочено изтичане на газ, но по-късно, когато федералните власти го свържиха с убийството на Брадли, въпросителните щяха да станат много повече и значително по-трудни.

Сийгрейвс пробяга три преки, зарязва кучето и се качи в колата, която го чакаше наблизко. След по-малко от час си беше у дома. Междувременно правителството на Съединените щати трябваше да потърси нов председател на Камарата на представителите, който да замести внезапно починалия Робърт „Боб“ Брадли. *Кое то няма да е много трудно*, помисли си на следващата сутрин Сийгрейвс на път за работа, след като беше прегледал пресата. *Реално погледнато, този проклет град гъмжи от шибани политици. Точно така, шибани!* Спря на бариерата, показва служебната си карта на въоръжената охрана и беше пропуснат с леко кимане.

Влезе през централния вход на огромната по размери, но ниска постройка в Лангли, Вирджиния, премина със спокойна крачка през допълнителните проверки и се насочи към работното си място – кутийка два на три, задръстена от кантонерки и шкафове за документи. В момента той се водеше чиновник средна категория, чието основно задължение беше да поддържа контактите на Управлението с лишените от мозък тъпаци на Капитолийския хълм, имали късмета да съберат достатъчно гласове на последните избори. Тази работа не беше толкова изтощителна, колкото предишната, и на практика не беше нищо повече от традиционния кокал, който началниците милосърдно подхвърлят на амортизираните си служители. За разлика от доскорошната си практика днес ЦРУ се грижеше за своите „специални“ агенти с понижени от възрастта рефлексии и желание за работа.

Докато прелистваше папка с някакви досадни документи,

Сийгрейвс изведнъж си даде сметка колко много му беше липсвало убиването. Вероятно така се чувстваха всички, за които извършването на убийство бе просто професия. Във всеки случай нощната мисия му се отрази добре, връщайки част от славното минало.

Този проблем беше решен, но Роджър Сийгрейвс знаеше, че скоро ще възникне друг. Не се притесняваше от това просто защото винаги беше подходдал творчески и бе намирал вярното решение. Някои неща са въпрос на дарба.

2

Комините на старата тухларна бълваха облаци черен дим, който със сигурност съдържаше достатъчно канцерогенни вещества за увреждане на едно-две поколения. Небето беше покрито с тъмни дъждовни облаци. Няколко души се бяха скупчили около мъж, заел позиция в средата на тясната уличка. Индустриалното градче бавно умираше – по подобие на стотиците свои събратя в Китай, които се задушаваша от смог и мизерно заплащане. Тълпата не беше свидетел на престъпление, нямаше трупове. Мъжът в средата на уличката не беше поредният Шекспир, търсещ публика за гениалните си рими, не беше дори гръмогласен проповедник, обещаващ опрощение на греховете лично от Исус – разбира се, срещу малка лепта в полза на божествената кауза. Мъжът беше обикновен уличен мошеник, който правеше всичко възможно да прибере парите на зяпачите с помощта на играта „Монти“ с три карти.

Помагаха му екип професионални „примамки“, които правеха внимателно планирани печеливши залози с цел да заблудят колебаещите се. Не липсваше и „оградата“ – обичайният пазач, който следеше за евентуалната поява на представителите на реда. В случая това беше едър и флегматичен тип, на когото явно му се спеше. Така поне изглеждаше в очите на жената, която наблюдаваше сцената от другия край на уличката. „Въжеиграчите“ – две млади и енергични момчета, правеха всичко възможно да захванат главния изпълнител със свежа публика, да накарат хората да участват в игра, в която печалби за тях изобщо не се предвиждаха.

Жената направи няколко крачки към зяпачите, които надаваха виковете на тържество или разочарование в съответствие със залозите. Самата тя беше започнала кариерата си като „примамка“ за един от най-ловките измамници в страната. Този човек обикаляше градове и села и откъмваше минимум по два бона в рамките на един час – при това толкова умело, че жертвите му проклинаха единствено лошия си късмет. В това нямаше нищо чудно, защото беше стажувал при най-добрия учител – също като нея. Обикновено прибягваше до трика с дамата най-отгоре, която в подходящия момент беше заменяна със следващата карта благодарение на дълго тренирана ловкост. Всъщност в това се състоеше и същността на измамата.

Както можеше да се очаква, правилата на играта бяха съвсем

прости: участникът трябваше да открие дамата сред трите карти на масичката, които измамникът разместваше със светкавична бързина. Нещо абсолютно невъзможно, защото въпросната дама просто напускате триото в подходящия момент. После, миг преди „истинската“ позиция на въпросната дама да бъде установена, тя заемаше мястото си благодарение на ловките пръсти на мъжа. Това бе древна игра, чрез която са били обирани всички – от маркизи до моряци, откакто съществуват картите.

Жената зае позиция зад един контейнер за смет, срещна погледа на човек от тълпата и бавно си сложи големи слънчеви очила с огледални стъкла. В следващата секунда вниманието на „оградата“ беше привлечено от залагащото хубаво момиче с минипола. То се наведе да прибере изпуснатата банкнота и пред очите на дебелака се разкри стегнатото задниче, зле прикрито от червените прашки. Горилата се ококори, очевидно решил, че е извадил голям късмет. Но и тук, както при играта на карти, участието на късмета беше напълно изключено. Жената беше платила на красивото миньонче за номера с изпускането на банкнотата, който трябваше да бъде осъществен в мига, в който тя си сложи слънчевите очила. Простата тактика за отвличане на мъжкото внимание действа безотказно още от времето, когато жените са започнали да носят дрехи.

Четири бързи крачки бяха достатъчни. Жената се изправи пред масичката на измамника, пропусната безпроблемно от тълпата зяпачи.

Вдигнала служебната карта над главата си, тя заби пръст в лицето на мъжа – нисък, порядъчно закръглен, на средна възраст, с черна брадичка, зелени очи и две от най-сръчните ръце в страната.

– Документите за проверка!

Очите на измамника под ниско нахлупената шапка се спряха върху лицето ѝ, а пръстите му бавно разкопчаха палтото и измъкнаха портфейла.

– Купонът свърши, граждани – добави жената и разтвори якето си, за да покаже сребърната значка на колана.

Множеството бавно започна да се разпръсква. Представителката на реда беше на около трийсет и пет, висока, с широки рамене и дълга червеникава коса. Носеше тясно прилепнали черни джинси, зелено поло и късо кожено яке. Мускулчетата на дългата ѝ шия потрепваха, а тъмните очила скриваха малък белег във формата на рибарска кукичка под дясното око. – Казах, че купонът свърши! – леко повиши глас тя. – Вземайте си парите и изчезвайте!

Но банкнотите върху масичката вече се бяха изпарили и тя знаеше

къде са. Тоя *наистина* си го биваше. Беше реагирал светкавично въпреки изненадата. В такива ситуации човек като него трябва да се погрижи за парите – единственото нещо, което имаше значение. Играчите се разпръснаха, без да повдигат въпроса за изчезналите си залози.

Горилата направи колеблива стъпка напред, но замръзна под унищожителния поглед на жената.

– Хич не си и помисляй! – ледено процеди тя. – Във федералния пандиз направо плачат за дебелаци като теб! – Замълча за момент, огледа го от глава до пети и иронично добави: – Мисля, че ще получат много повече, отколкото очакват!

Устните на дебелака видимо затрепериха, краката му инстинктивно отстъпиха към близката стена.

– Няма да стане, момченце! – изръмжа червенокосата и заплашително тръгна към него. – Като казах „изчезвайте“, имах предвид и теб!

Онзи хвърли нервен поглед към дилъра, който рече успокоително:

– Тръгвай, тръгвай. После ще се видим.

Жената го изчака да изчезне зад ъгъла, после хвърли бегъл поглед на документите на измамника и го изправи до стената за обичайния обиск. Приключи за секунди, пристъпи към масичката и обърна една от трите карти. Беше дама пика.

– Май печеля, а? – заяви тя.

Дилърът запази пълно самообладание.

– Откога федералните обръщат внимание на невинни игри на късмета? – попита той.

– Добре, че жертвите ти не знаят колко късмет има в тази игра – отвърна жената и небрежно хвърли картата обратно. – Може би трябва да просветля по-ячките от тях, които със сигурност ще проявят желание да те изкормят!

– Добре де, печелиш – промърмори онзи, хвърляйки кос поглед към черната дама на масата. – Защо не си кажеш цифрата?

В ръцете му се появи дебела пачка банкноти.

Вместо отговор жената хвърли служебната си карта на масата, към която прибави и значката. В очите на мъжа се появи недоумение.

– Давай, давай – леко се усмихна тя. – Аз нямам тайни.

Ръката му бавно се протегна към документите. „Служебната карта“ не беше издадена от федералните власти. В пластмасовото калъфче се мъдреше карта за „Костко“, а значката се оказа парче ламарина с логото на немска бира.

В следващия миг жената свали огледалните очила и очите на мъжа

се разшириха от изненада.

– Анабел?!

– Какви ги вършиш, Лио? – попита Анабел Конрой. – Защо, по дяволите, си се заврял в тази смърдяща дупка и обираш горките нещастници?

Лио Риктър сви рамене, но на лицето му грейна широка усмивка.

– Времената са такива. А на момчетата нищо им няма, само дето са малко зеленички. Играта обаче си е същата и никога няма да ни подведе... – Размаха пачката и я натика обратно в кесията на колана си, после събърчи вежди. – Все пак е гадно да ми се правиш на ченге!

– Да съм *казала* такова нещо? – отвърна с усмивка червенокосата. – Хората просто ме възприеха като ченге. Това крепи кариерата ни, Лио. Ако имаш достатъчно кураж, хората те вземат за такъв, какъвто искаш. Между другото ти току-що направи опит да *подкупиш* ченге!

– Скромният опит ме учи, че това съвсем не е невъзможно. – Лио й поднесе пакета цигари, който измъкна от джобчето на ризата си.

Анабел отказа с поклащане на глава и смени тона:

– И колко изкарваш от дребните измами?

Лио дръпна от цигарата, погледна я подозрително и изпусна дима през ноздрите си, имитирайки насрещните комини, които продължаваха да бълват отрова.

– Тортата се разпределя – промърмори той. – Трябва да се грижа и за работниците си.

– Работници? – изсмя се тя. – Остава да кажеш, че им плащаш и осигуровките! – Не го изчака да отвърне, усмивката ѝ се стопи. – Играта „Монти“ винаги е била в обсега на радара ми, Лио. Затова казвай колко. Питам, защото имам основателни причини.

Облегна се на стената, скръсти ръце и зачака.

– Работим на пет места, като се сменяме – обясни Лио. – Средно по шест часа на ден. На добро място се изкарват три-четири бона. Тук има много момчета от профсъюзите, дето не си знаят мангизите. Но скоро изчезваме. Говори се за нови съкращения в бранша, няма смисъл да ни запомнят физиономииите. Е, ти знаеш това по-добре от мен, излишно е да ти обяснявам. От цялата работа изкарвам към шейсет бона, но напоследък разходите са високи. Спестил съм към трийсет, до зимата трябва да ги удвоя. Така ще се закрепя за известно време.

– Но *само* за известно време, нали? – Анабел Конрой пристъпи към масата да си прибере картата и тенекиената значка. – *Искаш* ли да спечелиш големи пари?

– Когато ми зададе този въпрос за последен път, стреляха по мен!

– Стреляха по *нас*, защото *ти* прояви алчност!

Вече не се усмихваха.

– За какво става въпрос? – попита Лио.

– Ще ти кажа, но след като направим една-две дребни акции. Трябват ми малко налични за големия удар.

– Големият удар! Кой днес се занимава с такива неща?

Тя извърна глава и го изгледа от горе до долу. С ботушите на високи токове беше почти метър и осемдесет.

– Аз. И никога не съм спирала.

– При последната ни среща не беше ли брюнетка? – попита Лио, най-сетне забелязал червената ѝ коса.

– Такава съм, каквато трябва да бъда.

По лицето му пробяга усмивка.

– Ей богу, Анабел! Все си е същата!

– Не същата, а по-добра – отвърна с твърд поглед тя. – Включваш ли се?

– Какво е нивото на риска?

– Високо. Хонорарът също.

Наблизо писна оглушителна автомобилна аларма, но никой от двамата не трепна. Без железни нерви и самообладание престъпници от техния калибър стават клиенти на местата за изтърпяване на наказания или просто умират.

– Окей, включвам се – съгласи се най-сетне Лио. – А сега какво?

– Сега ще привлечем още двама души.

– Значи мач на звездите, а? – поинтересува се с блеснали очи той.

– Големите удари се правят от най-добрите – кимна Анабел и вдигна черната дама. – А печалбата ще ми изплатиш под формата на една вечеря.

– Боя се, че ресторантите наоколо не предлагат изтънчено меню.

– Няма да ядем тук. След три часа отлитаме за Ел Ей.

– Какво?! Не съм си събрал багажа, а нямам и билет!

– Имаш. Пуснах го в горния джоб на якето ти, докато те обискирах.

– Очите ѝ изразително опипаха добре очертаното му коремче. – Струваш ми се малко напълнял, Лио.

Обърна се и тръгна напред. Лио трескаво опипа якето си. Самолетният билет действително се оказа в джоба му. Грабна тестето и хукна след нея, зарязвайки масичката.

„Монти“ излизаше във ваканция за известно време. Такива бяха

правилата на голямата игра.

3

По време на вечерята в Ел Ей Анабел сподели с новия си партньор части от плана си, свързани най-вече с двамата играчи, които искаше да привлече в екипа.

– Звучи добре – кимна Лио. – Но все още не ми казваш нищо за големия удар.

– Всичко по реда си – отвърна Анабел, докато въртеше чашата между пръстите си, а очите ѝ механично оглеждаха елегантното заведение.

Поemi дъх, открий свалача. Тя отметна червените кичури от лицето си и очите ѝ срещнаха погледа на някакъв тип, седнал през три маси от тях. Вече цял час копелето нагло я зяпаше и ѝ правеше многозначителни знаци, докато дамата му седеше с унижен вид и мълчаливо пушеше. Видял, че го гледа, онзи облиза устни и намигна.

Надявай се, скъпи.

– Няма начин да те прецакам, Анабел – прекъсна мислите ѝ Лио. – Нали вече сме го правили, по дяволите?

– Вярно, но за *моя* сметка – отбеляза тя.

– Можеш да ми кажеш, защото вече сме партньори. Знаеш, че съм гроб!

Анабел си допи виното и се взря в лицето му.

– Не се напъвай, Лио – въздъхна тя. – Дори ти не си достатъчно добър лъжец.

Сервитърът се изправи пред масата и ѝ подаде визитна картичка.

– От господина отсреща – поясни той, кимайки към зяпача.

Анабел пое картичката. Под името пишеше, че мъжът е откривател на таланти, а на обратната страна той уточняваше какъв сексуален акт иска да направят.

Е, добре, господин откривател на таланти. Сам си го изпроси.

Стана и се насочи към голямата маса в ъгъла, около която се бяха настанили петима мъже в раирани костюми. Те я огледаха заинтригувано и се засмяха на репликата, която им подхвърли. Тя свойски погали главата на единия, след което се наведе и докосна с устни бузата на съседа му – як мъжага с широки рамене и сивеещи бакенбарди, някъде около четирийсет. Развеселената компания с готовност се смести, за да ѝ направи място на масата. Пет минути по-късно тя стана, докато Лио я

наблюдаваше с любопитство, и се насочи към изхода. Когато тя мина покрай масата на сваляча, той подхвърли:

– Непременно ми се обади, скъпа! Направо изгарям по теб!

Анабел грабна чаша вода от таблата на преминаващия сервитьор и я лисна в скута му.

– Това ще те охлади, жребецо!

– Мамка му! – скочи на крака той, а дамата му вдигна ръка да прикрие усмивката си. – Ще си платиш за това, кучко!

Със светкавично движение Анабел протегна ръка и стисна китката му.

– Виждаш ли онези момчета там? – изсъска тя и кимна към компанията на голямата маса, която смръщено наблюдаваше развоя на събитията. Един от мъжагите многозначително изпука с пръсти, друг пхна ръка под самото си.

– Понеже цяла вечер ме зяпаш, вероятно си забелязал, че си поговорих с тях – продължи с равен тон Анабел. – Те са от фамилията Москарели, а онзи в дъното е Джоуи-младши, бившият ми съпруг. Формално погледнато, вече не съм част от фамилията, но вероятно знаеш, че никой не може да прекъсне връзките си с подобен клан.

– Москарели? – вдигна вежди онзи. – Кои са те, по дяволите?

– Преди ФБР да прочисти Вегас, те бяха третата по сила престъпна групировка в страната. В момента възстановяват структурите си и слагат ръка върху профсъюзите на работниците по чистотата в Ню Йорк и Нюарк. – Пръстите й леко се стегнаха около китката му. – Ако имаш проблем с мокрите гащи, Джоуи с готовност ще ти помогне.

– Не си въобразявай, че вярвам на тези глупости! – запъна се свалячът.

– В такъв случай иди да си поговориш с него.

Онзи хвърли бегъл поглед към голямата маса. Стиснал ножа за бифтек в огромната си лапа, Джоуи-младши правеше опит да се изправи, а мъжът до него го дърпаше обратно.

– А може би искаш Джоуи да дойде при теб? – небрежно подхвърли Анабел. – Бъди спокоен, ще се разминеш с леки телесни повреди, защото в момента са го пуснали под гаранция и едва ли ще рискува да ядоса федералните.

– Не, не! – разтревожено запротестира мъжът и с мъка отмести поглед от ножа в ръцете на Джоуи-младши. – Всъщност нищо не е станало. Само се понамокрех, и толкоз. – Отпусна се обратно на стола и сложи салфетката в скута си.

Анабел се обърна към дамата му, която правеше неуспешни опити да сподави злорадото си хихикане.

– Смешно ли ти се струва, скъпа? Имай предвид, че хората се смеят на теб, а не с теб! Съветвам те да проявяваш повече достойнство, иначе цял живот ще си останеш в компанията на задници като тоя тук, разбира се, докато остарееш и вече никой не ти обръща внимание!

Жената престана да се смее.

– Излиза, че съм си губил времето с книгите на Дейл Карнеги – каза Лио, докато напускаха заведението. – А е трябвало да бъда близо до теб.

– Стига, Лио.

– Добре, добре. Но каква е тая фамилия Москарели? Кои бяха онези вътре?

– Счетоводители от Синсинати, събрали се да пийнат и евентуално да заковат нещо.

– За твой късмет изглеждаха доста застрашително.

– Не беше късмет. Казах им, че репетираме на живо сцена от бъдещ филм – нещо, което в Ел Ей се случва всеки ден. Помолих ги да се направят на мафиоти, за да придадат повече достоверност на сцената. Дори им обещах, че ако се представят добре, ще ги включа във филма. Представи си вълнението на тези обикновени хора.

– Добре де, но откъде беше сигурна, че онзи нещастник ще ти подхвърли нещо на излизане?

– Не знам, Лио – въздъхна Анабел. – Може би ме предизвика издутината в панталоните му. Нима допускаш, че го полях с водата ей така, от проклетия?

На другия ден, удобно настанени в наетия тъмносин линкълн, двамата пътуваха по Уилтшър Булевард в Бевърли Хилс. Лио внимателно оглеждаше магазините.

– Как се сдоби с информацията за него? – попита той.

– По обичайните канали. Той е млад и няма голям опит на улицата, но специалността му е доста интересна.

Анабел вкара колата в паркинга и махна към близката витрина.

– Ей там работи. Жертвите му най-често са обикновени клиенти.

– Как изглежда?

– Метросексуален.

– Какво е пък това *метросексуален*?! Някаква нова разновидност на педерастията?

– Наистина имаш нужда от повече контакти, Лио. И от по-високи компютърни умения.

След минута влязоха в изискания бутик, където ги посрещна строен и красив младеж в елегантни черни дрехи и руса, пригладена назад коса. По бузите му беше избила модерната напоследък едnodневна брада.

– Сам ли работите? – полюбопитства Анабел, оглеждайки няколко клиентки на високи токчета, които небрежно се разхождаха между шандовете. Те несъмнено бяха богати, защото цените на изложените обувки започваха от хиляда долара чифта, предлагайки на щастливите купувачки шанса да балансират на 10-сантиметрови токчета въпреки опасността да скъсат ахилесово сухожилие.

– Така ми харесва – каза елегантният младеж. – Приятно ми е да обслужвам клиентите.

– Не се и съмнявам – промърмори Анабел.

После, търпеливо изчакала клиентките да си тръгнат, тя отиде до вратата и обърна табелката. Лио откачи някаква дамска блузка и тръгна към касата, а Анабел небрежно се насочи към пространството зад нея. Младежът протегна ръка да вземе кредитната карта на Лио, но тя се изплъзна и падна на пода. Наведе се да я вдигне, а когато се изправи, установи, че Анабел е точно зад гърба му.

– Хубава играчка – подхвърли тя, оглеждайки портативното устройство за разчитане на кредитни карти, в което потъна пластмасовото картонче на Лио.

– Не можете да влизате зад щанда, госпожо – намръщено каза младежът.

Анабел не му обърна внимание.

– Сам ли го изработи? – попита тя.

– Това е уред за удостоверяване валидността на картите! – отсече продавачът. – Напоследък имаме доста случаи с крадени кредитни карти и собственикът държи да го използваме. Вграденото в него четящо устройство регистрира точната комбинация от цифри и букви в пластмасовото покритие. А аз се старая да го използвам незабелязано, за да не притеснявам клиентите. Надявам се, че разбирате.

– И още как – кимна Анабел, протегна ръка зад гърба на младежа и взе апаратчето. – Но разбирам и още нещо, *Тони*. Тази машинка разчита името на собственика и номера на банковата му сметка, които автоматично прехвърля на магнитен носител. След което ти остава само да направиш още една, фалшива карта.

– По-скоро да продадеш комбинацията на хората, които се

занимават професионално с тия неща – добави Лио. – Така твоите *метросексуални* ръчички си остават чисти, нали?

Очите на Тони объркано се местеха от единия към другия.

– Откъде знаете името ми? – попита той. – Вие ченгета ли сте?

– О, нещо повече – успокоително отвърна Анабел и прехвърли ръка през слабичките му рамене. – Ние сме като теб.

Два часа по-късно вече бяха на пристанището за яхти на Санта Моника. Денят беше слънчев, откъм океана подухваше топъл ветрец.

– Бях забравил тази красота – въздъхна Лио, избърса потта от челото си и съблече кожестото яке.

– Хубаво време плюс най-добрите клиенти – отбеляза Анабел. – Нали затова сме тук? А най-добрите клиенти изискват и...

– Най-изкусните измамници – довърши вместо нея Лио.

– Ето го и Фреди Дрискол – подхвърли след малко тя. – Краля на фалшификаторите.

Лио присви очи под ярките слънчеви лъчи, но въпреки това му трябваше време, за да разчете табелата над малката сергия.

– „Раят на марковата стока“?

– Точно така. Направи каквото ти казах.

– Че кога съм правил нещо друго? – въздъхна Лио.

Спряха пред сергията, върху която акуратно бяха подредени джинси, дамски чанти от световноизвестни марки, часовници и други аксесоари. Възрастният продавач ги поздрави с подчертана любезност. Беше дребен и възпълен, с приятно лице. Изпод сламената му шапка стърчаха бели кичури.

– Много добри цени! – възкликна Лио, докато разглеждаше изложената стока.

– Така е, защото над мен няма посредници, а само небето, слънцето и морето – гордо рече старецът.

След кратък оглед двамата си избраха няколко неща и Анабел подаде на продавача сто долара.

Човекът надяна на носа си очила и вдигна банкнотата срещу светлината.

– Съжалявам, госпожо – поклати глава той. – Мисля, че тези пари са фалшиви.

– Прав си – небрежно кимна Анабел. – Аз пък мисля, че е нормално да платя с фалшиви пари за фалшива стока.

Онзи дори не мигна. На лицето му продължаваше да грее приветлива усмивка.

Анабел изследва банкнотата по начина, по който го беше направил продавачът.

– Проблемът не е в майсторството на фалшификатора – каза тя. – Мнозина могат да копират холограмата на Франклин без грешка. Но за устойчивостта ѝ при наблюдение от различен ъгъл е нужна печатарска техника, която струва 200 милиона долара. В Съединените щати има само една такава, но фалшификаторите нямат достъп до нея.

– Ти обаче хващаш специалния молив и майсториш портретчето на стария Бени като воден знак – намеси се Лио. – Умниците вдигат банкнотата на светлината и виждат това, което искат да видят, но то всъщност не е никаква холограма, а само илюзия за нея.

– Затова веднага хвана ментето – добави Анабел. – Защото сам го е правил много по-добре. – Тя вдигна чифт джинси от сергията. – На твоето място бих посъветвала производителя да слага марката и на ципа, както е при оригиналните. – Хвърли джинсите обратно и вдигна някаква дамска чантичка. – Това тук също се познава, че е менте, защото липсват двойните шевове по дръжката.

– А пък ролексите не свистят, а цъкат – довърши атаката Лио, вдигнал небрежно един от часовниците на сергията.

– Направо съм шокиран! – артистично се провикна възрастният мъж. – Никога не съм допускарал, че ще ми пробутат фалшива стока! Преди минути зърнах един полицаи на другия край на кея. Ще ида да го повикам. А вас ще помоля да изчакате, защото ще имаме нужда от показанията ви!

Дългите пръсти на Анабел стиснаха китката му.

– Не си губи времето с тези глупости, ами дай да поговорим – кротко рече тя.

– За какво? – загрижено я погледна възрастният мъж.

– За два малки и един голям удар – отвърна Лио.

Очите на стария мошеник светнаха.

Роджър Сийгрейвс хвърли поглед към дребното, приличащо на мишка човече, заело място в отсрещния край на широката заседателна маса. Десетината старателно пригладени косъма имаха тежката задача да прикрият голотата на широкото лющещо се теме, изпъстрено с тъмни петна. Раменете му бяха тесни, но в замяна на това имаше голям задник и добре очертано коремче. Двайсет метра тичане с умерено темпо положително щяха да го доведат до припадък, въпреки че едва ли беше на повече от четирийсет и пет. А силата на ръцете му със сигурност се изчерпваше с вдигането на пазарска торба. Образец на физическата деградация на мъжете през два̀сет и първи век, помисли си с леко отвращение Сийгрейвс, за когото добрата физическа форма беше сред основните приоритети в живота.

Всяка сутрин още преди изгрев слънце той пробягваше по осем километра. Все още можеше да прави коремни преси и лицеви опори на една ръка, при това със сила, надвишаваща два пъти телесното му тегло. Издържаше четири минути под вода, а понякога тренираше с гимназиалния футболен отбор на кварталното игрище в Западен Феърфакс. Разбира се, няма мъж на четирийсет, който да издържи на темпото на 17-годишни момчета, но за своя гордост той никога не изоставаше безнадеждно далеч от най-бързите. Благодарение на тези си качества беше успял да оцелее през всичките години на нелеката си кариера.

Вниманието му пак се насочи към мъжа в другия край на масата. И отново, както често му се случваше напоследък, изпита желанието да пласира един десен прав в голия му череп, отървавайки го завинаги от жалкото летаргично съществуване. Но никой не убива кокошката, която снася златни яйца. А в неговия случай – мишката. Макар и да изпитваше открито отвращение към партньора си, Сийгрейвс имаше нужда от него.

Името на мишока беше Албърт Трент. Под жалката телесна обвивка се криеше остър ум – нещо, което Сийгрейвс беше принуден да признае. Най-важният елемент от съвместния им план беше негова идея. И това беше главната причина за партньорството им.

Разговорът се завъртя около предстоящите показания на служители на ЦРУ пред Постоянната комисия по разузнаване към Камарата на представителите на САЩ, член на която беше самият Албърт Трент.

После преминаха към по-съществена секретна информация, предоставяна на правителството както от агенти на Управлението, така и от други разузнавателни централи. Информация на експерти, които използват всякакви средства: космическо наблюдение и телефонно подслушване, контрол на факсове и електронна поща, установяване на всевъзможни подробности от личния живот на обекта.

Приключили с официалната информация, двамата се облегнаха назад и отпиха от изстиналата, отвратително блудкава течност в чашите пред себе си. Сийгрейвс още не беше срещал чиновник, който умее да прави прилично кафе. Сигурно се дължи на водата, която използват по високите етажи, мрачно си помисли той.

– Вятърът се усилва – подхвърли Трент, без да вдига очи от бележника пред себе си. Ръката му механично приглади червената вратовръзка, после разтърка носа.

Сийгрейвс погледна към прозореца. Дойде времето на кодираните послания. Прибягваха до тях, защото любопитни уши и очи имаше навсякъде, включително и на Капитолийския хълм.

– По телевизията казаха, че настъпва облачен фронт – промърмори той. – Може и да завали.

– Чух, че се очаква и гръмотевична буря.

Сийгрейвс наостри уши. Споменаването на гръмотевична буря беше сигнал за тревога. В момента тя беше свързана с председателя на Камарата Боб Бадли, въпреки че той вече лежеше под купчина пръст с няколко увехнали стръка цветя отгоре в родния си Канзас.

– Всички говорят за времето, но никой нищо не прави – усмихна се той.

Трент също се засмя.

– Нещата изглеждат наред – каза той. – Ние ценим сътрудничеството на ЦРУ както винаги.

– Това е част от смисъла на съществуването му – кимна Сийгрейвс.

– Показанията на ЗДО остават за петък, нали? – попита Трент. Имаше предвид заместник-директора на ЦРУ по оперативните въпроси.

– Да. Ще бъде изслушан на закрито заседание, което означава пълна откровеност.

– Новият председател на комисията знае правилата – отбеляза Трент. – Вече е внесено предложение за прекратяване на разследването.

– Играта е нова и различна просто защото сме във война с тероризма. Враговете на страната са навсякъде и ние трябва да действваме според обстановката. Тоест безжалостно да ги ликвидираме, преди те да са

унищожили нас.

– Абсолютно вярно – съгласи се Трент. – Нова епоха, нова война. Която между другото е напълно законна.

– Дума да няма – кимна Сийгрейвс и потисна една прозявка. Ако някой *действително* ги подслушваше, вероятно щеше да остане доволен от тези патриотични глупости. Самият той отдавна ги беше изхвърлил от речника си. Не му пукаше нито за родината, нито за която и да било друга страна. Единствената му грижа беше независимият щат на Роджър Сийгрейвс. Притежаваше уменията, куража и възможността за достъп до информация от изключително значение, която имаше огромен принос в бюджета на въпросния щат.

– Добре, ако няма друго, мисля да тръгвам, защото днес се очаква трафикът да бъде ужасен.

– Че кога не е бил – сви рамене Трент и почука с пръст бележника.

Сийгрейвс придърпа обемистата папка, която Трент му подаде, без да откъсва очи от бележника. Папката съдържаше подробни въпроси, засягащи системата за наблюдение на разузнавателната централа. Бележникът, който той даде на Трент, съдържаше обичайния скучен и преднамерено сложен анализ на дейността, който Управлението периодично предоставяше на надзорната комисия. Той беше истински шедьовър по отношение на възможността да не се казва нищо съществено чрез милион сложни думи.

Но ако човек умееше да чете между редовете като Трент, досадното обемисто четиво щеше да му предложи и нещо много съществено: имената на четирима действащи под прикритие американски агенти в чужбина плюс кодирана информация за местонахождението и същността на задачите им. Въпросните имена и адреси вече бяха продадени на една отлично финансирана терористична организация, която всеки момент щеше да почука на вратите на агентите в три близоизточни страни и да им пръсне мозъците. Цената беше два милиона щатски долара на човек, а парите вече бяха преведени по сметка в банка, която никога нямаше да бъде подложена на одит от представители на американското правителство. Сега Трент трябваше да пусне тези имена и по останалите канали на веригата.

Сийгрейвс ръководеше един наистина процъфтяващ бизнес. Враговете на Америка по света непрекъснато се увеличаваха, а той без колебание продаваше тайни на всеки, който беше в състояние да плати: ислямски терористи, южноамерикански комунисти, азиатски диктатори, а дори и членове на Европейския съюз.

– Приятно четене – рече Трент, имайки предвид папката, която му беше прехвърлил току-що. Някъде в нея се криеше името, кодирано като „Гръмотевична буря“, комплектовано с всички въпроси и вероятни отговори.

Вечерта, в тишината на дома си, Сийгрейвс идентифицира името и механично започна да планира предстоящата операция. Този път се налагаше да използва далеч по-сложни средства от пушка с оптически мерник. Допълнителната информация, предоставена от Трент, беше безценна. Благодарение на нея задачата се улесняваше многократно, а Сийгрейвс знаеше на кого да се обади.

5

Точно в шест и половина Джонатан Дехейвън отвори вратата на триетажната си къща, излезе на тротоара и с наслада напълни дробовете си със свежия въздух. Утрото над Вашингтон, окръг Колумбия, беше ясно и хладно. Очите му бавно се плъзнаха по внушителните сгради от двете страни на улицата. Дехейвън беше висок и сух мъж на петдесет пет-шест години, със старателно сресана и все още гъста прошарена коса. Носеше сиво сако от мек твид, светлосиня вратовръзка и черни панталони.

Името му изобщо не фигурираше сред най-богатите обитатели на квартала, чиито солидни тухлени резиденции струваха по няколко милиона долара. Купувачи за тях не липсваха, но те просто не се продаваха. За късмет той беше получил своя дом по наследство, тъй като навремето родителите му бяха проявили достатъчно прозорливост и бяха инвестирали в един от най-перспективните жилищни райони на окръга. Голяма част от семейното състояние беше отишло за благотворителност, но единственият син все пак бе получил значителна сума, която допълваше заплатата му на държавен служител и му позволяваше да води спокоен и удобен живот без никакви лишения.

Но комфортът и спокойствието не бяха цел в живота на някои от съседите му на Гуд Фелоу Стрийт. Един от тях беше търговец на смърт, въпреки че според официалната терминология такива като него се наричаха сътрудници на Министерството на отбраната.

Въпросният съсед се казваше Корнилиъс Бихан, но предпочиташе да го наричат само Кей Би. Обитаваше имение със застроена площ от пет хиляди квадратни метра под формата на две отделни солидни каменни сгради. Говореше се, че е успял да се сдобие със собственост в този район благодарение на един-два подкупа. Главната сграда разполагаше с асансьор за четирима, а прислугата живееше в отделна, дискретно разположена къщичка наблизо.

Бихан имаше навик да организира среднощни партита, на които присъстваха много красиви жени, но това ставаше само когато съпругата му заминеше за поредното пазаруване в Европа. Убеден, че и пренебрегнатата съпруга не пропуска своите дискретни забавления отвъд океана, Дехейвън си представи как красивата и елегантна дама лежи по гръб върху огромна маса за хранене в стил „Луи XVI“, обяздена от млад

френски любовник под звуците на „Болеро“. *Браво на теб*, мислено я поздравя той.

После поклати глава да прогони мислите за невинните прегрешения на съседите си и с бодра стъпка тръгна за работа. Официалната му длъжност беше началник-отдел „Редки книги и специални колекции“ към Библиотеката на Конгреса, където по мнението на много специалисти се съхраняваше значителна част от най-редките книги в света. Разбира се, французите, италианците и британците положително биха оспорили това мнение, но макар и пристрастен, Дехейвън беше дълбоко убеден, че американската колекция е най-добрата в света.

Измина около половин километър по чистите тротоари, покрити с широки гладки плочи. Вървеше с отмерената крачка на майка си, която винаги беше гледала къде стъпва по време на дългия си живот. Изправен пред леглото й ден преди да почине, Дехейвън изобщо не беше сигурен дали тази властна жена няма да прескочи погребението и да се насочи пеша към райските порти с оправданието, че и там я чака работа. На тъгла се качи в препълнения общински автобус и седна до някакъв младеж с прашни дрехи и олющена хладилна чанта между краката. Двайсет и пет минути по-късно слезе на едно оживено кръстовище, изчака смяната на светофара и се насочи към малкото кафе, в което пиеше сутрешния си чай, закусваше с един кроасан и преглеждаше „Ню Йорк Таймс“.

Заглавията бяха потискащи както винаги. Войни, урагани, заплахи от грипна пандемия и тероризъм. Ако им вярваше, човек трябваше да се затвори у дома и да закове входната врата, поклати глава Дехейвън. Един от материалите засягаше разследването на нарушения в сектора на отбраната. Политици и производители на оръжие се засипваха с взаимни обвинения в корупция. *Каква изненада, господи!* Скандал с подкупи вече принуди предишния председател на Камарата да подаде оставка, малко след това беше застрелян заместникът му Робърт Брамбли. Извършителите все още не бяха открити, въпреки че отговорността за убийството пое някаква неизвестна до този момент терористична групировка, наричаща себе си „Американци срещу 1984“ – вероятно асоциация с шедьовъра на Оруел. Според медиите полицейското разследване беше в задънена улица.

Погледът му механично следеше целеустремения поток на държавните служители покрай витрината на кафето, готови да покорят света, или поне един-двама безволеви сенатори. Странно, помисли си той, епични кръстоносци редом с лукави рекетъори в морето от идиоти и

интелектуалци, в което – за съжаление – преобладаваха първите. Това е единственият град в Съединените щати, който е в състояние да обяви война, да увеличи данъците и да намали социалните осигуровки. Решенията, които се вземат в рамките на тези няколко квадратни километра, осеяни с истински и фалшиви паметници, са предизвиквали удовлетворението или гнева на милиони хора. Те изцяло зависят от малцината, в чиито ръце е съсредоточена държавната власт. Всичко това се съпътства от несекваща борба за надмощие, заговори и конспирации за задържане или завземане на властта, която поглъща всички сили и цялата енергия на най-умните и талантиливи хора в страната. Постоянно променящата се мозайка трудно можеше да бъде подложена на разумен анализ и беше като вечна въртележка на смъртта.

Няколко минути по-късно Дехейвън бавно изкачи широкото стълбище на внушителната сграда „Джеферсън“, в която се помещаваше Библиотеката на Конгреса. Получи срещу подпис ключовете за вътрешните помещения, охранявани от сложна алармена инсталация, качи се на втория етаж и бързо се отправи към стая LJ239. Там се намираше читалнята за редки издания, чиито стени бяха заети от стоманени сейфове, съхраняващи голяма част от книжното съкровище на страната. Сред тях имаше истински библиофилски реликви като например оригиналното печатно издание на Декларацията на независимостта, създадено във Филаделфия от отците основатели непосредствено преди великия поход към свободата, стартирал от Англия. *Какво ли биха си помислили, ако можеха да видят всичко това тук?*

Той отключи масивната двойна врата, бутна крилата към вътрешните стени и набра кода, който щеше да му осигури достъп в залата. Тази операция се повтаряше всяка сутрин, тъй като Дехейвън пристигаше винаги пръв. Служебните му задължения нямаха нищо общо с читалнята, но той изпитваше неударимо влечение към старите книги, което бе необяснимо за един дилетант и напълно естествено за истинския библиофил.

През почивните дни библиотеката беше затворена и това даваше възможност на Дехейвън да яхне велосипеда си, да си купи някои редки книги за личната колекция и да посвири на пиано. Беше започнал да свири още от най-ранна възраст, активно подтикван от баща си, който имаше амбициите да го направи концертиращ пианист – амбиции, попарени от действителността. Оказа се, че той просто не притежава достатъчно талант за подобна дейност. Но и след смъртта на баща си Дехейвън изпитваше удоволствие от свиренето. Въпреки че понякога бе

възроптавал срещу желязната дисциплина, която му налагаха, той почти винаги се бе подчинявал на дълбоко вкорененото в душата му покорство и респект към волята на родителите си.

Практически той бе престъпил волята им само веднъж, но постъпката му имаше решаващо значение: ожени се за момиче, с двайсет години по-младо от него и с различен (поне по мнението на майка му) социален статут. Именно майка му беше тази, която го убеди да анулира брака си година по-късно. Но на света едва ли има майка, която е в състояние да откаже сина си от голямата любов на живота му – включително когато прибъгва до заплахи от финансов характер. А майката на Дехейвън падна толкова ниско, че го заплаши да продаде колекцията си от редки печатни издания, която той трябваше да наследи. Разбира се, той притежаваше достатъчно твърд характер, за да ѝ се противопостави и да я прати по дяволите. Но за съжаление тогава прояви мекушавост, а днес вече беше късно да промени каквото и да било.

Той въздъхна, разкопча сакото и приглади с длан вратовръзката си. Онези дванайсет месеца бяха най-щастливите в живота му. За пръв път срещаше човек като нея и беше убеден, че това никога няма да се повтори. *Но въпреки това я прогоних, вслушвайки се в съветите на мама!* Той беше писал писма на тази жена в продължение на години след инцидента, отрупвайки я с извинения. Беше ѝ изпращал пари, бижута и екзотични подаръци от многобройните си пътувания в чужбина, но нито веднъж не я помоли да се върне при него. Да, нито веднъж не го направи! Отначало тя му отговаряше, но после писмата и колетите започнаха да се връщат неотворени. След смъртта на майка си беше решил да я потърси, но в крайна сметка се отказа с оправданието, че вече е много късно. Истинската причина обаче беше друга. Всъщност той съзнаваше, че не я заслужава.

Отново въздъхна, пъкна ключовете в джоба си и бавно огледа читалнята. Луксозното грегорианско обзавеждане – копие на Залата на независимостта, внушаваше спокойствие. Най-много му харесваха поставените върху всички маси настолни лампи с овални медни абажури. Докосна с ръка най-близката от тях и веднага усети как мъката по единствената жена в живота му, която го бе направила щастлив, започва да го напуска.

Дехейвън прекося залата, извади магнитната си карта и я размаха пред електронния скенер. После кимна на охранителната камера над вратата и влезе в хранилището. Този ритуал се повтаряше всеки ден, зареждаше го с енергия и затвърждаваше убеждението му, че книгите са

над всичко.

Той остана известно време в светилището на зала „Джеферсън“, прелиствайки един от трудовете на Тацит – римския философ и мислител, към когото третият президент на САЩ бе изпитвал дълбоко възхищение. После използва ключовете, за да влезе в хранилището „Роузбън-олд Дж. Лесинг“, запълнено от пода до тавана със старо-печатни издания и ръкописи, дарени на държавата от някогашния собственик на империята „Сийрс Роубък“. Тук температурата се контролираше денонощно от прецизна и изключително скъпа апаратура, а книгите бяха поставени върху рафтове от специална стомана. Бюджетът на библиотеката беше ограничен, но пари за поддръжка все пак имаше. Температурата в това и още няколко хранилища беше точно 15,4 градуса по Целзий, а влажността на въздуха – 68 процента. При тези стойности редките книги можеха да оцелеят минимум още сто години.

Дехейвън беше убеден, че парите за поддръжката си струват въпреки трайната тенденция за допълнително финансиране от федералния бюджет на военните, а не на разходите за мирни цели. Да не говорим, че срещу нищожна част от цената на една ракета библиотеката би могла да попълни колекцията си с безценни книги, предлагани на свободния пазар. Но политиците продължаваха да настояват, че за разлика от книгите ракетите са нужни за сигурността на страната. Причината за това бе колкото проста, толкова и очевидна – войните избухват поради невежество, но четящите хора са достатъчно образовани, за да не се превърнат в пушечно месо. Може би това бе прекалено опростена философия, но Дехейвън откровено я предпочиташе.

Прегледа една-две книги, току-що върнати от отдела за реставрация, после пое по стълбите към етаж над читалнята, превърнат в хранилище на ранна американска медицинска литература. Част от мецанина беше заделена за детските книги. Насочвайки се натам, той гальовно погали малкия бюст зад бюрото в ъгъла, поставен там бог знае откога.

Секунда по-късно Джонатан Дехейвън се строполи на близкия стол и започна да агонизира. Съдейки по конвулсиите и мъчителните стенания, настъпването на смъртта не беше нито безболезнено, нито приятно. Трийсет секунди по-късно всичко свърши. Тялото му се озова проснато на пода, на седем-осем метра от входа на хранилището. Очите му бяха заковани върху колекция детски приказки с момиченца с дълги рокли и сламени шапки на кориците.

Дехейвън умря, без да разбере какво го уби. Организмът не му изневери просто защото се намираше в отлично здраве. Никой не му

нанесе смъртоносна рана, никой не му поднесе отрова. На практика той беше абсолютно сам.

И въпреки това беше мъртъв.

Телефонен звън наруши тишината в дома на Роджър Сийгрейвс, на около четирийсет километра от мястото на току-що разигралата се трагедия. Беше автоматичен запис на прогнозата за времето: слънчево и ясно, без очаквания за заоблачаване и валежи. Сийгрейвс довърши закуската, взе куфарчето си и тръгна за работа. Беше му приятно, когато денят започваше с добри новини.

Кейлъб Шоу влезе в читалнята на отдел „Редки книги и специални колекции“ и спокойно се насочи към бюрото си в дъното, където остави раницата и велосипедната каска. После се наведе да свали предпазната щипка от крачола си. Предстоеше му тежък ден, тъй като в качеството си на специалист изследовател трябваше да подготви около шестстотин тома за библиографията към новата му книга, изискани със специална поръчка от известен американски учен. Вече беше издирил заглавията в общия каталог, но сега му предстоеше далеч по-трудната задача да ги свали от съответните рафтове.

Отпусна малко колана на панталоните си и приглади с длан разрешената си посивяла коса. Макар че бе все още слаб, напоследък бе устатовил, че започва да се разширява в кръста. Това беше причината да яхне колелото и да идва на работа с него, надявайки се физическите усилия да решат проблема. Не беше привърженик на диетите, с удоволствие си пийваше вино, предпочиташе висококалоричната храна и открито се гордееше с факта, че след гимназията изобщо не беше влизал във фитнес салон.

Запъти се към входа на хранилището, опря картата до електронното устройство и дръпна вратата. Остана леко озадачен от празната зала, тъй като Джонатан Дехейвън отдавна трябваше да е тук. Той винаги идваше пръв, а и вратата на читалнята беше отключена. В крайна сметка реши, че началникът на отдела вероятно е в кабинета си или в някое от хранилищата.

– Джонатан? – подвикна той, но не получи отговор и сведе очи към списъка в ръката си. Задачата със сигурност щеше да му отнеме целия работен ден, а вероятно и повече. Издърпа една от количките за книги, подредени до стената, и тръгна към дългата редица високи рафтове. Половин час по-късно излезе от хранилището за поредния списък със заглавия и почти се сблъска с една от колегките си, току-що появила се в читалнята.

Размениха си любезни, но кратки поздравии, след което Кейлъб се върна обратно. Студът в помещението му напомни, че предишния ден беше оставил пуловера си в хранилището на четвъртия етаж. Тръгна към асансьора, после погледна отпуснатия си корем и затича по стълбите, вземайки по няколко стъпала наведнъж. Мина покрай колекцията с

медицинска литература, изкачи още няколко стъпала и се озова на мецанина. Прекоси главната пътека и се насочи към мястото, където беше оставил пуловера си.

Видя тялото на Джонатан Дехейвън, проснато на пода, хлъцна, задави се и припадна.

Високият и жилив мъж излезе от къщичката и се насочи към малкото гробище, което поддържаше. Имаше много работа, тъй като домовете на мъртвите трябваше да се поддържат по най-добрия начин. По ирония на съдбата той самият „почиваше“ в Националното гробище „Арлингтън“, а много от някогашните му колеги биха останали смаяни от факта, че всъщност още е жив. Понякога и той се учудваше, че не е мъртъв, защото институцията, за която беше работил преди години, направи всичко възможно да го ликвидира след отказа му да продължава да убива от името на правителството.

Забеляза движението с крайчеца на окото си и механично провери дали не го наблюдават от жилищния блок в съседство. После измъкна ножа от канията на колана си и светкавично се завъртя. Отстъпи крачка назад, прицели се и замахна. Острието прониза змийската глава. На два пъти през изминалата седмица гадината се беше опитвала да го ухапе, скрита във високата трева. Измъкна ножа, избърса острието и захвърли змията в близкото кошче за боклук.

Рядко прибягваше до някогашните си умения, но в някои случаи те все още помагаша. По принцип беше благодарен на съдбата, че спотайването и дебненето на жертвата отдавна бяха останали в миналото. Понякога обаче това минало се връщаше и хвърляше сянка върху новия му живот. Най-вече чрез името му.

Повече от трийсет години не беше използвал истинското си име: Джон Кар. Хората го познаваха като Оливър Стоун – псевдонимът, който беше избрал, за да осуети опитите на някогашната си служба да го открие, както и като символичен протест срещу държавата, която не проявяваше честно отношение към собствените си поданици. Десетилетия наред обитаваше една палатка в парка „Лафайет“ срещу Белия дом, превръщайки се в част от шепата „постоянно протестиращи граждани“. На табелата пред нея беше изписано „Искам истината“. В преследване на тази цел той бе оглавил малката неправителствена организация – клуб „Кемъл“, настояваща правителството на САЩ да прояви отговорност към своя народ. Членовете ѝ бяха запознати и с няколко от

конспиративните теории, които беше изградил след дълъг и търпелив анализ на политическите машинации в страната.

Милтън Фарб, Рубън Роудс и Кейлъб Шоу нямаха власт и влияние, но това не им пречеше да държат очите и ушите си широко отворени. Когато човек е наблюдателен и притежава достатъчно кураж и съобразителност да използва своите наблюдения за справедливата кауза, може да постигне смайващо много неща.

Той вдигна глава към навъсеното небе. Скоро щеше да завали. Вятърът разроши късо подстриганата му бяла коса, която доскоро стигаше чак до раменете, а брадата му – до кръста. В последно време се бръснеше редовно, позволявайки си не повече от двудневна четина. Но докато траеше последното приключение на клуб „Кемъл“, брадата и дългата коса бяха част от атрибутите, които спасиха живота му.

Хвърли няколко сухи клонки в кофата за боклук и се зае да почиства пръстта около старата надгробна плоча, под която почиваше известен проповедник от афроамерикански произход, отдал живота си за свободата. Странно е човек да се бори за свобода в най-свободната страна на света, въздъхна Стоун и бавно се огледа. Гробището „Маунт Цион“ се простираше върху терена на някогашна спирка на подземната железница, която робите бяха използвали за бягство към свободата. Душата му се изпълни с възхищение към забележителните личности, погребани тук.

Транзисторът на тревата до него предаваше новини. Говорителят току-що беше съобщил за убийството на четирима служители за свързка към Държавния департамент, намерили смъртта си при отделни инциденти в Ирак, Индия и Пакистан.

Служители за свързка към Държавния департамент?! Стоун прекрасно знаеше какво се крие зад това – агенти на американското разузнаване са били разкрити и ликвидирани, но властите както винаги се опитваха да скрият този факт от широката публика. Той самият се гордеше със способността си да анализира геополитическите събития и да ги степенува по важност. Абонаментът за три национални всекидневника беше част от договора му с църквата, която го бе наела на работа. Той редовно изрязваше по-интересните материали от тях и старателно ги подреждаше в специални папки. После използваше опита и професионалните си умения, за да разбули скритата зад многословието истина.

Звънът на мобилния му телефон прекъсна хода на мислите му. Включи го, послуша малко и скочи. Затича се към къщичката, без да задава никакви въпроси. Приятелят му Кейлъб Шоу – един от членовете на

клуб „Кемъл“, беше в болница, а негов колега в Библиотеката на Конгреса беше мъртъв. В бързината той забрави да заключи железния портал.

Покойниците без съмнение щяха да го разберат, защото живите винаги са с предимство.

Заобиколен от членовете на клуба, Кейлъб Шоу лежеше в болничното легло и поклащаше глава. Макар че приближаваше шейсет, *Рубън Роудс* приличаше на футболен защитник – едър мъжага с огромни мускули, висок над метър и деветдесет. Косата му – черна и къдрава, стигаше почти до раменете. Очите му гледаха мрачно, а разрешената брада му придаваше вид на луд – състояние, което понякога съвсем не му беше чуждо. За разлика от него Милтън Фарб беше малко над метър и шейсет, но строен и стегнат. Изглеждаше много по-млад за годините си благодарение на дългата коса и гладкото, лишено от бръчки лице.

Ветеран от Виетнамската война с куп медали за храброст и бивш служител на Военното разузнаване, Рубън си изкарваше хляба като хамалин в някакъв склад. Алкохолът, амфетамините и открито изразеното отрицателно отношение към войната бяха провалили кариерата му в армията. На крака го изправи Оливър Стоун, който го беше прибрал от националното гробище „Арлингтън“, където бе заспал под един кедр след поредното тежко пиянство.

Милтън беше израснал като дете-чудо с изключителни интелектуални способности. Собственици на пътуващ цирк, родителите му бяха използвали необикновените му способности по жесток и крайно изтощителен начин. Въпреки това той беше успял да завърши колеж и да постъпи на работа в Националния здравен институт. С течение на годините бе започнал да страда от обесии и други психически неразположения, вследствие на които светът му се беше сринал. Бе изпаднал в толкова дълбока депресия, че съдът бе издал разпореждане за принудително лечение.

Тогава Оливър Стоун му се бе притекъл на помощ. По стечение на обстоятелствата по онова време той работеше като санитар в психиатричната болница, в която се лекуваше Милтън. Бързо оцени изключителните способности на пациента, най-вече неговата изумителна фотографска памет. Стоун успя да го включи в телевизионната игра „Заплаха“, в която, макар и под влиянието на порядъчна доза успокоителни, Милтън победи всички участници и спечели малко състояние. След години на активни консултации и продължително медикаментозно лечение той се завърна към нормален живот. В момента имаше преуспяваща фирма за компютърен дизайн.

Оливър Стоун се облегна на стената, скръсти ръце пред гърдите си и сведе очи към болния си приятел.

Кейлъб Шоу беше защитил две докторски дисертации – по политически науки и литературата на XVIII век. Вече повече от десет години работеше в Библиотеката на Конгреса. Извън ограничения кръг приятели тя беше единствената страст в живота му, вероятно защото беше ерген и нямаше деца. Едната му ръка механично приглади болничното одеяло, а другата разтърка слепоочието му.

Миг по-късно в стаята се появи Алекс Форд, агентът – ветеран от Сикрет Сървис и почетен член на клуба след героичното си участие в последните му разкрития.

Остана край леглото близо половин час, поуспокоен от вида на Кейлъб.

– Грижи се за себе си, Кейлъб – промълви на тръгване той. – И ми се обади, ако имаш нужда от нещо.

– Как вървят нещата във ВОб? – попита Стоун, имайки предвид Вашингтонското оперативно бюро на Сикрет Сървис.

– Доста сме претрупани – въздъхна Форд. – Напоследък се забелязва видимо активизиране на престъпния свят.

– Надявам се, че си успял да се възстановиш след онова малко приключение.

– Не бих нарекъл „малко приключение“ инцидент, който изправи света на прага на апокалипсиса – поклати глава Форд. – И едва ли някога ще се възстановя напълно.

Кейлъб изчака Алекс Форд да излезе и мрачно въздъхна:

– Беше ужасно! Трупът му лежеше наред хранилището!

– И ти взе, че припадна? – подхвърли Стоун, без да изпуска от очи приятеля си.

– Вероятно. Спомням си, че тръгнах да си взема пуловера и почти се спънах в него. Видях очите му и направо превъртях. Нещо ме стегна в гърдите, стана ми студено. Помислих, че получавам инфаркт, след което не помня нищо.

– В такава ситуация много хора биха припаднали – съчувствено го потупа по рамото Рубън.

– Според изследване на Националната психиатрична асоциация неочакваната гледка на мъртвец е на второ място сред психическите травми, които преживяват хората – побърза да добави Милтън.

– А кое е на първо? – вдигна вежди Рубън. – Може би да завариш жена си в леглото с шимпанзе, което държи в ръка кутия пуканки с

изтекъл срок на годност?

– Добре ли познаваше Дехейвън? – смени темата Стоун.

– Да – въздъхна Кейлъб. – Това е истинска трагедия. Човекът беше в отлична форма. Съвсем наскоро си направи пълни кардиологични изследвания в „Джонс Хопкинс“. Но инфарктът не пита.

– Това ли е причината за смъртта?

– Че какво друго? – колебливо отвърна Кейлъб. – Може би инсулт.

– От статистическа гледна точка най-вероятно е било инфаркт – добави Милтън. – Той е на първо място сред причините, водещи до тъй наречената „внезапна смърт“. На практика всеки от нас може да рухне и да умре още преди да е паднал на пода.

– Стига, Милтън! – ядосано изръмжа Рубън. – Винаги ли си толкова лъчезарен?

– Докато не научим резултатите от аутопсията, можем само да гадаем – отбеляза Стоун. – А ти сигурен ли си, че в хранилището не е имало други хора?

– Да – кимна след кратко колебание Кейлъб.

– Припаднал си веднага, а това означава, че не можеш да бъдеш сигурен.

– Никой не може да проникне в хранилището без специален пропуск, Оливър. А и над главния вход има охранителна камера.

– Първо убиват председателя на Камарата, а сега при загадъчни обстоятелства умира и началникът на отдел „Редки книги и специални колекции“ – промърмори Стоун.

– Съмнявам се, че терористите са взели на прицел колекционерите на книги – погледна го Рубън. – Затова отхвърлям идеята за нова конспирация, заплашваща съществуването на света. Извинявай, но един Армагедон месечно ми е напълно достатъчен!

– Засега ще оставим нещата такива, каквито са – вдигна глава Стоун. – Ще се върнем на тях, когато знаем повече.

– Мога да те закарам, Кейлъб – предложи Рубън. – Дойдох с мотора.

Гордостта му беше един напълно възстановен „индиански“ мотоциклет, 1928 година, с монтиран отляво кош, което се срещаше изключително рядко.

– Май не съм достатъчно укрепнал – поклати глава Кейлъб, поколеба се за миг, после добави: – Истината е, че изпитвам ужас от возилото ти, Рубън.

Разговорът беше прекъснат от дежурната сестра, която си записа

данните от мониторите и пхна малък термометър в лявото ухо на Кейлъб.

– Кога ще ме изпишат? – попита я той.

Жената измъкна термометъра и го погледна.

– Състоянието ви е почти нормализирано. Мисля, че докторът вече попълва формулярите за изписване.

Стоун се възползва от паузата и дръпна Рубън в ъгъла.

– За известно време трябва да държим Кейлъб под око – тихо каза той.

– Защо? Нима мислиш, че може да се влоши?

– Не искам някой да му помогне да се влоши.

– Онзи човек е починал от инфаркт, Оливър. Всеки ден стават такива неща.

– Но не и с *някой*, който току-що си е направил пълни изследвания в „Джонс Хопкинс“.

– Добре де, може да е спукал кръвоносен съд, може да е паднал и да си е пукнал черепа. Добре чу какво каза Кейлъб: човекът е бил абсолютно сам в хранилището.

– Така смята Кейлъб, но той не може да бъде сигурен, тъй като веднага е припаднал.

– Ами охранителната камера и специалните пропуски! – възрази Рубън.

– Още по-добре. Благодарение на тази техника ще бъдем сигурни, че в момента на смъртта си Джонатан Дехейвън е бил сам. Което обаче не изключва версията за убийство.

– Стига де! Кой може да има зъб на някакъв смотан библиотекар?

– Всеки си има врагове. Но враговете на някои хора се откриват потрудно от враговете на други.

8

– Добре ли се вижда? – попита в слушалките Лио Риктър, набирайки няколко цифри на клавиатурата. Беше спрял колата си пред един от банкоматите в района на Бевърли Хилс. В микробуса на отсрещната страна на улицата седеше бившият продавач на луксозни стоки и професионален измамник Тони Уолас, забил поглед в малкия видеоекран пред себе си.

– Супер – промърмори той. – Хващам пръстите ти, набиращи ПИН кода. Виждам ясно лицевата страна на картата. Ако използвам увеличението и стопкадъра, лесно ще разчета данните върху нея.

През нощта бяха монтирали изобретението на Тони на мястото на металната касета с рекламни брошури, закрепена върху страничната стена на банкомата. Преди това Тони беше задигнал такава касета от банкомат в другия край на града, след което беше изработил точното ѝ копие в гаража на къщата, наета от Анабел за времето на краткия им престой в града. Във вътрешността на фалшивата касета беше монтирана захранвана с батерии видеокамера, фиксирана върху клавиатурата на банкомата и процепа за карти. Тя беше в състояние да предава картината на разстояние до двеста метра, което позволяваше достатъчен избор на място за паркиране.

За всеки случай Тони беше изработил миниатюрен електронен четец, закрепен точно над процепа за картите. Копието беше толкова съвършено, че дори Анабел не откри пропуски в него. Устройството можеше да улови и предаде по безжичен път до приемника в микробуса всички цифри на вкараната в машината кредитна карта, включително специално защитения контролен код, вграден в магнитния чип.

Анабел се беше настанила на съседната седалка. В задната част на микробуса беше монтирана друга видеокамера, обслужвана от Фреди Дрискол, който доскоро беше продавал фалшивите си „Гучи“ и ролекси на кея в Санта Моника. Обективът на камерата почти опираше в затъмненото странично стъкло.

– Хващам съвсем ясно номерата на преминаващите коли – докладва той.

– Време е, Лио – обяви в слушалките си Анабел. – Разкарай се оттам и дай път на истинските мангизи.

– На практика нямаме нужда от камерата на банкомата, тъй като

разполагаме с четеца – каза Тони. – Това е излишен лукс.

– Предавателят на четеца понякога блокира – поклати глава Анабел, без да отделя очи от екрана пред себе си. – А изпуснем ли дори една цифра, картата става неизползваема. Освен това камерата осигурява информация, която за четеца е невъзможна. Ударът е еднократен, следователно нямаме право на грешка.

През следващите два дни просто седяха в микробуса и приемаха информацията за дебитни и кредитни карти, с която ги заливаше монтираната на банкомата апаратура. Анабел методично я сверяваше с контролните номера на колите, чакащи на опашка пред машината, и я вкарваше в разтворения на коленете си лаптоп.

– „Бугати Вейрон“, „Салийн“, „Пагано“, „Кьонигзег“, „Майбах“, „Порше Карера“, „Мерцедес SLR Макларън“ – започна да изрежда тя. – Това са колите от първа категория в класацията ни. Бугатито струва милион и двеста и петдесет хиляди долара, а другите вървят между четиристотин и седемстотин хиляди. Във втора категория влизат „Ролс-Ройс“, „Бентли“ и „Астън Мартин“, а за трета остават ягуари, беembeва и обикновени мерцедеси.

– В коя категория поставяш „Киа“, „Сатурн“ и „Юго“? – шеговито подхвърли Лио.

В края на втория ден прекратиха наблюдението и се прибраха в нататъкщата къща за обсъждане на по-нататъшните си действия.

– На първо място е качеството, количеството е без значение – обобща Анабел. – Мисля, че трийсет карти са напълно достатъчни.

– Абсолютно – кимна Лио, забил нос в разпечатката. – Двайсет и една първокласни и девет – второкласни. Всички карти съответстват на номерата на колите и адресите на собствениците им.

– Ел Ей е единственото място на света, където можеш да видиш две „Бугати Вейрон“ да използват един и същ банкомат – с уважение промърмори Тони. Хиляда конски сили, четиристотин километра в час, бензин по три долара галона. Откъде вземат всичките тези мангизи?

– От там, откъдето и ние – ухили се Лио. – Обират клетите хорица, но по законен начин.

– Какъв с този законен начин? – вдигна вежди Тони. – Аз също опитах, ама законът ми видя сметката. – Очите му пробягаха по лицата на Анабел и Лио. – Някой от вас да е лежал в кафеза?

Лио измъкна тесте карти и ловко започна да го разбърква.

– Интересен въпрос – усмихна се той и хвърли кос поглед към Анабел.

– Хей, как стана така, че взехте и номерата на колите им? – не миряваше Тони.

– Човек не знае какво може да му потрябва – неопределено рече Анабел и извърна глава към Фреди, който се суетеше около някакво устройство в съседната стая. На масата редом с цветния принтер за термочепечат бяха пръснати купища кредитни карти. – Наред ли е всичко?

Фреди огледа нещата пред себе си, приглади косата си с длан и доволно кимна.

– Признавам, че провеждаш първокласна операция. Анабел – тържествено обяви той.

Три дни по-късно всичко беше готово. Фреди изработи трийсет фалшиви карти с всички задължителни атрибути: цветни графики, магнитни ленти с контролен код, имената и номерата на банковите сметки на притежателите им. Черешката върху тортата беше холограмата, въведена от банките още в началото на 80-те като допълнителна защита. Единствената ѝ разлика с истинската се съдържаше във факта, че бе отпечатана върху, а не вътре в пластмасовото покритие – разлика, която никой банкомат не би могъл да установи.

– В интернет се продават номерата на какви ли не кредитни карти – отбеляза Тони.

– Но сред тях едва ли ще фигурира собственик на бугати – възрази Анабел.

Лио зарязва картите и запали цигара.

– Това си го чул от някой професионалист, нали? – обърна се към Тони той. – Който те е посъветвал да не си пхаш носа в делата на такива като него. На практика обаче това са треторазредни актьори.

– Мамка му! – избухна Тони. – Толкова ли съм бил глупав?

– Така е – кимна Анабел, седна на страничната облегалка на креслото и смени темата. – Ето какъв е планът. Наех коли за всеки един от нас под фалшиви имена със съответните комплекти документи. Вие вземате по осем карти, аз – шест. Ще теглите пари от четирийсет банкомата в района, по два пъти от всеки. Това означава, че ще използвате една четвърт от картите, с които разполагате. На всеки банкомат ще ги сменяте. Като теглим чертата, ще излезе, че в края на обиколката ще сте влизали по десет пъти във всяка банкова сметка. Направила съм списък на банкоматите, които ще използва всеки един от вас. Всички се намират по магистралите и бензиностанциите, за да ги ползвате, без да слизате от колите. Разстоянието помежду им е малко. Ще бъдем дегизирани заради камерите. Подготвила съм съответния реквизит за всички.

– Пропускаш, че тегленето на пари в рамките на един ден е ограничено до определена сума – обади се Фреди. – Тази мярка е въведена срещу използването на крадени карти.

– Набелязаните жертви със сигурност са увеличили този лимит – отвърна Анабел. – Човек, който кара кола за седемстотин бона, положително няма да хареса банкомат, който му предлага таван от триста долара. Според моите източници в големите банки обичайният лимит за такива хора е две хиляди и петстотин долара. Да не забравяме, че фалшивите карти ни дават достъп до всички сметки на жертвата – текущи, спестовни и чекови. В случай че прехвърлим определен депозит от спестовната в чековата му сметка и той надвишава сумата на тегленето, машината ще приеме това като плюс и ще позволи тегленето на много повече пари от лимита.

– Нека ви дам един пример – намеси се Лио. – Да речем, че прехвърлим пет хиляди долара от спестовната в чековата сметка, а от банкомата теглим четири. Той изобщо няма да регистрира транзакцията в чековата сметка на клиента.

– Точно така – кимна Анабел.

– Сигурен ли си? – подозрително го изгледа Тони.

– Миналия месец направих съответните проучвания в десетте найголеми банки на страната. Номерът минаваше без проблеми. Става въпрос за малък пропуск в софтуера, на който все още не са обърнали внимание. Това ще стане, разбира се, но дотогава всеки ден е ден за заплати...

Лио се усмихна и отново започна да разбърква картите.

– Бъди сигурен, че след тази малка измама всички банкомати в страната ще бъдат пренастроени.

– А защо да не направим по осем тегления от всеки банкомат, като само сменяме картите? – попита Тони. – Така ще ударим ограничено количество банки.

– Защото сигурно ще изглеждаш доста подозрително на хората, които чакат зад теб, ако вкараш последователно осем карти в банкомата – нетърпеливо отвърна Анабел. – Докато с две карти всичко изглежда наред: машината просто отказва да ти приеме едната и ти пробваш още веднъж с другата.

– Ех, младост, младост – въздъхна Лио.

Анабел им раздаде тънки тетрадки.

– Вътре са ПИН кодовете на всяка карта плюс точната сума на трансфера от едната сметка в другата, която впоследствие ще изтеглите.

След края на операцията тетрадките трябва да бъдат изгорени. – Стана, отвори близкия гардероб и им хвърли три раници. – Дегизировката ви. Давам ви по десет минути за всяка банка. През цялото време ще бъдем във връзка помежду си. Ако нещо ви смушава, подминавате обекта и тръгвате към следващия.

Фреди погледна крайната сума в тетрадката си и поклати глава.

– Ами ако в сметките няма достатъчно средства за покриване на изтеглените суми? – попита той. – Понякога и богатшите не разполагат с достатъчно пари в тях.

– Тези разполагат, проверила съм – отвърна Анабел.

– Как? – изгледа я продължително Тони.

– Проведох серия от разговори с банките им. Представях се за провадач на недвижими имоти и настоявах да науча дали разполагат с достатъчно средства за покриване на дължими суми в размер на петдесет хиляди долара.

– И те ти отговориха, така ли?

– Винаги отговарят, момче – намеси се Лио. – Стига да знаеш как да попиташ.

– През последните два дни огледах къщите на всички набеязани – добави Анабел. – По приблизителна преценка всяка от тях струва някъде около пет милиона долара. Пред една от тях бяха паркирани два спортни салийна! Което сочи, че паричките са там, където им е мястото.

– Ходила си да им оглеждаш къщите? – ококори се Тони.

– Това беше ползата от записването на регистрационните номера – отбеляза Лио.

– Общата сума на удара ще бъде деветстотин бона – средно по трийсет на карта – невъзмутимо продължи Анабел. – Банките, които възнамеряваме да ужим, засичат банкоматите си точно в дванайсет на обяд. Но ние ще сме приключили далеч по-рано. – Очите ѝ се спряха върху лицето на Тони. – В случай че на някого му хрумне да офейка, ще добавя, че следващият удар ще ни донесе два пъти повече пари от този.

– Не ставай смешна! – обиди се Тони и нервно приглади косата си.

– Смешно ще стане само в случай, че ни спипат – хладно отвърна Анабел.

– Не ми каза дали някога са те спипвали – спомни си предишния разговор Тони.

– По-добре прочети какво пише в тетрадката, за да не направиш някой гаф.

– Какъв гаф? Става въпрос за някакви банкомати, нищо повече.

– Това не беше молба – хладно отсече Анабел, обърна се и излезе от стаята.

– Нали чу какво ти се каза, момче? – попита Лио, без да крие усмивката си.

Тони промърмори нещо под нос, стана и излезе.

– Не е много словоохотлива, а? – подхвърли Фреди.

– А ти би ли работил с бърборко? – контрира Лио.

– Коя е тя?

– Анабел.

– А фамилното ѝ име? Чудя се защо не съм я засичал никъде. Големите играчи в бранша не са чак толкова много.

– Ако тя искаше да те информира, щеше да го направи.

– Стига, Лио – въздъхна старият мошеник. – Всички се знаем. Цял живот си стоя в периметъра и умея да мълча.

Лио се поколеба за момент, после понижи глас:

– Добре, но първо искам да се закълнеш, че ще го отнесеш в гроба. Ако се разбере нещо, аз ще отрека, а след това ще ти видя сметката! – Изчака пламенната клетва на Фреди, помълча малко и добави: – Казва се Анабел Конрой.

– Пади Конрой?! – вдигна вежди Фреди. – Това вече е друга работа. Чувал съм за него. Те какво, роднини ли са?

– Дъщеря му е – понижи още повече глас Лио. – Но това винаги е било тайна. Повечето хора изобщо не подозират, че Пади има дъщеря. Понякога я представяше като съпругата си. Шантава работа.

– Никога не съм имал удоволствието да работя с него – въздъхна Фреди.

– Аз пък съм имал това удоволствие – изръмжа Лио. – Пади Конрой беше един от най-големите майстори в бранша, но беше и голям мръсник. – Погледна към вратата и сниши глас: – Забеляза ли белега под дясното ѝ око? От него е. Направил ѝ го във Вегас, докато въртели номера на рулетката, но тя прецакала всичко. По онова време тя била на петнайсет, но изглеждала на двайсет и една. В резултат старецът ѝ се простил с три бона, а после я смазал от бой. Мога да те уверя, че и друг път го е правил.

– Да пребие собствената си дъщеря, по дяволите! – поклати глава Фреди.

– Така е – съгласи се Лио. – Научих го от други хора, защото Анабел никога не говори за тези неща.

– Значи си работил с него, а?

– О, да. С него и с Тами, съпругата му. По онова време въртяха добър бизнес. Пади ме научи да играя „Монти“. Но Анабел е много по-добра от него.

– Как така?

– Защото е честна – качество, което Пади никога не е имал. Наследила го е от майка си. Тами Конрой беше много точна жена.

– Честна значи – промърмори Фреди. – Не е ли малко странно за хора от нашия бранш?

– Пади управляваше хората си с помощта на страха, докато дъщеря му го прави с ум и компетентност. И никога няма да те прецака. За разлика от нея Пади прецака целия град и в един момент стигна дотам, че никой не искаше да работи с него. А накрая, доколкото знам, дори Тами го е зарязала.

Фреди замълча, очевидно за да асимилира информацията. После вдигна глава и попита:

– Нещо за големия удар?

– Това си е изцяло нейна игра – поклати глава Лио. – Аз само работя тук.

Станаха и тръгнаха към кухнята, за да си направят кафе. През другата врата надникна Тони. Той бе оставил тетрадката в стаята си и веднага се бе върнал, така че бе успял да чуе целия разговор между партньорите си. На лицето му се появи усмивка. Много обичаше да разполага с информация, за която околните дори не подозират.

9

Общата сума на удара възлезе на 910 000 долара, тъй като на един от банкоматите Тони прояви алчност.

– Бълха го ухапала мръсника! – презрително изсумтя той. – Да не мислиш, че ще тръгне да продава скъпата си кола?

– Това да не се повтаря! – отсече Анабел.

Бяха се настанили около масата на друга наета къща, отстояща на осем километра от предишната – старателно почистена от отпечатъци и всякакви други улики, които биха насочили полицията по следите им. Компанията „Херц“ вече си беше получила обратно колите, с които бяха източени трийсетте банкови сметки, а дегизировката беше разпръсната из няколко контейнера за смет в различни части на града. Парите бяха вкарани в четири различни трезора, наети от Анабел, записите и компютърните файлове бяха изтрити, а тетрадките – унищожени.

– Какво са десет бона отгоре? – продължаваше да недоволства Тони. – Можехме да измъкнем още купища пари!

– Тук не става въпрос за парите, а за точността! – заби пръст в гърдите му Анабел. – Не изпълняваш ли точно поставената задача, автоматично губиш доверие! А изгубиш ли доверие, нямаш място в екипа ми! Не ме карай да съжалявам за избора си, Тони.

Стисна устни, очите ѝ гневно заблестяха. Изчака известно време, изпусна въздуха от гърдите си и тръсна глава.

– Добре, преминаваме към следващия удар. – Главата ѝ отново се извърна към младежа. – Този път става въпрос за пряка операция, лице и лице. Предупреждавам те, че ако не следваш стриктно инструкциите и допуснеш отклонение, отиваш директно в кафеза. Дори най-малката грешка ще провали всичко.

Тони се намръщи и бавно се облегна назад.

– Ще ти кажа и още нещо – продължи Анабел. – Няма нищо по-хубаво от това да се изправиш очи в очи с обекта и лично да прецениш шансовете си.

– В това ме бива – промърмори онзи.

– Сигурен ли си? Защото, ако имаш някакви колебания, сега е моментът да ги чуем.

– Нямам колебания – нервно отвърна Тони и очите му пробягаха по лицата около масата.

- Много добре. След малко тръгваме за Сан Франциско.
- Какво ще правим там? – попита Фреди.
- Ще потърсим един пощаджия.

Пътуването до Сан Франциско им отне шест часа. Придвижваха се с две коли – Лио и Анабел в едната, Тони и Фреди в другата. За база избраха просторен апартамент в покрайнините на града, от който се виждаше част от моста „Голдън Гейт“. Наеха го за две седмици от голяма компания за недвижими имоти. През следващите четири дни се редуваха да наблюдават модерна административна сграда в едно от най-люксовите предградия. Интересът им беше насочен главно към голямата, вечно препълнена пощенска кутия до входа. Част от кореспонденцията се трупаше направо на тротоара, в непосредствена близост до метален контейнер за смет. В резултат на четиридневното наблюдение установиха, че пощенската кола пристига по едно и също време – между пет и пет и четвърт следобед.

На петия ден точно в четири и половина пред входа спря микробус с логото на Централната поща на Сан Франциско. Зад волана седеше Лио, облечен в униформа на пощенски служител. Автомобилът беше осигурен от познат на Анабел, чийто офис се намиреше на един час път в южна посока. Част от бизнеса му беше свързан с доставката на всякакви превозни средства – от блиндирани коли до линейки, за нуждите на хора с неособено почтени намерения. Седнала в паркираната срещу сградата кола, Анабел внимателно наблюдаваше появата на Лио. Тони и Фреди бяха заели позиция от двете страни на входа. Задачата им беше да предупредят партньора си за евентуалната по-ранна поява на истинския пощаджия, използвайки портативна радиостанция. Самият Лио трябваше да прибере струпаната на тротоара поща, тъй като не разполагаше с ключ за кутията. Не беше проблем да я отвори, но Анабел му забрани, опасявайки се от случайни свидетели.

– Ще се задоволим с това, което стърчи от процепа или е струпано на тротоара – отсеке тя.

Лио отвори страничната врата и спокойно започна да товари пакетите в микробуса.

– Някаква жена, вероятно секретарка, тича към теб с пакет в ръце – предупреди го по радиостанцията Анабел.

– Разбрано – промърмори в микрофона на яката си Лио и спокойно се извърна към приближаващата се жена.

– О, вие не сте Чарли – разочаровано рече тя.

Това беше името на истинския пощаджия, висок и хубав младеж.

– Съжалявам, но днес сме затрупани с работа и доход да помогна – отвърна с любезна усмивка Лио. – Затова и подраних. – Сведе поглед към пачката писма в ръцете на жената и разтвори брезентовата торба. – Пуснете ги тук, моля.

– Благодаря. Това са платежните ведомости, които трябва да заминат още тази вечер.

– Уверявам ви, че лично ще се погрижа – галантно се поклони Лио, изчака жената да тръгне към входа и отново се обърна към пакетите на тротоара.

Прибраха се в апартамента и се заеха със сортирането на пощата. Тони награби купчината ненужни писма и отиде да ги пусне в кутията на ъгъла. Фреди и Анабел се заеха с останалите.

– Хей, какво правите? – подвикна с озадачено изражение младежът, бързо появил се обратно. – В онази купчина имаше цяла пачка чекове със заплати!

– Чековете са неизползваеми за нас – обясни Фреди със самочувствието на експерт, какъвто всъщност си беше. – Те са защитени с лазерен код в тонера на печатащото устройство плюс вграден в хартията шифър. По тази причина не можем да променим цифрите на сумата.

– Винаги съм се чудил защо го правят – подхвърли с недоумение Лио. – Нали тези чекове са издадени на хора, които *познават*?

– Ей това ни трябва. – Фреди вдигна продълговатото листче от купчината. – Чек за възстановяване на надвзети суми.

– Получателите на които са абсолютно непознати за подателя! – изтъкна Тони.

– Точно там е работата, момче – сви рамене Лио. – Защиатаваш по всевъзможни начини чековете на партньори в бизнеса и собствените си служители, но в същото време пускаш най-обикновени хартийки на хора, които изобщо не познаваш.

– Избрах тази сграда, защото в нея се намират регионалните офиси на няколко компании от класацията на първите сто на списание „Форчън“ – поясни Анабел. – Оттук всеки ден тръгват стотици чекове, а банковите им сметки пращат по шевовете в буквалния смисъл на думата.

Пет часа по-късно Фреди беше заделил осемдесет чека.

– Всички са прости, без водни знаци, охранителни ленти и лазерни кодове – поясни той, понесъл купчината към импровизираната работилница в съседната стая. Там с помощта на другите членове на екипа той

се зае да облепва с прозрачно тиксо мястото за полагане на подписи – както отпред, така и на гърба на чека. Обработените по този начин хартийки влязоха в голям кухненски тиган, след което бяха залети с безцветен лак за нокти. Ацетонът в тях бързо разтвори всичко, което не беше изписано с фабрично печатарско мастило. После лепенките бяха свалени и в резултат се получиха осемдесет празни чека, носещи подписите на президента или на главния счетоводител на съответната компания.

– Преди време и на мен ми пробутаха чек менте – промърмори Лио.

– Как реагира? – погледна го с интерес Тони.

– Проследих мръсника и го спипах. Оказа се дребна риба и пълен аматьор, но въпреки това успя да ме ядоса. Приложих му номера със смяна на адресната регистрация и отклоняване на всички сметки. Крайният резултат беше две години влачене по съдилища плюс куп наказателни глоби, изплатени на кредиторите. С това искам да кажа, че тая работа трябва да се прави от професионалисти. – Лио замълча за миг, после сви рамене. – Разбира се, ако бях фалшифицирал личните му документи, щях да му разкажа играта – отначало докрай...

– А защо не го направи?

– Защото имам съвест все пак – намръщено отвърна Лио.

– Ще изчакаме чековете да изсъхнат, след което ще възстановя номерацията на Федералния резерв – обясни Фреди.

– Това пък какво е? – погледна го с недоумение Тони.

– А бе ти сигурен ли си, че ставаш за тая работа? – засмя се Лио.

– Аз работя с компютър и интернет, а не с лак за нокти! – озъби се младежът. – Така правят мошениците на двамадесет и първи век, които отдавна са изхвърлили от употреба всякакви хартиени носители!

– Браво на теб!

Анабел вдигна един от чековете и посочи дългата редица числа в долната му част.

– Първите две цифри са тъй нареченият код за направление на Федералния резерв – започна тя. – От тях банката разбира, че чекът е постъпил в съответния депозитар съгласно закона. Кодът на нийоркския депозитар е 02, а този на Сан Франциско – 12. Фирма със седалище в Ню Йорк обикновено използва услугите на някоя нийоркска банка, чийто чекове носят нийоркски банков номер. Но ние възнамеряваме да осребрим чековете тук, затова Фреди ще смени техните кодове с тези на Ню Йорк. По този начин ще удължим времето на банковата обработка и фирмата ще разбере доста по-късно, че става въпрос за чек без покритие. Веднага ще добавя, че това са големи корпорации, които

управляват разплащателните си сметки с помощта на общо счетоводно засичане, което обикновено става в края на съответния месец. А това означава, че дори при наличието на чек без покритие в тези сметки (и то за сравнително скромна сума) вероятността от по-ранно засичане е близка до нулата. Днес е пети, следователно разполагаме с почти цял месец, преди да бъдат открити нередностите. А дотогава ние отдавна ще сме изчезнали.

– Но какво ще стане, ако още на банковото гише открият, че банковият код е сбъркан? – попита Тони.

– Май не си гледал онова нашумяло телевизионно предаване, в което репортерът отива в банката и подава чек, на който с големи букви пише: *Аз съм фалшификат! Ако ме осребриш, значи си пълен глупак!* Но въпреки това касиерът най-спокойно изплаща обозначената сума.

– Не съм чувала за случай, при който банков служител да е открил сбъркан код – добави Анабел. – Трябва да му се сториш безкрайно подозрителен, за да се вгледа в него.

След като чековете изсъхнаха, Фреди започна да ги сканира на лаптопа си. Шест часа по-късно на масата се появи купчина от осемдесет абсолютно редовни на външен вид чека на обща стойност 2,1 милиона долара.

Анабел взе един от чековете и прекара пръст по перфорираните му ръбчета – едно от най-сигурните доказателства, че документът е редовен, независимо от размера на сумата и името на получателя, изписани върху него.

– Сега идва ред на човешкия фактор – обяви тя и бавно огледа лицата на партньорите си. – Тоест на индивида, който ще пробута ментето.

– Любимият ми фактор! – тържествено обяви Лио, отхапа голям залък от сандвича си с шунка и го прокара с яка глътка бира.

Решиха първите чекове да бъдат осребрени от Анабел и Лио, а Тони да гледа и да се учи. И тримата разполагаха с пълен комплект лични документи, изработени от Фреди. Те бяха два вида – съвършени копия на документите на истинските притежатели на сметките или служебни карти, удостоверяващи принадлежността на приносителя към компанията, на чието име е издаден чекът. Съгласно изричната заповед на Анабел участниците в операцията щяха да носят у себе си само по един комплект, защото противното означаваше големи неприятности в случай на евентуална проверка.

Известно количество чекове бяха издадени на физически лица, но сумите в тях не надхвърляха 10 000 долара. Това се правеше с цел да се избегне проверката на данъчните. Лимитът означаваше, че за достигането на крайната цифра от 2,1 милиона долара екипът трябваше да осребри огромно количество чекове. По тази причина Анабел откри няколко фирмени сметки в различни банки, в които сумите щяха да бъдат преведени директно. От друга страна, издадените от фирми чекове можеха да бъдат и за по-големи суми, без да привличат вниманието на данъчната администрация. Тук обаче възникваше друг проблем – банките не осребряваха такива чекове и стойността им задължително се превеждаше по сметка. За да преодолее това препятствие – Анабел още преди няколко месеца беше разкрила няколко служебни сметки, в които периодично вкарваше и изтегляше различни суми. Тя отлично знаеше, че банките стават подозрителни, когато от новооткрита сметка започват да изтичат големи суми – така както се получава при прането на пари.

В продължение на два дни Тони беше подложен на тежък изпит. Очакваха от него да намери изход от всички ситуации, в които би могъл да попадне при осребряването на фалшивите чекове. Анабел и Лио се редуваха в ролите на касиери, мениджъри, банкови охранители и клиенти. Но младежът беше схватлив и в края на втория ден вече беше готов за първите стъпки в новата кариера. Разбира се, след като присъства на няколко практически урока, проведени от Лио.

Осребряването на първите десет чека мина гладко. В първата банка Анабел се появи с червена коса, в следващата беше руса, а в третата – брюнетка. Задната част на микробуса беше превърната в импровизирана гримборна, оборудвана с малка тоалетка и огледало. След няколко

появи на гишето тя и Лио потегляха за следващата банка, променяйки в движение външния си вид. Там Анабел носеше очила, на следващото гише се появяваше с шалче на главата, а на трето – с шорти, пуловер и спортна шапка. Умелото използване на грим, дрехи и прически ѝ позволяваше да постигне забележителни промени във възрастта и външния си вид. Носеше само ниски обувки, тъй като на високи токчета несъмнено щеше да прави впечатление. Макар и да не се оглеждаше, тя винаги си даваше сметка за охранителните камери.

Сред многобройните роли, в които се превъплъщаваше Лио, доминираха тези на бизнесмен, фирмен куриер, пенсионер и адвокат.

Анабел общуваше с банковите служителки спокойно, без следа от напрежение. Тя умееше да ги предразполага, подхвърляйки комплименти за прическата и облеклото им, след което небрежно преминаваше към градските забележителности, прекрасни дори в лошото време.

– Вече четвърта година съм в консултантския бизнес – сподели с единайстата служителка тя. – За пръв път получавам толкова голям превод, но трябва да ви кажа, че се скъсах от работа за този клиент!

– Браво на вас – отвърна жената, без да вдига глава от компютъра. – Четирийсет хиляди долара НАИСТИНА са голям превод.

Но очите ѝ се задържаха изнервящо дълго върху чека и фалшивите лични и фирмени документи на клиентката.

Анабел забеляза бялото кръгче върху безименния ѝ пръст – сигурен знак за наскоро свалената брачна халка.

– Преди да изчезне с младото си гадже, бившият ми съпруг се погрижи да опразни семейната сметка – горчиво въздъхна тя. – Това ме принуди да започна от нулата, което никак не беше лесно. Но бях твърдо решена да не му давам повод да злорадства! Приемам проклетата му издръжка, защото съм я заслужила! В крайна сметка парите са мои, нали? Но това изобщо не означава, че ще му позволя да контролира живота ми!

Поведението на жената зад гишето бързо се промени.

– *Прекрасно* зная за какво говорите! – съзаклятнически прошепна тя, докато приключваше транзакцията. – След дванайсет години брак моят също реши, че е време да ме смени с някаква манекенка!

– Много ми се ще да открият някакво хапче, което ще ги направи импотентни завинаги! – каза Анабел.

– О, аз съм готова да дам на моя хапче, което отдавна е открито и се нарича цианид! – отвърна служителката.

Анабел хвърли поглед към документите на гишето и небрежно

подхвърли:

– Предполагам, че банката ще блокира изплащането за известно време, нали? Но проблемът е там, че ме притискат най-различни плащания. Много ми се ще да задържа цялата сума, но печалбата ми е твърде ниска. Някъде около десет процента, ако имам късмет.

– Това е рутинна процедура при чекове за такива суми – каза жената, поколеба се за миг и хвърли бегъл поглед към екрана пред себе си. – Но в сметката на издателя има предостатъчно пари, за да я покрият, а сметката на вашата компания е съвсем редовна. Затова ще ги прехвърля веднага.

– Страшно съм ви благодарна! – светна Анабел.

– Момичета като нас трябва да се поддържат – отвърна с усмивка служителката.

– Точно така – кимна Анабел, прибра квитанцията, доказваща, че „фирмата“ ѝ е забогатяла с 40 000 долара, и спокойно се насочи към изхода.

Лио действаше с максимална бързина. Давайки си сметка, че скоростта решава всичко, той оставаше в съответния банков салон не повече от десетина минути. Най-често предразполагаше служителите с помощта на някоя горчива шега, наситена със самоирония.

– Ех, ако можех да вкарам тези мангизи в моята сметка – подхвърли той, пременен като фирмен куриер. – Веднага щях да си платя наема. Я ми кажи, има ли в този проклет град собственик, който да не иска предплата за шибания си едностаен?

– Не съм чувал – съчувствено го погледна младият служител зад гишето.

– Всъщност, излъгах те – продължи Лио. – Това, в което живея, изобщо не е едностаен, а боксониера с канапе!

– Ти си добре – въздъхна младежът. – А със заплатата, която ми дава банката, аз съм принуден да живея при родителите си.

– Да, ама аз съм поне с трийсет години по-стар. И както вървят нещата, май аз ще живея с родителите си, когато ти станеш шеф на банката!

Младежът се засмя и му подаде разписката за 38 000 долара.

– И не ги харчи наведнъж! – шеговито подметна той.

– Нямаш грижа – отвърна Лио, тикна хартийката в джоба си и тръгна, подсвирквайки си, към вратата.

В края на работния ден бяха пробутали 77 от осемдесетте чека. Десет от тях „обработи“ Тони, при това с бързо нарастващо самочувствие.

– Фасулска работа! – обяви в микробуса той, преобличайки се едновременно с Лио. Анабел правеше същото зад окачения на канап чаршаф в дъното на каросерията, който играеше ролята на параван. – Онези тъпащи си седят зад гишетата и приемат за чиста монета всичко, което им кажеш. Изобщо не поглеждат документите. Направо се чудя на разни типове, които все още си правят труда да обират банки!

– Останаха три чека – подаде глава иззад чаршафа Анабел. – По един за всеки от нас.

– Гледай да не си удариш главата, като слизаеш! – закачливо подхвърли Лио.

– Какво искаш да кажеш? – обърна се да го погледне младежът.

– Толкова си се надул, че има опасност да се заклешиш!

– Стига си се заяждал с мен, по дяволите!

– Не се заяжда, а само ти напомня, че пробутването на фалшиви чекове не е лесна работа – обади се Анабел.

– Досега не съм имал проблеми.

– Защото Анабел мъдро ти даде най-лесните – обясни Лио.

Младежът рязко се обърна.

– Вярно ли е?

– Да – спокойно отвърна тя, без да прави опит да скрие голите си рамене, показващи се над чаршафа.

– Мога да се грижа за себе си, не е нужно да ми ставаш бавачка! – ядосано просъска Тони.

– Не го правя за теб, а за всички. Провалиш ли се, ще повлечеш и нас. – В очите ѝ проблесна гневно пламъче, което бързо изчезна. – А не виждам защо да проваляме талантлив мошеник като теб. От това никой няма да спечели.

Раменете ѝ изчезнаха зад паравана, който благодарение на слабото осветление в задната част на микробуса се беше превърнал в екран. Заковал очи в него, Тони с интерес наблюдаваше силуета на младата жена, която свали дрехите си и облече други.

– Прояви малко уважение, момче! – смушка го в ребрата Лио.

Младежът извърна глава да го погледне и прошепна:

– Страхотно!

– За пръв път ли виждаш жена да се съблича? – вдигна вежди Лио.

– Не. Всъщност, да, виждал съм.

Очите му се сведоха.

– Какво тогава?

– Тя току-що ме нарече талантлив мошеник!

С последния чек Тони стоеше на гишето, зад което работеше хубаво младо момиче с азиатски черти. Дълга до раменете черна коса, безупречно гладка кожа, високи скули.

Очевидно впечатлен, младежът се облегна на плота и небрежно попита:

– Отдавна ли живееш тук?

– Само от няколко месеца. Преди живеех в Сиатъл.

– Същият климат, а?

– Да – усмихна се момичето, продължавайки да работи.

– Аз пък току-що идвам от Вегас – все така небрежно я информира Тони. – Градът на забавленията!

– Никога не съм била там.

– Страхотно е, да знаеш! – смени подхода Тони. – Непременно трябва да го видиш. Нали си чувала, че това, което се случва във Вегас, завинаги си остава там? – В очите му блесна предизвикателство. – С удоволствие ще те разведа...

– Но ние дори не се познаваме! – възрази момичето.

– Добре де, няма да започваме направо с Вегас, а с един обяд, да речем...

– Откъде си сигурен, че нямам приятел? – сбърчи вежди служителката.

– Сигурно имаш, защото изглеждаш прекрасно – не се смути Тони.

– А това означава, че трябва здравата да поработя, за да го забравиш.

– Ти си луд! – изчерви се момичето и сведе очи към компютъра, но по лицето ѝ пробяга усмивка. – Дай някакъв документ за самоличност.

– Само ако обещаеш, че ще излезеш с мен!

Момичето пое документа, позволявайки му да докосне пръстите ѝ. После усмивката изчезна от лицето ѝ.

– Нали каза, че идваш от Вегас? – учудено попита тя.

– Точно така.

– Но тук пише Аризона! – промълви служителката, обърна документа и добави: – Освен това снимката е друга.

Мамка му! Погрешна карта за самоличност! Пренебрегвайки инструкциите на Анабел, младежът беше помъкнал целия набор от фалшиви лични карти. На тази в ръцете на служителката той беше с руса коса,

къса брадичка и очила в стил „Бен Франклин“.

– Работех във Вегас, но за по-евтино живеех в Аризона – забързано обясни той. – А междувременно реших да направя някои промени във външния си вид. Нали знаеш – нов цвят на косата, контактни лещи и други такива...

Още докато изричаше тези думи, осъзна, че всичко е загубено.

Момичето вдигна чека пред очите си, подозренията ѝ видимо нараснаха.

– Издаден от калифорнийска банка и калифорнийска фирма, но банковият код е нюйоркски – установи тя. – Защо?

– Какъв код? – попита с издайническо потрепване в гласа Тони. – Нищо не разбирам!

От изражението на младата жена зад гишето беше ясно какво става: тя вече го подозираше в опит за измама. Остави чека и фалшивата лична карта на плота пред себе си и потърси с очи човека от охраната.

– Съжалявам, но ще трябва да повикам мениджъра... – започна тя, но млъкна при появата на някаква жена, която изблъска Тони от гишето.

– Какво става тук? – попита със заповеднически тон новодошлата. Беше висока и пълна блондинка, облечена в червена блуза и тъмни панталони. На врата ѝ висяха маркови очила с тънка рамка. – Извинете, но чакам вече десет минути, докато вие двамата флиртувате! Така ли разбирате банковите услуги? Я повикайте началника си!

Служителката видимо се стресна, очите ѝ се разшириха.

– Извинете, госпожо, но аз току-що...

– Видях какво правехте *току-що*! – гневно я прекъсна русокосата. – Видях и чух също като останалите клиенти! Откога банковите служители флиртуват и обсъждат интимни въпроси в работно време?

– Няма такова нещо, госпожо – отвърна поруменялото момиче.

– Тъй ли? – процеди през стиснати зъби клиентката и заплашително се облегна на гишето. – Значи ми се е счуло, че говорите за гаджета и разходка до Вегас, а този младеж ви обяснява колко сте прекрасна? Така ли работите и с останалите клиенти? Искате ли да споделя с вас впечатленията си от мъжа, с когото спя?

– Госпожо, моля ви! Аз...

– Достатъчно! – сряза я русокосата дама и се обърна към изхода. – Мисля, че нямам повече работа тук!

Тони отдавна беше изчезнал, следвайки знака на Лео в момента на намесата на разгневената клиентка.

Няколко минути по-късно Анабел се присъедини към тях в

товарната секция на микробуса и почука по разделителната стена.

– Тръгвай, Фреди!

Тя смъкна русата перука, пхна очилата в джоба си и започна да се съблича. Свали подплънките около талията си и мълчаливо подхвърли фалшивата лична карта към младежа. Тони механично я улови, а на лицето му се изписа тревога.

– Господи, чекът! – възкликна той.

Миг по-късно той зърна акуратно прегънатата хартийка между пръстите на Анабел и ченето му увисна.

– Съжалявам, Анабел – смотолей той. – Наистина съжалявам!

– Ще ти дам един приятелски съвет, Тони – приведи се тя към него. – Никога не прекалявай, особено когато се представяш за друг човек!

– Добре, че решихме да те поставим под наблюдение добави с въздишка Лио.

– А защо? – мрачно го погледна Тони.

– Защото излезе от този микробус наперен като пуюк – отговори Анабел. – А самоувереността е смърт за измамниците. Още едно правило, което трябва да запомниш.

– Мога да го пробувам в друга банка – погледна я с надежда Тони.

– Не – поклати глава тя. – Събрахме достатъчно средства за големия удар, няма смисъл да рискуваме повече.

Тони понечи да протестира, но после стисна устни и седна на мястото си.

Лио и Анабел си размениха многозначителни погледи и изпуснаха едва забележими въздишки на облекчение.

Два дни по-късно Лио почука на вратата на Анабел в наетия апартамент.

– Да? – обади се отвътре тя.

– Имаш ли една минута?

Седна на леглото и я изчака да приключи със събирането на багажа в голямата чанта на пода.

– Три милиончета – отбеляза с уважение той. – Ти ги наричаш малки удари, но за повечето хора това са страшно много пари. Свалям ти шапка, Анабел!

– Такива удари може да направи всеки измамник със средни умения – поклати глава тя. – Аз просто вдигнах мизата, съвсем малко.

– Съвсем малко? Три милиона, делено на четири, са *малко*?!

Тя му хвърли остър поглед и той побърза да отстъпи.

– Знам, знам. Замисълът беше твой, затова трябва да вземеш по-голям дял. Но дори и така, моят дял ще ми стигне за няколко години охотен живот. Плюс ваканцията, за която отдавна мечтая...

– Още не, Лио. Първо ще направим големия удар, а после ще мислим за ваканции.

– Хубаво, де! Исках само да си помислиш.

– Помислила съм, Лио – отвърна Анабел, пусна някакви дрехи в чантата и се изправи. – Ще го направим!

Лио завъртя незапалената цигара между пръстите си и кимна.

– Добре, ясно. Но какво ще правим с момчето?

– В смисъл?

– Беше казала, че ще участват само звезди. С Фреди нямам проблем, защото човекът е истински специалист. Но момчето беше на път да ни провали. Ако не се беше намесила...

– Ако не се бях намесила, той щеше да измисли нещо...

– Да бе, щеше да измисли! Служителката му пусна всички аванси, но копелето извади погрешната лична карта!

– А ти никога ли не си допускал грешки, Лио? Чакай, нека си помисля... Какво ще кажеш за Финикс? Или за Джаксън Хоул?

– Имаш право, но това бяха дребни удари, далеч от милионите. И никой не ми ги поднесе наготово, както ти го направи с тоя сополанко Тони!

– Ревността няма да ти донесе точки, Лио. Освен това Тони има шанс да се представи добре.

– Може и да има, може и да няма. Но аз не искам да съм там, в случай че той се провали.

– Остави аз да се тревожа за това.

– Прекрасно! – вдигна ръце Лио. – Оставям ти го! Спокойно можеш да мислиш вместо нас!

– Благодаря. Радвам се, че се разбрахме.

Лио започна да крачи напред-назад с ръце в джобовете.

– Друго? – попита Анабел.

– Има и друго. За какъв удар говорим?

– Все още е рано. Ще ти кажа, като му дойде времето.

– Аз не съм от ЦРУ! – отчаяно изръмжа Лио и се тръшна на леглото. – Аз съм престъпник и не се доверявам на никого! – Очите му се спряха върху чантата на пода. – Няма да мръдна оттук, ако не ми обясниш за какво става въпрос!

– Имаме споразумение, Лио – хладно отвърна Анабел. – Два малки удара, после големият. Знаеш какво те чака, ако решиш да се откажеш.

– За споразумението си права. Но никъде в него не се споменава, че трябва да дундуркам някакъв пънкар, който за малко не ни тикна в кафеза! По тази причина, уважаема госпожо, предлагам да преговорим някои точки от въпросното споразумение, преди да продължим напред.

– Май биеш отбой, а? – презрително го изгледа тя. – Нима ще ме предадеш след всичките тези години? Някой да ти е предлагал по-добри удари?

– Парите не ме интересуват! Искам подробности за големия удар! В противен случай си тръгвам!

Анабел заряза прибирането на багажа.

– Достатъчно ли е да ти кажа *къде* отиваме?

– Зависи.

– В Атлантик Сити.

– Да не си превъртяла? – смаяно попита Лио и кръвта се оттегли от лицето му. – Не ти ли стига това, което се случи последния път?

– То беше отдавна, Лио.

– Но не чак толкова отдавна! Защо не опитаме нещо друго – например да ударим мафията?

– АТ-ЛАН-ТИК СИ-ТИ! – просъска Анабел, разделяйки думите на срички.

– Защо? – втренчи се в нея Лио. – Заради стареца ти, а?

Тя не отговори.

Лио скочи и заби пръст в гърдите ѝ.

– Ти си за освидетелстване, Анабел! И ако си въобразяваш, че ще те придружа в онази дяволска дупка, защото си решила да доказваш нещо, значи не познаваш Лио Риктър!

– Самолетът излита в седем сутринта.

Лио замълча, но очите му нервно следяха действията ѝ.

– Дано си взела първа класа – промърмори най-сетне той.

– Разбира се – кимна тя. – Защо питаш?

– Защото искам да се чувствам комфортно по време на последния полет в живота си.

– Нямах проблем.

Лио рязко се обърна и тръгна към вратата, а Анабел спокойно продължи да си събира багажа.

Настанен удобно в читалнята на отдел „Редки книги и специални колекции“, Кейлъб Шоу прегледа молбите за използване на материали от хранилище „Лесинг“, които се нуждаеха от специално разрешение. После говори дълго по телефона, консултирайки се с един университетски професор, който пишеше книга за личната библиотека на Джеферсън, продадена на държавата след опожаряването на града от англичаните през 1812 г., и превърнала се в основата на днешната Библиотека на Конгреса. Малко по-късно в читалнята се появи редовната клиентка Джуъл Инглиш и помоли за едно томче от „Романи за 10 цента“ на Бийдъл¹, от които имала почти пълна домашна колекция. Беше белокоса жена с приятна усмивка, вероятно много самотна. При едно от предишните си посещения беше споделила с Кейлъб, че съпругът ѝ починал преди десет години, а семейството ѝ се разпръснало из цялата страна. Вероятно по тази причина той не пропускаше да завърже разговор с нея.

– Имате късмет. Джуъл – усмихна се той. – Въпросното заглавие току-що се върна от отдел „Реставрация“. – Свали тънкото оранжево книжле от рафта, размени с дамата няколко реплики за ненавременната смърт на Джонатан Дехейвън и се върна на мястото си. Жената бавно си сложи очилата, разгърна книжката и започна да си прави бележки върху листовете, които носеше със себе си. По очевидни причини в читалнята беше разрешено използването само на такива листове, а бележките можеха да се правят единствено с молив. На излизане чантите на посетителите задължително се проверяваха.

Вратата се отвори и Кейлъб вдигна глава. На прага се изправи една от служителките в администрацията.

– Кейлъб, нося ти бележка от Кевин – съобщи му тя.

Кевин Филипс беше временно изпълняващ длъжността началник-отдел след смъртта на Дехейвън.

– От Кевин? – учудено я погледна Кейлъб. – Защо не използва телефона или електронната поща?

– Мисля, че той опита телефона, но линията беше заета. Не знам защо не пожела да ти изпрати имейл.

– Днес съм доста натоварен – сви рамене Кейлъб.

1. Популярна библиотека приключенски романи – 631 броя, – издавана от братя Бийдъл между 1860 и 1885 г. – Б.пр.

– Мисля, че е спешно – отвърна колежката, подаде му плика и излезе.

Кейлъб стана да го поеме и веднага се спъна в извития край на килимчето под стола. Очилата му паднаха и той неволно стъпи върху тях.

– Господи, колко съм несръчен!

Наведе се и вдигна счупените очила, после погледна плика в ръката си. Вече нямаше как да прочете спешното послание на новия шеф, защото без очила беше напълно безпомощен.

– Вече няколко пъти се спъвате в това килимче, Кейлъб – обади се посетителката.

– Много сте наблюдателна, Джуъл – процеди през стиснати зъби той, после вдигна глава. – Ще ми дадете ли вашите очила, за да прочета проклетата бележка?

– Страхувам се, че няма да ви свършат работа. Аз съм сляпа като прилеп.

– Аз също, но все пак успявам да прочета по нещичко.

– Не е ли по-лесно аз да ви я прочета?

– Страхувам се, че е невъзможно – поклати глава Кейлъб.

– Секретна информация, значи! – плесна с ръце възрастната дама. – Колко вълнуващо!

Кейлъб пое очилата от ръцете ѝ, седна зад бюрото и распечата плика. Оказа се, че Кевин Филипс му нарежда да се яви незабавно в администрацията, помещаваща се на един от силно охраняваните етажи. До този момент Кейлъб нито беше ходил там, нито го бяха викали по толкова категоричен начин. Сгъна бележката, пхна я в джоба си и се обърна към посетителя:

– Благодаря за помощта, Джуъл. Явно носим очила с едни и същи диоптри.

После стана и се насочи към изхода.

В кабинета на Кевин Филипс го чакаше непознат мъж в тъмен костюм, който се оказа личният адвокат на Джонатан Дехейвън.

– В завещанието си мистър Дехейвън ви е посочил за разпоредител с колекцията му от редки книги – информира го непознатият, подавайки му лист хартия и връзка с два ключа. – Големият ключ е от входната врата, а малкият – за домашното хранилище. Първите цифри на хартията са кодът на алармената инсталация, а вторите – комбинацията на сейфа, която трябва да се набере, преди да завъртите ключа.

– Да се разпоредя с колекцията му!? – смаяно го погледна Кейлъб, механично поемайки ключовете и листчето.

– Точно така, Кейлб – кимна Фитапс. – Доколкото знам, ти си му помогнал да се сдобие с някои редки издания.

– Вярно е – потвърди Кейлб. – Той разполагаше с достатъчно пари, познания и вкус, за да си създаде добра колекция.

– И вероятно е оценявал вашата помощ по достойнство – вметна адвокатът. – Според клаузите на завещанието вие получавате неограничен достъп до колекцията му. Задачата ви е да направите пълна инвентаризация, да подредите и оцените книгите, а парите от продажбата им ще бъдат разпределени между няколко благотворителни организации, които също са посочени.

– Да ги продам? – вдигна вежди Кейлб. – Ами семейството му?

– Той няма живи роднини. Знам това, защото моята кантора защитава интересите на семейство Дехейвн от много години. – Адвокатът замълча, после добави: – Според един от партньорите, който отдавна е пенсионер, Дехейвн е бил женен за известно време, но бракът не е продължил дълго. – След нова пауза за освежаване на паметта човекът продължи: – Всъщност бил е анулиран... Случило се е, преди да постъпя в кантората, и по тази причина не съм запознат с подробностите. Няма деца, които да предявят евентуални претенции. Вие ще получите процент от продажбата на колекцията.

– Който със сигурност ще бъде една добра сума – добави Филипс.

– Ще го направя безплатно – бързо каза Кейлб.

– Нека приемем, че не съм чул това изявление – усмихна се адвокатът. – Може би не си давате сметка колко работа ви чака. И така, приемате ли комисионата?

– Да – отвърна след известно колебание Кейлб. – Ще го направя заради Джонатан.

– Много добре. Подпишете тук, че сте получили ключовете и кодовете. – На бюрото се появи формуляр, който Кейлб подписа с известни затруднения поради липсата на очила.

– Това е всичко – обяви посетителят и прибра листа в куфарчето си.

Кейлб се върна на работното си място, седна зад бюрото и вперил поглед в ключовете. Решението дойде няколко минути по-късно. Обади се последователно на Милтън, Рубън и Стоун, съобщи им новината и обяви, че без тях няма да стъпи в къщата на Джонатан. Разбраха се вечерта да отидат заедно.

13

Старият „индианец“ на Рубън задавено изпъшка и утихна пред къщата на Дехейвън. Стоун е мъка измъкна върлинещото си тяло от тесния кош. На метър зад тях със заплашително боботене спря очуканият шевролет „Нова“ на Кейлъб с надупчен като швейцарско сирене ауспух. Милтън слезе пръв, следван от собственика на возилото, който, преценил, че го чака много четене, благоразумно си беше взел резервния чифт очила.

– Хубава къщичка – отбеляза Рубън и свали каската и предпазните очила. – Доста баровска за човек на една заплаща.

– Джонатан беше наследник на богата фамилия – поясни Кейлъб.

– Не е зле – въздъхна едрият мъж. – Защото аз наследих само проблеми, които благодарение на вашата почтена компания непрекъснато се увеличават!

Кейлъб отключи входната врата и набра кода на алармата.

– Идвам съм тук и знам къде е хранилището – поясни на приятелите си той. – Трябва да вземем асансьора за приземието.

– Асансьор ли? – облещи се Милтън. – Хич не обичам асансьорите!

– Тогава върви пеша – отвърна Кейлъб и посочи стълбите вляво от входното антре.

Рубън огледа античните мебели, добре подобрите картини и класическите скулптури, поставени в специални ниши. Потърка върха на обувката си в красивия персийски килим във всекидневната.

– Питам се дали ще им трябва пазач, докато уредят всичко по завещанието попита той.

– Едва ли – поклати глава Кейлъб.

Влязоха в асансьора и се спуснаха в приземието, където Милтън вече ги чакаше.

Вратата на хранилището представляваше стоманено чудовище с дебелина шейсет сантиметра, оборудвана с компютризирана система за управление и малък процеп за касовия ключ. Кейлъб обясни, че може да се отвори само при едновременно завъртане на ключа и набиране на верния код.

Няколко пъти съм влизал тук с Джонатан – добави той.

Пневматичните панти тихо изсъскаха и вратата се отвори. Помещението бе широко около три метра, почти толкова високо и не по-дълго

от десет метра. Скритото осветление се включи едновременно с отварянето на вратата.

– Хранилището е обезопасено срещу пожар и бомби – поясни Кейлъб. – Температурата и влажността на въздуха се контролират автоматично, което е задължително за всички помещения, в които се съхраняват редки печатни издания. Най-вече за подземните.

Стените бяха заети от рафтове с книги, брошури и други печатни издания. Дори за неспециалист беше ясно, че повечето от тях са редки и скъпи.

– Може ли да пипаме? – попита Милтън.

– По-добре аз да върша тази работа – отвърна Кейлъб. – Някои от тези неща са изключително крехки, а между тях има и такива, които повече от сто години не са излагани на дневна светлина.

– Мамка му! – възкликна с уважение Рубън и докосна с пръст гръбчето на някаква книга. – Сякаш сме в затвор, чиито обитателите излежават доживотни присъди!

– Крайно неподходящо сравнение, Рубън! – погледна го укорително Кейлъб. – Това е трезор, който съхранява редките книги за следващите поколения! А Джонатан похарчи цяло състояние, за да им създаде най-добрите условия.

– За какъв тип колекция говорим? – обади се Стоун, докато оглеждаше някакъв дебел том с корици от бук, покрити с изящна дърворезба.

Кейлъб протегна ръка и внимателно свали книгата от рафта.

– Колекцията на Джонатан е много добра, без да е нещо изключително. Той беше първият, който призна това. Големите колекционери разполагат с почти неограничени финансови средства, но по-важна е всеотдайността, с която преследват своята цел. Познавачите деликатно я наричат „библиомания“ – страст, която притежават абсолютно всички големи колекционери. – Очите му бавно обиколиха помещението. – Разбира се, Джонатан си даваше ясна сметка, че не притежава задължителния минимум от книгите, които правят една колекция безценна.

– Например? – попита Стоун.

– Например фолиантите на Шекспир, най-вече първият от тях, който съдържа трийсет и шест пиеси на барда и е деветстотин страници. Той е особено ценен поради факта, че нито един от оригиналните ръкописи на автора не е оцелял до наши дни. Преди няколко години в Англия платиха три и половина милиона лири за един екземпляр от Първия фолиант.

– Което прави шест хиляди долара на страница! – светкавично

изчисли Милтън и с уважение поклати глава.

– Разбира се, има и други изключително ценни експонати – продължи Кейлъб. – Уилям Блейк, „Математически принципи“ на Нютон, някои произведения на първия печатар в света – англичанина Какстън, от 1457 или 1459 година. Доколкото си спомням, Дж. П. Морган е имал повече от шейсет негови издания. Не бива да пропускаме и „Псалтирите от Майнц“ и „Житието на Сейнт Олбънс“ – най-ценните произведения на печатарското изкуство преди Библията на Гутенберг. От последната в света има само три запазени екземпляра, единият от които е собственост на Библиотеката на Конгреса. Те са безценни.

Очите на Кейлъб пробягаха надолу по рафтовете.

– Но Джонатан притежава книги, с които биха се гордели всички големи колекционери по света. Такива са „Божествена комедия“ на Данте, отпечатана през 1472 година, или „Тамерлан“ на По – едно рядко издание, което се намира изключително трудно. Преди време екземпляр от него беше продаден за близо двеста хиляди долара. Но в днешно време цената би била няколкократно по-висока, тъй като се наблюдава бум в търсенето на По. Колекцията включва и богата подборка от старопечатни издания – италиански и най-вече немски, плюс пълен комплект първи издания на по-съвременни автори, почти всички с личен автограф. Джонатан беше много пристрастен към американската литература и разполага с ръкописи на Уошингтън, Адамс, Джеферсън, Франклин, Мадисън, Хамилтън, Линкълн и много други. Както вече казах, колекцията му е много добра, без да е изключителна.

– Това пък какво е? – учуди се Рубън и посочи полуосветения далечен ъгъл на хранилището.

Приятелите се насочиха натам и спряха пред малък портрет на мъж в средновековни одежди.

– Не помня да съм го виждал – каза Кейлъб.

– Защо му е трябвало да заключва в хранилището си някаква картина? – попита Милтън.

– При това само *една!* – натъртено добави Стоун. – Което едва ли може да се нарече колекция.

Огледа портрета от всички страни, после хвана рамката с два пръста и внимателно я подръпна. Тя безшумно се отмести и зад нея се показа малък, вграден в стената сейф с електронна ключалка.

– Сейф в блиндирано хранилище! – вдигна вежди Стоун. – Кейлъб, я опитай комбинацията на адвоката.

Кейлъб се подчини, но опитите му се увенчаха с неуспех. Завъртя

кръгчето още няколко пъти, след което се отказа.

– Обикновено хората използват комбинация от букви и цифри, които означават нещо за тях – обясни Стоун. – Така избягват записването им на хартия.

– Добре де, но защо е дал на Кейлъб ключа и кода само от главното хранилище? – озадачено попита Милтън.

– Може би защото е преценил, че Кейлъб и сам ще открие другия код – предположи Рубън.

– Съгласен съм – кимна Стоун и се обърна към Кейлъб: – Хайде, приятелю, напъни си мозъка. Най-вероятно има нещо общо с читалнята.

– Защо пък с читалнята? – попита Милтън.

– Защото *това тук* донякъде може да се смята за частната читалня на Дехейвън.

– Джонатан идваше на работа един час по-рано, за да отвори. За целта трябваше да изключи алармата и да отключи вратата с помощта на специален код. Но аз нямам представа какъв е той.

– Може би става въпрос за нещо по-просто. Нещо, което е пред очите ти в буквалния смисъл на думата.

– Ама, разбира се! – извика Кейлъб и възбудено щракна с пръсти. – Пред очите ми, и то всеки божи ден!

Наведе се и бързо набра няколко цифри на клавиатурата. Вратичката на сейфа меко щракна и се отвори.

– Какво набра? – любопитно попита Стоун.

– LJ239. Това е номерът на читалнята. Виждам го всеки ден преди работа.

Във вътрешността на сейфа имаше само една кутия. Кейлъб я измъкна и внимателно повдигна капака.

– Доста е орфана – отбеляза Рубън при вида на книгата вътре. Черната ѝ корица беше разкъсана, подлепване на страниците почти липсваше. Кейлъб предпазливо разгърна корицата, прелисти няколко страници и хлъцна.

– Боже господи!

– Каква е тази книга, Кейлъб? – втренчено го изгледа Стоун.

Ръцете на по-младия мъж видимо трепереха.

– Мисля, че... Всъщност сигурен съм, че е първото издание на Масачусетския псалтир – отвърна той с треперещ глас.

– Ценно ли е?

Очите на Кейлъб се разшириха.

– Това е най-старата печатна книга в Съединените щати, Оливър! В

света има едва единайсет екземпляра, от които само пет са пълни. Никога не са се появявали на пазара. Библиотеката на Конгреса притежава един от тях, дарен преди десетилетия. Убеден съм, че дори днес не бихме могли да го купим.

– А откъде се е сдобил с него Джонатан Дехейвън?

Обзет от почти религиозно благоговение, Кейлъб върна книгата в кутията, прибра я в сейфа и заключи вратичката.

– Не знам – въздъхна той. – Последният Масачусетски псалтир се е появил на пазара преди повече от шейсет години и е бил купен за сума, която надминава един милион долара днешни пари. В момента се намира в Йейл. – Поклати глава и добави: – За колекционерите на редки книги това е равносилно на откриването на неизвестна картина на Гоя или Рембранд.

– Но след като в света има само единайсет екземпляра, няма да е трудно да открием откъде идва – обади се Милтън. – Мога да проверя в интернет.

Кейлъб му хвърли поглед, изпълнен с презрение. За разлика от Милтън, който беше в крак с всички новости, той беше абсолютен технофоб.

– Когато става въпрос за този псалтир, твоят интернет не върши работа. Доколкото ми е известно, съществуващите екземпляри се съхраняват в институции като Харвард, Йейл и Библиотеката на Конгреса.

– Сигурен ли си, че става въпрос за оригинал? – попита Стоун.

– Има и по-нови издания, разбира се. Но аз съм почти сигурен, че този е от 1640 година. Пише го на заглавната страница, а има и други признаци за автентичност, които познавам добре – отвърна задъхано Кейлъб.

– Какви по-точно? – попита Рубън. – Самият аз не успях да разчета почти нищо.

– Става въпрос за сборник от църковни псалми, съставен от свещеници пуритани, които са черпели всекидневното си вдъхновение от тях. По онова време печатарството е било много примитивно и текстът е изобилствал с почти неразбираеми букви и символи, характерни за тогавашния начин на писане.

– Но нали казваш, че всички екземпляри се съхраняват в известни и уважавани институции? – сбърчи вежди Стоун.

Кейлъб го погледна, чертите на лицето му видимо се изпънаха.

– Предполагам, че е възможно да има и неизвестни екземпляри, макар че шансовете за това са изключително малки. Чувал съм за жена,

която решила да разчисти тавана си и сред боклуците открила половината от оригинален ръкопис на „Хъкълбери Фин“. Друг пък открил оригинален екземпляр от „Декларацията на независимостта“ зад рамката на евтина картина на стената в дома си, трети – чернови на Байрон в стара книга. За сто години може да се случи какво ли не.

Кейлъб избърса капчиците пот по челото си, въпреки че в помещението бе хладно.

– Имаш ли представа каква огромна отговорност ляга върху плещите ми? – попита той. – Става въпрос за колекция, сред която фигурира екземпляр на Масачусетския псалтир. Истински, за бога!

– Не познавам човек, който може да се справи по-добре от теб – успокой го Стоун и сложи ръка на рамото на приятеля си. – А ние ще ти помогнем с каквото можем.

– Ами да – обади се Рубън. – Ще дам някой и друг долар лични пари, ако решиш да извадим от колекцията нещо, преди да са се появили големите акули. Колко ще искаш за онази „Божествена комедия“? Много ми се ще да си я прелиствам, когато ми стане тъжно.

– По-полека, приятелю – погледна го със съжаление Милтън. – Ние не можем да си позволим дори каталога, който ще отпечатат преди търга.

– Браво бе! – отвърна с престорен гняв Рубън. – Май искаш да ми кажеш, че цял живот ще си остана на проклетата товарна рампа!

В същия момент откъм вратата на хранилището се разнесе напрегат глас:

– Кои сте вие? Какво търсите тук?

Приятелите вкупом се обърнаха и се озоваха лице в лице с двама едри мъже с пистолети в ръце, в униформи на частна охранителна фирма. На крачка пред тях се пъчеше дребно човече с разрошена рижа коса, къса брадичка и проникателни яркосини очи.

– Попитах ви какво търсите тук! – повтори човечето.

– Май трябва да ти зададем същия въпрос, приятел – изръмжа Рубън.

Кейлъб го избута встрани и направи крачка напред.

– Аз съм Кейлъб Шоу и работя в Библиотеката на Конгреса. В завещанието си Джонатан Дехейвън ме е посочил за разпоредител на личната му колекция. А тези хора са мои приятели, които поканих да ме придружат. – В ръцете му се появи връзката ключове. – Получих разрешение от адвоката на Джонатан да се запозная с колекцията.

Дребният мъж пое служебната му карта и внимателно я разгледа.

След което поведението му се промени.

– Моля за извинение. Видях непознати да влизат в къщата и да оставят вратата отворена и си направих прибързани изводи.

Обърна се към охранителите и им кимна да приберат оръжието си.

– Не ви чух да се представяте – каза Рубън и изглежда мъжа подозрително.

Той понечи да отговори, но беше изпреварен от Стоун.

– Предполагам, че имаме честта да се наслаждаваме на компанията на Корнилийс Бихан, президент на „Парадайм Текнолъджис“ – третата най-голяма корпорация за оръжейни доставки в САЩ.

– Ако нещата се подредят според очакванията ми, скоро ще бъдем първи – усмихна се Бихан. – А те обикновено се подреждат точно така.

– Мистър Бихан, в такъв случай нека да...

– Наричайте ме Кей Би като всички – прекъсна го човекето, направи няколко крачки напред и се огледа. – Значи това е колекцията на Джонатан.

– Познавахте ли го? – попита Кейлъб.

– Не бих казал, че бяхме приятели. Канил съм го на един-два купона. Знаех, че работи в библиотеката и колекционира книги. Бъбрехме си на улицата. Останах потресен, когато научих, че е починал.

– Ние също – въздъхна Кейлъб.

– Значи вие сте изпълнител на завещанието му – огледа го любопитно Бихан. – Какво означава това?

– Означава, че имам нелеката задача да направя каталог и оценка на колекцията и да я продам.

– Има ли ценни неща?

– Вие колекционер ли сте? – подхвърли Стоун.

– О, имам навик да събирам това-онова – неопределено отвърна Бихан.

– Джонатан е събрал една много добра колекция, която ще обявим на търг – обясни Кейлъб. – Или поне най-ценните екземпляри в нея.

– Ясно – кимна Бихан. – Нещо ново около причините за смъртта му?

– По всичко личи, че е било инфаркт – въздъхна Кейлъб.

– А изглеждаше толкова добре! Според мен това е още едно доказателство, че трябва да се наслаждаваме на всеки ден от живота си, защото нищо не се знае.

След тези думи Бихан се завъртя на токовете си и тръгна към изхода, последван от охранителите.

Стоун изчака стъпките да заглъхнат и поклати глава.

– Каква загриженост, а? Идва да провери кой е влязъл в къщата на човека, с когото от време на време са си *бъбрили* на улицата!

– Все пак са били съседи, Оливър – въздъхна Кейлъб. – Нормално е да прояви загриженост.

– Не го харесвам! – отсече Милтън. – Защото произвежда неща, които убиват хора!

– При това много хора! – добави Рубън. – В личната ми класация старият Кей Би не може да бъде нищо друго освен един дребен и пъргав мръсник!

Останалата част от вечерта използваха за преглед и опис на колекцията. В крайна сметка Кейлъб се сдобил с пълен списък на експонатите, който Милтън вкара в лаптопа си.

– А сега какво? – попита той, затваряйки капака на компютъра.

– Нормалната процедура изисква да поканим оценител от „Сотбис“ или „Кристис“, но аз мисля да се обърнем към един друг човек – отвърна Кейлъб. – Най-добрият познавач на редките книги в света, който може би ще знае откъде Джонатан се е сдобил с екземпляр на Масачусетския псалтир.

– Сигурно живее в Ню Йорк – предположи Стоун.

– Напротив, живее тук, във Вашингтон, на двацет минути с кола.

– Кой е той? – попита Рубън.

– Винсънт Пърл.

Стоун погледна часовника си.

– Минава единайсет, което означава, че ще го посетим утре.

– О, напротив, точно сега е времето – поклати глава Кейлъб. – Антикварният магазин на Пърл е отворен само през нощта.

14

Два бинокъла проследиха оттеглянето на членовете на клуб „Кемъл“ от дома на Джонатан Дехейвън. Единият се намираше на горния етаж на къщата през улицата, а вторият – в ръцете на мъжа, заел позиция в паркиран наблизмо микробус с надпис „Служба по поддръжката“.

Мъжът изчака потеглянето на мотоциклета и раздрънканото шеви, след което предпазливо подкара след тях.

Бинокълът в къщата продължи да наблюдава района около Гуд Фелоу Стрийт.

Пътуването до магазинчето на Винсънт Пърл действително им отне двацет минути. Рекламен надпис нямаше, а на вратата беше окачена малка табела с работното време: от понеделник до събота, от 20:00 до 24:00 ч. Кейлъб пристъпи към вратата и натисна звънеца, а Рубън огледа масивната решетка на прозорчето и каза:

– Тоя със сигурност не си пада по рекламата.

– Всеки сериозен колекционер на книги знае как да стигне до Винсънт Пърл – отговори Кейлъб.

– Добре ли го познаваш? – попита Стоун.

– О, не. Далеч съм от неговата класа. За последните десет години съм се срещал с него едва два пъти. Тук, в магазина. Но пък съм слушал доста негови лекции, всяка от които беше незабравимо преживяване.

На запад от тях сияеше внушителният купол на Капитолия, облян от светлината на прожекторите. Повечето от къщите в района бяха стари, с каменни основи и покрити с мъх тухлени стени, свидетели на строителния бум в столицата от началото на миналия век.

– Сигурен ли си, че е тук? – попита Милтън.

Сякаш в отговор на въпроса му ечна плътен мъжки глас:

– Кой е?

Милтън изненадано подскочи, а Кейлъб се наведе към малкия домофон върху плочата, почти невидим под надвисналия бръшлян.

– Казвам се Кейлъб Шоу, мистър Пърл. Работа в Библиотеката на Конгреса.

– Кой?

Видимо смутен. Кейлъб започна отново, в скоропоговорка:

– Кейлъб Шоу. Работа в читалнята на отдела за редки книги и

специални колекции. За последен път се срещнахме преди няколко години, когато ви доведох един колекционер на статиите на Линкълн.

– Не си спомням да сме се уговаряли за среща – отвърна с леко раздразнение гласът. Явно Пърл не оцени по достойнство препоръките, които му предложи Кейлъб.

– Случаят е спешен. Моля ви да ми отделите няколко минути.

Ключалката щракна и вратата се отвори. Стоун пропусна приятели-те си напред и това му позволи да види малката охранителна камера на стената, маскирана майсторски в къщичка за птици. Всъщност забеляза я само защото светлината от уличния стълб проблесна за миг в обектива ѝ. Повечето хора не биха ѝ обърнали внимание, но Оливър Стоун не беше от тях, особено когато нещата опират до шпионски реквизит.

На път към вътрешността на магазина той забеляза още две неща. Вратата беше изработена от стомана, въпреки че на пръв поглед изглеждаше стара и дървена. Беше окачена на метална рамка, със солидна касова брава. А стъклото с предпазна решетка във външната част се оказа бронирано, с дебелина десет сантиметра.

Но истинската изненада го чакаше във вътрешността на магазина. Беше се настроил да види задръстено от вещи помещение с прашни книги и ръкописи по рафтовете, но вместо това го посрещна чисто, приветливо и отлично организирано пространство в старата двуетажна сграда. Край стените се издигаха високи рафтове от солидно дърво, а подредените върху тях книги бяха добре защитени от плъзгащи се стъклени врати. Достъп до тях осигуряваше специална стълба на колелца, която се движеше по вградените в пода и тавана релси. В центъра на дългото и тясно помещение бяха поставени три кръгли масички от черешово дърво и столове от същия материал. Над всяка от тях висеше по един бронзов полилей, излъчващ изненадващо слаба светлина. Вероятно са оборудвани със специални затъмнители, досети се Стоун. До горното ниво водеше спираловидно, широко около два метра дървено стълбище. Горе Стоун видя още рафтове и парапет в стил „Чипъндейл“, който ограждаше откритото пространство към първия етаж.

В дъното на магазина се издигаше висок дървен плот. Стоун остана изненадан от това, което *не видя*. Тук нямаше компютри, липсваше дори касов апарат.

– Имам чувството, че съм попаднал на място, където мога да запяла пура и да пийна чашка отлежало уиски – промърмори Рубън.

– За бога, Рубън! – стреснато го погледна Кейлъб. – Димът е смъртен враг на старите книги, а една капчица алкохол е достатъчна за

безвъзвратното унищожение на безценни съкровища!

Рубън понечи да отговори нещо, но в този момент се отвори тежката резбована врата зад плота и на прага се появи възрастен мъж. Всички с изключение на Кейлъб се облещиха от изненада. Човекът имаше сребриста, дълга почти до кръста брада, а бялата му коса се спускаше до раменете. Но най-забележително беше облеклото му – дълга до петите лилава роба със златни ширити по ръкавите, леко издута отпред. Върху набръчканото чело бяха кацнали кръгли очила без рамки, над които стърчаха кичури коса. Според Стоун очите му бяха по-скоро черни, но това впечатление можеше да се дължи и на осветлението.

– Абе тоя да не е монах? – прошепна Рубън.

– Шшшт! – сложи пръст на устните си Кейлъб.

– Е? – Пърл спря въпросителен поглед върху лицето на Кейлъб. – Вие ли сте Шоу?

– Да.

– За какво толкова спешно става въпрос? И кои са тези хора?

Кейлъб побърза да представи приятелите си, използвайки само малките им имена.

Пърл бавно ги огледа, после очите му се заковаха върху лицето на Стоун.

– Не съм ли ви виждал в една палатка, издигната наред парка „Лафайет“, сър? – попита с пресилената вежливост той.

– Така е – кимна Стоун.

– А доколкото си спомням, на плаката пред палатката пишеше ИСКАМ ИСТИНАТА! Е, получихте ли я?

– Не бих казал.

– Ако човек наистина е решен да търси истината, едва ли ще я намери пред Белия дом – заключи Пърл, замълча за момент, след което се извърна към Кейлъб. – А сега да преминем към вашия спешен случай, сър.

Кейлъб му разказа накратко за колекцията на Дехейвън и желанието на покойника той да бъде изпълнител на завещанието му.

– Да, смъртта на този човек е истинска трагедия – промълви Пърл, после с нотка на изненада попита: – А защо точно вие сте посочен за изпълнител на завещанието?

– Бяхме колеги в библиотеката, освен това помагах в избора на книги за личната му колекция.

– Разбирам – кимна Пърл. – Но явно имате нужда от мнението на експерт.

– Точно така – поруменя Кейлъб. – В компютъра на Милтън имаме пълен списък на книгите в нея.

– Предпочитам да работя с хартия – отсече с нетърпящ възражение глас домакинът.

– Няма проблем, стига да разполагате с принтер – обади се Милтън.

– Имам една печатарска преса от шестнайсети век, но се страхувам, че тя няма да е съвместима с играчката ви – презрително отговори Пърл.

– Няма, разбира се – стреснато го погледна Милтън. Страстен любител на техническите новости, той беше шокиран от отношението към тях на човека срещу себе си.

– В такъв случай можем да ви донесем списъка утре, след като го разпечатаме – рече Кейлъб, поколеба се за миг и добави: – Мисля, че ще е най-добре да ви го кажа веднага, мистър Пърл. В колекцията на Джонатан открих оригинален екземпляр на Масачусетския псалтир. Знаете ли нещо по този въпрос?

Пърл смъкна очилата на носа си и го погледна над тях.

– Повторете, моля!

– Джонатан притежава Масачусетския псалтир от 1640 година.

– Невъзможно!

– Държах го в ръцете си.

– Не сте!

– Напротив – настоя Кейлъб.

– Значи става въпрос за по-късно издание! – махна с ръка Пърл. – Което не е чак такава новина.

– Липсват нотните текстове, които се появяват в деветото издание от 1698 година.

– Надявам се, че няма да се изненадате, ако ви кажа, че това ми е добре известно – строго го изгледа Пърл. – Но както казахте, нотни текстове липсват и в други седем издания!

– Става въпрос за издание от 1640 година. Беше отбелязано на титулната страница.

– В такъв случай говорим за факсимиле или обикновен фалшификат, уважаеми. Нямаме представа колко изобретателни са понякога хората. Един такъв човек беше успял да възстанови „Клетвата на свободния човек“, предшестваща с една година появата на псалтира.

– Но нали Масачусетският псалтир от 1640-а е първото печатно издание в Америка? – обади се Стоун.

– Наистина е така – нетърпеливо отвърна Пърл. – Работата е там, че „Клетвата“ не е книга, а документ от една страница. От заглавието е

ясно, че става въпрос за обет или клетва, която всеки пуритан е трябвало да даде, преди да бъде приет в колонията на Масачусетския залив.

– И този документ е бил фалшифициран, така ли?

– По ирония на съдбата фалшификаторът използвал факсимиле от оригиналния псалтир, защото той бил отпечатан на същата печатарска преса. – Пръстът на стареца се заби в гърдите на Кейлъб. – Въпросният престъпник бил толкова ловък, че почти успял да убеди Библиотеката на вашия Конгрес да откупи фалшификата. Измамата била разкрита едва след като експерт по древни печатарски техники открил незначителните разлики.

– Аз работя вече дванайсет години в отдел „Редки книги и специални колекции“ – промълви Кейлъб. – Имал съм възможност да изследвам в детайли екземпляра на псалтира, с който разполагаме. Това ми дава основание да твърдя, че Джонатан притежава оригинал.

Очите на Пърл подозрително пробягаха по лицето му.

– Как ви беше името?

– Кейлъб Шоу! – натъртено отвърна по-младият мъж и лицето му – розово до този момент, потъмня от притока на кръв.

– Точно така, Шоу. Подложихте ли книгата на стандартните тестове за идентификация?

– Не, но я държах в ръце, разгледах я, помирих я.

– За бога, човече! Нима тези рудиментарни показатели ви дават основание да твърдите, че е автентична? По принцип колекцията на Дехейвън е далеч от подобни съкровища. Да, в нея има „Тамерлан“, има няколко старопечатни издания, дори и Данте – който между другото му продадох аз. Но това е всичко по-ценно, което тя съдържа. Първото издание на Масачусетския псалтир никога не е фигурирало в нея.

– Въпросът е откъде Джонатан се е сдобил с него – въздъхна Кейлъб.

– Мога ли да знам? – поклати глава Пърл и очите му пробягаха по лицата на останалите. – Приятелите ви вероятно знаят, че в света има едва единайсет оригинални екземпляра от Масачусетския псалтир. Само си представете, господа: единайсет псалтира срещу двеста двайсет и осем Първи фолианти на Шекспир. От които само пет са пълни издания в добро състояние. – Размаха разперените си пръсти пред очите им. – Само пет!

Блестящите му черни очи хвърляха мълнии. Заковал поглед в тях, Стоун неволно си помисли, че ако трябва да постави диагноза на психическото състояние на този мъж, тя несъмнено би се изчерпала с една-

единствена дума: *библиомания*.

Пърл отново насочи вниманието си към Кейлъб.

– След като екземплярите са само единайсет, аз не виждам как един от тях е попаднал в колекцията на Джонатан Дехейвън! – отсече той.

– А защо тогава си е направил труда да го заключи в двоен сейф? – контрира Кейлъб.

– Вероятно защото е вярвал, че притежава оригинал.

– Искате да кажете, че шефът на отдел „Редки книги и специални колекции“ не може да различи оригинал от фалшификат? – презрително вдигна вежди Кейлъб. – Много се съмнявам!

– Вече споменах, че преди време Библиотеката на Конгреса за малко не купи фалшификат на „Клетвата“ – невъзмутимо отвърна Пърл. – Хората вярват в това, в което искат да вярват, включително колекционерите на книги. От опит зная, че самозаблудата е безгранична.

– В такъв случай предлагам да дойдете с нас в къщата на Джонатан и да се уверите с очите си, че става въпрос за оригинал! – отказа да се предаде Кейлъб.

Деликатно издължените пръсти на Пърл пригладиха дългата брада, а очите му не се отделяха от лицето на Кейлъб.

– Разбира се, ще ви бъда много благодарен, ако дадете експертното си мнение и за останалата част от колекцията – добави с по-спокоен глас Кейлъб.

– Мисля, че утре вечер имам малко свободно време – каза с подчертано безразличие домакинът.

– Чудесно – кимна Кейлъб и му подаде визитката си. – Това е телефонният ми номер в библиотеката, звънете, за да потвърдите. Имате ли адреса на Джонатан?

– Мисля, че е някъде из архива.

– Ще ви помоля засега да не споменавате за псалтира пред когото и да било, мистър Пърл.

– Аз рядко споменавам нещо пред някого. Особено пък неща, които не отговарят на истината.

Зачервен като рак, Кейлъб се обърна и тръгна към вратата, следван от приятелите си.

Навън Рубън измъкна каската си от коша и каза:

– Току-що имаме честта да се запознаем с професор Дъмбълдор.

– С кого? – нервно се обърна Кейлъб, все още ядосан от последната жлъчна забележка на антикваря.

– Не го ли знаеш Дъмбълдор? Онзи от „Хари Потър“.

– Не го знам! – озъби се Кейлъб.

– По-полека де!

– Извинявай – овладя се Кейлъб. – Пърл очевидно не вярва, че този псалтир е оригинал. – Замълча за момент, после с несигурен глас добави: – И може да се окаже прав, защото аз все пак го огледах съвсем бегло.

– Дано ти да си прав – отвърна Рубън. – Особено след пламенната реч, която дръпна в онова мазе.

– Не мога да повярвам, че го направих – изчерви се Кейлъб. – Той е най-големият специалист в света, а аз – само обикновен библиотекар на държавна служба.

– Първокласен библиотекар в една от най-престижните институции на света – натъртено го поправи Стоун.

– Старецът може и да гений в своята област, но все пак трябва да се сдобие с компютър – намеси се Милтън. – Плюс принтер, който да е произведен след шестнайсети век.

Шевролетът потегли. Рубън ритна стартерния педал на мотора, а Стоун огледа улицата, докато се наместваше в тесния кош.

Микробусът ги изчака да потеглят и тръгна след тях.

На ъгъла „индианецът“ и шевролетът поеха в противоположни посоки, а микробусът продължи да следва мотоциклета.

15

Въпреки късния час Стоун помоли Рубън да го остави пред Белия дом вместо пред портала на гробището „Маунт Цион“, зад който се белеше къщичката му. Искаше да узнае нещо за микробуса, който от доста време ги следеше.

Докато се измъкваше от коша, обясни на Рубън за какво става въпрос, описвайки му накратко автомобила.

– Прави се, че не забелязваш нищо – тихо завърши той. – Ако тръгне след теб, ще те предупредя по мобилния.

– Не е ли по-разумно да звъннеш на Алекс Форд? – попита Рубън. – Той отдавна си заслужи почетното членство в клуба и със сигурност ще помогне.

– Алекс вече не е към охраната на Белия дом – поклати глава Стоун. – Освен това не искам да го безпокоя за дреболии. Познавам и други агенти на Сикрет Сървис, които могат да ми помогнат.

Той изчака мотоциклетът да се отдалечи и бавно тръгна към палатката, пред която се виждаше табела с надпис „ИСКАМ ИСТИНАТА!“. Тази вечер в парка нямаше други протестиращи, нямаше я и старата му приятелка Аделфия. В един момент Стоун рязко смени посоката и се насочи към паметника на полския генерал, който бе помагал на американците в битката за свобода. Като награда за добрата служба той беше получил внушителен монумент, който стотиците птици в парка използваша за тоалетна. Изкачи се на високия пиедестал и зърна микробуса, паркиран на Петнайсета улица, непосредствено преди знака, който затваряше платното пред номер 1600 на Пенсилвания Авеню.

Бързо слезе обратно и тръгна към един от униформените служители, които охраняваха района на Белия дом.

– Какво става, Оливър? – попита мъжът, който след десетгодишна служба тук го познаваше много добре.

Стоун от своя страна беше винаги любезен и стриктно се придържаеше към правилата за протести в района на Белия дом, написани на гърба на специално издаденото му разрешително.

– Здравсти, Джо. Искам да те предупредя за нещо. Може и да е празна работа, но добре знам, че Сикрет Сървис предпочитат да не поемат рискове. – Той му обясни накратко за микробуса, но без да жестикулира или да сочи към него. – Реших да ти обърна внимание просто в случай

че тръгнеш да го проверяваш.

– Благодаря, Оливър. Задължен съм ти.

През годините, прекарани на това място, Стоун отдавна беше разбрал, че когато става въпрос за охраната на президента, Сикрет Сървис обръща внимание и на най-незначителните дреболии. По тази причина не се учуди, когато две-три минути по-късно Джо и още един човек от охраната се насочиха към микробуса с надпис „Служба по поддръжката“. И съжали, че не си беше взел бинокъла, останал на бюрото му в къщичката. Страничното стъкло на микробуса започна да се спуска и тялото му неволно се вдърви от напрежение.

После се случи нещо изключително странно. Двамата униформени се завъртяха на токове и бързо се отдалечиха, а страничното стъкло започна да се вдига. Крачеха в обратна посока на мястото, където стоеше Стоун. Сякаш всеки момент щяха да се затичат.

– По дяволите! – възкликна Стоун. Моментално разбра какво се е случило: хората в буса бяха представители на държавна институция, която разполагаше с достатъчно правомощия, за да прогони двама агенти на Сикрет Сървис като подплашени деца. Значи бе време да изчезва. Но как? Може би трябваше да извика Рубън да го прибере с мотоциклета? Не, не. Нямахме смисъл да забърква и приятеля си.

Нима миналото най-сетне се връщаше, за да го погълне?

Решението беше взето бързо. Той прекоси парка, излезе на Ейч Стрийт и зави наляво. До спирката на метрото „Фарагът Уест“ имаше само една пряка. По дяволите! Метрото вече беше затворено. Смени посоката, като постоянно се оглеждаше за микробуса. Реши да продължи пеша с надеждата да хване някой от последните автобуси.

Автомобилът на Службата по поддръжката закова пред него в момента, в който понечи да прекоси следващата пряка. Страничната врата започна да се отваря. В същия момент някой извика името му:

– Оливър!

Погледна надясно. Мотоциклетът летеше с пълна скорост по тротоара. Когато се изравни с него, Рубън намали, колкото да му даде възможност да скочи в коша, след това отново натисна газа. Моторът с трясък напусна бордюра и се върна на уличното платно. Краката на Стоун останаха да стърчат от неудобния кош.

Запознат с улиците на Вашингтон не по-зле от Стоун, Рубън намали скоростта едва след като осъществи сложна комбинация от десни и леви завои, отби в една тъмна уличка и паркира „индианеца“ зад голям контейнер за смет. Междувременно Стоун все пак успя да се намести в

коша.

– Ей на това му се казва навременна поява! – похвали приятеля си той. – Благодаря.

– Като не се обади, реших да направя едно кръгче и да видя какво става – поясни Рубън. – Върнах се в момента, в който бусът потегли. А след това просто тръгнах след него.

– Странно, че не те забелязах. Явно мотоциклетът не се набиваше на очи.

– Кои са тези типове, да ги вземат мътните?

Стоун му разказа за проверката на охраната.

– Няма бог знае колко държавни учреждения, които могат да накарат агентите на Сикрет Сървис да подвият опашка, при това на собствена територия – отбеляза Рубън.

– Аз не се сещам за повече от едно-две. Но и те стигат, за да ме побият тръпки.

– Какво искат според теб?

– За пръв път ги засякох пред антикварната книжарница, но вероятно са били по дирите ни и преди това.

– От къщата на Дехейвън? – вдигна вежди Рубън, после шракна с пръсти и лицето му се проясни. – Трябва да е заради онзи задник Корнилиъс Бихан! Работата му е такава, че не е възможно да си няма вземане-даване с шпионите!

– Може и да си прав, особено ако вземем под внимание времето – съгласи се Стоун. *Можееш ли случващото се все пак да няма връзка с миналото му?*

– След като следят нас, вероятно са пуснали опашка и подир Кейлъб и Милтън – погледна го с безпокойство Рубън.

Стоун мълчаливо извади мобилния си телефон, набра номера на Кейлъб и му разказа накратко за развоя на събитията. Послуша за миг, после изключи.

– Току-що е оставил Милтън пред дома му. Не са забелязали нищо, но това едва ли трябва да ни успокоява.

– Но какво е накарало шпионите да тръгнат подире ни? Обяснихме на Бихан какво търсим в къщата на Дехейвън и толкова. Какво би го накарало да се интересува от смъртта на съседа му?

– Предполагението, че е *убит*. Или по-скоро *начинът*, по който е бил убит.

– Искаш да кажеш, че Бихан е наредил убийството на съседа си?! – зяпна Рубън.

– Сам го каза: става въпрос просто за един *съсед*. Който може би е станал неволен свидетел на нещо, което не би трябвало да види.

– На Гуд Фелоу Стрийт, задръстена от резиденции на гадни богаташи?

– Това е само предположение, което обаче не променя фактите: ако не се беше появил навреме, изобщо нямам представа какво щеше да ми се случи!

– Какво ще правим сега?

– Никой не се интересуваше от нас, преди да се появим в къщата на Джонатан Дехейвн, значи започваме оттам. Трябва да разберем дали човекът е умрял от естествена смърт, или е бил убит.

– Страхувах се, че точно това ще кажеш.

Стоун се настани в коша, като този път пхна и краката си, а Рубън запали мотора и потегли.

Като едно време, помисли си Стоун.

Мъжете от микробуса докладваха на изключително недоволния Роджър Сийгрейвс.

– Можехме да очистим стареца дори и след появата на приятеля му, но решихме, че ще бъде прекалено рисковано – промърмори единият от тях в слушалката.

Сийгрейвс замълча, заковал поглед в кодирия телефон на бюрото. Трябваше му време, за да определи следващия си ход.

– Колко време останаха в къщата на Дехейвн?

– Няколко часа. Предната вечер също бяха там.

– След което отиват в някаква антикварна книжарница, а оттам – в Белия дом.

– Единият има палатка в парка „Лафайет“. Агентите от Сикрет Сървис твърдят, че се казва *Оливър Стоун*! Какъв майтап, а?

– Не знам дали е майтап, след като е успял да ви засече! – остро отвърна Сийгрейвс. – Освен това не ми е приятно да размахвате служебните си карти, особено пък пред хора от Сикрет Сървис!

– Нямахме друг изход – отвърна мъжът. – А и нали все пак сме служители на това управление?

– Които тази вечер не са били на служба! – гневно изстреля Сийгрейвс.

– Какво ще заповядате да правим сега?

– Нищо. Трябва да се запозная по-отблизо с житието на този Стоун.

По-късно ще ви се обадя.

Остави слушалката и се замисли.

Човек, който нарича себе си Оливър Стоун, има палатка срещу Белия дом и с лекота засича професионално проследяване. А на всичкото отгоре посещава дома на мъж, убит лично от мен! Сийгрейвс безпогрешно долови приближаването на нова гръмотевична буря.

Времето беше дъждовно и хладно, когато самолетът кацна на летището в Нюарк. Днес Анабел беше с кестенява коса, вишнево червило, тънки очила без рамки, фънк облекло и обувки с дебели подметки. Тримата ѝ спътници носеха костюми и ризи с отворени яки, без вратовръзки. Напуснаха летището поотделно, взеха различни таксите и се събраха отново в предварително нает апартамент в Атлантик Сити.

Завърнала се след толкова много години, Анабел усети как я завладява напрежението. При последното си пребиваване тук беше на крачка от смъртта. Но сега, ако искаше да оцелее, беше длъжна да прогони напрежението и да разчита на здравите си нерви. Цели двайсет години се беше подготвяла за този момент и нямаше никакво намерение да го пропусне.

През последната седмица беше успяла да изтегли от различни корпоративни сметки всички пари, преведени с помощта на фалшифицираните чекове. Тази сума плюс доларите от банкоматите влезе в специална сметка на една чуждестранна банка, която не попадеше под контрола на американското банково законодателство. Доволни от успешната серия, донесла им около три милиона долара, партньорите ѝ с нетърпение очакваха подробности за големия удар.

Но тя все още не беше готова да им ги предостави. През първия ден от престоя си обикаляше по-големите казина в града и провеждаше разговори с непознати хора.

Партньорите ѝ убиваха времето с приказки и игра на карти. Лио и Фреди разказваха на Тони истории за стари удари, които бяха толкова разкрасени и преувеличени, че само непосредствен участник в тях би получил представа за случилото се в действителност.

Накрая Анабел ги събра и премина към същността на въпроса.

– Имам намерение да превърна нашите три милиона в далеч по-голяма сума, и то за сравнително кратко време – започна тя.

– Адски си падам по стила ти, Анабел – отбеляза Лио.

– Ще бъде по-конкретна: възнамерявам да превърна споменатите три милиона в минимум *трийсет и три*. От тях аз ще прибера тринайсет и половина милиона, а вие ще си разделите останалите. Това прави по шест и половина милиона на човек. Някакви възражения?

Отговори ѝ смаяно мълчание, проточило се цяла минута. Първ се

обади Лио.

– Тук има нещо гнило! – отсече той.

– В случай на провал ще изгубим известна част от събраните средства, но не всички – вдигна ръка тя. – Съгласни ли сте да хвърлим заровете? – Партньорите й кимнаха. – Сумата, за която говорим, изисква и поемането на известен риск.

– Тоест онзи, от когото ще я измъкнем, ще тръгне да ни търси и няма да се спре пред нищо – преведе Лио, запали цигара и добави: – Мисля, че е крайно време да разберем за кого става въпрос.

Анабел се облегна назад и тикна ръце в джобовете си. Очите й останяха заковани в очите на Лио, който я гледаше с мрачна решителност.

– Толкова ли е зле? – не издържа в крайна сметка той.

– Ще ударим Джери Багър и казино „Помпей“ – отговори най-сетне тя.

– Божичко господи! – възкликна Лио. Цигарата падна от устата му и прогори малка дупка върху крачола на панталоните му. Той гневно я опипа и посочи Анабел. – Знаех си аз! През цялото време подозирах, че си намислила някаква лудост!

– Хей, кой е този Джери Багър? – попита Тони, местейки поглед от единия към другия.

– Най-гадното копеле на света, синко – горчиво поклати глава Лио. – Толкова гадно, че трябва да се прекръстиш, ако го срещнеш на улицата!

– Не ми отнемай удоволствието да му обясня кого точно ще ударим, Лио – шеговито каза Анабел. – Ако продължаваш в този дух, в душата на Тони ще се появи желанието да го направи лично!

– Няма да удара шибания Джери Багър нито за три, нито за трийсет и три, нито за сто трийсет и три милиона! – възпротиви се с категоричен тон Лио. – Просто защото няма да съм жив, за да ги изхарча!

– Но се присъедини към нас, нали? – засече го Анабел. – Сам казваш, че си *знаел*, но въпреки това дойде. Тя стана, заобиколи масата и сложи ръка върху раменете му. – Бъди честен, Лио. Признай, че цели двайсет години си мечтал да му го начукаш на тоя язовец!

Внезапно смутен, Лио запали поредния уинстън и издуха струя дим към тавана.

– Какво от това? – сви рамене той. – Всеки, който е правил бизнес с Джери Багър, изпитва желание да му види сметката.

– Нямам намерение да го убивам, Лио. Искам само да му измъкна паричките, но така, че да го заболят топките! Той е такъв гадняр, че и

цялото му семейство да избиеш, пак няма да му мигне окото. Но нещата ще бъдат съвсем различни, ако някой му свие парите, които смъква от тъпаците, имали лошия късмет да престъпят прага на казиното му. Не забравяй, че това става всеки ден и всяка минута!

– На мен ми звучи екстра – заяви Тони, докато Фреди все още се колебаеше.

– Екстра, значи! – избухна Лио. – Нека ти обясня нещо, млади глупако! Ако и пред Джери сгафиш така, както направи в оная банка, от теб няма да остане нищо, което да става за погребение! – Рязко се завъртя и отново заби пръст в Анабел. – Искам още сега да сме наясно! Аз няма да участвам в удар срещу Джери Багър! Още по-малко пък в компанията на тоя аматьор!

– Добре де, допуснах *една* грешка! – защити се Тони. – Ти никога ли не си бъркал?

Лио не отговори. Очите му останаха приковани в лицето на Анабел.

– Ролята на Тони е ограничена в рамките на това, което умее най-добре – кротко обясни тя. – Той изобщо няма да се изправи лице в лице с Джери. – Очите ѝ се преместиха към четвъртия партньор. – А Фреди ще ни приготви съответните документи. Успехът на удара зависи изцяло от теб и от мен. Ако и *това* не ти е достатъчно, аз наистина не виждам как можем да го направим.

– Познават ни, Анабел – въздъхна Лио. – Вече сме се подвизавали тук.

Тя заобиколи масата, разгърна някаква папка и извади от нея снимките на мъж и жена, направени в едър план.

– Кои са тези? – учудено попита Фреди.

– Всяко казино разполага с „Черна книга“ – тоест хора, които по някакъв начин са се опитали да го измамят. И задължително споделят информацията с останалите казина в града. Тони, Фреди, вие никога не сте участвали в подобен род операции, което е една от причините да се спра на вас. Все още имам известни връзки в този град и благодарение на тях се сдобих с тези снимки. Нас обаче никога не са ни хващали, следователно не разполагат и със снимките ни. Тези са направени по описание. Уверявам ви, че ако разполагаха с истинските ни снимки, аз изобщо нямаше да припаря тук.

– Направени са от леваци – презрително изсумтя Тони. – Изобщо не си приличате.

Анабел извади още две снимки от папката. Лицата върху тях приличаха доста повече на оригиналите.

– Повечето казина прибягват до услугите на полицейски експерти, занимаващи се с издирването на изчезнали деца – продължи с обяснени-ята Анабел. – Те правят цифрова анимация, съобразявайки се с нормалния процес на стареене. Така получените образи влизат в „черните книги“ и електронната система за наблюдение, разполагаща със специален софтуер за идентификация. По тази причина ние няма да имаме нищо общо с тези снимки, когато направим удара срещу Джери.

– Без мен! – запъна се Лио.

– Хайде бе, Лио! – примоли се младежът. – Ще бъде страшно!

– Не ме дразни, момче! И без това имам достатъчно основания да те мразя!

– Ела да се поразходим – предложи Анабел и вдигна ръка, за да спре Тони и Фреди, които също се станаха от местата си. – Останете тук, скоро ще се върнем.

Черните облаци започваха да се разкъсват, позволявайки на слънце-то да надникне между тях. Анабел си сложи тъмните очила и вдигна качулката на якето. Лио придърпа козирката на бейзболната си шапка и скри очи зад големи слънчеви очила.

Тръгнаха по „Бордуок“ – алеята между дългата редица игрални заведения и пенливите води на Атлантическия океан, подминавайки една-две празни дървени пейки.

– Това място доста се е променило – въздъхна Анабел.

Игралните заведения бяха завладели града в края на седемдесетте, никнейки като гъби около занемарената плажна ивица. В онези години човек все още не можеше много да се отдалечава, тъй като околните квартали не бяха безопасни. Властите постоянно обещаваха генерално разчистване на района, но на практика не правеха нищо. Ситуацията се промени едва след като собствениците на игралните заведения взеха нещата в свои ръце. Наливането на пари и разкриването на нови работни места свършиха своето. Двамата спряха да погледат гигантския строителен кран, който издигаше стоманени греди към покрива на огромна сграда. Табелата пред нея съобщаваше на света, че тук скоро ще има луксозен хотел. В целия район кипеше трескаво строителство.

Лио се обърна и тръгна към океана. Спря да свали чорапите и обувките си, после нагази във водата. Анабел събу сандалите си и го последва с вдигната пола. Повървяха известно време по мокрия пясък, после Лио спря, вдигна една раковина и я запрати срещу пенливите вълни.

– Готов ли си за разговор? – внимателно го погледна Анабел.

– Защо го правиш?

– Кое по-точно? Цял живот съм правила удари, Лио. И ти прекрасно го знаеш.

– Не, не – поклати глава Лио. – Питам защо се спря точно на мен, Фреди и Тони? За такъв удар би могла да избереш всеки.

– Не искам всеки. С теб се познаваме цял живот и вероятно по тази причина бях сигурна, че ще поискаш да ударим Джери. Нима съм сбъркала?

Лио хвърли поредната раковина срещу вълните и я проследи с поглед.

– Това е историята на живота ми, Анабел – въздъхна той. – Хвърлям раковините, а те продължават да се връщат.

– Зарежи философията, Лио.

Той помълча, после я погледна изпитателно.

– Заради твоя старец е, нали?

– Я не ми се прави на психоаналитик! – отсече тя, дръпна се встрани и скръсти ръце пред гърдите си. Очите ѝ се заковаха върху далечния силует на кораб, който всеки момент щеше да изчезне зад хоризонта. – С тринайсет милиона сигурно ще мога да си купя яхта, с която да прекося океана, а?

– Сигурно – сви рамене Лио. – Всъщност не знам. Никога не съм се интересувал от цената на яхтите. – Сведе очи към босите си крака, зарови пръсти в пясъка и добави: – За разлика от мен ти винаги си умеела да управляваш парите си. По тази причина съм убеден, че си замислила този удар по други причини.

– Стига, Лио – промълви тя. – Кой няма нужда от пари?

Очите ѝ продължаваха да следят силуета на хоризонта.

Той хвърли поредната раковина срещу вълните.

– Адски ти се иска да го направиш, нали?

– Само част от мен. Но слушам именно нея, защото знам, че трябва.

– И момчето не казва нищо?

– Нищо.

– Не искам дори да си помисля какво ще ни се случи, ако се провалим.

– Ще действаш така, че да не се провалим.

– Абе ти изобщо имаш ли нерви?

– Не съм забелязала. – Тя се наведе и вдигна голяма мидена черупка, която запрати във водата, също като него. След което остана на мястото, позволявайки на вълните да покрият глезените ѝ. – Разбрахме ли се?

– Да – бавно кимна той. – Разбрахме се.

– И вече няма да се вбесяваш?

На лицето му се появи крива усмивка.

– Това не мога да го обещаю на нито една жена.

По обратния път мълчаха. Лио се обади едва когато бяха на няколко крачки от хотела:

– Отдавна не съм чувал нищо за майка ти. Как я кара Тами?

– Зле.

– А старецът ти жив ли е?

– Откъде да знам? – сви рамене Анабел.

17

Приготовленията отнеха цяла седмица. В един момент Анабел връчи на Фреди списък с нужните документи. Той внимателно го изчете и в очите му се появи недоумение.

– Четири броя американски паспорти?

– Паспорти ли? – вдигна глава от компютъра си Тони. – За какво са ни притрябвали?

– Не се ли досещаш? – презрително го изгледа Лио. – Нима си въобразяваш, че можем да останем в страната, след като сме ударили един напълно откачен тип, какъвто е Джери Багър? Лично аз мисля да отскоча до Монголия и да вляза в манастир за няколко години. Предпочитам да нося расо и да яздя як, вместо да гледам как лудият Багър ме реже на дребни парченца и крещи, че си иска парите!

Очевидно доволен от тази тирада, Лио отново се зае с дегизировката си.

– Паспортите ни трябват, защото ще ни се наложи да напуснем страната, докато нещата тук се уталожат – спокойно обясни Анабел.

– Как така да напуснем страната?! – стреснато се надигна от стола Тони.

– Джери едва ли е всемогъщ, но няма смисъл да се правим на глупаци. А и ти ще видиш свят, ще научиш италиански...

– Ами родителите ми? – попита младежът.

– Ще им прашаш картички – изръмжа Лио, опитвайки се да си нагласи перуката. – Ще им разказваш как си прекарва времето един жалък аматьор!

– Американските паспорти се правят трудно, Анабел – рече Фреди. – На улицата вървят най-малко по десет бона парчето.

– Но за тези ти ще получиш шест милиона и половина! – студено го изгледа Анабел.

– Добре, ясно – смутено преглътна онзи и тръгна със списъка към вратата. – Ще ги имаш.

– Никога не съм бил в чужбина – промърмори Тони.

– Най-добре е да го направиш, докато си още млад – усмихна се Анабел и седна на масата срещу него.

– А ти била ли си?

– Май се майтапиш – обади се Лио. – Нали не си мислиш, че

Щатите са единственото място на света, в което могат да се правят измами?

– Ходила съм тук-там – призна Анабел.

– В такъв случай можем да пътуваме заедно – нервно преглътна Тони. – И Лио, разбира се – добави той бързо. – Така няма да се чувствам загубен. Бас държа, че и Фреди ще иска да се включи.

– Няма да стане – отсече Анабел. – Ще заминем в различни посоки, защото разделени ще ни хванат много по-трудно, отколкото ако сме заедно.

– Ясно – омърлушено кимна Тони.

– Ще разполагаш с достатъчно пари, за да живееш добре – напомни му Анабел.

– Ами да. – Очите на младежа светнаха. – Какво ще кажеш за една вила някъде из Европа? Със собствена прислуга!

– Ако почнеш да пилееш пари, бързо ще привлечеш вниманието. Не бързай, имаш време. Аз ще те изведа от страната, но после ще се оправяш сам. – Анабел леко се наведе над масата. – А сега слушай внимателно какво ще искам от теб. – Обясни му задачата с най-големи подробности, след което заби поглед в лицето му. – Ще се справиш ли?

– И още как – кимна без следа от колебание младежът, видя недоверието в очите ѝ и побърза да добави: – Виж какво, напуснах МТИ след две години следване само защото ми стана скучно...

– Знам. Това е *другата* причина да се спра на теб.

Тони се наведе над лаптопа и бързо започна да пише.

– Всъщност вече съм го правил. При това така, че изкарах от релсите организация, притежаваща една от най-добрите охранителни системи в света.

– Да не е Пентагонът? – иронично подхвърли Лио.

– Не. Става въпрос за „Уолмарт“.

– „Уолмарт“? – погледна го с недоверие Лио. – Майтап ли си правиш?

– Там хората пипат здраво – увери го Тони.

– Колко бързо можеш да го направиш? – попита Анабел.

– Дай ми два дни.

– Добре, но не повече. Искам да имам време за проверки.

– Спокоен съм по отношение на всичко, което пожелаеш да провериш – безгрижно отвърна младежът.

Лио извъртя очи, помоли се безмълвно и се прекръсти.

Докато Фреди и Тони работеха по задачите си, Лио и Анабел завършиха дегизировката си и поеха към казино „Помпей“. То беше най-голямото и най-новото край „Бордуок“, построено на мястото на старо игрално заведение със същото име. И в съответствие със символиката на името му в него „изригваше“ вулкан два пъти дневно – по пладне и в шест следобед. Но от него не се изливаше лава, а талони, които посетителите можеха да използват за храна и напитки. По онова време казината в района, включително и това на Багър, не предлагаха алкохол, защото целта им беше да ангажират клиентите единствено с основната дейност – хазарта. Но хората са устроени така, че много държат да получават допълнителни екстри независимо под каква форма. Два пъти на ден те образуваха дълги опашки за талони, без да си правят труда да пресметнат, че безплатните храна и напитки от кратера на фалшивия вулкан са нищо в сравнение със сумите, които оставят на игралните маси.

– Мръсникът Багър ги кара да се редят на опашка, за да се натъпчат с долнопробна храна, а после им прибира парите! – изръмжа Лио.

– Според мен това е доста умен пазарен подход – възрази Анабел.

– Още помня първото казино, което отвори врати през седемдесет и осма – каза Лио.

– „Ризортс Интърнашънъл“ – кимна Анабел. – Беше по-голямо от всички казина във Вегас по онова време с изключение на „Ем Джи Ем“. Пади направи няколко добри удара непосредствено след откриването му.

– Грешката на твоя старец беше, че ни взе със себе си – отбеляза Лио, запали цигара и посочи далечния край на плътно застроената ивица. – Ей там започнах. По онова време обслужващият персонал беше предимно от местни. Медицински сестри, боклукчии и шофьори на камиони изведнъж започнаха да раздават карти и да въртят топчето на рулетката. Бяха толкова зле, че човек можеше да им пробута всякакви номера. Дори не беше нужно да прибъгваме до измами, мамка му! Правехме достатъчно пари от тъпите им грешки. Благодарение на тях изпратих и двете си деца в колеж. Но това продължи само около четири години.

– За пръв път споменавах семейството си – изгледа го продължително тя.

– Ами и аз като теб – не й остана дължен той.

– Познаваш родителите ми, какво повече да ти кажа?

– Ожених се рано, после дойдоха децата. Днес вече са големи и

отдавна отлетяха. Бабичката също.

– Тя знаеше ли с какво си вадиш хляба?

– Е, разбра. Трудно е да криеш такива неща в продължение на години. Нямахте нищо против парите, но не одобряваше начина, по който ги печелех. Но децата така и не разбраха. Направих всичко възможно да ги държа далеч от този бизнес.

– Постъпил си умно.

– Което не им попречи да ме зарежат.

– Не гледай назад, Лио – съчувствено каза тя. – Това е единствения начин да забравиш разочарованията.

Той сви рамене, после изведнъж се ухили.

– Помниш ли каква рулетка въртяхме тук? Всеки измамник може да направи някой и друг удар на зарове или блекджек, но само истински професионалист е в състояние да удари рулетката. – В погледа му се появи дълбоко възхищение. – А ти беше най-добрата, Анабел! Никога не съм виждал играч да води за носа контролборите на маси, както го правеше ти! Направо ги побъркваше! На всичкото отгоре винаги първа усещаше „жегата“. – Имаше предвид служителите на казиното, надушили нещо нередно.

– Ти пък беше най-добрият „механик“ – отвърна на комплимента му Анабел. – Успяваше да пробуташ номера си дори когато някой новак ти пречеше, и то зад гърба на крупието.

– Наистина бях добър, но на практика ти по нищо не ми отстъпваше. Понякога си мисля, че твоят старей ме държеше само защото ти настояваше.

– Е, тук вече прекаляваш. Пади Конрой правеше само това, което му носеше изгода. А накрая прецака и двама ни.

– Да бе! – въздъхна Лио. – Заряза ни и отиде да пълни гушата на Багър! Още изтръпвам, като си помисля какво щеше да стане, ако не беше използвала котешката си пъргавина, за да се оттеглиш навреме! – Очите му се извърнаха към безбрежния океан. – Вероятно отдавна щяхме да сме някъде там...

Тя протегна ръка и дръпна цигарата от устата му.

– Окей, потупахме се по раменете, припомниме си славното минало, време е за работа.

Тръгнаха към входа на казиното, после изведнъж се заковаха на място.

– По-добре да пропуснем говедата – прошепна Лио.

Всяко казино разполагаше с паркинг за автобуси, които още в

единайсет сутринта започваха да пристигат от вътрешността на страната. От тях обикновено слизаха възрастни хора, които идваха да прекарат деня в казиното, залагайки парите от социалните помощи и пенсиите си. За награда получаваха възможност да се натъпчат с долнокачествена храна, а вечерта потегляха обратно. След месец на оскъдица и съществуване на границата на мизерията те отново щяха да се наредят на опашка пред казиното, стиснали току-що получения чек.

Лио и Анабел изчакаха тълпите от възрастни граждани да потънат в „Помпей“, за да не пропуснат първото изригване, след което бавно тръгнаха след тях. В продължение на няколко часа обикаляха игралните зали и дори залагаха дребни суми. Лио направи една добра серия на зарове, докато Анабел предпочете масата за блекджек, където печелившите ѝ залози бяха малко повече от губещите.

След известно време се събраха на бара и си поръчаха по едно питие. Лио оглеждаше щедрите форми на сервитьорката, понесла табла с питиета към разгорещените играчи на зарове, струпали се около една от близките маси.

– Е? – тихо попита Анабел.

Той съвка няколко ядки от чинийката пред себе си, отпи глътка „Джак Даниълс“ с кола и каза:

– Маса номер пет, блекджек. Една майmunка брой картите от „обувката“. – Имаше предвид специалното приспособление, което побираше няколко тестета разбъркани карти.

– Добре ли го прави?

– О, да. А ти какво откри?

Преди да отговори, Анабел отпи глътка вино от чашата пред себе си.

– Рулетката в съседство с Колелото на късмета. Екип от четирима „дублира“ залога, при това доста добре.

– Мислех, че отдавна са обучили крупиетата как се ограничават залозите – рече с въздишка Лио. – А какво ще кажеш за скритите камери и микрофончета, с които са натъпкани днешните казина?

– Знаеш колко непредвидима е рулетката. Ако си добър, винаги ще съумееш да я удариш независимо от високите технологии.

– На мен ли го казваш? – усмихна се той и докосна с чашата си нейната.

– Как ти се струва охраната?

– Нищо особено. Предполагам, че хранилището е някъде долу, под хиляда тона бетон, охранявано от цял полк мъже с автомати.

– Добре, че нямаме път натам – направи кисела физиономия тя.

– Да. В противен случай рискуваш да си развалиш маникюра. – Лио остави чашата си на бара. – На колко години е Джери според теб?

– Шейсет и шест – бързо отвърна тя.

– Бас държа, че годините изобщо не са го променили.

– Така е.

Отговорите ѝ бяха толкова категорични, че той я изгледа с подозрение.

– Нали вече провери номерацията, Лио? Измамник №1.

– По дяволите, ето го и самият гадняр! – изсъска Лио и побърза да се извърне с гръб към залата.

Към бара се приближаваше група от шестима високи и яки младежи, заобиколили по-нисък мъж с гъста бяла коса, широки рамене и загоряло лице. Беше облечен в скъп тъмносин костюм с жълта вратовръзка. Дълъг белег загрозяваше едната му скула, а носът му очевидно беше чупен многократно. Очите под рунтавите бели вежди внимателно опипваха ярко осветеното казино – истинска империя на игрални автомати, карти и разбити надежди.

Лио изчака групата да отmine и се обърна с лека въздишка на облекчение.

– Това не влиза в плановете ми – погледна го с лек укор Анабел. – Ако ще реагираш така при всяка поява на този тип в казиното, нещата със сигурност ще се усложнят.

– Спокойно, проблемът е овладян – вдигна ръка той и изпусна последната дълбока въздишка.

– Помни, че никога не сме го виждали лице в лице – добави по-мекко Анабел. – Горилите му бяха тези, които се опитаха да ни видят сметката. Следователно няма начин да те разпознае.

– Знам, знам – промърмори той и опразни чашата си. – А сега какво?

– Изчакваме подходящото време. Дотогава се придържаме към сценария и тренираме. Трябва да сме готови за всякакви изненади, защото Джери е абсолютно непредвидим. Дори перфектната работа не ни гарантира стопроцентов успех.

– Бях забравил колко те бива да убеждаваш – усмихна се Лио.

– Само посочвам очевидното. Трябва да сме готови да отбием всяка контраатака, иначе...

– И двамата знаем какво означава това иначе – въздъхна Лио.

Проследиха с очи как Джери Багър излиза от казиното в

компанията на малката си армия и влиза в паркираната пред входа на лимузина, която бързо потегли, следвана от колите на охраната. Вероятно отиваше да счупи капачките на някой дребен измамник, позволил си да открадне от империята му трийсет долара, а не трийсет милиона.

18

В края на седмицата бяха готови. Анабел бе с черна пола и обувки с високи токчета. Носеше много малко бижута. Сега тя бе русокоса и външният ѝ вид нямаше нищо общо със снимката ѝ, с която разполагаше управата на казиното. Лио беше още по-променен: късо подстригана сива перука, малка брадичка, очила и елегантен костюм с жилетка, под която носеше корсет, прикриващ корема му.

– Не мога да си представя, че жените са носили подобно нещо! – изпъшка той.

– Ще останеш изненадан, ако ти кажа, че много от тях ги носят и днес – усмихна се Анабел.

– Мен ме тревожи друго – въздъхна Лио. – Няма ли да навредим на останалите колеги?

– А дали те ще мислят за нас, ако получат шанс да отмъкнат няколко милиона? – контрира Анабел. – Не забравяй, че в това казино засякохме доста посредствени играчи, които рано или късно ще се провалят. Нещата вече не се правят като едно време. Нито ще заравят трупове в пустинята, нито океанът ще изхвърля удавници. Законът е ясен – „дублирането“ се квалифицира като заговор за престъпно деяние – в случая кражба, и това деяние се наказва. Което означава, че нашите хора ще си платят глобата или ще излежат някакъв срок, а после ще сменят терена – ще скочат на някое от плаващите казина в Средния запад или ще ужилят индианците в Нова Англия. А като мине известно време, отново ще се появят тук, разбира се, с променен външен вид, и пак ще подхванат старата игра.

– Вероятно си права, но това не ме успокоява.

– Готова съм да изровя имената и адресите им, за да им изпратя по двайсет бона компенсация, ако това ще те успокои.

– Добра идея – засмя се Лио. – Но при условие да не ги дръпнеш от моя дял!

Вече се бяха разделили с Фреди и Тони и се регистрираха в един от най-скъпите хотели на крайбрежната ивица. От този момент нататък преки контакти с тях не се предвиждаха. Разбира се, Анабел не пропусна да им направи последен инструктаж, предупреждавайки ги (най-вече Тони) да внимават с шпионите и платените доносници, с които гъмжеше този град.

– Никакво пилеене на пари, никакво перчене! Чуват ли, че някъде се готви удар, тези мръсници моментално ще докладват където трябва, за да получат жалкото си възнаграждение. Един пропуск, и всички отиваме по дяволите! – Заковала очи в лицето на младежа, тя тихо добави: – Никакви издънки, Тони! Това е главното и единствено условие!

– Заклевам се, че ще го изпълня! – тържествено отвърна младежът.

Лио и Анабел взеха такси до „Помпей“ и веднага подновиха наблюдението си край игралните маси. Анабел следеше екипите, които бе засякла да „дублират“ рулетката в няколко казина. Що се отнася до самото „дублиране“, то бе получило името си от стара, но отлично действаща измама по време на конните надбягвания, при която играчите залагали секунди след края на поредната гонка. При рулетката това се постига с доста повече сръчност, защото играчът трябва да заложи чип с висока стойност на печелившото число след попадането на топчето в улея. Различните екипи използваха различни техники. Залагащият скриваше „скъпите“ чипове под „евтините“, след което „придърпваше“ купчината на печелившото число, а ако топчето попаднеше на друго число, светкавично издърпваше долните чипове. За това се изискваха ловки и изключително бързи пръсти, защото всичко ставаше под носа на крипието. Виковете на радост и оживените жестикулации бяха съпътстваща техника, предназначена за отвлечане на вниманието на персонала и прикриване на манипулацията от всевиждащите очи на охранителните камери. При евентуален преглед на записите обикновено не се откриваше нищо нередно – човекът просто бе направил правилния залог, тъй като купчината чипове изглеждаше недокосната. Много са условията за успешно „дублиране“ на залозите на рулетка, но на първо място сред тях са продължителните тренировки, прецизното изчисляване на времето, работата в екип, търпението, талантът и най-вече здравите нерви.

Преди време Анабел и Лио бяха майстори на тази игра. Но днес, след навлизането на високите технологии, модерните казина даваха малък шанс за „дублиране“, при това само на най-добрите. А и същността на самата измама беше такава, че ударите бяха ограничени във времето и си струаха само ако се правеха с големи единични залози.

Лио задържа вниманието си върху една от масите за блекджек, на която добре облечен джентълмен реализираше дълга печеливша серия. Не толкова голяма, че да предизвика подозрение, но далеч над нивото на минималната работна заплата за човек, който просто си седи на

задника и пийва по някое питие. Лио включи мобилния си телефон и се свърза с Анабел.

– Готова ли си?

– Да. Моите хора май са готови за действие.

Анабел се приближи към шефа на залата – едър мъж със строго лице и зорък поглед, и кимна към рулетката.

– В момента на шеста маса тече „дублаж“ – прошепна в ухото му тя. – Двете жени отъясно правят прикриващите залози, а механикът е в далечния край. Параванът е онзи, кльощавият с очилата, застанал отляво на крипието. Свържи се с дежурния в залата за наблюдение и му кажи да заснеме акцията в едър план от начало до край.

Поради големината си масите за рулетка се покриваха от две камери. Едната бе насочена към колелото, а другата към зоната за залози. Проблемът бе, че дежурният в залата за наблюдение не можеше да ги следи едновременно. За миг шефът на залата се втренчи в нея, после издаде съответните заповеди в микрофона, прикрепен към ревера му. Информацията беше поднесена прекалено професионално, за да бъде игнорирана.

В същото време Лио се приближи до шефа на залата за блекджек и небрежно подметна:

– Един от играчите на маса номер пет брои картите с помощта на електронен анализатор, прикрепен към дясното му бедро. За целта прибъгва до стария номер с фалшивото сечене на тестето. Ако се приближиш, със сигурност ще видиш издутия крачол. В дясното му ухо има миниатюрен приемник, с чиято помощ хваща сигналите на компютъра. Ръцете му скриват фалшивото сечене от дежурния в залата за наблюдение, но лесно ще го запишеш с ръчна камера тук, отдолу.

И в този случай колебанието на шефа на залата не продължи дълго. Само след няколко секунди в залата се появи човек с ръчна камера.

Пет минути по-късно смаяните мошеници бяха арестувани от полицията, а след още десет Лио и Анабел бяха поканени в просторен кабинет, в който бабичките с пенсионни чекове в ръце никога нямаше да бъдат поканени.

Джери Багър стана от мястото си зад огромното бюро, пхна ръце в джобовете си и тръгна към тях. На загорялата му шия висеше тежък златен ланец, а около китките му проблясваха масивни гривни.

– Моля за извинение, че не ви благодарих за спестените няколко бона – дрезгаво каза той със силен бруклински акцент. – Космите на врата ми щръкват в мига, в който някой вземе, че ми направи услуга. В

щръкнало положение ми харесва само едно нещо и то се крие в панталоните ми!

В кабинета имаше още шестима мъже, всички с широки рамене и скъпи костюми, които не се нуждаеха от подплънки. Скръстили ръце на гърдите си, те гледаха безстрастно.

– Не го направихме като услуга, а за да получим възможност да ви видим – направи крачка напред Анабел.

– Добре, видяхте ме – разпери ръце Багър. – А сега какво?

– Имаме предложение.

– Ето, започва се – театрално въздъхна Багър и извъртя очи към тавана. После седна на близкото кожено канапе, взе един орех от купата на масичката и го счупи с една ръка. – Сега вероятно ще обещаете да ми спечелите един тон пари, въпреки че имам доста повече от тон. – Той изяде ореховата ядка.

– Точно така. Но в хода на този процес ще помогнете и на родината си.

– Родината? – изръмжа Багър. – Имате предвид държавата, която търси начин да ми щракне белезниците, макар че се занимавам с абсолютно законен бизнес?

– Това може да се промени.

– Аха, значи сте от федералните! – Очите му пробягаха по лицата на присъстващите. – Момчета, повикайте охраната! Федерални ченгета на територията на казиното!

Горилите се изхилиха като по команда.

Анабел седна на канапето до Багър и спокойно му подаде визитната си картичка.

– Памела Янг, „Интърнашънъл Мениджмънт Лимитед“ – прочете на глас той, после небрежно ѝ я подхвърли обратно. – Нищо не ми говори. Но момчетата твърдят, че сте доста вътре в нещата. На това ли ви учат в академията? Между другото, изобщо не вярвам, че сте федерални...

– Колко превърташ дневно, приятел? – погледна го с леко пренебрежение Лио. – Трийсет, четирийсет милиона? Съгласно закона ти си длъжен да държиш един минимален резерв, но какво правиш с останалите? Отговори на този въпрос, ако обичаш.

Собственикът на казиното го погледна с нескрито изумление.

– Тапицирам си къщата с мангизи, задник! – гневно отсече той, после се обърна към горилите и процеди: – Разкарайте оттук тоя дръвник!

Двамина моментално грабнаха Лио под мишниците и краката му се отлепиха от пода.

– Какво ще кажете за десет процента възвращаемост? – попита Анабел.

– Ще кажа, че ми вони! – отсече Багър, стана от канапето и се насочи към бюрото.

– Имам предвид десет процента на всеки два дни – добави Анабел и това го закова напред път. – Какво ще кажете за това!

– Ще кажа, че е прекалено хубаво, за да бъде вярно.

Багър взе от бюрото един метален жетон на стойност 0 долара и небрежно ѝ го подхвърли.

– Иди да се позабавляваш – снизходително каза той. – Няма нужда да ми благодариш, приеми го като божи дар. И на излизане гледай да не си удариш хубавото дупе във вратата... – Направи знак на хората си да пуснат Лио и небрежно се облегна.

– Помислете върху предложението, мистър Багър – спокойно каза Анабел. – Утре отново ще дойдем, за да чуем окончателния ви отговор. Имам правомощия да ви питам два пъти. Ако и тогава отхвърлите офертата, Чичо Сам ще я предложи на някой от вашите конкуренти тук, на крайбрежната ивица.

– Желая ви успех.

– Във Вегас се получи, няма начин да не стане и тук – тихо, но твърдо подхвърли тя.

– Да, бе – изгледа я презрително Багър. – Много бих искал да си дръпна от това, което си пушила, преди да дойдеш при мен!

– Хазартът престана да бъде печеливш бизнес още преди пет години, мистър Багър – изгледа го хладно Анабел. – Но как тогава колегите ви от Вегас продължават да строят казина и хотели за милиарди долари? Да не би да печатат пари? – Направи пауза и тихо добави: – Но го правят, нали? Като едновременно с това помагат и на родината си.

Облегнат в креслото, Багър слушаше и мълчеше. За пръв път от началото на разговора в очите му припламна някакъв интерес.

За момента това беше всичко, от което се нуждаеше Анабел.

– А задали ли сте си въпроса защо през последните десет години не е разследван никой от големите играчи във Вегас? – все така спокойно продължи тя. – Нямам предвид големите мафиотски процеси, които са отдавна забравени. Ние с вас прекрасно знаем какво става там, но въпреки това, както сам казахте, Министерството на правосъдието се занимава с вас, а не с големите риби във Вегас. – Тя замълча. – Знам, че мъж

като вас с ум в главата си не вярва, че късметът няма край. – Тя постави визитната си картичка на масата. – Обадете се, когато пожелаете. Хората от нашия бизнес са на ненормирано работно време. – Обърна се към горилите, все още струпани около Лио, и хладно добави: – Благодаря, господа, няма нужда да ни изпращате.

Багър изчака вратата да се затвори зад двамата неочаквани посетители и дрезгаво нареди:

– Проследете ги!

19

Скочиха в първото свободно такси, като Анабел седна така, че да има максимална видимост на платното зад тях.

– Там ли са? – попита с дрезгав шепот Лио.

– Че къде другаде?

– В един момент реших, че онези мутри ще ме изхвърлят през прозореца! – оплака се той. – Защо винаги става така, че ти играеш доброто ченге, а на мен оставяш ролята на лошото?

– Защото тази роля ти се удава много добре.

– Тоя тип е истински кошмар, същият като едно време! – потръпна Лио. – Видя ли го как счупи ореха с една ръка?

– Голяма работа! Това е банален номер от лош гангстерски филм.

Таксито ги свали пред хотела. Вместо да се насочи към централния вход, Анабел се обърна, прекоси уличното платно и почука на прозорчето на спрелия до тротоара хамър.

– Кажете на мистър Багър, че съм в стая 1412 – подметна тя на здравеняка, който смъкна стъклото. – Предайте му и тази визитка, ако случайно е изхвърлил предишната.

Върна се при Лио и двамата се прибраха в хотела. Минута по-късно Тони се обади по телефона и докладва, че е заел позиция. Анабел му бе купила един от най-скъпите бинокли на пазара и го бе изпратила да наеме стая в хотела срещу „Помпей“, избирайки етаж на едно ниво с кабинета на Багър.

След още десет минути дойде обаждането, което очакваше. Анабел направи знак на Лио, заел позиция пред прозореца. Той извади мобилния си телефон и изпрати кратък есемес на Тони.

Тя протегна ръка към слушалката и махна с другата към Лио.

– Хайде, хайде!

Телефонът продължаваше да звъни. Пет, шест, седем пъти.

На деветия сигнал Лио получи потвърдителен есемес и тя светкавично вдигна слушалката.

– Ало?

– Как успя да засечеш момчетата ми толкова бързо? – недоволно изръмжа собственикът на казиното.

– Когато става въпрос за наблюдение, моят *работодател* е ненадминат, мистър Багър. Всичко е въпрос на активи и неограничени

средства. – Излишно беше да му казва, че е очаквала, че ще ги следят, и ги е видяла през задното стъкло на таксито. При предварителното наблюдение беше установила, че всичките горили на Багър се придвижват с жълти хамъри, които лесно можеха да се засекаат.

– Искаш да кажеш, че съм под наблюдение? – заплашително изрѣмжа онзи.

– Всички сме под наблюдение, мистър Багър. Не бива да си мислите, че правите изключение.

– Стига с това мистър Багър! Откъде знаеш толкова много за номерата, които се въртят из казината? Започвам да подозирам, че поддържаш тесни контакти със света на измамниците.

– Не ги засякох аз. Днес в казиното действаша три наши екипа, получили задачата да открият повод за срещата ми с вас. Членовете на тези екипи са *истинските* експерти по измамите. Ние само предадохме събраната информация на съответните шефове на зали.

– Добре, засега ще оставим нещата така. Какво точно искаш?

– Мисля, че по време на срещата ни бях ясна...

– Да, да! – нетърпеливо я прекъсна Багър. – Чух това, което каза! Искам да разбера какво означава то!

– Не мога да го обсъждам по телефона! В АН... – направи нарочна пауза и ловко подмени думите си. – Стационарните телефони не са особено сигурни.

– Искаше да кажеш АНС, нали? – налага въдицата Багър. – Предупреждавам те, че знам всичко за шпионите!

– При цялото ми уважение трябва да кажа, че никой не знае всичко за АНС, включително и НЦОЗ – отвърна Анабел, нарочно включвайки едно от малко известните съкращения, съответстващо на „Национален център за оценка на заплахите“.

Отстреща ѝ отвърна мълчание.

– Там ли сте?

– Тук съм, къде ще ходя! – троснато отвърна Багър.

– Искате ли да се срещнем в кабинета ви?

– Не, няма смисъл. Аз... Всъщност вече напускам града.

– Не го напускате, защото сте зад бюрото си – хладно отвърна Анабел, пускайки в ход информацията, която Тони бе успял да предаде на Лио.

Линията прекъсна.

Тя остави слушалката, усмихна се и намигна на Лио.

– Нагазваме в дълбоки води, Ани! – изпусна тежка въздишка той.

Тя му хвърли изненадан поглед, усмивката ѝ се разшири.

– Наричаш ме Ани само когато си крайно изнервен!

Лио избърса потта от челото си и запали поредния уинстън.

– Е, някои неща никога не се променят, нали?

Телефонът отново иззвъня и тя вдигна слушалката.

– Това е *моят* град! – тросна се Багър. – Тук никой не може да ме шпионира!

– Очевидно приемате нещата твърде лично, мистър Багър – спокойно отвърна Анабел. – Нека ги опростим. Ще докладвам, че сте отхвърлили втората и последна оферта, след което всичко приключва. Вече ви казах, че можем да се обърнем към други хора.

– В района няма казино, което ще приеме сериозно тези глупости!

– Имаме начин да докажем, че не става въпрос за глупости. Даваме си ясна сметка, че разумните собственици на игрални заведения ще погледнат на офертата ни с известно съмнение, затова им предлагаме изпитателен срок. Искаме окончателен отговор, след като натрупат известно количество бързи пари. „Да“ или „не“. И при двете възможности печалбата си остава за тях.

От другата страна на линията се чуваше тежкото му дишане.

– За какви пари говорим?

– Зависи от вас.

– Защо държавата ми предлага подобна сделка?

– Зависи какво разбирате под *държава*. Дори ако част от нея не проявява особена загриженост за вас, това не пречи на другите ѝ части да виждат определена изгода. Ние например се интересуваме от вас именно защото имате проблеми с Министерството на правосъдието.

– Каква изгода виждате в това?

– Много просто. Никой не би допуснал, че правителството на САЩ влиза в съдружие с човек като *вас*.

– От АНС ли сте?

– Не.

– ЦРУ?

– На въпроси от този род ще получавате неизменно и твърдо „не“. Тук трябва да добавя, че в хода на подобни операции не носят нито служебна карта, нито други документи.

– Имам достатъчно мои хора във Вашингтон – изръмжа онзи. – Един разговор по телефона, и ще разбере всичко.

– Едва ли. Не познавам политик, който да има представа за нашата дейност. Но нищо не ви пречи да проведете своя разговор. Звъннете в

ЦРУ. Ако случайно не сте осведомен, централата се намира в Лангли, Вирджиния, в градче на име Маклийн. Много хора си мислят, че е във Вашингтон. Може и да не повярвате, но номерата им са в указателя. Поискайте да ви свържат с дирекция „Операции“ и това ще бъде всичко. За да ви спестя разноските, ще добавя, че няма да получите нищо определено. Ще ви отговорят, че никога не са чували нито за Памела Янг, нито за „Интернашънъл Мениджмънт Лимитед“.

– А аз откъде да знам, че това не е операция на федералните, която цели да ме унищожи?

– Не съм юрист, но бих казала, че подобна операция би представлявала класически случай на залагане на капан.

– Как процедурите?

– Просто. Набираме кратък текст на компютъра.

– Обяснете.

– Само лице в лице. Тези неща не стават по телефона.

Нова тежка въздишка.

– Вечеряла ли си?

– Не.

– В „Помпей“ след десет минути. Ще те чакат на входа.

Линията прекъсна.

Тя остави слушалката и погледна към Лио.

– Вътре сме.

– И сега идва ред на голямата новина – загрижено кимна той.

– Точно така.

Един час по-късно приключиха с великолепната вечеря, приготвена от личния готвач на Багър. Домакинът взе чашата си с бърбън и кимна към удобните кожени фотьойли пред газовата камина. Анабел и Лио го последваха с чаши вино в ръце.

– Е, натъпкахме стомасите си, мариновахме черните си дробове. Започвайте. – Пръстът му предупредително се насочи към тях. – Първо, кои сте вие и, второ, за какви мангизи става въпрос!

Анабел се облегна назад, завъртя чашата между пръстите си и стрелна с поглед Лио.

– Помните ли аферата „Иран-контра“?

– Бегло.

– Има ситуации, при които американските интереси изискват сътрудничество със страни и организации, които не са особено популярни в САЩ.

– Като например въоръжаването на Осама за война с руснаците, а? – презрително изсумтя Багър.

– Става въпрос за избор на по-малкото зло. Чисто оперативен подход.

– Какво общо има това с мен?

– Разполагаме с ресурси, които се нуждаят от известно *излъскване*, преди да бъдат използвани – отговори Анабел и отпи глътка вино. – Главно от частни източници.

– Тоест да бъдат изпрани – изгледа я тежко Багър.

– Не – закачливо се усмихна тя. – Казах *излъскани*.

– Все още не виждам връзката.

– *Ел Примеро Банко де Карибе* – каза вече сериозно тя. – Първа карибска банка. Чували ли сте за нея?

– А трябва ли?

– Би трябвало, защото там внасяте част от печалбата си – обади се Лио. – Специализирани са по укриването на парични потоци срещу заплащане, без данъци.

Багър понечи да се надигне от мястото си.

– Не го приемайте лично, това е просто част от работата ни – успокой го Анабел. – Не сте единственият, с чието досие разполагаме.

Собственикът на казиното седна обратно и внимателно огледа

фризурата ѝ.

– Не ми приличаш на шпионка.

– Нали такава е целта на упражнението? – усмихна се тя и стана да си налее още малко вино.

– Откъде да знам, че не лъжете? Казваш, че където и да се обадя, никой няма да обели и дума за вас. Как да постъпя тогава?

– Когато говорят парите, останалото е без значение – отговори тя и се върна на мястото си.

– Какво точно означава това?

– Означава, че е време да извикате счетоводителя си.

Багър я измери с подозрителен поглед, след което посегна към телефона.

Човекът се появи само след минута.

– Сър?

Анабел му подаде лист хартия.

– Наберете тази сметка на компютъра си. Първа карибска банка. Към нея е приложен и еднократен код за достъп. След това се върнете тук и съобщете салдото по тази сметка на мистър Багър.

Човекът отправи въпросителен поглед към шефа си, който само кимна.

Няколко минути по-късно отново се появи на прага.

– Е? – нетърпеливо го изгледа Багър.

– В сметката има три милиона и дванайсет хиляди долара и шестнайсет цента, сър.

Багър се обърна към Анабел, в очите му се появи уважение. Махна на счетоводителя да се оттегли, изчака вратата да се затвори след него и каза:

– Е, целият съм в слух.

– С оглед отстраняване на евентуалните подозрения ние прибягваме до пробен срок или срокове, за които вече споменах.

– Помня. Как става това?

– Превеждате някаква сума в карибската банка по сметка, която ви посочим. Парите престояват там два дни, след което се връщат обратно във вашата банка, но със съответната „лихва“.

– За каква сума говорим?

– Обикновено за един милион, който се разбърква с други средства. Два дни по-късно си го връщате с печалба от около сто хиляди. Ако желаете, можете да го правите на всеки два дни.

– Разбърква се значи – промърмори Багър. – На това ли му викаш

излъскване?

– Бързо схващате – усмихна се Анабел и вдигна чашата си.

Но човекът насреща ѝ съвсем не изглеждаше убеден.

– Значи вкарвам един милион мои пари във *ваша* сметка и чакам два дни, за да прибера лихвата, а? Случайно да ти приличам на човек, който има говежди лайна вместо мозък?

Анабел се прехвърли до него и леко докосна ръката му.

– Нека ти обясня нещо, Джери – фамилиарно промърмори тя. – Нали нямаш нищо против да те наричам Джери?

– Засега нямам.

– През въпросните два дни ние с партньора ми ще останем в твоя хотел, под стриктното наблюдение на твоите хора. Ако след изтичането на този срок парите и лихвите към тях не се върнат в сметката ти, можеш да правиш с нас каквото пожелаеш. Не знам за теб, но независимо дали съм държавен служител, или не, аз не съм склонна да зарежа начини си на живот заради някаква сума, която дори няма да видя.

Той я огледа от горе до долу, поклати глава и пристъпи към прозореца с блиндирани стъкла.

– Никога не съм чувал по-откачена история! И съм луд, че изобщо те слушам!

– Огледай се, Джери, виж накъде върви светът. Тази страна трябва да бъде защитавана с всички средства, включително и такива, които не са напълно законни или популярни. Какво би станало, ако американската общественост научи за тях? – Сви рамене и замълча за момент. – Не знам, не съм специалист. Моята работа е да насоча парите там, където трябва. А за своето сътрудничество ти ще получиш една необичайно висока премия. Просто и ясно.

– Става въпрос за преводи по електронен път, нали? – обърна се Багър. – За какъв дявол трябва да бъдат изпрани?

– Електронните преводи също се контролират, Джери. На практика далеч по-лесно от обикновените банкови трансакции. Тези пари трябва да се „разбъркат“ с други, които са собственост на неправителствени организации. Всичко се изпират електронно, но е толкова ефективно, колкото изтриването на отпечатъци от пистолет. Едва тогава парите могат да отидат там, където трябва.

– Твърдиш, че хората от Вегас вече го правят, а? – изгледа я подозрително Багър. – Значи мога да звънна там и...

– И няма да научиш нищо, защото такива са инструкциите – прекъсна го тя, стана и се приближи до него. – В офертата има много

плюсове, но има и минуси, Джери. Няма да е честно, ако не те запозная с тях.

Хвана го под ръка и го поведе към коженото канапе.

– Ако се разбере, че си споделил за това споразумение пред когото и да било...

– Я не ме заплашвай, момиченце! – ехидно се усмихна Багър. – Изкуството на заплахите съм го измислил аз!

– Не е заплаха, Джери – погледна го в очите тя. – Ако допуснеш тази грешка, ще те намерят. Дори да наемеш цяла армия за охрана, ще те открият. Те нямат страх нито от бога, нито от дявола. Не са обвързани със закона, не се подчиняват на никое правителство. Ще ликвидират всички, които имат дори най-далечна връзка с теб, включително жена и деца. А след това и теб. – Направи пауза, за да придаде допълнителна тежест на думите си, после продължи: – От доста време съм в този бизнес, Джери. Вършила съм неща, които със сигурност ще изненадат дори човек като теб. Но все пак не бих дръзнала да се изправя срещу хората, за които ти говоря. Включително и под охраната на цял взвод тюлени. Те не са най-добрите между добрите, а обратното – най-отвратителната пяна от цялата помия на света. Паднеш ли им в ръчичките, последната ти мисъл ще бъде: „Защо боли толкова много, по дяволите?“

– Но въпреки това се водят на ведомост при нашето правителство, а? – избухна Багър. – Нищо чудно, че всичко се срива!

Надигна чашата за поредната глътка бърбън, а Лио и Анабел отбелязаха, че ръката му трепери.

– По тази причина се питам защо, по дяволите, трябва да...

Предугадила какво ще последва, Анабел бързо го прекъсна:

– Уверих хората над мен, че Джери Багър никога няма да проговори – успокоително каза тя. – Ще си прибира печалбата и ще мълчи като риба. Аз не избирам имена, като хвърлям стрелички в мишената, Джери. Стигнах до теб след продължително и задълбочено проучване. Ти отговаряш на всички условия. Имаш акъл, кураж и пари, обичаш да играеш на ръба... – Замълча, заби поглед в лицето му и добави: – Няма да ми е приятно да прехвърля операцията в друго казино, но заповедите ми са изрични.

Той мълча цяла минута, после изведнъж се ухили и я потупа по бедрото.

– Аз пък съм патриот колкото всеки друг мръсник в тая страна – рече. – Затова ще кажа какво пък толкова, по дяволите! Давай да го направим!

На сутринта след посещението в дома на Дехейвън клуб „Кемъл“ проведе спешно съвещание в къщичката на Стоун. Домакинът запозна Милтън и Кейлъб със събитията от изтеклата нощ.

– Вероятно и в момента сме под наблюдение! – разтревожено го погледна Кейлъб.

– Ще бъда страшно изненадан, ако не сме – мрачно кимна Стоун.

Обзавеждането в малката къщичка беше крайно оскъдно: старо легло, голямо издраскано бюро, отрупано с вестници и списания, претъпкани с книги рафтове, сред които личаха доста заглавия на чужди езици. Кухничката побираше само маса за хранене, а банята беше направо миниатюрна. Голяма беше единствено камината, която беше единственият източник на топлина. Пред нея в полукръг бяха пръснати няколко стола.

– И това не те тревожи, така ли? – попита Милтън.

– Много повече ме тревожи друго – въздъхна Стоун. – Лесно биха могли да ме ликвидират въпреки геройската постъпка на Рубън.

– По-важно е какво ще правим сега – промърмори гигантът, погледна часовника си и разтърка длани пред камината в напразни опити да се стопли. – След малко трябва да тръгвам за работа.

– Аз също – добави Кейлъб.

– Възможно ли е да проникнеш в хранилището? – погледна го внимателно Стоун.

– При нормални обстоятелства, да – кимна след известно колебание Кейлъб. – Имам право да придружавам посетители там, но ще ме попитат за причините. Управата не обича неоторизирани посещения на приятели и роднини. След смъртта на Джонатан нещата доста се позатегнаха...

– А ако посетителят е чуждестранен учен?

– Е, това е съвсем различно – отвърна Кейлъб, после в очите му се появи учудване. – Нима познаваш и чуждестранни учени?

– Има предвид себе си – ухили се Рубън.

– Не мога да стана съучастник в подобни конспирации, Оливър! – възкликна с тревога Кейлъб. – Все пак съм служител на Библиотеката на Конгреса!

– Извънредните ситуации изискват извънредни мерки – контрира Стоун. – Мисля, че след вчерашното ни посещение в дома на Джонатан

Дехейвн всички сме се превърнали в мишена за група изключително опасни хора. Това налага да изясним причините за смъртта на Дехейвн. Огледът на мястото на събитието ще ми бъде от голяма полза.

– Знаем от какво е умрял – възрази Кейлъб. Усети любопитните погледи на останалите и побърза да добави: – Всъщност разбрах го едва тази сутрин. Обади ми се един приятел от библиотеката, научил за резултатите от аутопсията. Джонатан е починал в резултат на белодробен инфаркт.

– Всички умират от нещо такова – сви рамене Милтън. – Спира ти сърцето, и толкоз.

– Прав си – замислено го погледна Стоун. – Което означава, че патолозите не знаят какво точно е убило Дехейвн. – Стана, обърна се към Кейлъб и отсече: – Искам да вляза в хранилището още тази сутрин!

– Не става така, Оливър. Не можеш да се появиш без предупреждение, представяйки се за чуждестранен учен!

– Защо?

– Защото си има ред. Протоколи, технически подробности и прочие.

– Ще кажа, че съм на почивка тук заедно със семейството си и много искам да се възползвам от случая, за да се запозная с най-добрата колекция от редки книги в света.

– Може и да се получи – съгласи се след известно колебание Кейлъб. – Но ако започнат да те разпитват?

– Няма нищо по-лесно от ролята на учен, приятелю – увери го Стоун, а после, правейки се, че не забелязва обиденото му изражение, надраска няколко думи на лист хартия и побърза да добави: – Това е името, което възнамерявам да използвам. Ще дойда точно в единайсет.

Кейлъб механично пое листа, погледна го и на лицето му се изписа изненада.

Съвещанието на клуб „Кемъл“ приключи, след което Стоун дръпна Милтън настрана и забързано зашепна в ухото му.

Няколко часа по-късно Кейлъб свали някаква книга от рафта и я занесе на Норман Джанклоу – възрастен мъж, един от редовните посетители на библиотеката.

– Заповядайте, Норман – каза той. Заглавието в ръцете му беше първото издание на „Сбогом на оръжията“ с личен автограф на писателя. Посетителят беше сред най-запалените почитатели на Хемингуей.

– Бих дал живота си да притежавам тази книга, Кейлъб – въздъхна старецът.

– Аз също, Норман – увери го Кейлъб, макар да беше убеден в проотивното, тъй като въпросният екземпляр струваше най-малко трийсет и пет хиляди долара – сума, която беше далеч над неговите възможности, а вероятно и над тези на Джанклоу. – Все пак можете да я прелистите...

– Започвам да пиша биографията на Ърнест – свенливо отрони старецът.

– Страхотно! – усмихна се Кейлъб. Това го слушаше вече втора година, но не искаше да разваля удоволствието на клиента си.

Джанклоу внимателно опипа книгата.

– Корицата е реставрирана! – с видимо неудоволствие установи той.

– Така е – потвърди Кейлъб. – За съжаление далеч преди създаването на отдел „Редки книги и специални колекции“ преобладаващата част от оригиналните издания на американските класици са били съхранявани зле. Вече няколко години ги реставрираме по предварително уточнен списък. Поради някаква бюрократична грешка книгата, която държите в ръцете си, е чакала прекалено дълго. Но така става, когато под един покрив са събрани повече от един милион тома.

– Бих искал всяко издание да е запазено в оригиналния си вид.

– Нашата основна задача е консервацията – кимна Кейлъб. – Именно благодарение на нея имате възможност да държите тази книга в ръцете си.

– Знаете ли, че познавах Хемингвей?

– Да, вече ми казахте.

Поне сто пъти!

– Страхотен чешит! Напихме се до козирката в едно парижко кафене.

– Да, помня, че сте ми разказвали тази случка. А сега ще ви оставя да работите на спокойствие.

Джанклоу си сложи очилата за четене, извади лист и молив и потъна в чудния свят на приключенията, родени от богатото въображение и точното перо на Хемингвей.

Оливър Стоун се появи в читалнята на отдел „Редки книги и специални колекции“ точно в 11,00 ч. Беше облечен в малко старомоден костюм от туид с плътно закопчана жилетка, а в ръцете му се поклащаше тънък бастун. Бялата му коса беше внимателно сресана назад, а лицето му беше скрито под големи слънчеви очила и късо подстригана

брадичка. Тази дегизировка, приведените рамене и леко вдървената походка го състаряваха поне с двайсетина години. Кейлъб се надигна да посрещне госта и едва на крачка от него успя да разпознае приятеля си.

– Аз ще имам грижата, Дороти – подвикна той на колежката си, която също тръгна към вратата. – Този джентълмен ми е познат.

Стоун направи цяло представление, вадейки бялата си визитна картичка.

– Тук съм да видя онези книги, за които се разбрахме, хер Шоу – надутو обяви той с изненадващо сочен бас и много добър немски акцент.

Дороти му хвърли любопитен поглед, а Кейлъб беше принуден да обясни:

– Това е доктор Ауст. Запознахме се преди десет години във Франкфурт...

– В Майнц – поправи го Стоун. – Помня много добре, защото това стана през сезона на аспержите. – Обърна се към Дороти и с топла усмивка поясни: – Всяка година ходя на конференция в Майнц и си хапвам бели аспержи.

Жената отвърна на усмивката му, кимна и продължи работата си.

В същия момент от вратата надникна още един човек.

– Кейлъб, може ли да ми отделиш минута?

– О, здрасти, Кевин – леко пребледня Кейлъб. – Да ти представя, хм, доктор Ауст от Германия. Доктор Ауст, това е Кевин Филипс, изпълняващ длъжността началник-отдел „Редки книги и специални колекции“, след като Джонатан...

– О, да – кимна с мрачна тържественост Стоун. – Чух за преждевременната кончина на хер Дехейвън. Жалко, много жалко.

– Познавали сте Джонатан? – изненадано го погледна Филипс.

– Само като име. По мое мнение монографията му върху метрическият превод на Джеймс Логан на „Морални двустиишия“ на Катон прекрати дискусията по темата. Вие как мислите?

– Трябва да призная, че не съм я чел – съкрушено отговори Филипс.

– Непременно се запознайте с нея, защото тя представлява първият анализ на класиците, направен от северноамерикански изследовател – любезно го посъветва Стоун.

– Със сигурност ще я включа в списъка си – увери го Филипс. – По ирония на съдбата често става така, че служителите в библиотеките имат най-малко време за четене.

– В такъв случай няма да ви обременявам с моите произведения –

усмихна се Стоун, после поклати глава. – Всъщност те всички са на немски.

– Доктор Ауст е на посещение в града и аз го поканих да посети хранилището – обади се Кейлъб.

– Разбира се, за нас ще е чест – погледна го Филипс и тихо каза: – Чу ли за медицинското заключение на Дехейвън?

– Да.

– Инфаркт, а?

Кейлъб хвърли бегъл поглед към Стоун, който едва забележимо кимна.

– Така е, за съжаление.

– Господи, той беше по-млад от мен – възкликна Филипс. – Но явно му е дошло времето... – Извърна се към Стоун и любезно попита: – Желаете ли лично да ви покажа хранилището, доктор Ауст?

Не, хер Филипс – усмихна се гостът и се облегна на бастуна си. – По-добре използвайте времето, за да се запознаете с монографията на приятеля си върху „Морални двустиишия“.

– С удоволствие отбелязвам, че изтъкнат учен като вас е съхранил великолепно си чувство за хумор – засмя се Филипс.

– Опитвам се, сър, опитвам се – отвърна с лек поклон Стоун.

Изчакаха оттеглянето на Филипс и тръгнаха към хранилището.

– Как успя да разбереш с какви научни разработки се е занимавал Джонатан? – попита Кейлъб в момента, в който останаха насаме.

– Помолих Милтън да се поразрови в интернет. Той ми донесе кратка разпечатка, а аз реших да ѝ хвърля едно око, ей така, за повече убедителност на ролята... – Забеляза мрачното изражение на приятеля си и попита: – Хей, какво има?

– Фактът, че всеки може да се превъплъти в ролята на учен с подобна лекота, ме натъжава – обясни Кейлъб.

– Но номерът мина единствено благодарение на твоята подкрепа. Без нея шефът ти едва ли би приел всичко за чиста монета.

– Е, дано съм допринесъл с нещо – оживи се Кейлъб.

– Добре, а сега искам да повторим всичко, което си направил онази сутрин.

Кейлъб се подчини и не след дълго се озоваха на горния етаж.

Тялото му лежеше ей там – посочи с пръст той и неволно потръпна.

– Беше ужасно, господи!

Стоун бавно се огледа и тръгна към близката стена.

– Какво е това?

Кейлб проследи погледа му.

– О, това е кранът на противопожарната инсталация.

– Нима използвате вода въпреки всичките книги?

– О, не. Системата се захранва с халон 1301.

– Моля?

– Става въпрос за течност под високо налягане, която се превръща в газ в мига, в който излети от пожарогасителя. Той задушава пламъците, без да повреди книгите.

– Задушава ги значи – замислено промърмори Стоун, после се извърна към приятеля си. – Нима не схващаш за какво става въпрос?

Една секунда му беше достатъчна.

– О, не, Оливър! – тръсна глава Кейлб. – Задушаване? Не е възможно това да е причината за смъртта на Джонатан!

– Защо?

– Защото халонът действа с известно закъснение и това дава възможност на хората да се оттеглят. Именно това е причината да го предпочетат. А преди включването му се задейства специална алармена система. Въсъщност в момента ние подменяме противопожарната инсталация, но не защото е опасна.

– А защо тогава?

– Установено е, че халон 1301 изтънява озоновия слой. По тази причина производството му е преустановено още в средата на деветдесетте, но законът позволява неговото рециклиране и използването му за други цели – главно от страна на федералното правителство.

– Доста си подготвен по темата – отбеляза Стоун.

– Всички преминахме специален инструктаж, преди да монтират противопожарната инсталация. А аз си направих труда да изроя и някои допълнителни сведения.

– Защо?

– Защото непрекъснато влизам тук и никак не ми се ще да се окажа неподготвен – недоволно отвърна Кейлб. – Вероятно знаеш, че не съм най-големият храбрец!

Стоун пристъпи към пожарогасителя и внимателно го огледа.

– Къде се съхранява този газ?

– Някъде в приземието. Транспортира се по специални тръби.

– Каза, че е втечен, нали?

– Да. Превръща се в газ благодарение на високата скорост, с която излита от вентила.

– Трябва да е адски студен.

– Точно така. Ако се окажеш на пътя му, положително ще се вдървиш за секунди.

– Друго?

– Предполагам, че ако остане достатъчно дълго в такава среда, човек действително може да се задуши. Елементарен физически закон: липсата на достатъчно кислород за огън означава, че условия за живот също липсват.

– Възможно ли е този газ да предизвика инфаркт?

– Не знам. Но в случая едва ли има значение, защото системата не се е задействала. Иначе щеше да се включи алармената инсталация в цялата сграда. Джонатан не би я чул само ако вече е бил мъртъв.

– А ако някой умишлено е изключил тази инсталация?

– Кой би могъл да го направи? – скептично попита Кейлъб.

– Не знам – отвърна Стоун и спря поглед върху голямата решетка, монтирана на колоната между два рафта. – Предполагам, че това е отворът на климатичната инсталация... – Изчака кимването на Кейлъб и посочи с пръст изкривената решетка. – Нещо трябва да е паднало отгоре ѝ.

– Случва се – сви рамене Кейлъб. – Особено когато използваме количките.

– Ще помоля Милтън да проучи по-подробно действието на халона – реши Стоун. – А връзките на Рубън с бившите му колеги от ФБР и отдел „Убийства“ на Военното разузнаване може би ще ни помогнат да научим нещо повече за разследването.

– Довечера имаме среща с Винсънт Пърл в къщата на Джонатан – напомни му Кейлъб. – Не мислиш ли, че предвид развоя на събитията е по-разумно да я отложим?

– Не – възрази Стоун. – Тази хора ще ни открият навсякъде. Предпочитам да потърся истината, вместо да чакам удара.

– Боже, защо не станах член на някой скучен читателски клуб? – промърмори на излизане Кейлъб.

22

Вечерта се натовариха на очукания шевролет и потеглиха към дома на Дехейвън. Междувременно Милтън бе успял да изрови купища информация за противопожарните системи. Според сбития му доклад халон 1301 бе газ без цвят и мирис, който потушава огъня чрез химическа реакция с кислорода във въздуха, понижавайки рязко нивото му. Изпарява се бързо, без да оставя следи. При включена система действа в продължение на десетина секунди.

– Може ли да бъде смъртоносен? – попита Стоун.

– Зависи колко дълго оставаш под влиянието му, а също така и от нивото на концентрация. В определени случаи води до сърдечен удар.

Стоун хвърли тържествуващ поглед към Кейлъб.

– Нека не забравяме, че заключението на патолога сочи белодробен инфаркт – напомни му Милтън. – Ако е получил сърдечен удар, щеше да пише „инфаркт на миокарда“. Сърдечните и мозъчните удари оставят изключително ясни физиологически следи, които никой патолог не би пропуснал.

– Разбирам – кимна Стоун. – Но ти спомена, че е възможно да се е задушил.

– Не мисля – поклати глава Милтън. – Особено след това, което чух от Кейлъб.

– Позаинтересувах се от противопожарната инсталация на библиотеката – поясни Кейлъб. – Оказа се от типа БВСЕ, или „Без вредни странични ефекти“ – стандартна за повечето противопожарни системи. Тя е снабдена с контролиращи сензори за нивото на опасните химикали във въздуха, което означава, че посетителите разполагат с достатъчно време да напуснат помещенията, преди да бъдат обгазени. Но Джонатан би доловил съскането на газа дори при изключена алармена система. Няма начин да е бил толкова обгазен, че да не е в състояние да избяга.

– От всичко това стигам до заключението, че подозренията ми са несъстоятелни – каза след кратко колебание Стоун и насочи вниманието си към улицата. Току-що бяха завили по тясното платно на Гуд Фелю Стрийт.

– Това не е ли Винсът Пърл? – попита той.

– Той е – раздражено изсумтя Кейлъб. – Подранил е, защото сигурно изгаря от нетърпение да разбие на пух и прах моята теза за

Масачусетския псалтир.

– Доколкото виждам, оставил си е робата у дома – иронизира Рубън.

– Отваряйте си очите! – предупреди Стоун, отключвайки вратата. – Сигурен съм, че ни наблюдават.

Сякаш в потвърждение на думите му бинокълът на отсрещния прозорец се насочи към групичката пред входа, към която се присъедини Пърл. Собственикът му използва и предварително зареден фотоапарат, за да направи съответните снимки.

Влязоха в къщата. Стоун предложи в приземието да се спуснат само Кейлъб и антикварят, а останалите да чакат горе.

– Долу е доста тясно, а и вие сте хората, които разбират за какво става въпрос – обясни той. – През това време ние ще останем тук.

Кейлъб не се очарова от предложението, защото това означаваше доста напрегнати минути в компанията на експерта. Самият Пърл го погледна с известна доза подозрение, след което сви рамене.

– Всъщност това няма да продължи дълго. Едва ли ще ми трябва много време, за да установя, че не става въпрос за оригинал на псалтира.

– Не бързайте все пак – подвикна Стоун след двамата мъже, които се насочиха към асансьора.

– И се пазете от дървениците – добави Рубън.

Стоун едва изчака затварянето на вратата и каза:

– Окей, а сега да направим един бърз оглед!

– По-добре да изчакаме Пърл да си тръгне – възрази Милтън. – А след това спокойно ще свършим тая работа с помощта на Кейлъб.

– Не ме е грижа за Пърл. Искам да го направим в отсъствието на Кейлъб, който със сигурност ще бъде против.

Разделиха се и през следващите трийсет минути претърсиха каквото можаха.

– Нищо – разочаровано въздъхна Стоун. – Нито дневник, нито кореспонденция.

– Вижте какво открих в гардероба – обади се Рубън и вдигна рамкирана фотография, на която бяха запечатани усмихнати мъж и жена. – Мъжът е Дехейвън, познах го от снимката във вестниците.

Стоун разгледа снимката и я обърна обратно.

– Няма дата, няма имена. Но е направена доста отдавна, съдейки по външния вид на Дехейвън.

– Адвокатът му спомена пред Кейлъб, че някога е бил женен – отбеляза Милтън. – Може би точно за тази жена.

– Значи е бил късметлия – заключи Рубън. – Щракнали са се в началото на брака, защото и двамата изглеждат щастливи.

– Засега ще я задържим – промърмори Стоун и мушна снимката в джоба си. После вдигна глава и се огледа. – Покривът на тази къща е доста стръмен, нали?

– И какво от това? – погледна го учудено Рубън.

– Под такива покриви най-често има и тавани.

– Към които водят стълби, а горе няма такава – отбеляза Милтън.

Рубън погледна часовника си и нетърпеливо въздъхна.

– Какво още се бавят онези смахнати любители на книгите? Да не са се сбили?

– Не се прави на глупак! – изгледа го Милтън. – Едва ли ще се замерят с оригинални издания.

– Оставете ги на спокойствие – рече Стоун. – Нека сме благодарни, че ни дават още малко време. Милтън, ти оставаш тук да пазиш. Ако чуеш асансьора, извикай ни.

Огледът отне само няколко минути. Вратата за тавана се оказа скрита в стенния гардероб, на всичкото отгоре беше и заключена. Но той бързо отвори простата брава с инструментите, които предвидливо беше пхнал в джоба си.

– Този гардероб е сложен тук нарочно – констатира Рубън.

– Точно така – кимна Стоун. – През деветнайсети век стаите за дрехи не са били особено популярни.

Щракна електрическият ключ и пое нагоре по стълбите. Не след дълго се озоваха в просторно общо помещение със скосен таван. Вътрешността му изглеждаше така, сякаш никои не беше стъпвал тук след построяването на къщата. В ъгъла имаше няколко кашона и стари куфари, пълни с непотребни вехтории.

Рубън го видя пръв и посочи към дебелото оловно стъкло на сърповидната капандура.

– Какво търси тук този телескоп?

– Да не би да си очаквал да е в мазето? – усмихна се Стоун.

Рубън надникна в окуляра.

– Боже мой! – стреснато извика той.

– Какво има?

– Насочен е право към отсрещната къща!

– Чия е тя?

– Откъде, по дяволите... – започна едрият мъж, после нагласи фокуса и смаяно поклати глава. – Мамка му!

– Дай да видя! – нетърпеливо го побутна Стоун.

– Чакай малко, Оливър. Нека си довърша наблюдението.

Стоун се подчини, но търпението му бързо се изчерпи. Избута приятеля си, избърса окуляра и се наведе над него. Телескопът беше насочен към един от прозорците на съседната къща. Завесите бяха спуснати, но не покриваха арката над рамката. През нея се виждаше вътрешността на стаята главно заради височината на наблюдателния пост. И веднага разбра какво беше привлякло вниманието на Рубън. Корнилиъс Бихан лежеше гол на широко легло и спокойно наблюдаваше бавния стриптиз на красивата брюнетка пред себе си. Роклята вече лежеше на излъскания паркет. Пръстите на жената бавно докоснаха закопчалката на сутиена. Когато и той се озова в купчината, тя остана само по прашки от черна дантела и елегантни обувки с 10-сантиметрови токчета.

– Мой ред е, Оливър – дръпна го за рамото Рубън. – Хей, не постъпваш честно! Аз пръв открих проклетия телескоп!

Стоун не помръдна. Прашките се плъзнаха надолу по стройните бедра. Жената ги прекрачи, наведе се и ги подхвърли към Бихан, който бързо покри с тях част от анатомията си. Тя се усмихна, хвана единия от стълбовете на балдахина и го използва като пилон с уменията на професионална танцьорка. Стоун я изчака да се освободи от високите токчета и да се присъедини към тръпнещия от нетърпение Бихан, след което отстъпи телескопа на приятеля си.

– Определено не е мисис Бихан – констатира той. – Виждал съм снимките ѝ във вестниците.

– Успял си да го разфокусираш! – сопна се Рубън и нетърпеливо започна да върти колелцето в горната част на тръбата.

– По-скоро ти си *замъглил* стъклото! – не му остана дължен Стоун.

Рубън погледа известно време, после поклати глава.

– Толкова красива жена да прави кефа на този нещастник! Как стават тия работи?

– По милион причини – отвърна Стоун и замислено промълви: – Значи и Дехейвън е надзъртал в спалнята...

– Лично аз не го обвинявам – изломоти Рубън, изцяло ангажиран в гледката. – Охо, от това трябва да го е заболяло! Не, не, всичко е окей. Тая мацка е гъвкава като змиорка! В момента петите ѝ са точно пред лицето!

– Това пък какво трябва да означава?

Но Рубън беше прекалено погълнат от шоуто, което се разиграваше пред очите му.

– Аха, сега се прехвърлиха на пода! Господи, човече! Тя го *вдигна* във въздуха!

– Милтън сигнализира, Рубън! Онези излизат!

– Много важно! – изръмжа едрият мъж. – Такива изпълнения бях виждал само в клетката на маймуните, мамка му! А полилеят трябва здраво да е вързан за тавана.

– Достатъчно, Рубън!

– Абе как го прави тая без ръце?!

– Хайде, тръгвай! – извика Стоун, сграбчи приятеля си за раменете и го помъкна към стълбите, без да обръща внимание на протестите му. Появиха се само секунда преди Кейлъб и Пърл да излязат от асансьора. Милтън ги възнагради с унищожителен поглед, но не каза нищо. Антикварят изглеждаше замаян, а Кейлъб сияеше.

– Това беше голям шок за вас – промърмори той и покровителствено потупа Пърл по рамото. – Но аз ви *предупредих*, че става въпрос за оригинал!

– Значи е изданието от 1640 година? – огледа лицата им Стоун.

– Без съмнение – неохотно кимна Пърл и безсилно се отпусна на близкия стол. – Държах го с ей тези две ръце... Щях да припадна. Наложил се да помоля Шоу за чаша вода.

– Никой не е застрахован от грешки – съчувствено подхвърли Кейлъб, но тържествуващата усмивка не напускате лицето му.

– Сутринта направих справка във всички институции, които притежават псалтира – все така неохотно продължи Пърл. – Йейл, Библиотеката на Конгреса, църквата „Олд Саут“ в Бостън... При тях всичко е наред, екземплярите са по местата си. – Той замълча и избърса с носна кърпа потта от лицето си.

Кейлъб се възползва от паузата, за да прибави своите обяснения.

– Забавихме се, защото направихме всички проверки за установяване на автентичността.

– Дойдох с убеждението, че става въпрос за фалшификация – призна с въздишка Пърл. – Но разбрах, че е оригинал, щом разгърнах първите страници. Това си личи от неравностите върху страниците, характерни за първите печатарски преси, а също така и от неравномерното полагане на мастилото. Всички първи издания съдържат миниатюрни капчици мастило между буквите, които затрудняват четенето. По онова време изобщо не са прибегвали до периодично почистване на подготвените за печат плаки. Няма да споменавам и за останалите многобройни белези, които са характерни за оригиналните печатни издания, каквито

открихме и в книгата.

– Разбира се, автентичността ѝ трябва да бъде потвърдена от експерти, които ще направят подробен стилистичен, исторически и научен анализ – добави Кейлъб.

– Точно така – съгласи се Пърл. – Но аз вече знам какво ще бъде тяхното заключение.

– Значи говорим за дванайсети екземпляр на Масачусетския псалтир? – изпитателно го погледна Стоун.

– Да. И той е собственост на Джонатан Дехейвън. – Замълча за момент и после продължи: – Не мога да повярвам, че не ми е казал. Да мълчиш, когато притежаваш една от най-редките книги в света, мечтата на най-големите колекционери! Защо? – Очите му безпомощно се спряха върху лицето на Кейлъб. – Защо, Шоу?

– Не знам – призна Кейлъб.

– Колко може да струва тази книга? – попита Рубън.

– Да струва?! – възкликна Пърл. – Тя е безценна!

– Но след като ще я обявите за продажба, някой трябва да предложи и цена.

– Цената ще бъде най-високата – отвърна Пърл, скочи и закричи напред-назад. – И тя ще възлезе на милиони долари! Има институции и частни колекционери, които са пълни с пари и няма да ги пожалят за подобно съкровище. Вече шест десетилетия на пазара не се е появявал екземпляр на псалтира! Това без съмнение ще бъде вероятно последен шанс за собствениците на големи колекции! – Спря да крачи и закова замислено очи в лицето на Кейлъб. – За мен ще бъде чест да стана организатор на този аукцион. Разбира се, в сътрудничество с „Кристис“ или „Сотбис“.

– Много ми дойде, мистър Пърл – въздъхна Кейлъб. – Нека обмисля нещата ден-два, след което ще ви се обадя.

Пърл скри разочарованието си зад крива усмивка.

– Добре. С нетърпение ще чакам обаждането ви.

Стоун го изпрати до вратата и се обърна.

– Кейлъб, докато бяхте в хранилището, ние претърсихме къщата – обяви той.

– Какво?! – смаяно го погледна Кейлъб. – Това вече е прекалено! Получих достъп до къщата на Джонатан единствено като изпълнител на литературното му наследство, нищо повече! Нямам право да докосвам останалите му вещи, вие също!

– Кажи ми за телескопа – подкани Стоун с лукава усмивка Рубън.

Стоун се подчини. Гневът на лицето на Кейлъб бе заменен от дълбоко смайване.

– Отвратително! – прошепна той. – Никога не бих допуснал, че Джонатан ще гледа тайно как съседите му правят секс!

– Изобщо не е отвратително, а обратно – дори *въдъхновяващо!* – с жар възрази Рубън. – Искаш ли да хвърлиш едно око?

– Рубън! – изглежда го предупредително Стоун, след което извади снимката на младата жена и Дехейвън.

Кейлъб внимателно я разгледа и поклати глава.

– Не знам. Ако е съпругата на Джонатан, това е било, преди да го познавам.

– Може би е поддържал връзки с нея, след като е запазил снимката – предположи Милтън.

– Трябва да разберем – каза Стоун и сведе очи към обемистото издание в ръцете на Кейлъб. – Какво е това?

– Книга от колекцията на Джонатан, която се е навлажнила и има нужда от реставрация. Не я забелязах при предишното посещение. Мисля да я предам в отдел „Реставрация“ на библиотеката. Нашите хора са най-добрите в света, а един от тях работи и частно. Сигурен съм, че ще успее да я възстанови.

– Излиза, че Джонатан Дехейвън е притежавал едно от най-редките издания в света – предупредително подметна Стоун. – Освен това е шпионирал съседа си, известен търговец на оръжие, и вероятно е видял нещо повече от секс. В допълнение никой не може да каже от какво е умрял... – Очите му бавно обиколиха лицата на хората около него. – Мисля, че ни се отваря доста работа.

– А защо изобщо трябва да правим нещо? – попита Рубън.

– По всяка вероятност Джонатан Дехейвън е бил убит – тежко отвърна Стоун. – Нас изведнъж започват да ни следят, а Кейлъб е посочен за изпълнител на завещанието на колегата си. Ако Корнилиъс Бихан има пръст в смъртта на Дехейвън, той със сигурност подозира, че Кейлъб знае нещо. А това автоматично го поставя под заплаха. Ето защо трябва да открием истината, при това колкото по-скоро, толкова по-добре!

– Прекрасно! – възкликна с горчив сарказъм Кейлъб. – Остава ми да доживея, за да го видя!

23

– Ще получите имейл с подробни инструкции от моите хора – каза Анабел. Намираше се в оперативния център на казино „Помпей“ сред неколцина от служителите на Багър.

– Не обичаме да отваряме имейли от неизвестен подател – обади се един от мъжете.

– Тогава го пуснете през антивирусната си програма – отвърна Анабел. – Предполагам, че разполагате с най-добрата.

– Така е – кимна мъжът.

– В такъв случай направи каквото ти казва дамата – нетърпеливо се намеси Багър.

Лио седеше в ъгъла и внимателно оглеждаше лицата на присъстващите. Задачата му беше да регистрира всяка поява на загриженост или подозрение. Но очите на всички бяха заковани във високата фигура на жената, облечена в къса, плътно прилепнала пола и небрежно разкопча-на блузка. Не носеше чорапогашник. Мъжете не отделяха погледи от съвършения овал на ханша и лекото потрепване на гърдите под тънката материя. И, разбира се, не разсъждаваха ясно. Лио отдавна беше разбрал, че Анабел Конрой е жена, която умее да използва пълноценно всичките си качества.

– Комуникацията между нас ще се осъществява единствено чрез кодирания уеб портал, който се съдържа в имейла – продължи тя. – При никакви обстоятелства не трябва да използвате телефон или факс, защото те лесно могат да бъдат проследени. – Хвърли кос поглед към Багър и добави: – И на практика *вече* са под наблюдение.

Собственикът на казиното леко вдигна вежди, но коментар не последва.

– Чухте дамата – промърмори той. – Нищо друго освен мрежата! – От цялото му поведение се излъчваше увереност, тъй като разполагаше с асо в картите си. Всъщност с две *аса*, защото Анабел и Лио оставаха негови заложенници до завръщането на вложените пари.

– Във въпросния имейл ще откриете указания къде и как да преведете парите. След два дни парите автоматично ще се върнат в сметката ви плюс съответната лихва.

– Което означава, че милионът ще стане милион и сто, нали така? – пожела да се осведоми Багър.

– Вече се разбрахме по този въпрос, Джери – кимна Анабел. – Една хубава надница, не мислиш ли?

– Дано! – заканително сбърчи вежди той. – Кога започваме?

Анабел погледна часовника си.

– Мисля, че имейлът ще се появи в системата ви всеки момент.

Багър щракна с пръсти и един от хората му отиде да погледне в компютъра.

– Ето го – обяви той и натисна няколко клавиша. – Ще го сканирам с няколко програми, за да сме сигурни, че е чист.

Две минути по-късно програмистът вдигна глава.

– Окей, всичко е наред.

– Отвори го! – заповяда Багър.

– Надявам се, че имате възможност да правите електронни преводи – подхвърли Анабел, макар че отдавна беше проверила това.

– Системата ни е свързана директно с банката – отвърна Багър. – Не обичам парите ми да бъдат контролирани от посредници, нито пък някой да знае накъде пътуват. Банката прехвърля съответната сума тук, а ние сами осъществяваме превода. Това е начинът, който ми харесва.

На мен също, помисли си Анабел.

Десет минути по-късно един милион долара от парите на Багър поеха към една много специална сметка.

Собственикът на казиното стана и тръгна към вратата.

– Смятай се за моя *гостенка* през следващите четирийсет и осем часа – обърна се към Анабел той. – Надявам се, че това време е достатъчно, за да се опознаем! – ухили се той, а очите му с одобрение пробягаха по стройната ѝ фигура.

– Звучи добре – кимна тя.

– И аз мисля така – обади се Лио.

Багър сепнато го погледна, очевидно забравил за съществуването му.

– Да, да.

През следващите два дни те се превърнаха в неразделно трио – закусаха, обядваха и вечеряха заедно, а през останалото време бодигардовете стърчаха пред стайте на Лио и Анабел в хотелската част на „Помпей“ и ги придружаваха навсякъде. Вечер младата жена изпиваше по някои коктейл в компанията на собственика, майсторски поддържайки огъня на очевидните му сексуални апетити, но без да преминава границата. И също така майсторски „споделяше“ по някой дребен, но правдоподобен факт от „биографията“ си – което имаше за цел да поддържа

както интригата, така и интереса на Багър. Самият той не се свенеше да говори за себе си с типичното за неговите среди самохвалство.

– От теб става великолепен шпионин, Джери – промълви с възхищение тя, докато седяха на канапето и пиеха мартини. – Защото притежаваш рядката комбинация от ум и здрави нерви.

– От кого го чувам! – подхвърли той, седна по-близо до нея и лекичко я потупа по бедрото. В следващия миг се наведе и направи опит да ѝ лепне една целувка, но тя се отдръпна и с лека въздишка промърмори:

– Недей, Джери. Поема ли по този път, неприятностите ми са сигурни.

– Че кой ще разбере? – вдигна вежди той. – Както виждаш, тук сме сами. Не съм първа младост, но поддържам форма и трябва да те уверя, че ще те изненадам приятно в леглото.

– Трябва ми малко време, Джери. Не казвам, че не ме привличаш, но в момента имам други грижи. Добре, ето... – Целуна го лекичко по бузата и той най-после се отдръпна.

Точно след четирийсет и осем часа Багър стана по-богат със 100 000 долара.

– Какво ще кажеш за пет милиона, Джери? – попита Анабел. – Няма ли да ти стане хубаво, когато лапнеш лихвата от 500 бона? – Седеше на бюрото на собственика, небрежно преметнала крак върху крак, а Лио наблюдаваше развоя на събитията от канапето.

– Само ако останеш, докато транзакцията приключи – отвърна Багър, забил жаден поглед в коленете ѝ.

– Това си е част от сделката – намигна тя. – Ще бъда изцяло на твое разположение.

– Говори ми, говори ми! – блажено се усмихна Багър. – Между другото, накъде отлитат миличките ми парички?

– Нали ти казах? В карибската банка.

– Имам предвид задграничните операции, които финансират.

Лио се размърда на дивана и заплашително изръмжа:

– Ако ти каже, ще се наложи да ви видя сметката и на двамата!

Настъпи кратко, изпълнено с неловкост мълчание. После Анабел се разсмя, а лицата на двамата мъже бавно омекнаха. Усмивката на Багър беше леко пресилена.

Два дни по-късно петте милиона се върнаха в сметката на казиното, приятно закръглени с нови 500 000 долара.

– Това си е жива печатница на мангизи! – доволно каза Багър при

поредната им среща в кабинета. – По принцип съм наясно, че Чичо Сам е фрашкан, но все пак се питам, възможно ли е държавата да си позволява подобни неща?

– Изобщо не е възможно – отвърна Анабел. – Доказателство е търговският дефицит, който възлиза на милиарди долари. Когато имаме нужда от пари, просто продаваме ценни книжа – най-често на саудитците или на китайците. Разбира се, това не може да продължава вечно, но засега спасява положението. – Обърна се към Багър и леко докосна ръката му. – Но ако ти е толкова мъчно за Чичо Сам, ние нямаме нищо против да използваме безплатно част от парите ти...

– Вече четирийсет години се придържам към едно просто правило – ухили се онзи. – „Всеки мръсник сам за себе си“!

Правило, което ти отива, помисли си Анабел, дарявайки го с по-редната възхитена усмивка.

Багър се наведе към нея, хвърли кос поглед към Лио и прошепна:

– Никога ли не се разделяш със сянката си?

– Зависи – отвърна Анабел.

– От какво?

– Докъде е стигнало приятелството ни.

– Аз знам как да станем добри приятели.

– Как?

– Превеждам десет милиона и за този труд получавам един отгоре. Но се питам дали Чичо Сам е готов да покрие такъв разход...

– Достатъчно е да преведеш парите, Джери.

– А ти оставаш тук, докато си ги получа обратно?

– Оставаме и двамата – обади се Лио.

Багър направи гримаса, но не го погледна.

– Предполагам, че ако му забия един на тоя, сигурно ще нагазя в дълбоки лайна! – прошепна той.

– Нали помниш каймака на боклуците, за който ти споменах? Дори с пръст да го пипнеш, и ще почукат на вратата ти! Най-наистина те съветвам да не го правиш!

– Мамка му! – изруга Багър.

– Не е чак толкова трудно, Джери – сладко му се усмихна тя. – Два дни ядеш и пиеш в моя компания, а след това получаващ едно хубаво милионче!

– Нали знаеш, че искам нещо повече?

– Знаем, Джери. Усетих го в момента, в който опита да ми пуснеш ръка под полата.

– Харесвам стила ти, скъпа! – разтресе се от смях Багър. – Мисля, че си прекалено добра за правителството. По-добре ела да работиш за мен. Двамата със сигурност ще повдигнем нивото на тоя град!

– По принцип съм отворена за всякакви предложения, но в момента имаме друга работа – въздъхна Анабел и се надигна. – Я по-добре да ти изкараме милиончето, за което споменахме. Имай предвид, че няма да ти е лесно да поддържаш стандарта, с който съм свикнала... – Потупа ръката му и усети електричеството, което разтърси тялото му.

– Направо ме убиваш, скъпа! – дрезгаво простена Багър.

О, и това ще стане, но малко по-късно!

Два дни по-късно и седмица след като се запозна с Анабел и Лио, Джери Багър беше натрупал 1 600 000 долара. Разбира се, нямаше как да знае, че това е горе-долу половината от трите милиона от двата „подготвителни“ удара. Тони имаше грижата за реалното прехвърляне на „лихвите“ по сметката на Багър, придържайки се в общи линии до така наречената „Схема на Понци“, получила популярност с изключително разрушителното си въздействие върху отделния индивид. Но Анабел беше взела всички мерки, за да не се стига до тази крайност.

Щастието на Багър бе осезаемо най-вече защото сметката се плащаше от смъртния му враг – правителството на Съединените щати. Удобно настанена сред букетите цветя в президентския апартамент на хотела – един жест на Багър след последния паричен превод, Анабел съсредоточено преглеждаше вестниците, търсейки подходящата новина. В казиното с Лио нямаша възможност за откровени разговори, тъй като се страхуваха от подслушване. Като единствен начин за комуникация използваша системата от жестове и погледи, която бяха разработили преди години и която никой освен тях не можеше да разбере.

Малко по-късно, когато се разминаха в коридора, Анабел каза „добро утро“ и премести пръстена на показалеца си. Лио отвърна на поздрав, докосна възела на вратовръзката, а след това избърса носа си. Това означаваше, че е приел посланието и ще предприеме необходимите действия.

Анабел пое дълбоко дъх и спря пред асансьора, който щеше да я отведе в кабинета на Багър. Имаше нерви въпреки мнението на Лио. Предстоеше ѝ най-важният момент в сложната игра със съдържателя на казиното. Ако не бъдеше на висота, всичко, което бяха постигнали през последните няколко седмици, отиваше по дяволите. Щеше да изгуби не само парите, изплатени на Багър, но и нямаше да доживее разпределението на остатъка от 1,4 милиона долара.

Горилите пред вратата я пропуснаха веднага, вече свикнали с присъствието ѝ. Багър я посрещна с прегръдка, а тя не възрази, когато ръцете му се плъзнаха по-надолу от приетото. Отстрани ги едва когато пръстите му я стиснаха отзад. Всеки път му позволяваше малко повече, като безпогрешно усещаше от какво се нуждае той в момента.

Багър отстъпи крачка назад, усмихна се и подхвърли:

– Какво мога да направя днес за моята малка вълшебница?

– Лоши новини, Джери – отвърна с въздишка тя. – Отзовават ме в централния офис.

– Какво означава това, по дяволите? – втренчи се в нея Багър.

– Означава, че ми се възлага нова задача.

– Каква задача? – попита Джери, после направи гримаса. – Знам, знам... Няма да ми кажеш.

– Това тук ще ти даде известна информация – промълви тя и му подаде вестника, който беше взела със себе си.

Той го разгърна и заби поглед в материала, който му посочи Анабел. В него ставаше въпрос за корупционен скандал в правителството, предизвикан от действията на чужда фирма на територията на Русия.

– Значи действията ти се разпростират и върху такива работи, а? – учуди се той. – От казиното скачаш направо на корумпирани фирми в чужбина?

– Не на всяка фирма – отвърна тя, докато прибираще вестника.

– Значи ги познаваш?

– Мога да ти кажа само едно: в интерес на Съединените щати е делото да не стигне до съда. А това е моя грижа.

– Колко време ще отсъстваш?

– Трудно е да се каже. След Русия вероятно ще ме изстрелят някъде другаде... – Тя потърка слепоочията си и уморено подхвърли: – Да ти се намира аспириин?

Той измъкна малко флаконче от чекмеджето на бюрото си. Анабел взе три таблетки наведнъж, преглъщайки ги с водата, която ѝ подаде Багър.

– Не ми изглеждаш добре – загрижено каза той.

Анабел седна на ръба на бюрото.

– През тази година пътувах толкова много, че вече не помня къде съм била – въздъхна тя. – Ако използвах обикновен паспорт, сигурно щяха да ми трябват страниците на поне двамайсет... Има моменти, в които на всеки му идва до гуша. Но ти не се безпокой, Джери, ще се оправя...

– Защо тогава не се махнеш? – изгледа я той.

– Да се махна ли? – горчиво се усмихна тя. – И да си прецакам пенсията? Не, Джери. Доста стаж натрупах, а дори и държавните служители трябва да ядат...

– Ела да работиш за мен. За една година ще получиш повече, отколкото за двамайсет при онези клоуни.

– Да, бе!

- Говоря сериозно. Харесвам те, защото си от висока класа.
- Или по-скоро, защото ти изкарах над милион и половина долара!
- Е, не го отричам. Но едновременно успях и да те опозная. И харесвам това, което виждам, Пам.
- Дори името ми не е Пам, толкова си ме опознал.
- Не мислиш ли, че така нещата стават още по-интересни?
- Тя се поколеба, после кимна.
- Напоследък *наистина* мисля за бъдещето си. Не съм омъжена, защото животът ми е само работа. А вече не съм първа младост.
- Той стана и прехвърли ръка през раменете ѝ.
- Ама ти будалкаш ли ме? Направо си страхотна! Всеки мъж ще се радва да те има!
- Казваш го, защото не си ме виждал сутрин преди кафето и грима – потупа ръката му тя.
- Кажй само една дума, и ще го направя, скъпа! – ухили се той и ръката му се плъзна надолу. С другата натисна някакво копче на бюрото и автоматичните щори на прозореца започнаха да се спускат.
- Какво означава това? – вдигна вежди Анабел.
- Обичам уединението – промърмори той.
- В този момент телефонът ѝ изжува. Точно навреме.
- О, по дяволите!
- Тя стана, отдалечи се от него и заби очи в дисплея.
- Кой е? – попита Багър.
- Шефът на отдела. Неговият телефон се изписва с един куп нули. – Пое си въздух и натисна бутона за включване. – Да, сър.
- Послуша мълчаливо известно време, после изключи телефона и гневно изсъска:
- Мръсно копеле! Гадняр!
- Какво иска, скъпа?
- Тя гневно закричи из кабинета, после спря. Личеше, че едва се сдържа.
- Моят прекрасен началник изведнъж решил, че ще е най-добре да сменя посоките! Вместо Русия ще трябва да замина за Портланд, Орегон! Представяш ли си?!
- Орегон ли? – облещи се Багър. – Защо са им шпиони в Орегон?
- Там е гробището, Джери. Там моята уважавана институция изпраща всички служители, които не се харесват на началството!
- Как така за една сутрин отменят заминаването ти за Русия и те изпращат в Орегон?

– Заповедта за Русия издаде моят пряк шеф, а тази за Орегон идва от шефа на отдела – тоест едно ниво по-горе. И тя автоматично отменя първата.

– Но какво има против теб той?

– Не знам. Може би си върша работата прекалено добре... – Замълча, понечи да каже още нещо, после се отказа.

– Хайде, скъпа, изплюй камъчето – забеляза колебанието й Багър. – Може пък да ти помогна.

– Ако щеш, вярвай, но този тип си беше наумил да спи с мен – въздъхна Анабел. – На всичкото отгоре е женен и аз, разбира се, го отрязах.

– Ясно – кимна Багър. – Все същата гадория. Дамите изпадат в немилост в мига, в който откажат на шефа...

– Това е край на кариерата ми, Джери – прошепна Анабел, свела очи към ръцете си. – Портланд, мамка му! – Обзета от внезапна ярост, тя скочи и разби телефона си в стената. После отново се свлече на стола. – Може би трябваше да преспя с него...

– Нямахте да е еднократно – рече Багър и започна да масажира раменете й. – Отстъпиш ли веднъж, тези типове си го искат постоянно. Докато не им писне или не си намерят ново гадже. След което пак те изстрелват в Портланд!

– Ох, много ми се иска да го закова този мръсник!

– Това би могло да се уреди – замислено рече Багър.

Тя му хвърли загрижен поглед.

– Дори не си го и помисляй, Джери. На такива като него не можеш да организираш дори пребиване!

– Имам друга идея, скъпа. Не каза ли, че го дразниш, защото *прекалено* добре си вършиш работата? Какво означава това?

– Означава, че докарвам добри пари, те са доволни от мен и започват да мислят за повишението ми. Аз тръгвам нагоре, но в определен момент някой като този съзира в мен заплаха за собственото си място. Трябва да ти кажа, че много малко жени се занимават с това, което правя аз. И по тази причина някои хора горе с удоволствие биха поставили за шеф на отдела една от тях. Ако продължавам да привличам клиенти като теб и продължавам да финансирам задграничните операции с прецистени пари, това означава голям плюс за мен и опасност за него.

– В държавния сектор винаги е така, мамка му – възкликна Багър. – Започнеш ли да се натягаш, веднага ти клъцват главата! – Замълча за момент, после добави: – Мисля, че знам как да катурнем масата на главата на този глупак!

- За какво говориш?
- За следващата ни финансова операция.
- Получих нова задача, Джери. Довечера двамата с партньора ми трябва да хванем самолета.
- Добре, добре. Само чуй какво имам предвид. Нали можеш да направиш още една транзакция, преди да заминеш?
- Анабел се замисли.
- Технически погледнато, все още съм оторизирана. Но няма да получа ъгловия му кабинет дори с милион под формата на лихва!
- Изобщо не говоря за някакъв жалък милион – отвърна той и вдигна глава. – Коя е най-голямата сума, която някога си пречиствала?
- Повечето транзакции са между един и пет милиона – замислено отвърна тя. – Във Вегас веднъж превъртях петнайсет, а в Ню Йорк – двайсет. Но това беше преди две години.
- Пари за семки.
- Как ли пък не!
- Я ми кажи каква сума ще го разклати тоя мръсник.
- Ох, Джери, не знам... Може би трийсет милиона.
- Да ги направим четирийсет. И не за два, а за четири дни. – Багър бързо започна да пресмята: – Това означава не десет, а двайсет процента... Значи моя милост ще получи хубаво пречистени осем милиончета, нали така?
- Имаш четирийсет милиона в брой? – втренчи се в него Анабел.
- С кого си мислиш, че разговаряш? – изпъчи се той. – Само през миналата седмица тук бяха организирани два финални мача, които ми донесоха река от мангизи!
- Но защо искаш да го направиш?
- Защото дори човек като мен не може да пренебрегне осем милиона за четири дни – отвърна Багър, продължавайки да разтрива раменете й. – Освен това вече ти казах, че ме караш да настръхвам само като те пипна, уважаема госпожице!
- Но аз трябва да изпълня заповедта и да замина за Орегон! – отчаяно извика Анабел.
- Добре де, заминавай. Но след това ще помислиш как да им теглиш майната и да се върнеш. За компенсация ще ти дам десет процента от осемте милиончета.
- Не ставам за държанка, Джери – въздъхна тя. – Просто съм прекалено умна.
- Спокойно, имам намерение да се възползвам точно от ума ти... –

Ръката му се плъзна надолу. – И от другите ти качества, разбира се... А сега ще инструктирам момчетата.

– Забравяш, че довечера отлитам за Орегон с частен самолет.

– Не го забравям.

– Искам да кажа, че няма как да си получиш парите, преди да замина.

– О, имаш предвид заложеността – ухили се той. – Мисля, че вече преминахме тая фаза, скъпа. Доказателство за лоялността ти са онези милион и шестстотин хиляди, които се гушат в сметката ми.

– Само ако си сигурен, Джери. Четирийсет милиона са много пари!

– Нямам грижа. Идеята е моя и аз ще я реализирам.

– Провеждала съм много такива операции, Джери – изправи се тя. – За мен това е работа и нищо повече... – Замълча за момент и горчиво поклати глава. – Онези алчни мръсници в службата се интересуват единствено от парите. Само цифрата има значение! – Нова пауза, сякаш търсеше точните думи, които всъщност отдавна беше намерила. – Ти си първият човек на света, който иска да направи нещо за мен... Оценявам го повече, отколкото можеш да си представиш!

На практика това беше първото ѝ искрено изявление в присъствието на Багър.

Размениха си продължителни погледи, после Анабел бавно разтвори ръце. Багър моментално я сграбчи, а тя почти се задави от прекалено силния му одекolon. Пръстите му бързо проникнаха под полата ѝ, но тя не реагира, оставяйки ги да довършат първоначалната си, между другото доста грубичка, инспекция. Изведнъж ѝ се прииска да забие коляно в слабините му, но веднага се овладя. *Спокойно, Анабел, можеш да издържиш. ТРЯБВА да издържиш!*

– О, господи! – простена в ухото ѝ Багър. – Хайде, скъпа! Да го направим поне веднъж, преди да хванеш пътя! Ей тук, на канапето! Хайде, миличка, защото ще се пръсна!

– Уверявам те, че много добре го *усещам*, Джери – въздъхна с добре изиграна възбуда тя, после се отскубна от прегръдката му и бързо придърпа полата си. – Е, добре, жребецо... Виждам, че няма как да устоя на желанието ти още дълго време... Я ми кажи, бил ли си някога в Рим?

– Не, защо? – озадачено я погледна той.

– Всяка година наемам вила в покрайнините на града, естествено, ако ми дадат отпуската. Ще ти съобщя подробностите по телефона, а след две седмици ще те чакам там.

– Защо след две седмици, а не сега?

– Това време ми е необходимо за изпълнение на новата задача, а четирийсетте милиона може би ще ми осигурят нещо по-добро от Портланд.

– Предложението ми да се върнеш остава в сила – тръсна глава Багър. – Имай предвид, че мога да бъда адски настоятелен!

Пръстът ѝ нежно се плъзна по устните му.

– В Рим ще ми покажеш колко си настоятелен, скъпи!

Два часа по-късно четирийсет милиона долара бяха преведени по електронен път от казино „Помпей“. Първият имейл на Тони до оперативния център на казиното съдържаше един специален спайуеър, който му осигури пълен достъп до компютърната система на Багър. С негова помощ младежът промени кодовете на програмата им за електронни преводи, като едновременно с това държеше под наблюдение всички останали операции.

Трите предишни превода бяха насочени в сметката в Първа карибска банка, но четирийсетте милиона автоматично промениха получателя си и заминаха в друга чуждестранна банка – директно в сметка на името на Анабел Конрой. Хората на Багър щяха да получат фалшива електронна разписка за пристигането на парите в карибската банка, но нито цент от тях нямаше да се върне в „Помпей“. Мисията на Анабел имаше за главна цел проникването в компютърната система на казиното и след като това стана факт, тя бе позлатена в буквалния смисъл на думата. Остана ѝ само да изиграе ролята си както трябва, подхранвайки едновременно алчността и похотта на Багър. Стори го по съвършен начин, мечта за всеки измамник: като предостави възможност на жертвата сама да предложи измамата, която щеше да я погребее.

В този същия час четири дни по-късно парите нямаше да се върнат и Багър щеше да прояви първите признаци на нервност. След още един час щеше да се появи и неприятното присвиване в стомаха му, а малко по-късно и желанието му да се гръмне. Но в този момент Анабел и екипът ѝ щяха да са много далеч, в уютната компания на повече от четирийсет и един милиона долара, освободени от данъци.

Това със сигурност означаваше, че Анабел Конрой щеше да бъде една много богата жена. Спокойно можеше да си купи яхта, да обърне гръб на безкрайния низ от измами и до края на живота си да плава накъдето ѝ видят очите. Но докато крачеше към луксозния хотелски апартамент, за да си събере багажа, тя изпита чувството, че наказанието не е достатъчно тежко. Тръсна глава и си помисли, че най-напред трябва да

вземе душ, за да отбие от тялото си следите от лепкавите пръсти на Багър.

Докато стоеше под силните водни струи, Анабел отново си помисли, че загубата на пари не е достатъчно наказание за човека, който беше убил майка ѝ заради жалките десет хиляди долара, които му бе измъкнал Пади Конрой. За такова престъпление няма достатъчно тежко наказание, но тя беше принудена да признае, че четирийсет милиона долара са едно добро начало.

25

Открил адреса на Стоун, Роджър Сийгрейвс изпрати хората си да претърсят къщичката, разбира се, в отсъствието на домакина. Те изпълниха задачата професионално, без да оставят никакви следи, като на всичкото отгоре успяха да снимат и отпечатъците на Стоун – от барплота и от една водна чаша.

Но проверката им в общата база данни на ЦРУ не даде резултат и Сийгрейвс използва паролата, която беше откраднал от свой колега, за да влезе в една засекретена база данни. Броени секунди по-късно стигна до специалната „Поддиректория 666“, която познаваше добре, но която отговори с лаконичното „Достъпът забранен“, когато вкара в нея отпечатъците на Стоун. Познаваше споменатата част от електронния архив по простата причина, че личните му данни се съхраняваха именно в нея – по-скоро онази част от тях, която засягаше специфичните особености на *службата* му в разузнавателната централа.

Сийгрейвс излезе от системата и се замисли. Стоун със сигурност беше работил в ЦРУ но съдейки по възрастта му това бе доста отдавна. Може би е бил „елиминатор“, защото с индикацията три шестици не се обозначават чиновниците, които държат писалка или чукат по клавиатурата. За момента обаче Сийгрейвс не знаеше как ще се възползва от това откритие. Беше успял да научи, че приятелят на Стоун в Библиотеката на Конгреса е получил задачата да продаде колекцията от редки книги на Дехейвн. За съжаление Стоун беше усетил проследяването и беше взел съответните мерки. Всеки агент, маркиран в системата с три шестици, страда от силна параноя, защото тя е неразделна част от длъжността му характеристика.

Дали да го убия сега? Или това би изровило още по-голяма дупка? След задълбочен размисъл Сийгрейвс стигна до решението да отложи окончателното отстраняване, до което имаше възможност да прибегне на всеки по-късен етап. *Лично ще го извърша, по дяволите! Един троен шестак вижда сметката на друг. Младият агент няма как да не спечели битката с по-стария. Засега ще те оставя да живееш, Оливър Стоун!*

Но *нещо* все пак трябваше да се направи. Още сега, докато моментът беше подходящ.

Два дни след посещението им в дома на Дехейвън Стоун и Рубън ягнаха мотоциклета и се отправиха към антикварната книжарница в старата част на Александрия. Наименованието на магазинчето беше латинско и в превод означаваше „Четири книги със сентенции“. Кейлъб беше съсобственик в него още от времето, когато то се казваше „Книжарницата на Дъг“, но в един момент се беше оттеглил, осенен от гениалната идея да насочи усилията си към най-горната ниша на бизнеса, а именно – търсенето, оценката и реставрацията на наистина редки издания. Самият Стоун нямаше такива интереси и тръгна към книжарницата не за да търси редки книги, а защото там държеше някои свои лични вещи, които използваше рядко.

Собственикът на книжарницата – споменатият по-горе Дъг, който от известно време се представяше с по-авторитетното Дъглас, му осигури безпрепятствен достъп до тайната стаичка. Безпрепятствен, защото Дъглас изпитваше дълбок ужас от Оливър Стоун, когото Кейлъб му беше описал (по изричното настояване на Стоун) като убиец маниак, който се разхожда на свобода единствено благодарение на малък пропуск в законодателството.

Тайната стаичка се намираще в мазето, зад фалшива стена, която се откъсваше с дърпането на висящ край камината синджир. Килия на някакъв свещеник аскет навремето, днес тя съхраняваше голяма част от вещите, свързани с предишния живот на Стоун, плюс богата колекция от изрезки, събирани в продължение на много години.

С помощта на Рубън подбра няколко папки от тази колекция и ги взе със себе си. После приятелят му го остави на входа на гробищата и загрижено подхвърли:

– Отваряй си очите, Оливър. Ако онзи гадняр Бихан има пръст в тая работа, зад него със сигурност стоят могъщи покровители и съюзници.

Стоун го увери, че ще внимава, след което се сбогува и влезе в къщичката. Направи си голяма чаша силно кафе, седна зад бюрото и разгърна папките. Изрезките бяха свързани с убийството на председателя на Камарата Робърт „Боб“ Брамбли и последвалото го опожаряване на дома му – две събития, връзката между които можеше да види дори слепец. В същото време липсваха доказателства, че убийството на Брамбли, приписвано на вътрешната терористична групировка „Американци срещу 1984“, има нещо общо с на пръв поглед естествената смърт на Джонатан Дехейвън. В писмото си до ФБР терористите заявяваха, че убийството на Брамбли е първата стъпка във войната им срещу федералното правителство – институция, която според тази явно налудничавя банда

се контролираше от богатите, от евреите и от католиците със скритата подкрепа на отделни представители на чернокожото население. Разбира се, епитетът, лепнат на въпросната олигархия, беше нецензуриран и много по-обиден. Накрая обещаваха нови нападения и това беше станало причина за повишените мерки за сигурност във Вашингтон.

Докато прелистваше страниците, Стоун имаше чувството, че нещо му убягва. Бродли беше заемал поста председател за кратко време след шумния скандал с предшественика му и лидера на мнозинството, осъдени за вземане на подкупи и изпиране на пари, използвани в предизборната кампания. При нормални обстоятелства председателят следва структурата на партийната йерархия, но когато двамата лидери изведнъж попадат в затвора, извънредните мерки са наложителни. Така Боб Бродли, авторитетен председател на комисия с безупречна репутация, но отдавна извън сметките за възходяща партийна кариера, изведнъж се беше превърнал в политическия Мойсей, който трябваше да изведе народа си от тресавището на корупцията.

Беше започнал с обещанието за морална чистка в Камарата на представителите и за края на партизанщината в нея. Мнозина преди него бяха обещавали същото, но никой не беше успял да го реализира на практика. Въпреки всичко в Камарата цареше убеждението, че ако някой изобщо може да го направи, това е именно Боб Бродли.

Стоун прелисти изрезките и намери материал, в който се описваше сагата на Корнилиъс Бихан, пристигнал в страната без пукната пара, но въпреки това с упорство и талант успял да изгради компания с международна известност, която подобно на повечето изпълнители на военни поръчки не се придържаше особено стриктно към принципите на етиката и морала. Пари срещу политически услуги от страна на определени конгресмени бе игра, която във Вашингтон се играеше от години. А най-големите майстори в нея бяха производителите на танкове и самолети.

В края на материала беше отделено място и на двете последни постижения на компанията на Бихан. Едното бе спечеленият търг за производство на нова система ракети с конвенционални бойни глави, а другото – строителството на нов противоатомен бункер за членовете на Конгреса в околностите на Вашингтон. За разлика от някои циници, според които прякото попадение на вражеска ракета на Капитолийския хълм би решило голяма част от проблемите на страната, Стоун беше на мнение, че държавата винаги ще има нужда от сигурност за своите лидери.

Стойността на всеки от двата договора, сключени от Бихан с

правителството, възлизаше на няколко милиарда долара. Според автора на материала той бе успял да надхитри конкуренцията точно там, където трябва. „Сякаш умее да чете мислите им“, пишеше журналистът. Стоун не вярваше в ясновидството, но поради професията си беше съвсем наясно с един друг акт, който се наричаше кражба на търговски тайни.

Облегна се на стола и отпи глътка кафе. Ако Бихан е държал в ръцете си предшественика на Брадли, а Брадли е обещал решителни мерки срещу корупцията, той е имал всички основания да отстрани от сцената новия кръстоносец. Разбира се, нямаше гаранции, че човекът след него щеше да бъде по-сговорчив с хора като Бихан, но винаги съществуваше и един друг фактор – заплахата. Дали заместникът на Брадли щеше да прегърне идеята му за възстановяване на морала във властта – същата, която бе станала причина за смъртта му? Защото по-вероятно бе да се окаже, че терористичната групировка е просто една димна завеса.

Отначало Стоун подложи на анализ смъртта на Брадли, защото виждаше една-единствена връзка между нея и тази на Дехейвън – предприемача Корнилийс Бихан, който печелеше милиарди от производството и продажбата на най-разнообразни средства за унищожение, всичките използвани в мирно време.

Дали мъжете в онзи микробус бяха хора на Бихан? По какъв начин бяха принудили Сикрет Сървис да се оттегли? Или са били представители на друга институция, работеща в тясно сътрудничество с предприемача и поела ангажимент да му разчиства пътя? Дебатите относно съществуването на военнопромишления комплекс се водеха от десетилетия и в това нямаше нищо чудно. Самият той бе част от него в продължение на години. И ако този комплекс имаше нещо общо с онзи отпреди трийсет години, значи нещата бяха сериозни. Защото това бе сила, която не се колебаеше да елиминира всеки, изпречил се на пътя ѝ. Стоун знаеше това от личен опит. Нали в крайна сметка беше един от „елиминаторите“?

Щеше да накара Милтън да открие максимална по обем информация за Брадли и Бихан. Приятелят му притежаваше качеството да прониква във всякакви кодирани данни, които не бяха негова работа, но които по силата на непонятни закони винаги бяха най-интересните. Самият той щеше да отскочи до опожарената къща на Брадли, за да потърси допълнителни улики. Освен това беше наложително да се върне още веднъж в дома на Джонатан Дехейвън и да надникне през онзи телескоп – разбира се, не за да се наслаждава на секс шоуто на съседа му. През

него беше видял нещо много важно, но за съжаление не му бе обърнал достатъчно внимание.

Изведнъж му стана студено и той запали камината. После спря на място и потърка кожата си. Беше студена, много студена. Какво беше казала онази жена, по дяволите? Напрягна се, за да си спомни точните й думи. „Температурата ви отново се вдига...“ Да, това бяха думите на медицинската сестра, която се грижеше за Кейлъб. Тогава те му прозвучаха странно, може би защото, когато е в болница, човек очаква да чуе, че се възстановява или че температурата му *спада*. Но сестрата каза, че тя се *вдига*. Беше абсолютно сигурен в това.

Възбудата му изведнъж нарасна. В крайна сметка някои неща започваха да придобиват смисъл. Грабна мобилния телефон с намерението да се обади на приятелите си, после изведнъж спря и извърна глава към прозореца. От него се виждаше цялата улица, която минаваше покрай гробището. До тротоара беше спрял бял микробус с надпис „Служба по поддръжката“. Беше точно под уличната лампа и се виждаше съвсем ясно.

Отдръпна се рязко назад и набра номера на Рубън, но връзката се разпадна. Взря се в дисплея и установи, че батерията му е паднала. Но сигналът в района винаги беше силен и ясен. Отново се обърна към прозореца и поклати глава. *Заглушават ме!* Опита стационарния телефон, но и той не даваше сигнал.

Скочи на крака, грабна палтото си и тръгна към задния вход. Възнамеряваше да прескочи оградата и да потъне в лабиринта от тесни улички на Джорджтаун, който щеше до го изведе до изоставената къща, в която се приютяваше понякога. Отвори предпазливо задната врата и надникна навън. Оградата се мерзелееше в далечината.

Куршумът го улучи в гърдите и той падна на колене. Пред очите му притъмня, но успя да зърне за миг мъжа с черна качулка на главата, стиснал пушката с две ръце. Стори му се, че на лицето му изплува широка усмивка, гледайки как жертвата му се строполява на земята и престава да мърда.

26

Това беше мракът на разпита. Стоун го позна в мига, в който дойде на себе си. Беше толкова тъмно, че не можеше да види никаква част от тялото си – сякаш изобщо нямаше тяло. Беше бос, изправен на пръсти с оковани над главата ръце. Намираше се в адски студено помещение. Винаги е така, защото студът изтощава повече от жегата. Беше не само бос, но и гол.

– Свести ли се? – долетя някакъв глас.

Стоун кимна.

– Кажи го с думи! – заповяда гласът.

– Свестих се.

Ще им дава минимална информация. Познаваше процедурата от един инцидент преди трийсетина години. След провала на една операция се оказа пленник в страна, в която никой американец не би пожелал да бъде зад решетките.

– Име?

Това беше въпросът, от който най-много се страхуваше.

– Оливър Стоун.

Тежък удар в тила го зашемети.

– Име?

– Оливър Стоун – бавно отвърна той, питайки се дали черепът му е спукан.

– Добре, засега ще приемем Оливър – каза гласът. – Дехейвн?

– Кой?

Нещо се плъзна по крака му. Направи опит да го изрита, но се оказа, че и краката му са оковани. По десния му крак бавно пълзеше нещо студено и лепкаво като змия. Той напълни гърдите си с въздух, опитвайки се да овладее паниката. Почти веднага съобрази, че не може да е змия, най-вероятно просто го плашеха. Нещото започна да притиска плътта му. Не беше точно ухапване, но натискът бързо нарастваше. Господи, това наистина прилича на змия! Сякаш е боа или нещо подобно! Дори и неговите железни нерви започнаха да му изневеряват във все така непрогледния мрак.

– Дехейвн? – повтори гласът.

– Какво искате да знаете?

Натискът спря, но присъствието продължаваше да се усеща, хладно

и заплашително.

– От какво умря?

– Не знам.

Натискът се възобнови. Нещото започна да се увива около корема му, пречеше му да диша. Ръцете и краката го боляха, ахилесовите му сухожилия сякаш всеки миг сяха да се скъсат от огромното напрежение.

– Мисля, че е бил убит – промълви той.

Стягането се прекрати и той побърза да вкара малко въздух в болезнено свитите си дробове.

– Как?

Стоун отчаяно се питаше какъв да бъде отговорът на този въпрос. Нямаше представа кои са тези хора и доколко може да им се разкрие. Не отговори, но натискът внезапно изчезна. Озадачен от промяната, Стоун побърза да отпусне мускулите си. Би трябвало да го очаква.

Освободено от оковите, тялото му рухна на пода. Сграбчиха го силни ръце, облечени в ръкавици. Инстинктивно се дръпна и пръстите му докоснаха някаква гладка и твърда повърхност, вероятно стъкло или метал. *Прибор за нощно виждане*, съобрази той.

Усети, че го носят. Миг по-късно го стовариха върху нещо дълго и твърдо, вероятно дъска. Обърнаха го по гръб, завързаха ръцете и краката му, а на лицето му сложиха целофан. Водната струя го шибна немилостиво, натиквайки целофана в очите, устата и ноздрите му. Задави се. Прилагаха му потапяне – една високоефективна техника на изтезание. Малко неща са по-ужасяващи от чувството, че се давиш. Особено когато си с главата надолу, здраво завързан в непрогледния мрак.

Струята рязко спря, целофанът се отлепи от лицето му. Едва успя да си поеме дъх и тялото му потъна в ледено-студена вода. Отново се задави и инстинктивно напрегна мускули да се освободи. Сърцето му блъскаше със страшна сила и той помисли, че по-скоро ще умре от инфаркт, отколкото от удавяне.

После издърпаха главата му над водата. Оливър повърна и слезта обля лицето му.

– Как? – спокойно повтори гласът.

Е, да. Този, който води разпита, винаги говори спокойно, помисли си Стоун, опитвайки се да отвори очи в лепкавата слюз на повърнатото. Най-вероятно седи в топла стая с чаша кафе пред себе си и равнодушно гледа как ме изкормят!

– Задушен! – извика той. – Точно както го правиш с мен, мръсник такъв!

Това му спечели ново потапяне. Но той го предизвика нарочно, за да може водата да отмие помята от лицето му. В последния миг успя да си поеме дъх и това му позволи да изскочи на повърхността в сравнително стабилно състояние.

– Как?

– Не с халон 1301, а с нещо друго.

– С какво?

– Все още не знам. – Усети как го навеждат за поредното потапяне и бързо извика: – Но мога да разбера!

Гласът забави отговора си. Това е добър знак, помисли си Стоун. Разпитващите не обичат паузите и колебанията.

– Прегледахме папките ти – разнесе се миг по-късно гласът. – Защо се интересуваш от Бадли?

– Смъртта му съвпадна с тази на Дехейвън.

– Между тях няма нищо общо.

– Така ли мислиш?

Стоун успя да си поеме дъх, но този път го държаха толкова дълго, че дробовете му щяха да се пръснат. Когато главата му най-после изскочи на повърхността, мозъкът му пищеше от липсата на кислород, а крайниците му конвулсивно потръпваха.

– Кое е общото между тях?

– Видж какво – задъхано изръмжа Стоун. – Явно се готвиш да ме убиеш, затова ти предлагам да приключваме!

Стоун пое дъх за поредното потапяне, но не се случи нищо.

– Кое е общото между тях? – повтори гласът.

Стоун пое малка глътка въздух и се запита какво да отговори. Дава-ше си сметка, че ще умре, ако отговорът не задоволи мъчителите му. Същност вече беше почти мъртъв.

Събра последните си сили, приготви се за потапянето, което със сигурност щеше да бъде последно, и промълви:

– Корнилиъс Бихан.

Но не се случи нищо.

– Защо Бихан? – попита гласът.

– Бадли обявява война на корупцията. Бихан спечелва два големи търга при стария режим. Вероятно Бадли е разкрил нещо, което го компрометира. Затова Бихан го ликвидира, пали къщата му и хвърля вината върху измислена терористична групировка.

Настъпи тишина. Стоун чуваше единствено мъчителните удари на сърцето си. Ужасяващо разпокъсани, те все пак бяха доказателство, че

все още е жив.

– А Дехейвън?

– Той е съсед на Бихан.

– Само толкова? – подхвърли с явно разочарование гласът и дъската отново започна да се накланя.

– Не е само това! – изкрещя Стоун. – На тавана му е монтиран телескоп, насочен към къщата на Бихан! Със сигурност е видял нещо, което не е трябвало да види! Затова се е наложило и той да бъде отстранен, макар и по различен начин.

– Защо по различен?

– Всеки ще си помисли, че зад убийството на председателя се крият политически мотиви. Но Дехейвън е обикновен библиотекар и съсед на Бихан. Това е наложило отстраняването му да стане далеч от двете къщи и да прилича на нещастен случай. Иначе подозренията са щели да се насочат към Бихан.

Стоун млъкна, питайки се дали този отговор ще бъде достатъчен. В следващия миг подскочи, усетил остро бодване в свивката на ръката. Секунда по-късно клепачите му се затвориха, от устата му излетя дълбока въздишка и тялото му замря.

Настанил се в ъгъла на помещението, Роджър Сийгрейвс гледаше как отнасят Стоун. Изненадваща твърдост за възрастта му, помисли си той. Преди трийсет години със сигурност не е бил по-малко подготвен от мен. В резултат на разпита все пак успя да разбере това, което го интересуваше. Стоун подозира, че зад последните събития стои Корнилиъс Бихан. Подозрения, които ще му подарят още един ден живот.

Хотелската стая на Анабел гледаше към Сентръл Парк и изведнъж ѝ се прииска да се поразходи. Прическата и цветът на косата ѝ отново бяха променени – сега беше късо подстригана брюнетка с бретон и изглеждаше точно като на снимката в паспорта, който ѝ беше подготвил Фреди. Облеклото ѝ беше типично за Ню Йорк – черно и стилно. Тя тръгна из алеите на парка, скрила лицето си зад големи слънчеви очила и шапка. Няколко души я позагледаха, очевидно питайки се дали не е някоя знаменитост. Но по ирония на съдбата Анабел беше от жените, които не търсят слава и известност, предпочитайки да останат в сянка – най-подходящата среда за талантливия измамник.

Купи си геврек от количката на ъгъла, после се качи в стаята си, седна на леглото и разгледа документите, които щеше да използва при пътуването. С Лио се разделиха на летището в Нюарк, а Фреди вече беше напуснал страната. Не ги попита къде отиват, защото не искаше да знае.

Щом пристигна в Ню Йорк, тя се свърза с Тони и изпълни обещанието си да му уреди полета до Париж. Оттам нататък беше свободен да тръгне накъдето му видят очите, снабден с отлични документи за самоличност и с няколко милиона в банкова сметка.

– Трябва много да внимаваш – предупреди го на раздяла тя. – Багър никога не те е виждал, но скоро ще разбере, че операцията е била проведена с помощта на изключителен компютърен специалист – точно като теб. Затова остани в чужбина най-малко една година и си налягай парцалите. Дори не си помисляй да пилееш пари! Намери си някое спокойно местенце, учи езика и стой мирно!

Тони обеща да изпълни съветите ѝ.

– Ще ти се обадя да ти кажа къде съм се установил – каза той.

– В никакъв случай! – категорично отвърна тя.

Все още разполагаше с три дни, преди Багър да разбере, че е измамен и ограбен. Беше готова да даде половината от откраднатите пари, за да зърне лицето му в този миг. Като първа реакция най-вероятно ще ликвидира всичките си финансисти и компютърни специалисти, а след това ще хукне из казиното с пистолет в ръка, търсейки кого още да гръмне. Което, дай боже, ще принуди отряда за борба с тероризма на щата Ню Джърси да го отърве от мъките, като едновременно с това

освободи света от присъствието на един доказан мръсник. Е, макар и много приятни, тези мисли не са нищо повече от фантазии, помисли си с въздишка тя.

Маршрутът на бягството ѝ минаваше през Източна Европа и Азия, а продължителността му щеше да бъде около година. След това възнамеряваше да се насочи към един малък остров в Южния Пасифик, който беше открила преди години, но никога не се беше връщала там, опасявайки се да не развали първоначалното си прекрасно впечатление.

В момента нейният дял от пляката беше разпръснат в няколко офшорни сметки, които щяха да ѝ осигурят охолен живот само от лихвите, ако не решеше да направи някоя по-едра покупка. Например малка яхта, която да управлява сама. Нямаше амбициите за околосветско пътешествие, достатъчно ѝ беше да обикаля тропиците.

След известен размисъл тя се отказа от идеята да изпрати на Багър тържествуващо писъмце. Реши, че дребното злорадство е под нейното ниво. Нека Багър да се чуди, докато е жив, какво е станало. Разбира се, дъщерята на Пади Конрой щеше да оглави списъка на заподозрените, но Багър изобщо не знаеше, че старият измамник има дъщеря. Отношенията между Пади и Анабел бяха доста странни и благодарение на този факт светът на измамниците не я познаваше като негова дъщеря. Истината стана известна само на Лيو и на още няколко души, които бяха работили с него.

Но тя не биваше да забравя и един друг, твърде важен факт: безбройните камери в казино „Помпей“ я бяха записвали многократно и Багър със сигурност щеше да използва записите, за да установи истинската ѝ самоличност. Щеше да плати на всеки измамник, за да я разпознае, а вероятно щеше да използва и сила. Разбира се, повечето от тези хора щяха да бъдат много доволни, че е изпържила не друг, а самия Багър, но със сигурност щеше да има и такива, които да му подхвърлят името ѝ, било от страх или от алчност. Е, нека тръгне след мен, въздъхна тя. *Чак тогава ще разбере, че няма да му е толкова лесно да ме убие!* Защото в случая ставаше въпрос не колко голямо е кучето, а за мащабите на боя, в който то участваше. По ирония на съдбата беше чула тази сентенция не от баща си, а от майка си.

Макар и част от престъпния свят, Тами Конрой беше добра жена и многострадална съпруга на Пади. Беше работила като сервитьорка в коктейл-бар, преди да свърже живота си с очарователния ирландец – непресъхващ извор на шеги и закачки и превъзходен певец. Пади беше душата на всяка компания и вероятно именно поради това мнозина така

и не успяха да оценят истинските му качества на измамник. Включително и най-важното от тях – никой от околните да не подозира, че той е измамник. Разбира се, Пади живееше тъй, сякаш ирландският му късмет щеше да продължава вечно, а очарователната му усмивка ще го спаси от всяка беда. И в повечето случаи ставаше точно така. Но това не можа да спаси Тами Конрой.

Отказала да предаде съпруга си, тя получи куршум в главата лично от Джери Багър, докато Пади просто побягна, далеч от идеята да прояви лоялността на съпругата си. А Анабел не отиде на погребението на майка си, защото хората на Багър дебнеха и на гробищата. Всичко това се беше случило преди доста време, но Багър със сигурност продължаваше да търси баща ѝ. За някакви нещастни десет бона, макар че всеки от костюмите му струваше повече. Всъщност тя знаеше, че тук става въпрос повече за респект, отколкото за пари. А в света на Багър респектът означаваше само едно: да изкараш пет долара срещу всеки един, който са ти измъкнали. Затова той щеше да се разправи с всеки, който се пробваше да му задигне някакви пари – независимо дали ставаше въпрос за десет хиляди или за десет милиона. Именно по тази причина Анабел беше извикала полицията веднага след като издаде онези измамници в казиното. В присъствието на ченгетата Багър нямаше как да троши колене. А ако потърпевшите имаха малко ум в главата, трябваше да изчезнат в мига, в който си излежат присъдите.

Макар и карикатурен образ на шеф на казино от слаб гангстерски филм, Багър притежаваше и едно съвсем реално качество: да прибягва до насилие с невероятна лекота. Ако в другите казина хванеха някой измамник, той отиваше в затвора. Но Багър беше привърженик на наказанията, използвани във Вегас в зората на хазартния бизнес – първо трошеше коленете на грешника, а след това и главата му. Именно неспособността да се откаже от тези методи доведе до прогонването му от Града на греха. В Атлантик Сити продължаваше да ги използва, но вече по-дискретно, без да бие на очи.

Въпреки тези обстоятелства липсата на десет хиляди долара от неговите пари не би трябвало да доведе до смъртта на Тами Конрой. За нея допринесе старата, дългогодишна вражда между Багър и Пади. Последният не стъпваше в игралните заведения на Багър, но това не му пречеше да ги наводнява с измамници, които работеха за него. В крайна сметка там попаднаха малолетната му дъщеря и далеч по-младият по онова време Лео. Експериментът завърши зле, двамата за малко не се превърнаха в храна за рибите в океана. От тогава изтече много вода и

Багър в крайна сметка разбра, че Пади има пръст във всички неприятности, случващи се в хазартната му империя. И една нощ се появи пред вратата на жилището му в Джърси, кипящ от жажда за мъст. Но Пади не беше там. Предупреден навреме, той беше изчезнал безследно, забравяйки да вземе със себе си и съпругата си.

Разбира се, доказателства за участието на Багър в убийството нямаше. Той си бе осигурил стабилно алиби и беше освободен от съдебна отговорност. Но няколко стари и опитни измамници убедиха Анабел, че именно той е физическият извършител. Част от тях го бяха видели с очите си, но никога не биха дали показания срещу него.

По време на седмицата, през която непрекъснато общуваше с този човек, Анабел често се изкушаваше от мисълта да опре пистолет в челото му и да натисне спусъка. Подобен акт щеше да разчисти старите сметки, но с цената на най-голямата измама в живота ѝ, планирана до последните детайли. Не, така бе много по-добре, тръсна глава тя. Баща ѝ не обичаше продължителните акции, твърдейки, че те отнемат много време и крият безброй опасности. За разлика от него Тами Конрой със сигурност би изпитала уважение и гордост от начина, по който беше проведена тази операция. Дано надникне от небето в мига, в който Джери Багър открие, че е присъствал на показан урок по перфектно ужилване срещу входен билет на стойност четирийсет милиона долара.

Захапа геврека и натисна копчето на дистанционното управление. Както винаги новините по телевизията бяха лоши. Още убити войници, нови измрели от глад, поредната серия от самоубийствени атентати в името на Аллах. Анабел изключи телевизора и разгърна вестника. Старите навици умират най-трудно. Тя често се улавяше, че рови в пресата за репортажи и новини, които би могла да превърне в поредната творческа измама. Но това вече бе минало. Ужилването на Багър беше върхът в кариерата ѝ и след нея можеше да върви само надолу.

После изведнъж изправи гръб, а омазаният с горчица геврек се търкулна върху леглото. Очите ѝ се разшириха от смайване, попаднали на кратко съобщение на последната страница, илюстрирано с малка снимка. Всъщност това беше некролог на един достоен учен и интелектуалец. В него липсваха подробности за смъртта на Джонатан Дехейвън, починал внезапно на работното си място в Библиотеката на Конгреса. Нещастieto се беше случило няколко дни по-рано, но погребението щеше да се извърши едва на следващия ден, в едно от гробищата на окръг Колумбия. Анабел нямаше как да знае, че забавянето бе следствие от неспособността на екипа патолози да установят причината за смъртта. В

крайна сметка тя бе определена като естествена просто защото липсваха подозрителни обстоятелства. И тялото беше предадено за погребение.

Анабел скочи на крака и трескаво започна да прибира дрехите си. Планове ѝ за пътуване претърпяха бърза, но категорична промяна. Отлиташе за Вашингтон, за да каже последно сбогом на бившия си съпруг Джонатан Дехейвън – единствения мъж на света, който бе успял да завладее сърцето ѝ.

28

– Оливър. Оливър!

Стоун бавно дойде на себе си, седна и замаяно се огледа. Намираше се на пода в къщичката си, а косата му още беше влажна.

– Оливър! – извика някой отвън и започна да блъска по вратата.

Стоун се запрепва към вратата и рязко я отвори.

На прага стоеше Рубън.

– Какво става, по дяволите? – изглежда го той и се ухили. – Да не си се върнал към текилата? – После забеляза състоянието на приятеля си и зарязва шегите. – Оливър, добре ли си?

– Жив съм и мисля, че това е добре.

Стоун му направи знак да влезе и му разказа премеждията си в рамките на десетина минути.

– Мамка му! – гневно възкликна Рубън. – Имаш ли представа кои са?

– Нямам, но мога да кажа, че имат солидни познания върху техниките за изтезания – промърмори Стоун и механично потърка щипката на главата си. – Не съм сигурен дали някога изобщо ще пожелаея да пия вода...

– Значи са наясно с подозренията ти по отношение на Бихан?

Стоун кимна и замислено добави:

– Но не зная дали бяха особено изненадани. Това обаче, което им казах за Дехейвън и Брамбли, със сигурност беше новина за тях.

– Като говорим за Дехейвън, се сещам, че днес го погребват. В тази връзка те потърсихме. Кейлъб ще бъде там заедно с повечето си колеги от библиотеката. Милтън също реши да отиде, а аз се смених с един колега, за да бъда около тях. И тримата сме на мнение, че трябва да присъстваме на погребението.

Стоун понечи да се изправи, но изведнъж залитна.

Рубън скочи да го подкрепи и загрижено подхвърли:

– Май ще е най-добре да си останеш тук, Оливър.

– Ако ме бяха подложили на още едно потапяне, сега щяхте да присъствате на *моето* погребение! – промърмори Стоун. – Но решението ви е правилно, стига организаторите на траурното събитие да си покажат носа.

На опелото в църквата „Сейнт Джордж“ в съседство с парка „Лафайет“ присъстваха много хора – главно държавни чиновници и колеги на покойния. Там беше и Корнилийс Бихан със съпругата си – висока, стройна и изключително привлекателна русокоса жена на около петдесет години, чийто външен вид странно контрастираше с неувереното й поведение. Корнилийс Бихан се радваше на широка известност във Вашингтон, доказателство за което бе редицата опечалени, които чакаха да стиснат ръката му. Той ги посрещаше любезно, но Стоун забеляза, че през цялото време не изпускаше ръката на съпругата си, сякаш се страхуваше тя да не падне.

По настояване на Стоун членовете на клуб „Кемъл“ се разпръснаха из църквата, за да наблюдават различни групи хора. Неговите похитители несъмнено знаеха с кого се среща, но той все пак не искаше да им напомня, че има трима приятели, които са много по-уязвими от него.

Заел позиция в дъното, до самата стена, Стоун плъзна опитен поглед наоколо. Почти веднага забеляза жената, която седеше малко встрани от другите и очевидно нямаше придружител. Интересът му към нея нарасна в момента, в който се обърна и косата ѝ се отметна встрани. Опитът го беше научил да запаметява чертите на хората дори от един бегъл поглед. Профилът на жената му беше познат, макар че в паметта му се бе съхранил доста по-млад образ.

Бихан се обърна към изхода, прошепна нещо в ухото на жена си и подхвърли на Кейлъб, който стоеше на крачка от него:

– Тъжен ден.

– О, да – сковано отвърна Кейлъб и погледна към мисис Бихан.

– О, това е съпругата ми Мерилин – каза онзи. – Мерилин, да ти представя...

– Кейлъб Шоу. С Джонатан бяхме колеги в библиотеката. – Младият мъж представи и останалите членове на клуба.

– Кой можеше да допусне? – промърмори Бихан и проследи с очи мъжете, които изнасяха на ръце ковчега от църквата. – Изглеждаше в цветущо здраве.

– Много хора изглеждат така непосредствено преди смъртта си – разсеяно рече Стоун, продължавайки да следи с очи непознатата жена. Беше облечена с дълга черна пола и черни боти, а очите ѝ бяха скрити зад тъмни очила. Стройната ѝ фигура правеше впечатление сред множеството на опечалените.

Очите на Бихан пробягаха изпитателно по лицето му и направиха опит да проследят погледа му, но Стоун бързо го отместил встрани.

– Предполагам, че са изяснили причините за смъртта – подхвърли той, след което побърза да добави: – Искам да кажа, че понякога стават грешки.

– Рано или късно ще се разбере – увери го Стоун. – Медиите ще се погрижат.

– О, да, репортерите ги бива в тази дейност – кимна с леко неодобрение Бихан.

– Съпругът ми знае много неща за внезапната смърт – изведнъж се обади Мерилин Бихан. Когато всички погледи се обърнаха към нея, тя бързо добави: – Имам предвид дейността, с която е ангажирана компанията му.

– А сега моля да ни извините – усмихна се Бихан, хвана жена си за ръката и я поведе към изхода. Стоун остана с впечатлението, че в очите ѝ се мярна насмешка.

– Тоя още го виждам с дантелени гащички, кацнали на оная му работа – вметна Рубън, гледайки след отдалечаващата се двойка. – Наложил се да захая юмрук, за да не се разсее по време на службата.

– Появата му тук е голям жест, особено ако се отчете фактът, че се е познавал с Джонатан *съвсем* бегло – отбеляза Стоун.

– А госпожата му си я бива – добави Кейлъб.

– Според мен е достатъчно интелигентна, за да е наясно с похожденията на съпруга си – кимна Стоун. – А и по нищо не личи, че между тях съществуват топли чувства.

– Но все пак са заедно, нали? – подхвърли Милтън.

– Алчност, власт, социален статут – с погнуса рече Кейлъб.

– Лично аз нямам нищо против тези неща да бяха присъствали в брака ми – изръмжа Рубън. – Защото, когато любовта отлети, не остана нищо.

– Позната ли ви е онази жена там? – попита Стоун и кимна към дамата в черно.

– Как да ни е позната с тази шапка и тъмните очила? – сви рамене Кейлъб.

– Мисля, че е тази – рече Стоун и извади някаква снимка.

Приятелите му се надвесиха над нея, после Кейлъб и Милтън забираха очи в стройната фигура на няколко метра от тях.

– Не можете ли да бъдете малко по-дискретни? – изсъска им раздражено Стоун.

Траурната процесия бавно тръгна към гробищата. След кратката церемония на гроба повечето хора се насочиха към колите си. Жената в

черно се забави пред ковчега, край който чакаха двама гробари, облечени с джинси и карираны ризи. Стоун отчете, че семейство Бихан вече се бяха качили в лимузината си. Очите му пробягаха по множеството, търсейки хора, на които не са чужди водните изтезания. Добре знаеше, че ако човек е наясно какво търси, *действително* би могъл да открие такива лица. Но в случая огледът не доведе до никакъв резултат.

Направи знак на приятелите си и решително се насочи към жената в черно, която беше положила длан върху ковчега от розово дърво и шепнеше нещо, вероятно молитва.

Групата почтително изчака и когато жената най-сетне се обърна да си върви. Стоун прошепна:

– Жалко, защото Джонатан беше в разцвета на силите си.

Тя го изгледа иззад тъмните очила.

– Откъде го познавате?

– Беше мой колега в библиотеката – обади се Кейлъб. – Всъщност мой шеф. Той ще липсва на много хора.

– Наистина е така – съгласи се жената.

– А вие откъде го познавате? – небрежно попита Стоун.

– О, това беше много отдавна – неопределено отвърна тя.

– В днешно време старите приятелства са голяма рядкост...

– Да, така е. А сега моля да ме извините. – Жената се обърна и тръгна по алеята между надгробните плочи.

Стоун я изчака да се отдалечи на няколко крачки и подхвърли:

– Любопитното в случая е, че от „Съдебна медицина“ не успяха да установят причината за смъртта.

Коментарът постигна целта си: жената спря и се обърна.

– Във вестниците пише, че е починал от инфаркт.

– Починал е, защото сърцето му е спряло, но не от инфаркт – поклати глава Кейлъб. – Предполагам, че вестниците са пренебрегнали тази малка подробност.

Тя направи няколко крачки в обратна посока.

– Извинете, но не чух имената ви...

– Кейлъб Шоу. Работя в отдела за редки книги в Библиотеката на Конгреса. А това е приятелят ми...

– Сам Билингс, приятно ми е – забързано го прекъсна Стоун и махна към останалите членове на клуба. – Едрият мъж е Рубън, а този до него – Милтън. А вие сте?

Жената пренебрегна въпроса му и закова очи върху лицето на Кейлъб.

– След като работите в библиотека, вероятно обичате книгите също като Джонатан – промълви тя.

– И още как! – светна лицето на Кейлъб, доволен че бе засегната любимата му тема. – На практика Джонатан ме е посочил за изпълнителя на литературното му наследство. В момента тече инвентаризация на колекцията му. После ще я оценим и предложим на търг, а получените средства ще отидат за благотворителни цели.

Млъкна едва след като забеляза повелителния жест на Стоун.

– Точно в стила на Джонатан – кимна жената. – Предполагам, че родителите му вече са починали.

– О, да, баща му е починал преди доста години, а майка му си отиде преди две. От тях Джонатан наследи къщата си.

Стоун остана с впечатлението, че жената се бори да скрие усмивката си при тази информация. *Какво беше споменал адвокатът пред Кейлъб? Май беше нещо за анулиран брак... Може би не от съпругата, а от младоженеца, отстъпил пред натиска на майка си.*

– С удоволствие бих посетила тази къща – извърна се непознатата към Кейлъб. – Интересно ми е да видя колекцията му, която сигурно е станала внушителна.

– Вие знаете за нея? – вдигна вежди Кейлъб.

– В един период от живота си Джонатан споделяше всичко с мен – отвърна тя. – Възможно ли е да го направим довечера, защото утре заминавам?

– По една случайност възнамеряваме да отскочим дотам точно довечера – намеси се Стоун. – Бихме могли да ви вземем от хотела...

– По-добре да се срещнем направо на Гуд Фелоу Стрийт – поклати глава непознатата, след което се обърна и с бърза крачка се насочи към чакащото я такси.

– Разумно ли е да я каним в къщата на Джонатан? – попита Милтън. – Та ние изобщо не я познаваме!

– Напротив, мисля, че я познаваме – отвърна Стоун, извади снимката от джоба си и замислено добави: – Или ще я опознаем там, на Гуд Фелоу Стрийт.

След като дадох показания на закритото заседание на Комисията по разузнаването към Камарата на представителите, Сийгрейвс и Трент изпиха по чаша кафе в барчето и излязоха да се поразтърпат из Капитолийския хълм. Не се притесняваха, че ще ги видят заедно, тъй като служебните им задължения изискваха всекидневни контакти.

Сийгрейвс разпечата пакетче дъвки, а Трент се наведе да завърже връзките на обувката си.

– Значи мислиш, че е бивш агент на ЦРУ така ли? – поинтересува се Трент.

– Три шестици, Албърт – отвърна Сийгрейвс. – Знаеш какво означава това, нали?

– Бегло, защото правомощията ми не стигат толкова високо. Управлението ме нае заради аналитичните ми способности, а не заради практическия ми опит. Но десет години в тази гадост ми бяха достатъчни.

– И скочи в политиката, а? – усмихна се Сийгрейвс.

– Направих го заради нас.

Сийгрейвс замълча и изчака колегата си да срещне десетината косъма на олисялото си теме. Правеше го със смайваща прецизност, без помощта на огледало.

– Защо не се подстригваш съвсем късо? – не издържа в крайна сметка той. – Жените го харесват! И трябва да си възвърнеш добрата форма.

– След като приключим кариерата си, ще имам толкова много пари, че жените навсякъде по света ще ме приемат такъв, какъвто съм – закачливо отвърна Трент.

– Е, в такъв случай си връщам думите назад – въздъхна Сийгрейвс.

– Този с трите шестици може да ни създаде проблеми – рече след кратка пауза колегата му. – Май ще е най-добре да вземем по-решителни мерки.

– Ако го направим, ще стане напечено – поклати глава Сийгрейвс. – Доколкото ми е известно, той все още има връзки навсякъде. Ако го отстраним, ще трябва да сторим същото и с приятелите му. А това увеличава риска от грешки и от събуждане на подозрения у неподходящите хора. Засега той смята, че зад цялата операция стои Бихан. Ако промени мнението си, метеорологичната прогноза ще изглежда различно.

– Сигурен ли си, че това е най-добрата стратегия?

– Нека бъдем реалисти, Трент. – Лицето на Сийгрейвс потъмня. – Докато ти си клатиш краката в уютния вашингтонски кабинет, моят задник се пече на такива места, които не обичаш да гледаш дори по телевизията. Затова предлагам ти да си вършиш своята работа, а стратегическото планиране да оставиш на мен. Освен ако не си убеден, че го умееш по-добре.

Трент направи опит да се усмихне, но страхът му попречи.

– Не поставям под въпрос личните ти качества – увери го той.

– Ама прозвуча точно така! – остро отвърна Сийгрейвс, после изведнъж се ухили и прехвърли ръка през раменете на колегата си. – Сега не е време да се караме, Албърт. Всичко се развива по план, нали така? – Той стегна прегръдката си и я разхлаби едва когато лицето на дребничкия мъж се разкриви от болка. Стана му приятно от демонстрацията на физическа сила. – Нали така? – повтори той.

– Абсолютно – плачливо отвърна Трент, отскубна се от мечешката прегръдка и започна да разтрива раменете си.

Как ли ще реагираш, ако всеки ден те мачкат на терена, помисли си Сийгрейвс, а на глас подхвърли:

– Мъртви са четирима офицери за свръзка от Държавния департамент, а това е сериозен повод за тревога. – Познаваше лично единия от тях, беше служил с него. Беше добър и достоен човек. Но милионите долари в брой отдавна го бяха накарали да забрави всякакви приятелски чувства.

– Нима очакваш творчески подход от страна на правителството? – изгледа го Трент. – По-добре кажи кой ще бъде следващият.

Сийгрейвс хвърли цигарата си и въздъхна:

– Ще разбереш, Албърт, ще разбереш...

Започваше да му писва от този малък сеанс, предназначен да напомни на Трент, че е *младши* партньор в екипа им, тоест че винаги ще бъде в положението на негов подчинен, който само ще изпълнява заповедите му. А ако нещата се усложнят и търпеливо изгражданата картонена кула бъде заплашена от срутване, следващият ще бъде *самият* Трент, защото страхливците винаги се пречупват под натиск.

Сийгрейвс се сбогува с него и се насочи към колата си, оставена на служебния паркинг. Махна на пазача, когото познаваше по физиономия, и усмихнато подхвърли:

– Пазиш ли ми каручката?

– Както винаги – кимна онзи, прехвърляйки клечка за зъби между

уствните си. – А ти пазиш ли ми родината?

– Правя каквото мога.

Предстоеше му да запознае Трент с ключовите елементи от стратегията за наблюдение на чуждестранните терористи, разработена от АНС. Медиите подозираха, че Агенцията прибегва до незаконни методи, но на практика не знаеха дори половината от това, с което се занимаваха недосегаемите копелета на Капитолийския хълм. За разлика от тях шепата добре известни с омразата си към Америка личности, живеещи на десет хиляди километра и най-малко на осем века разстояние оттук, бяха готови да платят милиони, за да научат това. А парите движат света, човече, парите! Майната им на патриотите! Единственото, което получават, е старателно сгънат на три национален флаг, но за съжаление той се полага само на мъртвите патриоти.

Отби се в службата, където трябваше да довърши някои неща, а след това подкара към дома си – трийсетгодишно ранчо, преустроено на жилище с три спални и две бани, разположено върху два декара култивиран терен, за поддръжката на което отиваше половината му заплата. Направи кратка, но интензивна серия физически упражнения, след което отвори вратичката, която водеше към малко помещение в приземието, защитено от сложна алармена инсталация.

На дълги рафтове покрай стените бяха подредени сувенирите, свидетелстващи за продължителната му кариера в тайните служби – кафява кожена ръкавица в стъклена кутия, копче от палто в кутийка за бижута, очила в пластмасов калъф, окачена на пирон обувка, ръчен часовник, две дамски гривни, малък бележник с монограм, тюрбан в комплект с разпокъсан екземпляр на Корана, кожена шапка, биберон... По отношение на биберона изпитваше известни угризения, но такава му беше работата – когато се убиват родителите, децата също стават жертва. Защото заложената в колата бомба не подбира... Всеки предмет беше номериран с цифрите от едно до петдесет. И зад всяка цифра се криеше история, известна само на него и на още неколцина служители на ЦРУ.

За събирането на тази колекция Сийгрейвс се беше излагал на сериозни рискове. Всъщност всеки човек на този свят е колекционер, независимо дали го осъзнава или не. Повечето предпочитат традиционните колекции от пощенски марки, монети, книги. Значително по-малка е групата на колекционерите на разбити сърца или сексуални завоевания, а след тях идват онези, които изпитват наслада от събирането на изгубени души. И накрая най-рядко срещаните колекционери като Сийгрейвс събират лични вещи от убитите от тях хора – не, по-точно елиминирани в

служба на родината. Разбира се, за жертвите това няма никакво значение, тъй като в крайна сметка те са мъртви.

Тази вечер слезе долу, за да прибави два нови предмета към колекцията си: писалката на Робърт Брадли и коженото тefтерче на Джонатан Дехейвън, които заеха почетно място върху най-горния рафт в специална кутия, разбира се, след като получиха съответните номера. Общата бройка наближаваше шейсет. Преди години бе взел решението да стигне до сто, но тогава времената бяха други и родината му искаше смъртта на много хора. Днес темпото беше значително по-бавно главно заради безгръбначната държавна администрация и затъналото в бюрокрация ЦРУ. Това го принуди да се откаже от първоначалната си цел и постепенно да заложи на качеството вместо на количеството.

Ако можеше да чуе историята на тези предмети, всеки нормален човек би отсъдил, че Сийгрейвс е психопат, завладян от перверзна страст. Но щеше да сгреша, защото това беше жест на уважение към хората, на които беше отнел най-ценното. Лично той би се радвал, ако някой някога успееше да го убие и му окажеше същата чест. Заключи стачката и се качи горе, за да планира по-нататъшните си действия. Трябваше да прибере нещо, което можеше да бъде прибрано само след погребението на Дехейвън.

Анабел Конрой седеше в колата под наем, паркирана на ъгъла на Гуд Фелоу Стрийт. Уличката си беше същата, каквото я помнеше отпреди години. Някогашната застояла миризма на големи пари все още беше тук, макар и леко примесена с аромата на новопридобито богатство. Разбира се, по онова време Анабел не притежаваше нито едното, нито другото – един факт, който Елизабет, майката на Джонатан, моментално откри и започна да набива в главата на отрочето си. И в крайна сметка успя да го убеди, че този брак трябва да бъде анулиран.

Анабел не внесе жалба в съда просто защото не виждаше смисъл, но въпреки това запази добрите си чувства към Джонатан. В много отношения той беше като дете – искрен, мил и внимателен, щедър и пламенен в чувствата си. За съжаление му липсваше твърдост да се изправи пред предизвикателствата на живота – за разлика от майка си, която притежаваше непреклонен характер и остър език. Но колко са синовете, опълчили се срещу властните си майки? След прекратяването на брака им той обсипа Анабел с подаръци и започна да ѝ пише трогателни писма, в които ѝ обясняваше колко много я обича. А тя нямаше причини да

се съмнява, че наистина е така. В хода на този процес откри още една черта от характера му, която дотогава ѝ беше убягвала: Джонатан просто не умееше да лъже! Нещо, което влезе в дълбоко противоречие със собствената ѝ душевна нагласа. Явно връзката им се беше родила по силата на закона за привличане на противоположностите.

Но Джонатан нито веднъж не я помоли да се върне, но сравнявайки го с останалите мъже в живота си – всички до един попадащи в категорията на лошите, той си оставаше образец на невинността. Държеше я за ръката, винаги бързаше да отвори вратата пред дамата си. Разказваше ѝ за важните неща в живота на нормалните хора, който беше на светлинни години от нея, но въпреки това – благодарение на искреността му – ѝ стана по-малко чужд и по-малко далечен за краткото време, през което бяха заедно.

И Анабел беше принудена да си признае, че с него се промени. Макар и завинаги окован във веригите на консерватизма си, Джонатан Дехейвн успя също да се приближи до нея, наслаждавайки се на живота по начин, който не бе познавал никога преди това. Беше добър човек и тя дълбоко скърбеше за него.

Вдигна ръка и гневно изтри самотната сълза, търкулнала се по бузата ѝ. Чувствата не бяха добре дошли, не бяха желани. Отдавна не беше плакала, може би защото нямаше за кого. Не плака дори след смъртта на майка си, макар че отмъсти за нея. Като в хода на този процес стана и богата. Дали можеше да направи едното без другото? Не беше сигурна. Дали имаше значение? Е, вероятно нямаше. Доказателство бяха онези близо седемнайсет милиона долара, които я чакаха в чуждестранната банка.

От противоположния край на уличката изскочи сива „Нова“ и спря пред къщата на Дехейвн. От нея слязоха четирима мъже – същите онези чудаци от гробището, които твърдяха, че няма официална причина за смъртта му. Е, добре, тя вече се беше сбогувала с него, а сега щеше да хвърли едно око на къщата му – слава богу, без подозрителните очи на мама Дехейвн, следящи всяко полюшване на стегнатото задниче на снахата. После щеше да вземе самолета и да отлети далеч оттук. Никак не ѝ се искаше да бъде на един континент с Джери Багър в момента, в който разбереше, че е обеднял с четирийсет милиона долара. Вероятно щеше да изригне като могъщ вулкан, лавата от който лесно би стигнала чак до Вашингтон.

Слезе от колата и се насочи към къщата, без да подозира, че ако беше постъпила според първоначалните си планове, животът ѝ със

сигурност щеше да протече в друга, далеч по-приятна посока.

След кратка обиколка на първия етаж се насочиха към подземното хранилище. Кейлъб не отвори скрития зад картината сейф, защото нямаше никакво намерение да показва оригинала на псалтира. Гостенката разгледа колекцията и позволи да бъде отведена горе. Елегантно обзаведените стаи очевидно ѝ направиха впечатление.

– Значи сте били тук и преди? – учуди се Стоун.

– Не си спомням да съм казвала подобно нещо – спокойно го изгледа тя.

– Предположих, защото знаехте на коя улица живее Джонатан.

– С предположенията не бива да се прекалява – отвърна тя, след това косвено отговори на въпроса му, като добави: – Тук не се е променило почти нищо. Слава богу, че все пак е изхвърлил грозните мебели. Сигурна съм, че го е сторил след смъртта на майка си, защото Елизабет не би позволила подобно нещо.

– Кога се видяхте за последен път с Джонатан? – попита Кейлъб, но не получи отговор и добави: – Може би е споменавал името ви, но аз никога не съм го знаел...

Замълча, срещнал предупредителния поглед на Стоун.

– Сюзан Фармър – отговори гостенката. – Запознахме се на Западния бряг.

– Вероятно там сте се и *оженили* – подхвърли Стоун, впечатлен от абсолютната липса на реакция. Поколеба се за момент, после реши да изиграе главния си коз и извади снимката от джоба си. – След като не обичате предположенията, ще ви предложа едно логично *заключение*. Знаем, че Джонатан Дехейвън е имал кратък, впоследствие анулиран брак, а от тона, с който произнесохте името на Елизабет, заключих, че тя е била в основата на въпросното анулиране. Но Джонатан е запазил тази снимка. Жената на нея поразително прилича на вас. От опит зная, че мъжете не пазят женски снимки просто ей така, от което следва и второто ми заключение: вие сте били много специална за него.

Подаде ѝ снимката и този път получи реакция: желязната в продължение на години ръка на Анабел трепна, очите ѝ се разшириха и ъгълчетата им едва доловимо овлажняха.

– Джонатан беше изключително привлекателен мъж – прошепна тя. – Висок, с гъста кестенява коса и очи, които те карат да се чувстваш

добре.

– Аз бих казал, че вие и днес сте толкова привлекателна, колкото и тогава – обади се Рубън.

Тя не го чу. На лицето ѝ бавно изплува усмивка, широка и искрена. От години не се беше усмихвала така.

– Направиха ни я в деня на сватбата. Не носех бяло, макар че би трябвало. Така и не се омъжих повече.

– Къде подписахте? – попита Кейлъб.

– Във Вегас, къде другаде – промърмори тя, без да отделя поглед от снимката. – Джонатан беше пристигнал на някакъв библиотекарски конгрес, после попадна на мен. Всичко стана за една седмица. Знаехме, че е лудост, или поне майка му мислеше така. – Пръстът ѝ пробяга по замръзналата усмивка на Джонатан. – Но бяхме щастливи. Много щастливи, макар и за кратко. За известно време дори живяхме тук, при родителите му, преди да си намерим жилище.

– Е, къщата е достатъчно голяма – вметна Кейлъб.

– Тогава ни се струваше ужасно малка – поклати глава Анабел.

– И вие ли бяхте във Вегас заради библиотекарския конгрес? – любезно попита Стоун.

Тя му върна снимката, изчака го да я прибере в джоба си и едва тогава рече:

– Наистина ли искате да получите отговор на този въпрос?

– Добре, разбрах – отстъпи Стоун. – Поддържахте ли контакти с Джонатан през годините, които последваха?

– А защо трябва да ви отговарям?

– Не сте длъжна, разбира се – намеси се Рубън и сбърчи вежди по посока на Стоун. – Става въпрос за интимни неща.

Слисан от предателството на приятеля си, Стоун побърза да добави:

– Правим всичко възможно да разберем какво е довело до смъртта на Джонатан и приемаме всякаква помощ.

– Сърцето му спира да бие и той умира. Какво странно има?

– Патолозите не успяха да открият причината за смъртта – поясни Кейлъб. – Освен това броени дни по-рано Джонатан си направи пълни изследвания в „Джонс Хопкинс“. Със сигурност не е получил инфаркт.

– От което вие стигате до заключението, че някой го е убил, така ли? Но кой, за бога? Та той беше един обикновен библиотекар!

– Библиотекарите също имат врагове! – засегна се Кейлъб. – Аз съм чувал с ушите си какви ги дрънкат някои колеги след една-две чаши

червено вино!

– Сериозно? – погледна го с престорена тревога тя. – Не вярвам, че някой ще извади пищов, защото са го глобили заради невърнатата книга!

– Да се качим на тавана – намеси се Стоун. – Искам да ви покажа нещо.

Когато се озоваха горе, той махна с ръка към капандурата:

– Онзи телескоп е насочен към съседната къща.

– И гледа право в спалнята на... – започна Рубън, но леденият поглед на приятеля му го накара да млъкне.

– Нека аз да говоря, ако може, Рубън!

– Добре де, давай! – направи гримаса приятелят му. – Хайде, обяснявай, Оливър! Или днес си Франк, а може би Стив...

– Благодаря ти, *Рубън!* – срязва го с леден глас Стоун, после спокойно продължи: – Както вече казах, телескопът е насочен към съседната къща, която принадлежи на собственика на „Парадайм Текнолъджис“ – една от най-големите компании за военно оборудване в страната. Името му е Корнилиъс Бихан.

– Предпочита да го наричат Кей Би – обясни Кейлъб.

– Ясно – бавно кимна Анабел.

Стоун погледна през телескопа, после внимателно го насочи към къщата на Бихан, от която ги делеше само тясна ивица трева.

– Така си и мислех – промърмори той, после се отдръпна и направи знак на Анабел. Тя се приближи, нагласи окуляра и погледна.

– Прилича ми на кабинет или някакъв офис.

– Точно така.

– Мислите, че Джонатан е шпионирал този човек?

– Вероятно. Или неволно е видял нещо, което го е осъдило на смърт.

– Значи го е убил този Корнилиъс Бихан?

– Нямаме доказателства – поклати глава Стоун. – Но се случиха някои странни неща.

– Какви неща?

Стоун се поколеба. Не искаше да споменава за собственото си отвлечане.

– Да кажем, че открихме достатъчно въпросителни, които ни карат да се поразровим. Мисля, че Джонатан Дехейвън го заслужава.

Анабел спря продължителен поглед върху лицето му, после отново се наведе над окуляра.

– Разкажете ми нещо повече за този Кей Би.

Стоун ѝ даде кратко описание на Бихан и компанията му, след което спомена за убийството на председателя на Камарата Боб Брадли.

– Не ми казвайте, че Джонатан има някаква връзка с това – скептично го погледна Анабел. – Във вестниците писаха, че е дело на терористи.

Стоун ѝ каза за големите поръчки, които Бихан е получил при предишния режим.

– Предшественникът на Брадли беше осъден за неетично поведение, което ме кара да си мисля, че Бихан го е държал в джоба си. А после се появява Брадли и заявява, че ще прави чистка. Бихан вероятно има от какво да се опасява и поръчва отстраняването на новия председател.

– А вие приемате, че Джонатан се е натъкнал на тази конспирация и е трябвало да бъде ликвидиран, преди да сподели откритието си, така ли?

Недоверието все още присъстваше в гласа на младата жена, но в значително по-малка степен.

– Това, с което разполагаме, са две неразкрити убийства, свързани с името на Бихан, който освен това е съсед на едната от жертвите – сви рамене Стоун.

– А днес беше и на погребението – добави Кейлъб.

– Кой по-точно? – остро го погледна Анабел.

– Един дребен тип с червеникава...

– Да, надуваше се като пуяк до русокосата си съпруга, която очевидно не може да го понася – довърши вместо него тя.

– Доста бързо преценявате хората – промълви впечатленият Стоун.

– Винаги съм го смятала за предимство – кимна младата жена. – Е, добре. Какъв ще бъде следващият *ни* ход?

– Следващият ни ход ли? – стреснато я погледна Стоун.

– Точно така. Може би наистина ще постигнем някакъв напредък, ако решите да споделите с мен това, което очевидно криете.

– Но, мис Фармър...

– Наричайте ме просто Сюзан.

– Нали споменахте, че заминавате?

– Промених плановете си.

– Мога ли да попитам защо?

– Можете. Ще се видим ли утре сутринта?

– Разбира се – прогърмя Рубън. – А ако ви трябва място да пренощувате...

– Не ми трябва – прекъсна го тя.

– Можем да се срещнем в моята къща – предложи Стоун.

– Къде се намира?

– На гробищата – услужливо се намеси Милтън.

Анабел прие новината, без да ѝ мигне окото.

Стоун надраска адреса си на лист хартия и обясни как се стига до него. Тя направи крачка напред да поеме листа, но изведнъж се спъна и политна. Наложил се да се хване за дрехата му, за да не падне.

– Извинете – промърмори, докато пръстите ѝ ловко измъкнаха снимката от джоба му. После се случи нещо, което не се беше случвало никога в живота ѝ: пръстите на Стоун светкавично се стегнаха около китката ѝ.

– Достатъчно беше да я поискате – прошепна в ухото ѝ той, после я пусна и тя бързо плъзна снимката в джоба си, без да сваля смаян поглед от намръщаното лице на Стоун.

Миг по-късно се овладя, огледа мъжете насреща си и кимна:

– Ще се видим утре.

Рубън взе ръката ѝ и я целуна като стар френски благородник.

– За мен беше огромно удоволствие да се запозная с вас, Сюзан!

– Благодаря, Рубън! – насмешливо отвърна тя. – Доколкото мога да преценя, оттук се открива хубава гледка към спалнята на Бихан, където в момента влиза едно доста привлекателно маце. Не е зле да погледнеш...

– Защо не си ми споменал за това, Оливър? – рязко се завъртя Рубън.

Забелязала смущението върху лицето на Стоун, Анабел се усмихна и подхвърли:

– Няма проблем, *Оливър*. аз също не се казвам Сюзан. Каква изненада, а?

Минута по-късно външната врата меко се захлопна след нея. Рубън скочи към телескопа и се залепи за окуляра.

– По дяволите! – простена в следващата секунда той. – Вече са свършили! – Обърна се към Стоун и с уважение поклати глава. – Каква жена, а?

Да, помисли си Стоун. Наистина страхотна жена.

Анабел се качи в колата, запали мотора и извади снимката, механично разтърквайки китката си, изтръпнала от хватката на Стоун. Мъжът на име Оливър действително беше успял да я спипа. Това не ѝ се

беше случвало дори като дете, когато по нареждане на баща си опразваше джобовете на разсеяните туристи в Ел Ей. Утрешният ден обещавахе да бъде интересен.

Насочи вниманието си към фотографията. Странно как една снимка беше успяла да отприщи реката на спомените. Онази година беше единствената нормална в целия ѝ живот. За някои хора тя би изглеждала скучна или най-малкото лишена от емоции, но за нея беше фантастична. Беше срещнала мъж, който се влюби в нея. Без тайни помисли, без скрити цели, без амбициите да прецака по-опитния измамник. Беше се влюбил в нея самата. Един човек на книгите се беше влюбил в нея, младата измамница. Любов без никакви шансове, а тя отлично знаеше, че само глупак може да залага срещу шанса.

Насочи поглед към солидната стара къща. При друго стечение на обстоятелствата може би двамата с Джонатан щяха да живеят в нея и до днес, вероятно заобиколени от куп деца. Нещо, което би било хубаво, знае ли човек? Макар че тя със сигурност щеше да бъде лоша майка.

Мислите ѝ се насочиха към непосредствените задачи. След два дни Джери Багър щеше да разбере за измамата. Което означаваше, че е най-разумно да напусне страната веднага, още днес – въпреки уговорката за утрешната среща. Не ѝ трябваше много време, за да вземе решение. Остава, за да изясни нещата. Може би го дължеше на Джонатан, а може би и на себе си.

В седем часа на следващата сутрин Анабел се среща с членовете на клуб „Кемъл“ в дома на Стоун.

– Хубава колибка – отбеляза тя, оглеждайки скромното обзавеждане. После застана до прозореца и махна към белеещите се зад него надгробни плочи. – А и съседите ви са тихи.

– Наистина предпочитам компанията на мъртвите пред тази на някои от живите си познати – отвърна с леко напрегнат глас Стоун.

– Мога да си представя – кимна Анабел, седна на един от столовете пред студената камина и добави: – Да започваме, момчета.

Рубън се настани до нея с изражението на едър пес, който умира да го почешат зад ушите. Кейлъб, Милтън и Стоун заеха местата срещу тях.

– Ето какъв е планът ми – започна Стоун. – Милтън ще се заеме с Боб Брадли, опитвайки се да получи максимална информация за него. От нея може би ще изскочи нещо полезно. Аз ще отида до дома му, за да видя дали ще открия нещо. Всъщност до останките от дома му. Рубън ще използва старите си връзки в Пентагона, за да научи подробности за контрактите на Бихан, сключени с активната помощ на предшественика на Брадли.

– Пентагонът значи – промълви Анабел и хвърли изучаващ поглед върху лицето на съседа си.

– Три екскурзии до Виетнам – скромно поясни едрият мъж. – Достатъчно медали, за да украсят коледна елха. Опитвах се да служа на родината, нищо повече.

– Не бих допуснала – поклати глава Анабел и отново се извърна към Стоун. – А как ще разберем дали Джонатан е бил убит, или е починал от естествена смърт?

– Имам си теория по въпроса, но е свързана с проверка на противопожарната система в Библиотеката на Конгреса. Проблемът е, че не знаем къде точно се намира тя. Кейлъб не може да разбере, защото по неизвестни причини информацията за нея е засекретена. Предполагам, че са го направили за предотвратяване на евентуален саботаж, въпреки че точно така е станало. Сградата е толкова голяма, че ще ни трябват години, за да я проверим стая по стая. Освен това се нуждаем от плановите на вентилационната система на помещенията, в които са открили тялото

на Джонатан.

– Но какво общо има противопожарната система? – попита Анабел.

– Имам си теория – повтори Стоун, без да навлиза в подробности.

– Тези планове би трябвало да ги има архитектът на сградата – предположи тя.

– Положително – съгласи се Стоун. – Сградата „Джеферсън“ е построена през деветнайсети век, но преди петнайсетина години е била основно преустроена. Главният архитект със сигурност разполага с плановете, но за съжаление няма как да се доберем до тях.

– На частна фирма ли са възложили ремонта?

– Точно така – щракна с пръсти Кейлъб. – На една архитектурна фирма тук, във Вашингтон. Спомням си, защото в онзи момент течеше специална правителствена програма за насърчаване на частния бизнес като опит да се стимулира местната икономика.

– Ето го отговора – кимна Анабел.

– Не ви разбирам – възрази Стоун. – Какво общо с плановете има това?

Тя се извърна към Кейлъб.

– Можете ли да откриете името на фирмата?

– Предполагам.

– Единственият проблем е дали ще ни позволят да ги преснимаме. Предполагам, че няма. – Членовете на клуба мълчаха и слушаха разсъжденията ѝ с нарастващо внимание. – Аз се ангажирам да проникна в архитектурната фирма, защото без копие от плановете няма как да открием местоположението на противопожарната система и аварийните изходи.

– Аз имам фотографска памет – обади се Милтън. – Достатъчно ми е да зърна плановете само за миг, за да ги запомня.

– Наслушала съм се на такива приказки, но нито веднъж не съм ги видяла реализирани – скептично го погледна тя.

– Мога да ви уверя, че при мен нещата се получават – възрази Милтън.

Анабел свали една книга от рафта, разтвори я напосоки и я вдигна пред очите му.

– Окей, прочетете този текст. – Милтън мълчаливо се подчини и миг по-късно кимна. Тя обърна книгата към себе си. – Добре, мистър Фото, започвайте.

Милтън изречитира текста на страницата без грешка заедно с препинателните знаци.

За пръв път, откакто попадна в компанията на тези мъже, Анабел беше истински впечатлена.

– Някога да си посещавал Вегас? – зарязва официалния тон тя, изчака го да поклати глава и с усмивка подхвърли: – Трябва да опиташ.

– Броенето на карти не е ли незаконно? – моментално отгатна мислите ѝ Стоун.

– Не, ако не използваш компютър или някакви други механични уреди.

– Значи мога да натрупам цяло състояние! – възкликна Милтън.

– Не бързай да се радваш – охлади ентузиазма му Анабел. – Въпреки че използването на мозъка не е забранено, със сигурност ще ти строят кокалите, ако те надушат.

– В такъв случай забравете! – промълви ужасен Милтън.

Тя се обърна към Стоун.

– И тъй, как според вас е бил убит Джонатан? И без повече увъртания. В противен случай си тръгвам.

Стоун ѝ хвърли замислен поглед, помълча малко и започна:

– Кейлъб открил тялото му, а след това припаднал и бил откаран в болницата. Медицинската сестра обявила, че състоянието му се подобрява и температурата му се покачва, вместо да се понижава.

– Какво според вас означава това? – втренчи се в него Анабел.

– Противопожарната система в библиотеката използва химическа субстанция, наречена халон 1301 – намеси се Кейлъб. – Тя представлява течност под налягане, която излиза през вентилите под формата на газ и има свойството да потушава пламъците, като частично отнема кислорода от въздуха.

– Искате да кажете, че Джонатан се е задушил? – гневно извика Анабел. – А полицията не си е направила труда да провери дали е имало изтичане на газ?

– Няма доказателства, че системата изобщо е била включвана – поясни Стоун. – Алармата не се е задействала, въпреки че е била в изправност. Кейлъб лично я провери. Разбира се, съществува възможност някой да я е изключил за малко, а после отново да е щракнал копчето. Освен това този газ не оставя никакви следи във въздуха.

– На всичкото отгоре не би могъл да убие Джонатан, защото концентрацията му е достатъчно ниска – добави Кейлъб. – Проверката установи, че именно по тази причина го използват в помещения, в които работят хора.

– Къде отиваме тогава? – изгледа ги Анабел. – Вие двамата си

противоречите. Виновен е газът, който всъщност не може да бъде убиец. Кое от двете?

– Един от страничните ефекти на халон 1031 е рязкото понижаване на температурата в помещенията, в които се използва.

Стоун ги изглежда продължително.

– В момента, в който открил тялото на Джонатан, Кейлъб усетил силен студ и припаднал. Според мен студът е бил предизвикан именно от газа – факт, който обяснява забележката на онази сестра. Според мен Кейлъб е припаднал поради *ниското* ниво на кислорода в помещението, което обаче не е било достатъчно ниско, за да го убие. Спасило го е обстоятелството, че се е появил там приблизително половин час след Джонатан – допълни той.

– От всичко това следва, че трябва да изключим халон 1031 – каза след кратък размисъл Анабел. – Причината е другаде.

– Точно така. Просто трябва да я открием.

– Окей – изправи се на крака младата жена. – Имам нужда от малко време за подготовка.

Стоун скочи и ѝ препречи пътя.

– Искам да те предупредя и за още нещо, Сюзан – промълви той. – Преди да се забъркаш в тази история, трябва да си наясно, че зад нея стоят много опасни хора. Имах възможност лично да се уверя в това. Рискът е много голям.

– Ще ти отговоря по друг начин, Оливър. Ако рискът е по-голям от този, на който се изложих през изтеклата седмица, значи наистина ще ми видят сметката!

Стоун смаяно я погледна и неволно отстъпи крачка назад.

Анабел се усмихна и пхна ръка под мишницата на Милтън.

– Хайде, приятелю, налага се да си правим компания за известно време.

– Но защо с Милтън? – съкрушено извика Рубън.

– Защото от този момент нататък той ще играе ролята на подвижния ми ксерокс – отвърна Анабел и игриво го щипна по бузата, която моментално поруменя от смущение. – Но преди това ще му намерим подходящи дрехи, за да придобие *стил*.

– Какво ми е на дрехите? – попита с недоумение Милтън и сведе поглед към червения пуловер и джинсите си, безупречно чисти и изгладени.

– Нищо им няма, но не стават за това, което съм намислила – отвърна Анабел, после заби показалец в гърдите на Кейлъб. – А ти му се

обади в момента, в който научиш името на компанията. – Изчака още миг, после щракна с пръсти. – Да вървим, Милти!

– Милти ли?! – прошепна младият мъж, огледа лицата на приятелите си и неохотно я последва към изхода.

– Милтън! – ечна гласът ѝ отвъд вратата, той подскочи и ускори крачка.

В момента, в който двамата се озоваха навън и тръгнаха към портала, Рубън рязко се извърна към Стоун.

– Нима ще я оставиш да го отведе просто ей така?

– А ти какво предлагаш? – изръмжа Стоун. – Тази жена е ураган и земетресение, които действат едновременно!

– Ох, не знам – простена Рубън и се тръшна на близкия стол. – Защо аз не притежавам фотографска памет, по дяволите?

– Трябва да благодариш на Бога за този факт – изгледа го с отвращение Кейлъб.

– Хей, защо го казваш? – подскочи Рубън.

– Защото щеше да те нарече Руби, а аз със сигурност щях да се издрайфам!

По-късно през деня Кейлъб изпрати кратък имейл до административния отдел на библиотеката. След един час вече разполагаше с името на архитектурната фирма, която беше извършила преустройството на сградата „Джеферсън“. Набра номера на Милтън, продиктува му го, а после понижи глас и попита:

– Как се оправяш с *онази жена!*

– Току-що ми купи черен костюм и шарена вратовръзка – отвърна шепнешком Милтън. – И възнамерява да ме води на фризьор!

– Каза ли ти защо?

– Още не. – Милтън замълча за миг, после, без изобщо да подозира, че никога не е правил по-вярна констатация, добави: – Страх ме е от нея, Кейлъб. Тя е толкова... *самоуверена!*

– Е, дръж се, *Милти!* – ухили се Кейлъб и побърза да затвори.

След това набра Винсънт Пърл, предварително убеден, че ще се свърже с телефонния му секретар, тъй като антикварната книжарница отваряше само вечер. Не му се говореше с Пърл за продажбата на колекцията най-вече защото все още не беше решил какво ще прави с оригинала на псалтира. Нямаше никакво съмнение, че колекционерите на редки книги ще изпаднат във възторг от новината за неговото съществуване, а той ще се окаже в центъра на вниманието им. Тази мисъл беше колкото плашеща, толкова и вълнуваща. Да бъдеш известно време под светлината на прожекторите не е чак толкова лошо нещо, особено за човек, свикнал да работи в изолация.

Но имаше и още нещо, което всъщност го спираше да направи важното съобщение. *И то бе вероятността, колкото и малка да бе тя, Джонатан да бе придобил книгата по незаконен начин.* В подкрепа на тази вероятност беше фактът, че я беше пазил в тайна, добре скрита в сейфа в приземието. А той не искаше да направи нищо, което би опетнило паметта на приятеля му.

Тръсна глава да прогони тревожните мисли и се насочи към Джуъл Инглиш, редовна посетителка на читалнята през последните няколко години, също като Норман Джанклоу, почитателя на Хемингуей.

Джуъл го забеляза, свали очилата си и внимателно прибра в плик тънкото снопче бележки. Кейлъб се настани срещу нея, тя го стисна за лакътя и развълнувано прошепна:

– Открих един запазено издание от поредицата на Бийдъл! „Малеска, индианската съпруга на Белия ловец“! Номер едно, Кейлъб!

– Мисля, че и ние разполагаме с едно копие – бавно кимна Кейлъб.
– Направете всичко по силите си да се уверите, че действително става въпрос за запазен екземпляр, Джуъл. Защото повечето книги от поредицата на Бийдъл са подвързани лошо с евтини материали.

– Страшно се вълнувам, Кейлъб! – плесна с ръце Джуъл Инглиш. – Номер едно, представяте ли си?

– Наистина е вълнуващо. Ако искате да му хвърля едно око, преди да го купите, нямам нищо против.

– Вие сте златен човек, Кейлъб! Крайно време е да се отбиете за едно питие, имаме да си говорим за толкова много неща!

Изрисуваните й вежди въпросително се повдигнаха, а Кейлъб, хванат натясно, смутено промърмори:

– Ама разбира се. Някой ден непременно ще го направим... – С усилие на волята се съдържа да не хукне обратно към бюрото си. Ухажването на седемдесетгодишната бабичка се отразяваше зле на мъжкото му самочувствие, което и без това не беше особено високо. Успя да възстанови душевното си равновесие сравнително бързо и огледа помещението. На практика винаги беше харесвал присъствието на библиофили като Джуъл и Норман Джанклоу, съсредоточени върху старите печатни издания на красивите маси. Това му помагаше да възприема по-леко пощурелия външен свят поне за няколко часа дневно. *О, колко е хубаво да се завърна при тетрадките и перодръжките, дори за малко!*

Двадесет минути по-късно вратата се отвори, той вдигна глава от документите пред себе си и замръзна от изненада. Корнилиъс Бихан влезе в читалнята и тръгна към бюрото на уредничката, попита я нещо и проследя пръста ѝ, насочен към него. Кейлъб се надигна и пое протегнатата му ръка, механично отчитайки отсъствието на бодигардовете, най-вероятно недопуснати във вътрешността на сградата.

– Мистър Бихан? – промълви объркано той и пред очите му изведнъж се появи картината на голия индустриалец с част от дамско бельо върху слабините. Успя да скрие усмивката си с цената на фалшива кашлица. – Извинете, задавих се.

– Наричайте ме Кей Би, моля – отвърна Бихан и се огледа. – Изобщо не бях подозирал за съществуването на това място. Би трябвало да го рекламираме по-добре.

– Наистина е така, но за съжаление бюджетът ни е твърде ограничен – призна с половин уста Кейлъб.

– О, уверявам ви, че отлично познавам недостатъците на централизирания бюджет – увери го Кей Би.

– Чувал съм, че се справяте добре с вашингтонската бюрокрация – кимна Кейлъб и веднага съжали за думите си, срещнал втрещения поглед на госта.

– Погребението беше хубаво – рязко смени темата Бихан. – Разбира се, доколкото това определение е подходящо за едно печално събитие.

– Наистина беше хубаво. Беше ми приятно да се запозная със съпругата ви.

– Имах няколко срещи на Капитолия и реших да хвърля едно око на работното място на Джонатан – поясни Бихан. – От толкова време сме съседни, а нямаш никаква представа къде си вади хляба.

– Е, по-добре късно, отколкото никога – отбеляза Кейлъб.

– Предполагам, че Джонатан е обичал работата си...

– Така е. Винаги идваше пръв.

– Вероятно е имал много приятели? – продължи с въпросителен тон Бихан.

– О, да. Разбираше се с всички.

– Научих, че снощи сте били в къщата му заедно с някаква жена.

Този път Кейлъб беше по-подготвен и прие спокойно рязката смяна на темата.

– Защо не се отбихте и вие? – контрира с невинно изражение той. – Тъкмо щяхме да си поговорим.

– Бях зает.

О, бас държа, че беше точно така, помисли си Кейлъб.

– Видели са ви хората, които охраняват къщата ми – поясни Бихан. – Коя беше жената?

– Експерт по редки книги. Поканих я да разгледа колекцията на Джонатан преди началото на оценъчния процес.

Кейлъб изпита гордост от бързината и лекотата, с която изрече тази лъжа.

– А какво ще стане с къщата му?

– Предполагам, че ще бъде обявена за продажба, но нямам пряко участие в разпореждането с тази част от наследството му.

– Мисля да я купя и да я направя къща за гости – небрежно го информира Бихан.

– Вашата не ви ли стига? – изгърси, без да се замисля Кейлъб.

Но Бихан, слава богу, избухна в смях.

– Е, знам, че е доста голяма – кимна той. – Но нямате представа

колко много хора ни идват на гости. Попитах ви, защото ми хрумна, че може би разполагате с някаква вътрешна информация. – Замълча за момент, после каза: – Предполагам, че вече сте успели да я разгледате както трябва...

– О, не – поклати глава Кейлъб. – Влизал съм единствено в хранилището.

Бихан го измери с продължителен поглед, после кимна.

– Е, добре. Ще дам задачата на адвокатите си, и без това трябва да оправдават заплатите, които им плащам. – Поколеба се за момент, после подхвърли: – Тъй и тъй съм тук, защо не ме разведете? Чувал съм, че библиотеката разполага с действително редки книги.

– Оттам идва и името на читалнята – кимна Кейлъб, после в главата му изведнъж се появи дръзка идея. Разбира се, тя влизаше в разрез с правилата, но можеше да изясни нещата около убийството на Джонатан. – Искате ли да разгледате хранилищата? – небрежно попита той.

– Да – отвърна малко по-припряно от нормалното Бихан.

Кейлъб му предложи стандартната обиколка, която завърши близо до мястото, където беше убит Дехейвън. Не можеше да бъде сигурен, но му се стори, че Бихан задържа поглед върху газовия вентил на противопожарната система, който стърчеше от стената. Подозренията му се потвърдиха миг по-късно, когато гостът го посочи с пръст.

– Какво е това?

Кейлъб накратко му разясни принципа на действие на системата, след което добави:

– Планираме да подменим този газ с някой от по-модерните, които не вредят на озоновия слой.

– Ясно – кимна Бихан. – Благодаря за обиколката.

Кейлъб го изпрати до вратата, набра номера на Стоун и му разказа за посещението.

– Доста любопитен е заобиколният начин, по който те е подпитвал дали Джонатан има врагове – рече Стоун. – Това ме кара да си мисля, че може би търси някой, на когото да стовари вината за убийството. Твърде многозначителен е и фактът, че те е попитал дали си разгледал *цялата* къща. Дали пък не е знаел за воайорските склонности на съседа си?

След като приключиха разговора, Кейлъб взе книгата, която беше извадил от хранилището на Дехейвън, и се спусна в лабиринта от подземни коридори на сградата „Мадисън“, където се помещаваше отдел „Реставрация“. Помещението беше разделено на две – в едната зала се реставрираха книги, а в другата – всичко останало. С тази дейност се

занимаваха близо сто души опитни реставратори, чиято грижа беше възстановяването на редки и на не чак толкова редки предмети. Кейлъб влезе в залата за книги и се насочи към една от масите, до която слаб мъж със зелена престилка внимателно прелистваше страниците на древен ръкопис, пристигнал от Германия. Наоколо бяха пръснати различни инструменти, вариращи от ултразвукови поялници и тefлонови шпатули до старовремски ръчни преси и ножове за фино изрязване.

– Здравей, Монти.

Монти Чеймбърс го погледна иззад тъмните очила с дебели рамки и потърка плешивото си теме с ръкавицата. Необичайно вдлъбнатата, издаваща малодушие брадичка едва изпъкваше на гладко избръснатото му лице. Не си направи труда да отговори на поздрава, а само леко кимна. Отдавна надхвърлил шейсетте, Монти беше най-добрият реставратор на библиотеката от десетилетия насам. Възлагаха му най-трудните задачи, но той неизменно се справяше с тях, без да допусне нито един провал. Носеше му се славата, че е в състояние да възстанови дори и безнадеждни на пръв поглед ръкописи и печатни издания. Ценяха го заради изключително умелите и чувствителни ръце, заради оригиналния творчески подход към възстановяването на старите книги, а също така и заради огромните му познания в областта на консервацията и реставрацията.

– Нося ти нещо частно, Монти – съобщи Кейлъб. – Разбира се, ако имаш време... – Вдигна книгата в ръката си и обяви: – „Гневът и здравият разум“, с пострадали от влагата страници, собственост на Джонатан Дехейвън. На мен ми възложиха да подготвя колекцията му за продажба.

Монти пое книгата, разгледа я от всички страни и пискливо попита:

– За кога?

– О, разполагаш с много време. Все още сме в началната фаза на оценката.

Реставраторите от класата на Монти обикновено работеха върху няколко неща едновременно – както по-големи, така и по-дребни. Оставаха до късно вечерта, а понякога идваха и през почивните дни, за да работят на спокойствие. Но Кейлъб знаеше, че Монти притежава и добре оборудвана домашна работилница в покрайнините на Вашингтон, където изпълняваше външни поръчки.

– Обратима? – попита Монти.

Според въведените наскоро правила на работа всяка реставрация трябваше да бъде обратима – тоест книгата да може да се възстанови в

първоначалния си вид. В края на деветнайсети и началото на двайсети век бяха прибягвали до така нареченото „разкрасяване“, но за съжаление този метод бе довел до тотално репродуциране на огромен брой стари книги, изхвърляне на оригиналните им корици и подшиването на книжното тяло с ярка кожа, понякога украсена с абсурдно изглеждащи фрагменти. Общо взето, такива книги изглеждаха добре, но историческата им стойност бе унищожена завинаги, защото не е възможно да се възстанови първоначалният им вид.

– Да – кимна Кейлъб. – Но ще те помоля да ми предложиш в писмен вид методите, до които възнамеряваш да прибегнеш. Ще ги приложим към книгата, когато я обявим за продажба.

Монти кимна и отново се залови за работа, а Кейлъб се обърна и тръгна към изхода. Някъде в средата на лабиринта от коридори той отново се разтресе от смях.

– Милти – промърмори под нос той. – Как ли изглежда с новата си прическа?

Все още не знаеше, че това ще е последният му искрен смях за дълго време напред.

33

– Реджайна Колинс – отривисто обяви Анабел и подаде визитката си. – По телефона поисках среща с мистър Келър.

Двамата с Милтън се появиха в приемната на архитектурната фирма „Келър и Махоуни“, разположена във висока каменна сграда близо до Белия дом. Тя беше облечена в елегантен черен костюм с панталон, който контрастираше приятно с просветлената ѝ червеникава коса. До нея Милтън разделяше неудобството си между оранжевата вратовръзка и опашката, в която Анабел бе прибрала дългата му коса; той непрекъснато я опипваше с пръсти.

Минута по-късно в приемната се появи висок, прехвърлил четирийсет мъж с къдрава сива коса. Беше облечен с маркова раирана риза с навити ръкави, а панталоните му се крепяха от зелени тиранти.

– Мис Колинс? – приближи се с протегнатата ръка той, а Анабел му подаде визитката си.

– Много ми е приятно, мистър Келър – усмихна се тя. – Благодаря ви, че ни приехте веднага. Асистентът ми трябваше да се свърже с вас още преди да напуснем Франция, но... – Направи лека гримаса и махна към Милтън. – Нека ви представя новия си асистент Леели Хейнс...

Милтън успя да промърмори някакъв поздрав и да стисне ръката на архитекта, но в поведението му се долавяше смущение.

– Моля да ни извините, но все още сме под влиянието на часовата разлика – побърза да добави Анабел. – Обикновено вземаме следобедния полет за Вашингтон, но за днес нямаше места и се наложи да станем още преди разсъмване парижко време. Трябва да призная, че ни се отрази доста зле...

– Не се притеснявайте, знам за какво говорите – любезно отвърна Келър. – Моля, заповядайте.

Введе ги в кабинета си и ги покани да седнат край малка заседателна маса.

– Зная, че сте зает човек и затова ще премина направо към въпроса – започна Анабел. – Както споменах по време на телефонния ни разговор, аз съм изпълнителен директор на ново архитектурно списание, което ще се разпространява в Европа.

– *Le Balustrade* – кимна Келър, хвърлил кратък поглед на отпечатаната едва тази сутрин визитка. – Умно избрано име.

– Благодаря – усмихна се Анабел. – Рекламната агенция изхарчи доста от *нашите* пари, докато се спре на него. Сигурна съм, че знаете за какво говоря.

– О, да – засмя се архитектът. – И ние минахме по този път, но в крайна сметка решихме просто да сложим имената си.

– Много бих искала и аз да имам подобна възможност.

– Но вие не сте французйка, нали?

– О, това е друга история. Аз съм „трансплантирана“ американка, която се влюби в Париж още като студентка по линията на програма за обмен. Говоря езика, колкото да си поръчам вечеря и бутилка хубаво вино, а вероятно и да се забъркам в неприятности...

Произнесе няколко думи на френски с акцент, който накара Келър да избухне в смях, а след това да признае:

– За съжаление аз не говоря и толкова.

Анабел отвори коженото си куфарче и извади репортерски бележник.

– За тема на първия брой решихме да направим материал за преустройството на сградата „Джеферсън“, реализирано от вашата фирма със съдействието на главния архитект на Капитолия.

– Това беше изключително престижна поръчка – кимна Келър.

– И доста продължителна като реализация, нали? – попита Анабел.

– Доколкото ми е известно, тя е продължила от 1984 до 1995 година.

– Виждам, че сте си научили урока – отвърна архитектът. – Но трябва да добавя, че поръчката включваше и реставрация на сградата „Адамс“ на отсрещната страна на улицата, както и почистване и консервация на стенописите в сградата „Джеферсън“. Тази работа отне десет години от живота ми.

– И вие я изпълнихте великолепно. Доколкото съм запозната, нужни са били сизифовски усилия дори само за реставрацията на главната читалня с нейните носещи колони и стени – най-вече на централния свод, чиято конструкция е била далеч от изискванията за безопасност...

– Милтън беше изтеглил информацията от интернет, а Анабел я беше прегледала само веднъж просто защото обемът ѝ възлизаше на няколко страници. В погледа, който той ѝ хвърли, се четеше дълбоко смайване, тъй като гостенката говореше гладко и спокойно, сякаш беше на „ти“ с многобройните архитектурни проблеми на старата сграда.

– Е, това наистина е така – кимна архитектът. – Но не бива да забравяме, че сградата е строена преди повече от сто години и за времето си е била истинско архитектурно чудо.

– Признавам, че позлатяването на Факела на знанието в горната част на купола, при това с двайсет и три карата и половина чистота на метала, е едно наистина гениално хрумване – каза Анабел.

– Не бих си приписал заслугите за него – скромно отвърна Келър. – Но той наистина изглежда великолепно на фона на патинирания меден покрив.

– Но бихте си приписали заслугите за използването на най-модерни строителни технологии за укрепването на сградата, нали?

– Това действително го направихме и съм убеден, че тя ще издържи поне още сто години. Трябва да е така, особено ако вземем предвид цената, която надхвърли 80 милиона долара.

– Вероятно няма да ни разрешите да заснемем част от архитектурните планове – предположи Анабел.

– Боя се, че не – въздъхна архитектът. – Нали знаете, изисквания за сигурност...

– Знам, разбира се, но бях длъжна да попитам. А ще можем ли поне да ги зърнем? Много се надявам в нашия репортаж да се долови онзи полъх на гениалност, с който компанията ви е подхождала към изпълнението на проекта. А това ще стане по-лесно, ако вие директно коментирате архитектурните планове. Списанието ни ще се разпространява в осем държави. Не искам да кажа, че фирмата ви се нуждае от реклама, но такава няма да ѝ навреди, нали?

– Ни най-малко! – усмихна се Келър. – Още повече, че имаме планове да излезем на международния пазар.

– Значи небето ни е изпратило – усмихна се Анабел.

– Имате ли предпочитания към определен етап от реставрационните работи?

– По принцип проявяваме интерес към всичко, но все пак бихме желали да се спрем на приземието и етаж над него, които също са били трудни за реставриране.

– Всичко беше трудно, мис Колинс.

– Моля ви, наричайте ме Реджайна. Предполагам, че това важи и за преустройството на вентилационната система и климатичната инсталация.

– Най-вече за тях.

– Предчувствам, че ще стане страхотен материал – изгуква Анабел.

Келър вдигна телефона и след броени минути вече гледаха архитектурните планове. Милтън зае позиция, която му позволяваше да вижда всички детайли, след което включи онези уникални клетки на паметта

си, които малцина смъртни бяха в състояние да използват. Келър се зае с обясненията, а Анабел ловко го насочваше към подземната зала за управление на противопожарната система и климатичната инсталация на хранилището и читалнята на отдел „Редки книги и специални колекции“.

– Значи системата за противопожарна безопасност е централизирана, а тръбите минават през тези шахти? – попита тя, плъзгайки пръст по чертежите.

– Точно така. Прибягнахме до този способ именно за да използваме тези шахти. В момента тече процедура за смяна на противопожарния компонент.

– Халон 1301 – намеси се Милтън и Анабел го възнагради с одобрителна усмивка. – Чудовището, което яде озоновия слой. И ние имаме проблем с него.

– Наистина е така – кимна Келър.

– А тръбите на вентилационната и отоплителната система стигат до хранилищата около читалнята, така ли? – попита Анабел.

– Да. Поради ограниченото пространство задачата се оказва трудна, но ние вкарахме част от тях директно в носещите колони на хранилището.

– Без да нарушавате функциите им, предполагам – промърмори с уважение Анабел. – Наистина оригинална идея.

Половин час по-късно тя вдигна глава от чертежите и се обърна към „асистента“ си:

– Искаш ли да видиш още нещо, Лесли?

Милтън поклати глава, усмихна се и докосна с пръст челото си.

– Не, всичко вече е тук.

Анабел се разсмя, последвана от Келър.

После направи няколко снимки на любезния домакин и партньора му Махоуни и обеща да им изпрати няколко екземпляра от списанието. *Само не се надявайте прекалено много, момчета*, посъветва ги мислено тя.

Келър ги изпрати до вратата и любезно предложи:

– Ако възникнат други въпроси, не се колебайте да ми се обадите.

– Нямате представа каква огромна помощ ни оказахте – отвърна с неподправена искреност в гласа Анабел.

– Слава богу, че всичко свърши! – изпъшка Милтън, докато се качва в наетия форд. – Ръцете ми са толкова потни, че едва отворих вратата на проклетата кола!

– Справи се чудесно, Милтън – похвали го Анабел. – Забележката ти за газа дойде точно навреме и помогна на Келър да се отпусне.

– И аз се почувствах добре, макар че в един момент ми идеше да повърна...

– Забрави, това са обичайните реакции на вражеска територия. Важни бяха коментарите ти – всички навременни и уместни.

– Значи наистина ги хареса, а? – светна лицето на Милтън.

– Мога да кажа, че ти идва отвътре – кимна тя.

– На теб също – погледна я с уважение Милтън.

– Традиционният късмет на новака, нищо повече – подчерта Анабел и включи на скорост.

Докато Анабел и Милтън бяха на среща с архитектите, Стоун се насочи към квартала, в който доскоро беше живял Боб Брадли. Носеше широко палто и торбести панталони, а на главата си имаше широкопола шапка. На две крачки пред него опъваше каишка мелезът на Кейлъб, Гоф, кръстен на първия началник на отдел „Редки книги и специални колекции“. Не за пръв път прибягваше до тази роля, усъвършенствана по времето на държавната му служба. Още тогава беше открил, че по неизвестни причини никой не проявява подозрителност към човек, който разхожда домашния си любимец. Разбира се, нямаше представа, че Роджър Сийгрейвс беше прибягнал до същия метод, за да се оттегли след убийството на Робърт Брадли.

Не след дълго стигна до мястото. От къщата бяха останали само обгорели греди и част от полусрутен тухлен комин. Сградите от двете ѝ страни също бяха пострадали. Очите му бавно обходиха околността. Кварталът трудно можеше да се нарече престижен, а фактът, че Брадли беше живял тук, влизаше в противоречие с мита за доброто материално положение на всеки, успял да намери място в Конгреса. Защото хората на Капитолийския хълм са принудени да поддържат най-малко по две жилища – едно в родния си щат и друго в столицата, а цените на жилищата в окръг Колумбия бяха изключително високи. По тази причина някои конгресмени, особено новоизбраните, често наемаха заедно временния си дом, а други направо спяха в кабинетите си. Но ветеранът Брадли беше живял сам.

Милтън успя да се добере до най-съществените моменти от биографията му, а към тях Стоун добави и информацията от изрезките, които съхраняваше в скривалището си. И картината се очерта. Роденият в Канзас Робърт Брадли имаше типичната за всеки политик кариера, ако това нещо изобщо съществува. С дванайсет мандата зад гърба си, той беше оглавявал Комисията по разузнаването почти десет години, преди да стигне до поста председател на Камарата на представителите. Смъртта го застигна на петдесет и девет годишна възраст, със съпруга и две пораснали деца – всички живеещи в Канзас. Имаше безупречна репутация, името му не бе замесено в никакви скандали, а с твърдото си решение да се пребори с корупцията в Конгреса вероятно си бе спечелил могъщи врагове, пожелали смъртта му. Мнозина биха помислили, че заговорът

за убийството на третия човек в държавата е прекалено нагъл акт, за да бъде осъществен на практика, но Стоун добре знаеше, че това е само илюзия. Никой не е защитен, след като и президентите стават обект на покушение.

Официално следствието продължаваше, но след неизбежната шумотевица около убийството медиите изведнъж замлъкнаха. Може би защото полицията беше стигнала до заключението, че митичната терористична групировка изобщо не съществува, а убийството съвсем не е дело на шепа побъркани.

Спря до едно дърво, за да даде възможност на Гоф да изпразни мехура си. Атмосферата наоколо беше подозрително спокойна, излъчвайки скрита заплаха. Той беше достатъчно опитен, за да засече веднага двамата мъже в паркираната до тротоара камионетка, които очевидно наблюдаваха местопрестъплението с надеждата да се доберат до допълнителни улики. А следствена група на ФБР без съмнение беше наела някоя от околните къщи, откъдето осъществяваше наблюдение двайсет и четири часа в денонощието. В момента към него със сигурност бяха насочени бинокли и видеокамери. Наведе се и подръпна периферията на шапката си, сякаш искаше да се защити от лекия ветрец.

После се огледа и това, което видя, го накара да прекъсне удоволствието на Гоф и да го повлече след себе си. От противоположния край на улицата беше изскочил бял микробус с надпис „Служба по поддръжката“, който бързо се приближаваше. Нямаше никакво намерение да установява дали в него действително се возят работници по поддръжката или хора, притежаващи експертни умения в причиняването на болка.

Свърна в пресечката и с облекчение установи, че микробусът не го последва. Даваше си сметка, че никой от федералните ченгета в района няма да си мръдне пръста да му помогне, а по-скоро биха помогнали на мъчителите му да го вкарат в микробуса и биха му помахали за сбогом. Извървя още две пресечки с бърза крачка, после забави ход и отпусна каишката на Гоф. Микробусът не се виждаше никъде, но това може би беше нарочно, за да го хванат неподготвен. Извади мобилния си телефон и се обади на Рубън. Оказа се, че току-що е напуснал работа.

– След пет минути съм при теб, Оливър – увери го той. – На две преки по-нататък има полицейски участък, тръгни към него. Ако мръсниците направят опит да те нападнат, започни да крещиш с цяло гърло, чуваш ли?

Стоун пое в указаната посока. *Рубън си има своите недостатъци, но е смел и верен приятел, на когото винаги може да се разчита,*

помисли си той.

Точно след пет минути от противоположния край на улицата изскочи пикапът на Рубън и с рев се понесе към тях. Стоун и Гоф побързаха да се качат в кабината.

– Къде ти е моторът? – попита Стоун.

– Онези педали го видяха и затова го зарязах пред службата.

Няколко минути след като напуснаха квартала, Рубън вдигна крак от газта, отби до тротоара и спря.

– През цялото време следях в огледалото, Оливър – обясни той. – Мисля, че след нас е чисто.

– Сигурен съм, че ме видяха на онази улица – отвърна недоверчиво Стоун.

– Заблудила ги е дегизировката ти.

– Тия хора не се заблуждават лесно – поклати глава Стоун.

– В такъв случай те държат на къса каишка с надеждата да ги заведе до гърнето с жълтици.

– Ще има да чакат.

– О, щях да забравя – плесна се по челото Рубън. – Обади се моят човек от Пентагона. Не знаеше много за договорите с Бихан, но в замяна на това ми каза нещо интересно. Нали помниш, че вестниците писаха за изтичане на информация от военното ведомство? Нещата се оказаха много по-сериозни. Моят човек твърди, че става въпрос за хора на ключови места, които масово продават военни тайни, включително на заклетите ни врагове в Азия и Близкия изток.

Стоун мълчаливо си играеше с кучешката каишка. Паузата се проточи.

– Обади ли се твоите хора от отдел „Убийства“ или ФБР? – попита най-сетне той.

– Там е работата, че никой не се обади – въздъхна Рубън. – И това ми се струва много странно.

На мен пък не, помисли си Стоун. Ама никак!

35

По-късно вечерта се събраха в къщичката на Стоун, където Анабел и Милтън дадоха отчет за срещата си с архитектите. Използвайки необичайните свойства на паметта си, Милтън начерта подробна скица на мястото, от което се управляваха както противопожарната система, така и вентилационната и климатичната инсталация.

– Знам къде е – обяви Кейлъб, след като разгледа скицата. – Мисля, че става въпрос за най-обикновен склад.

– Дали е заключен? – попита Стоун.

– Вероятно да.

– Сигурен съм, че разполагам с комплект ключове, които ще го отворят – каза Стоун.

– Комплект ключове? – учудено го погледна Кейлъб. – Какво означава това?

– Означава, че е решил да проникне в това помещение – спокойно отвърна Анабел.

– Оливър, не може да го мислиш сериозно! Признавам, че те пуснах в хранилището под маскировката на германски учен, но категорично се противопоставям на идеята да *проникнеш* с взлом в Библиотеката на Конгреса!

– Играл си ролята на германски учен? – любопитно попита Анабел, извърщайки се към Стоун. – Това е впечатляващо!

– Моля ви, *не го* насърчавайте! – сопнато рече Кейлъб. – Оливър, може би забравяш, че аз съм държавен служител!

– Да сме злоупотребявали някога с този факт? – попита Рубън.

– Кейлъб – въздъхна Стоун, – ако не влезем в това помещение, усилията ни да се сдобием с архитектурните планове отиват на вятъра. – Пръстът му посочи скицата. – Сам виждаш, че тръбите на вентилационната и климатичната инсталация в хранилището тръгват от помещението, от което се управлява противопожарната система. Ще ги проверим едновременно.

– Помещението се намира встрани от главния коридор на подземие-то – обясни Кейлъб. – А той е изключително оживен, защото много хора го използват. Няма начин да проникнем незабелязано.

– Ако се държим така, сякаш това ни е работата, едва ли някой ще ни обърне внимание.

– Прав е, Кейлъб – намеси се Анабел.

– И аз ще дойда! – избоботи Рубън. – Писна ми да ме държите далеч от купона.

– Ами ние? – пропя Милтън.

– Не мога да вкарам там цяла армия! – троснато отвърна Кейлъб.

– Ние с теб ще бъдем резерва, Милтън – утешително рече Анабел. – Всяка акция се нуждае от такава.

– Много добре, оставате резерва – погледна я странно Стоун. – Проникваме още тази вечер!

– Тази вечер ли?! – възкликна Кейлъб. – Ще ми трябва поне една седмица, за да набера кураж! Аз съм нерешителен, по дяволите. Още в основното училище ме назначиха за библиотекар, но аз се уплаших и избягах!

– Можеш да се справиш, Кейлъб – успокои го Милтън. – Днес аз се почувствах абсолютно по същия начин, но бързо разбрах, че не е чак толкова трудно да измамиш някого. След като аз успях да се справя с архитектите, ти положително ще успееш, още повече, че става въпрос за мястото, където работиш. На какъв техен въпрос не би могъл да отговориш?

– О, не знам – притеснено сви рамене Кейлъб. – Вероятно най-трудно ще ми бъде да отговоря на въпроса как, по дяволите, съм се съгласил на подобно нещо! Освен това няма да имаме време, тъй като ще затворят сградата.

– А не можеш ли да ни вкараш със служебната си карта?

– Не знам, може би – колебливо отвърна библиотекарят.

– Трябва да го направим, Кейлъб! – отсече с твърд глас Стоун.

– Ох, знам, че трябва – омекна за момент приятелят му, после отново се наежи. – Но можеш да ми доставиш удоволствието да се *преструвам*, че се опъвам, нали?

– Напомняш ми за един мой познат, казва се Лио – усмихна се Анабел и сложи ръка на рамото му. – И той като теб обича да мрънка и да се оплаква, но в крайна сметка винаги изпълнява това, което се иска от него.

– Предполагам, че трябва да го приема като комплимент – вдървено отвърна Кейлъб.

Стоун се прокашля и отвори папката с изрезките.

– Мисля, че донякъде успях да открия срещу какво сме изправени – обяви той.

Другите моментално утихнаха и се обърнаха към него. Преди да

продължи, той включи транзистора и стаята се изпълни с класическа музика.

– В случай че ни подслушват – обясни той, отново прочисти гърлото си и заразказва за посещението си в квартала на Брадли. – Убили са го и са запалили къщата му. Отначало реших, че са го направили, за да поддържат фалшивата версия за терористично нападение, но днес вече съм на друго мнение. Според мен Боб Брадли е бил корумпиран въпреки репутацията си на честен политик. А доказателствата са изчезнали в пламъците.

– Невъзможно! – възрази Кейлъб. – Корумпиран беше не той, а предшественикът му. А Брадли беше избран на негово място, за да се пребори с корупцията.

– Доколкото съм запознат с политическите игри, никой не се издига до председателския пост с програма за борба с корупцията – поклати глава Стоун. – Дотам се стига с изграждане на солидни връзки и подкрепа, при това в продължение на години. Но възходът на Брадли все пак е малко необичаен. Ако лидерът на мнозинството не беше осъден заедно с предишния председател, той нямаше да получи поста, и то с пълната подкрепа на партията. Но нейното ръководство бе толкова проядено от вътрешни борби и противоречия, че Брадли е бил призван да ги обедини по подобие на прословутия чужд шериф, когото поканили да прочисти града. Ала тук не става въпрос за корупция от този вид.

Постът, на който бе избран Брадли, оставя на заден план другата му функция – на председател на Комисията по разузнаването. Като такъв той е получавал информация за всяка секретна операция, провеждана от американските тайни служби, включително от ЦРУ, АНС и от Пентагона. Той и неговите сътрудници са имали достъп до строго секретни документи от огромен интерес за враговете ни. – Стоун прелисти папката с изрезките и продължи: – През последните няколко години се забелязва рязко нарастване на ударите срещу американски разузнавателни централи, част от които са довели до смъртта на агенти под прикритие. Според медиите при последния са били убити четирима „служители за свързка“ на Държавния департамент. Източниците на Рубън твърдят, че ударът е бил много по-тежък, отколкото пише във вестниците.

– Твърдиш, че Брадли е бил шпионин, така ли? – попита Милтън.

– Казвам, че такава възможност е твърде вероятна.

– Но ако е работил за враговете на Америка, защо е трябвало да го убиват? – намеси се Кейлъб.

– По две причини – отвърна Стоун. – Първо, поискал е повече пари

за услугите си и са решили да го отстранят. Или...

– Или *ние* сме го убили – обади се Анабел.

Стоун се извърна към нея и бавно кимна. Останалите смаяно се спогледаха.

– Ние ли?! – възкликна Кейлъб. – Искаш да кажеш *нашето* правителство?!

– Но защо ще го убиват, вместо да го предадат на правосъдието? – добави Милтън.

– Защото това би означавало всичко да излезе на бял свят – въздъхна Стоун.

– ЦРУ и Пентагонът едва ли биха признали публично поражението си – добави Рубън.

– ЦРУ не е благотворителна организация и не знае какво е милост – мрачно добави Стоун. – Без колебание ще отстрани всеки, включително и председателя на Камарата.

– Добре, ако приемем, че правителството стои зад цялата работа, кои са тези, които те отвлякоха и изтезаваха? – засече го Милтън.

– Изтезавали са те? – погледна го с изненада в очите Анабел.

– Бях разпитван от много опитни хора – обясни Стоун.

– Които се опитаха да те удавят! – добави Кейлъб.

– Да го удавят ли?! – гневно изръмжа Рубън. – Нищо подобно, приятелю! Номерата с удавянето ги показват разни фокусници по панаири-те, а тук става въпрос за *потопяне*, което е нещо съвсем друго!

– За да отговоря на въпроса на Милтън, ще кажа, че все още не знам каква е ролята на хората, които ме отвлякоха – спокойно го прекъсна Стоун. – Ако Брадли е убит от властите, те едва ли ще проявят интерес към нашите разкрития просто защото знаят за какво става въпрос.

– Може би това е било частна операция на една институция, а друга се опитва да разбере кой стои зад нея – предположи Анабел. – А ние сме се оказали между чука и наковалнята.

– Интересна теория – погледна я с уважение Стоун. – Но за момента няма начин да я проверим.

– Все още ли мислиш, че всичко това има връзка със смъртта на Джонатан? – попита тя.

– Общият знаменател е Корнилиъс Бихан. Появата му в библиотеката и интересът му към противопожарната система потвърждават нашите подозрения. Той е връзката с Джонатан. Но за да разкрием нейната същност, ние трябва да разберем какво е причинило смъртта му.

– И за тази цел трябва да проникнем с взлом в библиотеката! –

простена Кейлъб.

Стоун помълча известно време, после сложи ръка на рамото му.

– Не знам дали ще се успокоиш, ако ти призная, че това няма да ми е първото подобно проникване в държавно учреждение.

Кейлъб успя да вкара Стоун и Рубън в библиотеката под предтекста, че става въпрос за важни клиенти, които трябва да се запознаят по спешност с интересуващите ги ценни експонати, но го стори нервно и с доста голяма доза притеснение.

– Имам чувството, че съм съучастник в престъпление – оплака се той, докато асансьорът ги свалеше в подземие то на сградата.

– О, престъплението още не е извършено – успокои го Стоун и му показа голяма връзка ключове. – Това, което направи на входа, ще ти се стори една невинна лудория.

Кейлъб го изгледа с широко отворени очи, но не каза нищо.

Това, което търсеха, се оказа зад солидна двойна врата, но Стоун я отключи за броени секунди, избирайки съответното приспособление от връзката си. Противопожарната инсталация беше разположена край една от стените на просторното помещение.

– Сега разбирам защо вратата е толкова голяма – промърмори Стоун.

Апаратурата се състоеше от няколко огромни цилиндъра, може би по един тон всеки, на които пишеше „Халон 1301“. От тях излизаха дебели тръби и изчезваха в тавана.

– „Файър Контрол Лимитед“ – прочете Стоун името на компанията, която бе инсталирала съоръженията. После огледа тръбите. – Това е ключ за ръчно пускане на газа, а тръбите очевидно стигат и до други помещения освен до хранилището. Не ми е ясно точно коя от тях води до работното ти място, Кейлъб.

Рубън надникна над рамото му.

– Не е ясно дали от цилиндрите изобщо е източван газ.

Стоун разгърна чертежа на Милтън и насочи вниманието си към вентилационната система, чиито тръби се издигаха отвесно към тавана.

– Защо се интересуваш от тези тръби, Оливър? – попита Рубън.

– Ако Джонатан е бил убит с някакъв газ, убиецът трябва да е знаел кога ще се появи на точно определено място, за да пусне газа оттук.

– Не бях се сетил за това – призна Кейлъб. – След като не е имало пожар, значи газът е бил пуснат ръчно. Някой трябва да е бил тук, в тази зала, за да го направи. Но как е разбрал кога Джонатан ще влезе в съответното помещение горе?

– Според мен е бил запознат с навигациите му – винаги пръв в хранилището, неизменно отбиване на определени места, включително и там, където е намерил смъртта си.

– Добре – поклати глава Рубън. – Но Кейлъб твърди, че го е намерил на седем-осем метра от вентилите, тоест на идеалното място да бъде умъртвен от газа. Как е възможно убиецът да е знаел това?

Стоун направи нова справка с чертежа на Милтън и вдигна ръка към тавана.

– Онези тръби вървят право нагоре, пресичайки всички етажи.

– Е, и?

Очите на Стоун се плъзнаха по стената и спряха на място, което не се виждаше от централната част на залата. Приятелите му направиха крачка напред и също надникнаха.

– Защо е поставена тази розетка тук? – учуди се Рубън.

Стоун отвори вратичката на малката метална кутия, вградена в стената на шахтата.

– Кейлъб, нали помниш открехнатата решетка на вентилацията горе?

– Помня я – кимна Кейлъб. – Ти ми обърна специално внимание.

– Ако на нея се закрепят камера и кабелът ѝ се пусне в шахтата, стоящият тук ще получи отлична възможност да наблюдава хранилището от приемник, свързан към кабела на камерата, включително движенията на Джонатан вътре.

– Мамка му! – възкликна Рубън. – Значи са използвали шахтата за...

– Точно така – кимна Стоун. – Това е бил единственият начин, защото безжичният сигнал едва ли може да пробие толкова дебел бетон. Ако разгледаме шахтата около онази решетка, вероятно ще открием следи от закрепването на камерата. Убиецът си стои тук и чака. Когато Джонатан влиза в хранилището, той просто дърпа шалтера за ръчно управление на системата, като преди това се е погрижил да изключи сирената. За десет секунди газът изпълва хранилището и Джонатан умира.

– Добре, но той по някакъв начин е отишъл горе да си прибере камерата – възрази Рубън. – Защо не е върнал решетката на мястото ѝ?

– Вероятно се е опитал, но веднъж изкривени, тези решетки трудно възвръщат първоначалната си форма. – Очите на Стоун загрижено се спряха върху лицето на Кейлъб. – Хей, добре ли си?

Лицето на приятеля му беше станало пепеляво.

– Ако това е вярно, значи Джонатан е бил убит от човек, който

работи в библиотеката! – прошепна той. – Външни хора не могат да влизат в хранилището без придружител!

– Чухте ли това, по дяволите? – изведнъж изсъска Рубън.

Стоун се завъртя към вратата.

– Някой идва! Елате насам, бързо!

Втурнаха се към пространството зад вентилационните тръби, като Рубън почти носеше на ръце парализирания от ужас Кейлъб. Секунди по-късно двойната врата се отвори и в залата влязоха четирима души в сини работни комбинезони. След тях се появи малък електрокар, управляван от пети работник, а процесията завършваше някакъв мъж с клипборд в ръце, очевидно началникът им.

– Ще извадим ей тези – разпореде се той, посочвайки три от големите цилиндри, два от които бяха свързани с тръбите. – На тяхно място ще монтираме новите.

Работниците мълчаливо започнаха да демонтират огромните цилиндрични контейнери, докато Стоун и останалите ги наблюдаваха от прикритието си.

Рубън погледна към Стоун, който опря пръст до устните си и поклати глава. Кейлъб трепереше толкова силно, че се наложи да хванат ръцете му.

Половин час по-късно цилиндрите бяха свалени и заменени от новите. Електрокарът напусна помещението, следван от работниците. Стоун изчака вратата да се затвори след тях и пристъпи към новомонтираните контейнери.

– FM-200 – установи той. – Значи действително подменят газа, както спомена Кейлъб.

– Предполагам – промърмори библиотекарят.

– Тръгваме след тях! – обяви Стоун.

– О, не, Оливър, моля те! – изскимтя Кейлъб.

– Няма как.

– Не искам... Не искам да *умра*!

– Я се стегни! – изсъска Стоун, хвана го за раменете и здравата го разтърси.

– Хей, не ми харесва това, което правиш! – гневно го изгледа Кейлъб.

– Накъде е товарната рампа? – не му обърна внимание Стоун.

Тръгнаха в посоката, в която посочи Кейлъб, но в същия момент телефонът на Стоун изжужа. Беше Милтън.

Стоун му разказа с няколко думи за развоя на събитията.

– Тръгваме след контейнерите, ще те държим в течение – заключи лаконично той и прекъсна връзката.

Милтън изключи мобилния си телефон и се извърна към Анабел, седнала на леглото в хотелската стая.

– Това може да е опасно, защото нямат представа в какво се забъркват – промълви тя, след като изслуша разказа му.

– Нищо не можем да направим.

– Хей, забрави ли, че сме резерва? – извика младата жена, стана и отвори вратичката на гардероба. В ръката ѝ се появи малка кутийка и Милтън смутено отмести очи, защото това бяха тампони.

– Не се шашкай – усмихна се Анабел. – Не си ли чувал, че жените крият разни неща между тампоните си? – Тя отвори кутийката, извади нещо от нея и го пхна в джоба си. – Компанията се казва „Файър Контрол“, нали? Предполагам, че са тръгнали към склада ѝ. Дали ще можеш да го откриеш?

– В хотела ти има интернет – каза Милтън, обърна се към компютъра на масичката и пръстите му затичаха по клавиатурата.

– Виж дали наоколо няма и някой по-голям магазин – подхвърли тя.

– Има – кимна след кратък размисъл той. – Освен това работи до късно.

– Много добре.

Очуканата „Нова“ следваше на почетно разстояние камионетката с надпис „Файър Контрол Лимитед“. Зад волана беше Кейлъб, до него Стоун, а Рубън се беше разположил отзад.

– Защо не се обадим в полицията и да оставим работата на тях? – недоволно промърмори Кейлъб.

– А какво точно ще им кажем? – изгледа го Стоун. – Сам каза, че библиотеката подменя противопожарната си система, а тези мъже отпред правят точно това. Само ще привлечем вниманието им върху себе си. Тук не ни трябва ченгета, а дискретно наблюдение.

– Страхотно! Значи аз поемам риска вместо полицията! Вече не знам за какво плащам данъци, по дяволите!

Камионетката зави наляво и пое по най-дясната лента на платното. Прекосиха центъра в района на Капитолийския хълм и се насочиха към един от по-малко приветливите квартали на града.

– Намали, защото всеки момент ще спрат – предупреди Стоун.

Кейлъб вдигна крак от педала и колата спря до тротоара. Камионетката зави към портал, отворен от униформен пазач.

– Това трябва да е складът – каза Стоун, докато пазачът затваряше след автомобила на компанията.

– Е, нищо повече не можем да направим – въздъхна с видимо облекчение Кейлъб. – Да се връщаме, защото след тази кошмарна вечер наистина имам нужда от чаша капучино!

– Трябва да проникнем вътре – обади се Стоун.

– И аз мисля така – подкрепи го Рубън.

– Вие и двамата сте откачени! – извика Кейлъб.

– Можеш да чакаш в колата – успокои го Стоун. – Но аз наистина трябва да разбера какво става там вътре.

– А ако ви хванат?

– Значи ще ни хванат, и толкоз. Мисля, че сме длъжни да опитаме.

– А аз да си стоя в колата, така ли? – разколеба се Кейлъб. – Няма да е честно, защото вие ще рискувате...

– Чакаш вътре, готов да потеглиш бързо, ако се наложи – прекъсна го Стоун.

– Точно така, Кейлъб – добави Рубън.

– Е, след като казвате... – съгласи се библиотекарят и стисна

волана с решителен вид. – Много ме бива да паля гумите!

Стоун и Рубън слязоха от колата и се насочиха към оградата. Намерили прикритие зад купчина дъски, те насочиха вниманието си към камионетката, която беше паркирала в далечния край. Работниците слязоха и тръгнаха към главната сграда. Няколко минути по-късно те се появиха отново, облечени в обикновени дрехи, и се насочиха към колите си. Пазачът заключи портала след тях и се прибра.

– Най-добре ще е да прескочим оградата от другата страна, по-близо до камионетката – прошепна Рубън. – По този начин ще я използваме като прикритие, в случай че някой от охраната излезе.

– Добър план – кимна Стоун.

Не след дълго се озоваха на удобно за катерене място, Стоун вдигна някаква пръчка и я запрати срещу мрежестата ограда.

– За всеки случай – обясни той. – Искам да съм сигурен, че по нея не тече ток.

– Ясно.

Предпазливо се покатериха през оградата и скочиха от другата страна. Огледаха се и затичаха към камионетката, приведени към земята. На половината път Стоун изведнъж спря и направи знак на приятеля си да залегне. Изчакаха известно време, оглеждайки се на всички страни, после отново тръгнаха. На няколко метра от камионетката Стоун рязко зави и хукна към ниска бетонна постройка без прозорци. Рубън забърза след него.

Вратата беше заключена, но връзката на колана на Стоун отново свърши работа.

Складът беше пълен с цилиндрични контейнери. В ръката на Стоун светна миниатюрно фенерче. Работната маса наблизо беше покрита с безразборно разхвърляни инструменти. В ъгъла имаше малък бояджийски компресор, до който бяха подредени големи кутии с бои и разреждители. На стената бяха окачени портативна кислородна бутилка и предпазна маска. Стоун насочи фенерчето си към контейнерите и започна да чете надписите върху тях: „FM-200“, „FE-25“, „ИНЕРГЕН“, „Халон 1301“, „CO2“. Вниманието му бе привлечено от надписа върху последния цилиндър и той се наведе да го разгледа по-добре.

– Погледни – прошепна Рубън и посочи към някакъв надпис на стената.

– „Файър Контрол Лимитед“ – нетърпеливо кимна Стоун. – Вече го познаваме.

– Прочети какво пише под него.

Стоун се подчини и шумно си пое дъх.

– „Файър Контрол“ е филиал на „Парадайм Текнолъджис“!

– Собственост на Корнилиъс Бихан – мрачно добави Рубън.

– Което означава, че е излъгал Кейлъб, когато го е разпитвал за вентилите в хранилището!

Стиснал кормилото, Кейлъб не отделяше поглед от телената мрежа.

– Хайде, защо се бавите?! – нетърпеливо прошепна той.

В следващия момент се просна странично на седалката, тъй като иззад ъгъла изскочи някаква кола и бързо се насочи към портала. Сърцето му заби силно, като видя логото на частна охранителна фирма върху страничните врати и едрата немска овчарка на задната седалка.

Трескаво бръкна в джоба си за мобилния телефон, но с досада установи, че батерията му е паднала. Постоянно забравяше да зарежда проклетото апаратче най-вече защото никак не обичаше да говори по него.

– Мили боже! – простена той, после направи опит да се стегне. – Хайде, Кейлъб Шоу, можеш да го направиш! *Можееш!* – Изпусна въздуха от гърдите си, концентрира се и започна полугласно да рецитира едно от любимите си стихотворения: – *Още половин левга, само половин левга до Долината на смъртта! Напред, доблестни воини! Пригответе оръжията!*

Замълча и напрегна взор към портала, където се развиваха събитията от реалния живот – с обучени кучета и въоръжени мъже. По гърба му пробягаха тръпки, куражът бързо го напусна. В крайна сметка онези *доблестни воини* са били напълно пометени!

– Тенисън изобщо не е знаел какво представлява истинската опасност! – гневно процеди той.

Слезе от колата и колебливо тръгна към оградата.

Стоун и Рубън изскочиха от склада и се насочиха към камионетката.

– аз ще проверя каросерията, а ти ми пази гърба – прошепна Стоун и се покатери отзад. Лъчът на фенерчето му бързо пробяга по изправените вътре контейнери. На всички личеше обозначението „Халон 1301“ с изключение на един, на който пишеше „FM-200“. Извади увито в парцалче шишенце с терпентин, което беше взел от склада, и започна да търка надписа. Боята започна да се лющи и под нея се показва друг надпис: „CO2 5000 ЧНМ“.

– Мамка му! – долетя напрегнатият глас на Рубън. – Хайде, Оливър, тръгвай!

Стоун вдигна поглед и видя огромното куче, което излезе от патрулната кола пред портала. Без да губи време, той скочи на земята и двамата хукнаха към телената ограда, използвайки камионетката за прикритие. За съжаление бяха безсилни пред обонянието на кучето. Зад гърба им се разнесе глухо ръмжене и драскане на нокти по асфалта, последвано от тропота на въоръжените мъже.

Двамата се вкопчиха в мрежата и започнаха да се катерят по нея. Кучето скочи подире им и ухапа крачола на Рубън.

Намерил някакво прикритие извън оградата, Кейлъб безпомощно наблюдаваше развоя на събитията.

– Спрете! – извика силен мъжки глас. Рубън риташе и блъскаше, но кучето не пускаше крачола му. Стоун се обърна и видя двамата охранители с насочени пистолети.

– Слизай или кучето ще ти откъсне крака! – извика единият от тях. – Веднага!

Двамата бавно се подчиниха, а пазачът извика кучето. То се оттегли с ръмжене и заплашително оголени зъби.

– Почакайте, станало е недоразумение – извика Стоун.

– Кажете го на ченгетата! – изръмжа вторият охранител.

– Оттук поемаме ние, момчета! – обади се женски глас.

Всички се обърнаха. Анабел се беше изправила до черен седан, а до нея се пъчеше Милтън, облечен в синьо яке и шапка с надпис ФБР.

– Кои сте вие, по дяволите? – попита единият от мъжете.

– ФБР агенти Макалистър и Дюпре – извика в отговор Анабел и вдигна служебна карта. После леко разтвори якето, за да се видят значката и кобурът с пистолета. – Отворете портала и си приберете проклетия пес!

– Каква работа им тук ФБР? – нервно попита същият охранител, но побърза да изпълни заповедта.

Анабел направи крачка напред и се обърна към Милтън:

– Прочети им правата!

Милтън извади два чифта белезници от джоба на якето си и тръгна към арестуваните.

– Хей, почакайте! – обади се другият охранител. – Ние сме длъжни, щом заловим нарушители, да извикаме полицията!

Анабел пристъпи към него, огледа униформата му и заби поглед в червендалестото му лице.

– От колко време си в охранителния бизнес, момче?

– От тринайсет месеца – отвърна предизвикателно той. – И имам разрешително за оръжие!

– От тринайсет месеца значи – проточи тя. – Я прибери ютията, да не вземеш, без да искаш, да гръмнеш някого, например *мен!* – Охранителят неохотно се подчини, а тя тикна служебната си карта под носа му. – Случайно да си чувал, че това нещо винаги надцаква местните ченгета?

В ръката си държеше добър фалшификат, произведение на Фреди, който извади от кутийката за тампони – носеше го ей така, за всеки случай.

– Ние си имаме своите заповеди – нервно преглътна охранителят и махна към Рубън и Стоун, покорно протегнали ръце за белезниците на Милтън. – А тези двамата са нарушители!

– Нарушители значи! – подигравателно подхвърли Анабел и сложи ръце на кръста си. – А имаш ли представа кои са тези *нарушители?*

Охранителят безпомощно погледна към колегата си и колебливо каза:

– Някакви дребни крадци, предполагам.

– Хей, копеленце! – ревна Рубън и скочи напред, вдигнал нагоре окованите си ръце.

Милтън светкавично извади пистолета си и го опря в челото му.

– Млъквай, преди да съм ти пръснал черепа, задник!

Рубън замръзна на място.

– Този любезен джентълмен е Рандъл Уедърс – обяви с леден глас Анабел. – Издирван е във връзка с четири обвинения за разпространение на наркотици, пране на пари, две убийства и палеж на дома на федерален съдия в Джорджия. Другият е Пол Мейсън, или Питър Даусън, който използва общо шестнайсет фалшиви самоличности. Поддържа пряка връзка с известна близкoизточна терористична групировка, която оперира в околностите на Вашингтон. От известно време насам следим всичките му телефонни разговори и електронна поща и именно благодарение на тях сме тук. По всяка вероятност тази приятна компания се е появила в склада с намерението да задигне известно количество експлозивни или отровен газ, които по наши сведения ще използва за атентат срещу Върховния съд. Вероятно се досещаш какво ще стане, ако въпросната субстанция се появи пред сградата на съда в някоя крадена кола, нали? Бум, и всичките девет многоуважавани юристи отиват по дяволите!

– За бога, Ърл! – преглътна уплашено другият охранител. – Това са терористи!

– Дайте ми имената си, момчета – смени тона Анабел и извади малък бележник. – Бюрото няма да забрави помощта ви при задържането на опасни престъпници. – На лицето ѝ изплува усмивка. – Бъдете сигурни, че това ще се отрази доста добре на кариерата ви.

Охранителите се спогледаха.

– Страхотно! – ухили се Ърл и бързо продиктува имената.

Анабел прилежно си ги записа и се обърна към Милтън:

– Води ги в колата, Дюпре! Колкото по-бързо откараме мръсниците във вашингтонското оперативно бюро, толкова по-добре! – Стрелна с поглед смутено ухилените охранители и добави: – Бъдете спокойни, момчета. Ще имаме грижата да уведомим местната полиция, но след като ги поразпитаем, както си знаем! – Помълча малко, намигна и подхвърли: – Това последното не сте го чули от мен!

Онези се побутнаха с лакти, а Ърл се ухили и изръмжа:

– Хубавичко им наритайте задниците!

– Знаем си работата – отвърна на усмивката му Анабел. – Хайде, ще се чуем по-късно.

Натикаха Стоун и Рубън на задната седалка и бързо потеглиха.

Кейлъб изчака патрулката на охранителите да изчезне зад ъгъла и хукна към колата си. Запали мотора и даде газ след черния седан на Анабел.

Милтън се обърна и свали белезниците на приятелите си.

– Браво бе, момче – похвали го Рубън. – Направо ми смрази задника с тоя пищов!

Милтън отвърна с горда усмивка, смъкна шапката с надпис ФБР и дългата му коса се плъзна към раменете.

– На това му се вика *подкрепление!* – с уважение възкликна Стоун, хвърляйки кос поглед към Анабел. – Благодаря.

– Действаме според случая – скромно отвърна тя. – А сега накъде?

– У дома. Трябва да обсъдим ситуацията.

Роджър Сийгрейвс шофираше бавно. Взетата под наем кола прекося престижния квартал и зави наляво по Гуд Фелов Стрийт. В този късен час повечето големи къщи от двете страни на улицата бяха тъмни, включително и тази на покойния Джонатан Дехейвън, която той дори не удостои с поглед. За пореден път над главата му се трупяха буреносни облаци и той се почувства леко уморен. Но шансът беше прекалено благоприятен, за да го пропусне. Продължи бавно напред, сякаш беше излязъл да се поразходи в приятната вечер. На пресечката зави вдясно и тръгна обратно по успоредната уличка. Очите му внимателно опипваха разположението на сградите.

Но наблюдението и изготвянето на конкретен план нямаха нищо общо помежду си. Трябваше му време за размисъл. Вниманието му беше привлечено от къщата, разположена точно срещу тази на Бихан. На един от прозорците се виждаше силуетът на мъж с бинокъл в ръка.

Какво ли наблюдава? Нямахше отговор на този въпрос, но щеше да го вземе предвид при подготовката на плана си. При наличието на наблюдател има само един начин за оттегляне след нанасяне на удара.

Приключил с проучвателната обиколка, Сийгрейвс насочи колата към паркинга на хотела. Взе куфарчето си в бара, където изпи едно питие, а след това тръгна към асансьора. Остана в стаята си точно един час, после се спусна по стълбите и излезе през задния вход на хотела. На съседния паркинг го чакаше друга кола. Тази нощ имаше и друга работа освен обмислянето на поредното убийство.

Не след дълго спря пред мотел в покрайнините на града и слезе от колата с ключ в ръка. Десет бързи крачки го отведоха до стаята на втория етаж, която гледаше към паркинга. Влезе, без да пали осветлението, пхна ключа в ключалката на междинната врата и я отвори. Моментално усети чуждото присъствие в тъмната стая, но не каза нищо. Просто се съблече и се пхна в леглото. Жената притежаваше меки, приятно закръглени форми, от които се излъчваше топлина. Но за него далеч по-важно беше служебното ѝ положение в АНС.

Един час по-късно и двамата бяха задоволени. Сийгрейвс се облече и запали цигара, а жената отиде да вземе душ. Той знаеше, че бе взела всички мерки срещу евентуално проследяване, а и АНС изпитваше опередени трудности да контролира многобройните си служители. Освен

това тя не беше дала абсолютно никакви поводи за подозрение – една от главните причини да я избере за съучастник в предстоящата операция. И двамата нямаха семейства, което беше допълнителен плюс, в случай че някой ги засече. Просто един разумен и предварително планиран сексуален контакт между двама пълнолетни граждани, които по една случайност бяха и държавни служители – акт, който, слава богу, все още не беше забранен в демократична Америка.

Душът спря. Той отиде да почука на вратата на банята, после я отвори и внимателно ѝ помогна да излезе от кабината, като мимоходом я плесна отзад и я целуна по шията.

– Обичам те – прошепна в ухото му тя.

– Искаш да кажеш, че обичаш парите – отвърна той.

– И тях ги обичам – изгука партньорката му и плъзна ръка към слабините му.

– Един път на вечер стига – промърмори Сийгрейвс. – Вече не съм на осемнайсет.

– Не можеш да ме заблудиш, скъпи – притисна се в широките му гърди тя.

– Другия път! – отсече той и я шляпна по задника. Толкова здраво, че върху бялата кожа останаха яркочервени следи.

– По-силно! – изпъшка тя. – Нека ме боли!

– Виж, това го мога.

Тя го притисна към стената. Тежките ѝ гърди навлажниха ризата му, а езикът ѝ направи опит да стигне чак в гърлото му.

– Адски си секси, да те вземат мътните! – простена тя.

– Така казват хората – кимна той и направи опит да я отблъсне.

Но жената продължи да го обработва с език.

– Парите ще бъдат преведени навреме, нали? – задъхано прошепна в кратката пауза тя.

– Ще бъдат, сладурче – отвърна Сийгрейвс. – В момента, в който ги получа, твоята част ще замине за банката ти.

След тези думи я плесна още веднъж по задника и решително я отблъсна от себе си.

В едно си права, глупачко – действително всичко опира до парите...

Остави я да се оправя в банята и се върна в съседната стая. Взе чантичката ѝ от нощното шкафче, дръпна ципа на един от вътрешните джобове и извади малък дигитален фотоапарат. Натисна с палец и отдели 20-гигабайтовата карта от пластмасовия слот, след което ловко отлепи

малката черна лентичка на гърба ѝ. В продължение на няколко секунди не помръдна, заковал поглед в миниатюрния предмет, който въпреки размерите си струваше десет милиона долара, а може би и повече. Особено за неколцина специални купувачи от Близкия изток, известни със своята ненавист към Америка и плановете си за нейното унищожение.

Информацията, записана върху малкото черно бижу, несъмнено щеше да наруши равновесието на силите – поне за времето, необходимо на АНС да установи, че поредната ѝ разузнавателна програма е безнадеждно компрометирана. След което кръгът щеше да се повтори: Агенцията изработва нова стратегия, а Сийгрейвс получава ново телефонно обаждане, на което надлежно отговаря. Няколко дни по-късно се озовава в поредния мотел, обладава дамата, изчегъртва с нокът поредната черна лентичка и получава поредната осемцифрена сума. Той беше от хората, които умееха да експлоатират докрай печелившите схеми. Към тази щеше да се придържа до момента, в който АНС започнеше да подозира, че информацията изтича от собствените ѝ среди. Веднага след това той щеше да я прекрати въпреки убеждението си, че бюрократите имат изключително къса памет. И щеше да се прехвърли на друг обект просто защото не му липсваше избор.

Той използва парченце дъвка, за да залепи чипа с дигиталната информация върху един от кътниците си, след което се прехвърли в съседната стая и отвори гардероба. Вътре имаше пълен комплект мъжко облекло с неговия размер. Преди да го облече, той влезе в банята за бърз душ, после спокойно напусна мотела. Тръгна пеша, изминавайки няколкото пресечки до най-близката автобусна спирка. Слезе в близост до агенция за коли под наем и няколко минути по-късно вече караше към дома си.

В рамките на час успя да изтегли информацията от миниатюрния чип, приблизително толкова време му отне и прехвърлянето ѝ върху подходящ за пренасяне носител. Като професионален шпионин Сийгрейвс проявяваше задълбочен интерес както към секретните кодове, така и към криптологията като цяло. Съвременните компютри са в състояние да шифрират и дешифрират всякакви текстове, филми и диаграми, при това напълно автоматично, а най-добрите системи използват кодове от хиляди цифри, които обикновено са далеч по-обемисти от самото зашифровано послание. Пробив в тези системи е възможен единствено от изключително мощни компютърни конфигурации, които трябва да работят хиляди, ако не и милиони години. Това е така, защото съвременните криптолози вземат всички мерки срещу евентуалните опити за

дешифриране на тайните послания, а мантрата им гласи: *Те могат да бъдат прихванати, но не и прочетени.*

Самият Сийгрейвс използваше един стар, но изпитан метод за шифроване, който беше изключително труден за обработка от модерните компютърни технологии по една проста причина: *Не прихванеш ли посланието, няма как да го прочетеш.* В старите методи винаги има рационално зрънце, помисли си с мрачна ирония той. Дори АНС с нейните супермодерни технологии можеше да си извлече поуки от този факт.

Приключил задачата, той уморено се изтегна на леглото.

Но вместо да се унесе в дрямка, насочи мислите си към предстоящата задача, благодарение на която тайната му „колекция“ щеше да се сдобие с нов експонат.

Стоун въведе приятелите си в малката къщичка на гробищата и накратко ги запозна с последния развой на събитията. Спомена за надписа „СО₂ 5000 ЧНМ“ на цилиндъра и Милтън бързо включи лаптопа си на свалените от интернет специализирани файлове. Изчака края на изложението и обяви:

– Въглеродният двуокис почти никога не се използва за потушаване на пожари в затворени помещения, защото изсмуква кислорода от въздуха и хората могат да се задушат. Обозначението „5000 ЧНМ“ означава, че при концентрация от 5000 частици на милион във въздуха той причинява почти мигновена смърт на всеки, който се намира в близост до източника, независимо дали се опитва да избяга, или не. Бих добавил, че подобна смърт едва ли може да се нарече приятна.

Анабел издаде хъркащ звук, скочи и пристъпи към прозореца.

– Предполагам, че има и охлаждащ ефект – подхвърли Стоун и загрижено погледна към младата жена.

Милтън, който наблюдаваше екрана, кимна.

– При системите под високо налягане той излиза през дюзите под формата на миниатюрни ледени частици. Явлението е познато като „снежен ефект“, защото въглеродният двуокис бързо абсорбира топлината, понижава рязко температурата в помещението и потушава окончателно огъня, без да му позволява да се разгори повторно. При нормална температура „снегът“ се превръща в пара, без да оставя никакви следи.

– Когато са открили Кейлъб и Дехейвън в хранилището, нивото на въглеродния двуокис вероятно се е върнало в нормалните граници – добави Стоун. – А студът в помещението е бил приет без подозрения,

защото там по принцип се поддържа ниска температура.

– Добре де, но защо при аутопсията на Дехейвън не са открили следи от задушаване с въглероден двуокис? – попита Рубън.

Докато се разменяха тези реплики, пръстите на Милтън бягаха по клавишите.

– Това не е задължително – отвърна той. – Разполагам с информация, която свалих от сайта на Националния съюз на патоанатомите. Според нея отравянето с въглероден окис може да бъде установено при аутопсия – главно благодарение на яркочервените петна по кожата на жертвата, но това не се отнася до действието на въглеродния двуокис, който не оставя никакви следи. – Забил поглед в екрана, Милтън продължи: – Единственият начин да се открият ниски нива на кислорода в организма на жертвата е чрез тест за кръвни газове, който установява съотношението между кислород и въглероден двуокис. Но този тест се прави само на живи хора с цел да се установи дали кислородното ниво в кръвта им трябва да се повиши. Тестът никога не се прави на трупове.

– Казаха ми, че Джонатан е бил обявен за мъртъв още в хранилището – кимна Кейлъб. – Дори не са го закарали в спешното отделение.

– Именно по тази причина насочих вниманието си към контейнера с надпис „FM-200“ – каза Стоун.

– Нещо не те разбирам – погледна го озадачено Рубън.

– Библиотеката подменя халона в противопожарната система, нали така? Според мен извършителите на престъплението са използвали този факт, за да вкарат в залата контейнер със смъртоносният въглероден двуокис, маскиран с фалшиво обозначение. Едва ли биха вкарали там халон, тъй като това би предизвикало подозрение.

– Така е – кимна Кейлъб. – Не биха могли да вкарат друг газ освен този, който замества халона. А тази вечер извадиха контейнера с надпис „FM-200“ заедно с останалите. Ако не бяхме там, едва ли някой щеше да обърне внимание на тази операция.

– Сигурен съм, че демонтираният тази вечер контейнер е бил пълен с халон – продължи Стоун. – А онзи с въглеродния двуокис е бил демонтиран още в деня на престъплението. По този начин никой не би открил нищо подозрително, дори ако полицията беше решила да провери инсталацията. Едва ли биха проверявали всички контейнери, а и да бяха решили да го направят, щяха да ги закарат във „Файър Контрол Лимитед“. Което означава, че нямаше да получат никаква инкриминираща информация просто защото организаторите на престъплението със сигурност са част от тази компания.

– Перфектното убийство – мрачно промълви Анабел и се върна на мястото си. – Въпросът е защо. Защо някой е желал толкова силно смъртта на Джонатан?

– Въпрос, който ни връща към Корнилиъс Бихан – каза Стоун. – Вече знаем, че контейнерът със смъртоносния въглероден двуокис е бил вкаран в библиотеката като заместител на халона. Знаем, че компанията „Файър“ е собственост на Бихан. От което следва, че именно този човек е убил Джонатан. Той се появи в читалнята в деня, в който контейнерите бяха изнесени от библиотеката. Явно е искал да провери дали някой проявява интерес към изкривената вентилационна решетка. Според мен между Бихан и Боб Брадли е имало някаква връзка.

– Най-вероятно двамата са били част от шпионската мрежа, която е действала тук – предположи Рубън. – Брадли посещава Бихан в дома му, а Джонатан е чул или видял нещо, което не би трябвало да види. Най-вероятно нещо, което свързва Бихан с убийството на председателя. И съответно е елиминиран, преди да съобщи на някого за откритието си.

– Възможно е, но за да го установим със сигурност, ще трябва да свършим още много работа – кимна Стоун. – За тази цел трябва да си разпределим задачите. Кейлъб, утре сутринта ще провериш дали по вентилационната решетка има следи от монтирането на камера. А след това ще прегледаш записите на охранителната камера, за да установиш лицата, получили достъп до хранилището.

– Какво?! – възкликна библиотекарят. – Защо?

– Сам казваш, че убиецът на Джонатан би трябвало да има достъп както до библиотеката, така и до хранилището. Искам да знам кой е влизал в хранилището няколко дни преди смъртта му и веднага след това.

– Не мога да поискам записите просто ей така! Нали трябва да имам някакъв повод?

– Аз ще ти помогна да го измислим, Кейлъб – меко рече Анабел.

– Прекрасно! – отчаяно въздъхна Рубън. – Отначало Милтън си играе с дамата, а сега и Кейлъб! Ами аз?!

– Ти ще проведеш един анонимен телефонен разговор с местната полиция – отвърна Стоун. – Ще ги информираш за контейнера с въглероден двуокис, но задължително от обществен телефон, за да не те засекат. Не съм сигурен, че ще приемат сериозно подобен сигнал, но все пак сме длъжни да опитаме. Въпреки че, ако решат да проверят онзи склад, най-вероятно няма да открият нищо.

– Но няма ли по този начин да подплашим извършителите? –

попита Кейлъб.

– Положително – въздъхна Стоун. – Но за момента това е единственото доказателство, че Дехейвън е станал жертва на предумишлено убийство. След като проведе този разговор, Рубън ще поеме наблюдението на Гуд Фелоу Стрийт още от тази вечер.

– Мястото едва ли е подходящо за скрито наблюдение, Оливър – поклати глава едрият мъж. – Къде според теб трябва да заема позиция?

– Кейлъб ще ти даде ключа и шифъра на алармената система за къщата на Дехейвън. Ще се промъкнеш през градината, без никой да те види.

– Ами аз? – обади се Милтън.

– Ти имаш задачата да откриеш всички сведения за евентуалната връзка между Боб Бродли и Корнилиъс Бихан. Не пропускай и най-незначителната подробност.

– А ти какво ще правиш, Оливър? – попита Анабел.

– Ще мисля.

С това срещата приключи и гостите станаха да си вървят. Анабел дръпна Кейлъб настрана и напрегнато прошепна:

– Имаш ли пълно доверие на приятеля си Оливър?

– Абсолютно – пребледня младият мъж. – Залагам живота си за него!

– Признавам, че изглежда като човек, който знае какво прави – промърмори Анабел.

– Знае и още как! – увери я Кейлъб, помълча малко и попита: – Как възнамеряваш да ми помогнеш да получа видеозаписите?

– Ще разбереш в момента, в който го измисля.

Точно в десет и петнайсет сутринта щатът Ню Джърси бе разтърсен от първото земетресение от векове насам. Епицентърът му беше на крайбрежната ивица на Атлантик Сити, в казино „Помпей“. Изригването на Джери Багър започна бавно, с появата на първите газове и нагорещени скали. Причината беше отсъствието на неговите четирийсет и осем милиона долара, които трябваше да се върнат в сметката му точно в десет нула-нула. В десет и десет му съобшиха, че има неяснота относно местонахождението на парите, и това накара дори личните му бодигардове да се отдръпнат на почетно разстояние. Пет минути по-късно главният счетоводител съобщи, че се е свързал с карибската банка, откъдето му съобщили, че няма да преведат не само осемте милиона лихва, но и главницата от четирийсет милиона, тъй като изобщо не са ги получили.

Първата реакция на Багър беше да убие вестносеца. Побеснял от гняв, той със сигурност щеше да го направи, но беше спрял от бодигардовете с аргумента, че подобен акт не би могъл да се прикрие. Второто, което направи, беше да грабне телефона, да се обади на карибската банка и да заплаши служителите ѝ, че ще хване първия самолет и ще започне да им изтръгва сърцата със собствените си ръце. Президентът на банката прие предизвикателството и го покани на гости, уверявайки го, че ще бъде посрещнат от цяла армия, сред въоръжението на която ще фигурират дори танкове и артилерия.

След което му изпратиха справка, от която личеше, че първите три банкови превода действително са били получени заедно с инструкциите по сметката на Багър да бъдат преведени суми от друга сметка, възлизащи на десет процента от преводите, при това точно четирийсет и осем часа след получаването им. И банката беше изпълнила инструкциите. Но четвърти превод изобщо не бе имало. Бърза проверка от компютърните специалисти на Багър установи, че електронната разписка в потвърждение на превода съдържа точния код на банката, но с една цифра по-малко – факт, който можеше да се установи само при наличието на съвсем конкретни подозрения.

Тази новина накара Багър да атакува нещастния шеф на компютърния отдел със собствения му стол. Два часа по-късно беше установено, че към електронната система на казиното е бил прикачен изключително

сложен спайуер, позволяваш на трета страна пълен контрол върху транзакциите. Багър заповяда да му намерят пистолет със заличен сериен номер и да му доведат шефа на компютърната зала. Човекът обаче прояви достатъчно благоразумие и се изнесе от казиното по най-бързия начин, но мутрите на Багър успяха да го спипат в Трентън. След достоен за професионалните следователи на ЦРУ разпит беше установено, че той не е участник в измамата, но е позволил да стане нейна жертва. Единствената му награда за този факт беше куршумът в главата, изстрелян лично от собственика на казиното. По-късно през нощта трупът му беше погребан под тонове пръст на новострояща се предпазна дига. Но въпреки освобождаването на тази смъртоносна енергия земетресението продължи да разтърсва региона.

– Ще убия мръсната кучка! – изрева Багър към тълпата туристи, които безгрижно се разхождаха по „Бродуок“, далеч под прозорците на кабинета му. После рязко се завъртя и вдигна визитната картичка от бюрото си: Памела Янг, „Интърнашънъл Мениджмънт Лимитед“. Накъса я на дребни парченца и спря обезумял поглед върху шефа на охраната, застанал мирно на крачка от него.

– Трябва да убия някого! – изръмжа той. – Трябва да убия някого веднага!

– Моля те, шефе, недей! – простена човекът. – Счетоводителят и служителят от електронните преводи вече са в болницата, а ти лично видя сметката на оня нещастник от компютърната зала! За един ден това е прекалено много, повярвай ми! Адвокатите вече ме предупредиха, че трудно ще удържат полицията.

– Ще я намеря! – изръмжа Багър и отправи празен поглед към прозореца. – Ще я намеря и ще я убия, ама бавно, много бавно!

– От твоите уста в божиите уши, шефе – окуражително подхвърли онзи.

– Четирийсет милиона от паричките ми! – мрачно изръмжа Багър. – Четирийсет!

Главният охранител благоразумно отстъпи към вратата и едва тогава се обади:

– Ще я пипнем, шефе, кълна се, че ще я пипнем! Багър най-сетне даде някакви признаци на успокоение.

– Искам да изровиш всичко за кучката и онзи смотаняк, дето беше с нея! – заповяда той. – Ама *всичко*! Свали снимките от охранителните камери и тръгвай да ги разнасяш. Няма начин да не я идентифицираме,

защото не е от дребните риби, а печена измамница! Свържи се с ченгелата, на които плащаме, и поискай да снемат отпечатъците ѝ от хотелската стая. Информираш ме за всичко, което изскочи, ясно ли е?

– Ясно – кимна онзи и се обърна към вратата.

– Чакай! – спря го Багър. – Не искам никой да разбере, че са ме изпържили! Джери Багър няма да стане за смях, *това* ясно ли ти е?

– Абсолютно, шефе. Бъди спокоен.

– Хайде, действай!

Шефът на охраната побърза да изчезне, а Багър седна зад бюрото и спря поглед върху парченцата от визитката на Анабел, пръснати по килима. *Като свърши с нея, ще изглежда точно така*, заканително изпъшка той.

– Тази сутрин изглеждаш особено доволен, Албърт – подхвърли Сийгрейвс, настанил се срещу бюрото на Трент с картонена чаша кафе в ръка.

– Вчера борсата затвори при много добри показатели – кимна домакинт. – И моят пенсионен фонд наистина изглежда добре.

– Браво – рече Сийгрейвс и плъзна лист хартия към него. – Това пък са последните показатели на ЦРУ. Брифингът ще бъде проведен на две високи нива. Твоите хора ще анализират информацията в рамките на една седмица, след което ще организираме преките преговори.

Трент пое листа.

– Ще проверя програмата на участниците и след това ще ти предложи дати. – Пръстът му почука по хартията. – Някакви изненади тук?

– Сам ще ги провериш.

– Бъди спокоен, винаги го правя.

Това означаваше, че Трент щеше да анализира информацията у дома си, а малко по-късно щеше да му предостави всичко необходимо за прехвърлянето на откраднатите от АНС сведения на следващото ниво.

Сийгрейвс излезе от сградата на Капитолия и се спусна тичешком по стълбите. Това му даваше време за размисъл. Шпионите носеха информацията си направо в парка, предпочитайки да прибират хонорара си в брой, а не от тайници или пощенски кутии – местата, на които най-често ги арестуваха. Няма начин, поклати глава той. *Никога не би позволил да го изправят до стената в ЦРУ като онзи нещастник Олдрич Еймс и още куп глупаци, които си играят на шпиони.* В ролята си на официален правителствен убиец той изпилваше нещата до най-малката подробност. А в ролята си на шпионин не виждаше причини да променя оперативните си методи.

В момента беше зает именно с подробностите. Току-що беше получил доста обезпокоителна информация от своя човек във „Файър Контрол“: снощи в един от складовете на компанията били заловени двама нарушители, но по-късно охранителната фирма била принудена да ги предаде на ФБР. Използвайки контактите си в Бюрото, Сийгрейвс установи, че такъв арест не е регистриран. Информаторът беше добавил, че охранителите са засекли и трети човек, избягал от района на склада с очукан шевролет, модел „Нова“. Описанието на човека и на автомобила

му отговаряше на субект, който Сийгрейвс познаваше добре, въпреки че никога не го беше виждал. *Сега е времето да се сложи точка на неприятната ситуация*, реши той. Защото в неговия свят на прецизно изпитани детайли никога не се знаеше кога една среща лице в лице ще се окаже наистина полезна.

Кейлъб пристигна на работното си място доста рано, но се оказа, че е изпреварен от Кевин Филипс, изпълняващия длъжността директор, който вече отключваше читалнята. Размениха си няколко фрази за Джонатан и текущите проекти в библиотеката, след което Кейлъб пожела да узнае дали Филипс е чул нещо ново за подмяната на противопожарната система.

– Нищо – поклати глава човекът. – Съмнявам се, че изобщо са информирали Джонатан за предстоящите промени или пък за използвания в системата газ.

– Няма какво да се съмняваш – промърмори под нос Кейлъб, сбобгува се с шефа си и дръпна едно от чекмеджетата на малкото си бюро. Обърна гръб на охранителната камера, пхна в джоба си малка отвертка и фенерче писалка, след което влезе в хранилището. Изкачи на един дъх стълбите до мецанина и се насочи към решетката на климатичната инсталация, старайки се да не гледа към мястото, на което беше издъхнал приятелят му. Развинти болтчетата и със задоволство установи, че са съвсем нови, сякаш някой наскоро ги беше подменил. Остави решетката на пода и насочи фенерчето към вътрешността на шахтата. Отначало не забеляза нищо необикновено, но при третия оглед я видя: малка дупчица в насрещната бетонна стена. В нея вероятно е имало винт, на който е била окачена камерата. Върна решетката на мястото ѝ и внимателно я огледа. Съдейки по положението на дупката и наклона на процепите, стигна до заключението, че камерата е обхващала цялото помещение.

Завинти болтчетата обратно и побърза да напусне хранилището. Долу набра номера на Стоун и докладва за откритията си. После седна зад бюрото с намерението да се залови за работа, но в същия момент вратата се отвори.

– Здравсти, Монти – позна посетителя той. – Какво ми носиш?

Старши реставраторът Монти Чеймбърс тръгна към бюрото с няколко книги в ръце. Беше облечен в зелена работна престилка, а ръкавите на ризата му бяха навити до лактите.

– „Доктрината“ и „Бележникът на полицая“ – скъпернически

процеди реставраторът.

– Ама ти си свършил огромна работа! – възкликна Кейлъб. – Аз дори не знаех, че „Доктрината“ е дадена за реставрация.

„Доктрина бреве“ на Хуан де Зумарага, първия епископ на Мексико, беше отпечатана през 1544 година и имаше славата на най-старото пълно печатно издание в Западното полукълбо, оцеляло през вековете. А „Полицаят“ беше отпечатан през 1710 година.

– Кевин Филипс направи поръчката още преди три месеца – обясни Чеймбърс. – Дребна работа, ама аз я забавих. Ти ли ще ги занесеш в хранилището, или аз да го направя?

– Какво? О, аз ще имам грижата, благодаря. – Кейлъб внимателно пое старателно опакованите книги от ръцете на колегата си и ги сложи върху бюрото. Направи опит да не мисли за малкото съкровище с историческа стойност, което беше отпечатано в периода между „Доктрината“ и „Полицая“ и с което беше получил възможност да се разпорежда.

– Скоро ще ти донеса и онзи Фокнър – увери го Чеймбърс. – Малко ще се забавя, защото става въпрос за влага, която се обработва изключително трудно.

– Няма проблем, благодаря ти – кимна Кейлъб, после изведнъж вдигна глава към гърба на реставратора. – Чакай малко, Монти.

– Казвай – обърна се Чеймбърс и в гласа му се долови леко нетърпение.

– Да си проверявал напоследък нашето копие на Масачусетския псалтир?

Ужасната мисъл се беше появила горе, в хранилището, а тук, в присъствието на редките издания, донесени от Монти, изведнъж се прояви под формата на този странен въпрос.

– Масачусетският псалтир ли? – подозрително го изгледа Чеймбърс. – Защо питаш? Нещо не е наред ли?

– Не, не. Просто ми хрумна, че от доста време не съм го поглеждал. Всъщност от години.

– Аз също. Но човек не може да ходи да проверява псалтира просто ей така. Нали знаеш, че се съхранява в раздела за национални богатства?

Кейлъб кимна. Той имаше право на достъп до абсолютно всички книги в хранилището, но псалтирът и още няколко редки издания попадаха в категорията „Национално богатство“ и бяха обект на строго съхранение. Всички бяха номерирани и се намираха в изолирана част на хранилището, откъдето в случай на война или природно бедствие

можеха да бъдат транспортирани в специални скривалища. Естествено, с надеждата, че ще останат хора, които да им се наслаждават.

– Отдавна им казвам, че трябва да поправим корицата и да сменим обшивката, но няма кой да ме чуе – продължи с необичайна словоохотливост Чеймбърс. – Псалтирът плаче за реставрация. Не знам защо никой не проявява желание да поработим върху него. Иначе едва ли ще издържи още дълго. Защо не им го кажеш?

– Ще го сторя, Монти, благодаря.

Реставраторът си тръгна, а Кейлъб се запита какво да прави. Ами ако се окажеше, че екземплярът на псалтира действително липсва? Господи, само това не! Лично той не беше виждал книгата поне три години, а тя със сигурност много приличаше на онази, която откри в колекцията на Джонатан. Шест от всичките единайсет известни екземпляра бяха непълни и в различна степен невъзстановими. Но екземплярът на Джонатан беше пълен, макар и в доста плачевно състояние – също като този на библиотеката. По всяка вероятност Кевин Филипс нямаше да се възпротиви на една проверка, стига Кейлъб да бъде достатъчно убедителен в искането си. Може би щеше е най-добре да използва аргументите на Монти.

Вписа в компютъра връщането на реставрираните книги и отиде да ги заключи в хранилището. А след това се обади на Филипс. Макар и леко озадачен, шефът на отдела не се възпротиви на молбата му. Кейлъб благоразумно взе със себе си един от сътрудниците в библиотеката и отиде да извади книгата. Краткият оглед го увери, че Чеймбърс е прав – псалтирът действително се нуждаеше от реставрация. Но нямаше как да бъде сигурен, че това е екземплярът, който беше виждал преди три години. Много приличаше на него, но приличаше и на онзи от колекцията на Джонатан. Ако Джонатан по някакъв начин беше успял да изнесе оригиналното притежание на библиотеката, заменяйки го с фалшификат, то книгата, която Кейлъб беше разглеждал преди три години, нямаше как да е оригинална.

Не, не е пълна глупост! Библиотеката използваше специален идентификационен код на всичките си редки издания, поставен върху точно определена страница. Забързано прелисти книгата и го откри. Но въздишката на облекчение беше кратка, тъй като веднага си даде сметка, че кодът също можеше да бъде фалшифициран, особено от експерт като Джонатан. Но дали екземплярът в неговата колекция имаше същия код? Това трябваше да се провери. Присъствието му автоматично щеше да докаже, че Джонатан е извършил кражба от библиотеката на Конгреса.

И какво щеше да стане със самия него? Прокле деня, в който го обявиха за изпълнител на литературното завещание на Дехейвън. *А аз си мислех, че ме харесваш, Джонатан!*

Останалата част от следобеда прекара в работа над молбите на неколцина учени и един известен колекционер. В допълнение проведе два международни разговора с университети в Англия и Швейцария и обслужи неколцина посетители на читалнята.

Днес тук се появиха както Джуъл Инглиш, така и Норман Джанклоу. Те никога не разговаряха помежду си, въпреки че бяха на една възраст и еднакво запалени колекционери. На практика правеха всичко възможно да се отбягват. Кейлъб знаеше как се роди враждата между тях, всъщност това беше едно от най-болезнените му преживявания в службата. Един ден Инглиш изрази пред Джанклоу възхищението си от поредната на Бийдъл „Романи за десет цента“, но старецът реагира, меко казано, странно. Кейлъб все още помнеше думите му съвсем ясно: „Изданията на Бийдъл са пълен боклук, станиолчета от бонбони за масовия малоумник, при това лоши станиолчета!“

Разбира се, Джуъл Инглиш не прие добре тази жлъчна забележка по отношение на голямата страст на живота ѝ. И нямаше никакво намерение да я подмине току-така. Наясно с любимия автор на Джанклоу, тя язвително подхвърли, че Хемингуей в най-добрия случай е второразреден драскач, който използва опростено до крайност слово, защото не познава друго. А фактът, че получил Нобелова награда, предизвикал дълбокото ѝ разочарование и обезценил наградата в нейните очи. Накрая тя бе наляла още масло в огъня, добавяйки, че Хемингуей не е достоен дори да лиже правените по поръчка обувки на Франсис Скот Фицджералд (Кейлъб все още помнеше как се сви от смущение при тези думи), след което бе намекнала, че мъжкарят ловец и рибар Брнест Хемингуей е имал явни предпочитания към мъжете пред дамите – колкото по-млади, толкова по-добре.

Лицето на Джанклоу бе станало моравочервено като пред инфаркт. Това беше единственият случай в кариерата на Кейлъб, в който се бе наложило да настанява двама посетители на библиотеката в отделни помещения. При това и двамата на почетна възраст, отдавна прехвърлили седемдесет. Нещата вървяха към физическа разправа и той бе побързал да прибере редките издания, които лежах на масите пред тях, тъй като имаше опасност те да бъдат използвани като оръжие. След което им бе изнесъл кратка лекция за правилата на поведение в научно заведение и бе заплашил, че ще им отнеме читателските карти. Джанклоу го бе

изгледал така, сякаш се готвеше да му друсне един юмрук, но той не бе отстъпил – сигурен, че лесно ще се справи със стареца.

Кейлъб вдигна глава и огледа залата, сякаш за да се увери, че ситуацията няма да се повтори. Но Джанклоу се беше задълбочил в книгата си с блажено изражение на лицето, а моливът му изписваше листа пред него. От време на време спираше, за да избърше с кърпичка дебелите лупи на очилата си. И Джуъл Инглиш се беше вгълбила в книгата пред себе си. В един момент, сякаш усетила погледа му, тя вдигна глава и му направи знак да се приближи.

Изчака го да седне до нея и с напрегнат шепот подхвърли:

– Нали помните онова издание на Бийдъл, за което ви бях споменала?

– Да – кимна Кейлъб. – Номер едно, нали?

– Вече го имам! – тържествуващо се усмихна възрастната дама и безшумно плесна с ръце. – Имам го!

– Прекрасно, моите поздравления. Предполагам, че е в добро състояние.

– О, да. В противен случай щях да поискам помощта ви. Искам да кажа, вие сте експертът, нали?

– Е, чак пък толкова – скромно промърмори той.

Възлестата ръка на старата дама стисна пръстите му с изненадваща сила.

– Нали ще дойдете да го видите някой ден?

Той направи опит да издърпа ръката си, но тя я държеше здраво.

– Ами... Ще трябва да проверя програмата си. Ето какво ще направим: при следващото ви посещение ще ми предложите няколко дати, а аз ще видя кога мога да бъда на разположение...

– Аз съм винаги *свободна*, Кейлъб – кокетно рече старата дама и изкуствените ѝ мигли почти докоснаха лицето му.

– Това е чудесно – промърмори той и направи нов безуспешен опит да освободи ръката си.

– Защо не уточним датата още сега? – трепетно прошепна тя.

Обзет от отчаяние, Кейлъб хвърли поглед към Джанклоу, който беше вдигнал глава и подозрително ги наблюдаваше. Те двамата по принцип се биеха за вниманието на Кейлъб – като гладни вълци за кокал. Ако през следващите няколко минути не го удостоеше с вниманието си, старецът щеше да му се цупи месеци наред. Но в момента, срещнал погледа му, Кейлъб беше осенен от внезапна мисъл.

– Джуъл – тихо подхвърли той. – Сигурен съм, че ако поканите

Норман, той с удоволствие ще хвърли едно око на вашето издание на „Бийдъл“. Той положително съжалява за последното спречкване между вас.

Тя моментално пусна ръката му и отсече:

– Не контактувам с неандерталци!

После стана, демонстративно отвори чантата си под носа му, за да огледа съдържанието ѝ, и с горда стъпка напусна залата.

Кейлъб се усмихна, разтърка изтръпналата си ръка и отиде да отдели няколко минути на Джанклоу, благославяйки го наум за помощта да се отърве от Инглиш. След това отново седна на работното си място.

Но мислите му продължаваха да се връщат към тайнствения екземпляр на псалтира на мъртвия Дехейвън, към Боб Брамбли и Корнилиъс Бихан – богатия производител на оръжие, който по всяка вероятност беше убил съседа си.

Господи, къде отиде спокойствието, на което се надявах при посъпването в библиотеката? – мрачно въздъхна той. Не беше ли по-добре да отиде на работа в ЦРУ, за да има поне малко свободно време?

Анабел си поръча вечеря в стаята, после взе душ, загърна се в широка хавлия и седна пред огледалото да срещне косата си и да обмисли случилото се през последните дни. Четвъртият ден настъпи и Джери Багър вече знаеше, че е обеднял с четирийсет милиона долара. Това означаваше, че тя би трябвало да е на десет хиляди километра от мястото на събитието, но на практика беше едва на два часа полет от него. Никога досега не си беше позволявала да нарушава плановете за изтегляне, но и никога досега не се беше случвало да убият съпруга ѝ, макар и бивш.

Оливър и Милтън пробуждаха любопитството ѝ, докато Кейлъб беше малко „специален“, а Рубън – откровено досаден с кучешки преданото си ухажване. Признаваше пред себе си, че се чувства добре в тази странна компания. Макар че в личния си живот бе самотница, тя винаги бе работила в екип. Началото на този процес поставиха родителите ѝ, а на по-късен етап тя го доразви, организирайки свои собствени екипи. Оливър и приятелите му отлично запълваха тази празнина в живота ѝ, макар и по различен начин. Което все пак не означаваше, че трябва да е тук.

Остави гребена, свали хавлията и облече дълга тениска. После пристъпи към прозореца и насочи поглед към оживената улица десет етажка по-долу. Докато очите ѝ следяха оживения трафик и забързаните пешеходци, мислено започна да подрежда нещата, които бе направила до този момент: беше влязла в ролята на издател на списание, беше помогнала на Оливър да проникне в Библиотеката на Конгреса, беше пресъпила закона, превъплъщавайки се в агент на ФБР, а сега ѝ предстоеше да измисли начин за достъп на Кейлъб до записите на охранителните камери, които може би щяха да дадат отговор на въпроса какво се е случило с Джонатан. А ако Оливър се окажеше прав, срещу тях със сигурност щяха да се изправят хора, далеч по-опасни от Джери Багър.

Отстъпи от прозореца, седна на леглото и започна да разтрива кратката си с лосион. *Това е лудост, Анабел – рече си тя, – Багър със сигурност ще преобърне земята, за да те ликвидира, а ти още стоиш тук, в тази проклетата страна!* Но вече беше обещала да помогне на новите си приятели. Всъщност сама им беше предложила услугите си.

– Трябва ли да рискувам с надеждата, че радарите на Джери Багър ще пропуснат Вашингтон? – попита на глас тя.

Някой беше убил Джонатан и тя искаше да отмъсти поради единствената причина, че този някой си беше позволил да прекъсне живота му далеч преди естествения му край.

Изведнъж ѝ хрумна нещо, което я накара да си погледне часовника. Нямаше представа в коя часова зона се намира Лио, но трябваше да го узнае. Изтича до бюрото в другия край на стаята и грабна джигесема си. Набра няколко цифри и нетърпеливо забарабани с пръсти по бюрото. Беше му дала този номер и телефон с роуминг, за да осъществят контакт известно време след измамата. Уговорката беше онзи, който чуе нещо за Джери, веднага да уведоми другия.

– Хей – обади се най-сетне Лио.

– Ти си „хей“. Вече си мислех, че няма да вдигнеш.

– Бях в басейна.

– Прекрасно. А в коя част?

– В дълбоката.

– Имах предвид в коя част на света.

– Няма да ти кажа. Страх ме е, че Багър може да стои до теб.

– Правилно. Чу ли се с някой от другите?

– Не.

– Нещо за Багър?

– Не. Вече задрасках името на стария Джери от бележника си – отвърна с мрачна ирония Лио.

– Имах предвид нещо, свързано с операцията.

– Дреболии, но предпочетох да стоя далеч от тях. Обзалагам се, че мръсникът е побеснял.

– Нали знаеш, че ще ни издирва, докато е жив?

– В такъв случай да се помолим на Господ да му изпрати един хубав инфаркт. Не искам да страда, горкичкият... – Лио замълча за момент, после добави: – Отдавна искам да ти призная нещо, но все отлагам. Само не се ядосвай.

– Какво си направил? – изпъна гръб Анабел.

– Имах глупостта да разкажа на Фреди някои неща от биографията ти.

– Какви неща? – скочи на крака тя.

– Ами, фамилното ти име, отношенията ти с Пади...

– Полудял ли си, да те вземат мътните?! – изкреця неистово Анабел.

– Ох, знам, че беше голяма глупост, но... – въздъхна Лио. – Исках да му покажа, че не си като баща си. Все пак не проявих тази глупост и

по отношение на Тони.

– Много ти благодаря, Лио! Адски мило от твоя страна!

Изключи апарата и замръзна в средата на хотелската стая. Фреди знаеше фамилното й име! Знаеше, че е дъщеря на Пади Конрой – смъртния враг на Джери Багър! Ако Джери се добереше до него, със сигурност щеше да го накара да пропее, след което съдбата й беше ясна: Джери ще я накълца на парчета с първата моторна резачка, която му попадне пред очите.

Тръсна глава, отвори гардероба и започна си да събира багажа. *Съжалявам, Джонатан!*

Прибирайки се у дома, Кейлъб с изненада откри, че на паркинга отпред го чака посетител.

– Какво правите тук, мистър Пърл?

Тази вечер Винсът Пърл не приличаше на професор Дъмбълдор главно защото не беше облечен в дълга пурпурна роба. Беше я заменил с костюм, риза с отворена яка и лъснати обувки. Косата и дългата му брада бяха старателно сресани, а костюмът го правеше доста по-слаб. Това накара Кейлъб да си напомни никога да не облича роба, но тази мисъл бързо се изпари, защото изпита неясна тревога от снизходителния поглед на неканения гост, който мълчаливо го наблюдаваше над очилата си.

– Е? – нетърпеливо подхвърли той.

– Не отговорихте на многобройните ми обаждания – рече с плътен, натезал от обида глас Пърл. – И това ме принуди да потърся лична среща с вас.

– Ясно, разбирам – кимна Кейлъб.

– Бих искал да обсъдим някои въпроси, но... – Очите на едрият мъж пробягаха наоколо. – Мисля, че този паркинг не е най-подходящото място, когато става въпрос за една от най-ценните книги в историята.

– Моля, заповядайте горе – въздъхна Кейлъб.

Качиха се с асансьора и седнаха един срещу друг в малката всекидневна.

– Страхувам се от евентуалното ви решение да предложите на търг оригинала на псалтира, най-вероятно чрез „Кристис“ или „Сотбис“ – започна Пърл.

– Нищо подобно – отвърна Кейлъб. – Дори не съм ходил в къщата, след като бяхме заедно там. Не ви се обадох, защото все още не съм

взел решение.

Върху лицето на Пърл се изписа видимо облекчение.

– Е, в такъв случай ще имаме възможност да направим последните решаващи тестове – промърмори той. – Имам контакт с няколко фирми с безупречна репутация, които могат да ги направят. Не виждам причина да отлагаме.

– Ами... – колебливо проточи домакинът.

– Колкото повече протакате, толкова по-голяма е вероятността да се разчуе за съществуването на дванайсети екземпляр на псалтира.

– Какво искате да кажете? – рязко се приведе напред Кейлъб.

– Не съм сигурен, че си давате реална сметка за значението на това откритие, Шоу.

– Напротив, отлично съзнавам неговата огромна важност.

– Ще кажа, че е възможно да изтече информация.

– По какъв начин? Лично аз не съм казал на никого.

– Освен на приятелите си.

– Вярвам им като на себе си.

– Разбирам. Ще ме извините, но аз не споделям вашето доверие. В случай че все пак изтече информация, вероятно ще се стигне и до конкретни обвинения и репутацията на Джонатан силно ще пострада.

– Какви обвинения?

– За бога, човече, оставете ме да довърша! – нетърпеливо изпъшка Пърл. – Обвинения в кражба, разбира се!

В главата на Кейлъб мигом се появиха собствените му подозрения, че екземплярът на псалтира в Библиотеката на Конгреса може да се окаже фалшификат.

– Кражба ли? – невинно попита той. – Кой би повярвал на подобно нещо?

Пърл си пое дълбоко въздух.

– В света съществуват единайсет екземпляра на Масачусетския псалтир! И никой от техните щастливи собственици в нито един момент от дългата и славна история на тази книга не е запазил притежанието си в тайна! До днес!

– А вие заключавате, че Джонатан го е направил, защото е откраднал книгата, така ли? Това вече е прекалено! Той може да бъде крадец точно толкова, колкото и аз!

Моля те, Господи, нека това да е истина!

– Което не изключва възможността да я е купил от крадец, независимо дали го е съзнавал – отбеляза Пърл. – А фактът, че е запазил

мълчание, говори за наличието на известни подозрения у него, нали?

– Но откъде по-точно е била открадната книгата? Сам казахте, че сте проверили всички собственици.

– А какво, по дяволите, очаквате да ми отговорят те? – прогърмя гостът. – Нима допускате, че ще признаят за кражбата на псалтира?! Много вероятно е дори да не подозират, че изданието им липсва. Ами ако на негово място е поставен добре изработен фалшификат? Коя колекция от редки издания се проверява всеки ден за автентичност? – Пърл замълча, после, вече далеч по-спокойно, попита: – Открихте ли някакви документи – фактура или нещо друго, което да сочи произхода на книгата?

– Не – призна със свито сърце Кейлъб. – Но не съм преглеждал личните документи на Джонатан, защото задълженията ми са свързани единствено с колекцията.

– Не е така. Задълженията ви се *разпростират* върху всички документи, доказващи, че е собственик на книгите в тази колекция. Нима допускате, че „Кристис“ или „Сотбис“ ще обявят търг за Масачусетския псалтир, без да са абсолютно сигурни в неговата автентичност и законното основание за продажбата му от страна на изпълнителите на завещанието?

– Зная, че ще изискат всички документи от подобен характер – кимна Кейлъб.

– Ако бях на ваше място, Шоу, аз веднага щях да ги потърся – мрачно го изгледа Пърл. – И ако не ги открия, ще стигна до заключението, че Джонатан се е сдобил с въпросното издание по начин, който се разминава със закона. А в света на колекционерите на редки книги това се нарича кражба, независимо дали я е извършил лично, или е закупил книгата от крадеца.

– Предполагам, че трябва да поискам разрешение от адвокатите за достъп до личния архив на Джонатан – промърмори Кейлъб. – Или да им кажа какво търся и те да го прегледат вместо мен.

– Ако изберете този път, адвокатите ще ви попитат за причините. А след като ги разкриете, почти сигурно ще изпуснете ситуацията от контрол.

– Нима очаквате да го направя лично? – втренчи се в него Кейлъб.

– Точно това очаквам! Вие сте изпълнител на литературното му завещание и е крайно време да започнете да действате като такъв!

– Няма да позволя на никого да ме притиска по този въпрос! – гневно отвърна Кейлъб.

– Ще вземете ли процент от продажбата? – присви очи Пърл.

– Не съм длъжен да ви отговарям! – отсече домакинът.

– Приемам това за положителен отговор, затова чуйте какво ще ви кажа: ако предложите псалтира на търг без неоспорими доказателства, че Дехейвън го е придобил по законен начин, а след това се окаже обратното, не само *неговата* репутация ще отиде по дяволите! А когато става въпрос за много пари, хората винаги си мислят най-лошото.

Кейлъб замълча. Този човек говореше отвратителни неща, но в тях имаше логика. Страхуваше се дори да помисли, че репутацията на покойния му приятел може да бъде разбита на пух и прах, но още по-малко можеше да допусне същото да се случи и с неговата.

– Мисля, че ще успея да прегледам личните вещи на Джонатан – глухо промърмори той. Прекрасно знаеше, че Оливър и останалите са преровили къщата, но те не бяха търсили документи за собственост на редки печатни издания.

– Още тази вечер?

– Не, вече е късно.

А и ключът е в Рубън.

– Тогава утре.

– Да, утре ще го направя.

– Много добре – кимна едрият мъж. – Моля ви да ми съобщите какво сте открили. Или какво *не сте* открили.

Кейлъб изпрати неканения гост и си наля пълна чаша шери. За мезе използва купа с мазен картофен чипс – една от любимите му вредни храни. В момента беше прекалено притеснен, за да мисли за здравословно хранене. Докато хрускаше чипса, очите му се плъзнаха по собствената му малка колекция, подредена на рафтовете край отсрещната стена.

Кой би допуснал, че събирането на книги може да доведе до такива усложнения?

42

Рано сутринта на другия ден Рубън докладва, че нощта е преминала спокойно, без никакви събития около къщата на Дехейвън. Също като предишната нощ.

– Нищо не се случи, така ли? – скептично попита Стоун.

– В спалнята нямаше екшън, ако това имаш предвид. Бихан и жена му се прибраха около полунощ, но вероятно не използват тази стая, защото лампата изобщо не светна. По всичко личи, че тя е запазена за стриптизьорките.

– Не видя ли нещо друго? Например бял микробус?

– Не. Освен това съм сигурен, че никой не ме забеляза нито на влизане, нито на излизане. Беше лесно, защото задният двор е заграден от триметров жив плет, а от вътрешната страна на вратата има аларма.

– Сигурен ли си, че не видя нещо, което може да ни бъде от полза?

– Не знам дали има някакво значение, но около един след полунощ ми се стори, че зърнах някакъв отблясък в прозореца на къщата, която е от другата страна на улицата – колебливо отвърна Рубън.

– Може би собствениците са били будни – предположи Стоун.

– Там е работата, че къщата изглежда необитаема. Отпред няма нито коли, нито контейнер за боклук. А днес беше ден за събиране на боклука, защото всички останали обитатели бяха изнесли контейнерите си на тротоара.

– Това е интересно – изгледа го с любопитство Стоун. – Възможно ли е отблясъкът, за който говориш, да е бил от някаква оптика?

– Със сигурност не беше оптически мерник, ако това имаш предвид – поклати глава Рубън. – По-скоро бинокъл.

– Дръж къщата под око. Обади ли се в полицията?

– Да, от външен телефон, както ми каза. Но телефонистката ме посъветва да престана да правя фалшиви обаждания и това ми се струва лош знак.

– Ясно. Утре сутринта ще чакам следващия ти рапорт.

– Страхотно, няма що! – изръмжа Рубън. – А кога ще спя, Оливър? След малко тръгвам за товарната рампа, без дори да съм мигнал!

– Кога излизаш от работа?

– В два.

– Е, ще спиш след това. Не е нужно да се появяваш в къщата на

Дехейвн преди десет.

– Много ти благодаря. Ще може ли поне да хапна нещо от запасите на домакина?

– Да, стига да ги възстановиш.

– Човече, животът в резиденция не е това, което беше – недоволно изръмжа Рубън.

– Гледай да не изпуснеш нещо.

– А какво ще прави кралят, докато аз си скъсвам задника от бачкане?

– Кралят все още мисли.

– Чу ли се със Сюзан? – попита с надежда в гласа едрият мъж.

– Не съм.

Половин час по-късно Стоун излезе да поработи в тревните площи на гробището, но малко след това пред портала спря такси, от което слезе Милтън. Той се надигна, изтупа праха от крачолите си и го покани да влезе. Наля по чаша лимонада, а Милтън включи лаптопа си и измъкна някаква папка.

– Открих много неща за Корнилиъс Бихан и Робърт Брадли – обяви той. – Но не знам дали ще ни бъдат от полза.

Стоун седна на бюрото и разтвори папката. Двайсет минути по-късно вдигна глава.

– По нищо не личи, че Бихан и Брадли са били приятели.

– По-скоро врагове – кимна Милтън. – Компанията на Бихан действително е спечелила две големи поръчки, но Брадли го е отрязал за други три поради подозрения за купуване на влияние. Получих информацията от двама приятели, които работят на Капитолийския хълм. Разбира се, те няма да я потвърдят официално, но по всичко личи, че Брадли е предприел широкомащабна атака срещу Бихан. Не по-малко ясно е, че е смятал Бихан за корумпиран тип. Едва ли са били част от общ шпионски кръг.

– На пръв поглед е така – кимна Стоун. – Разбира се, ако не става въпрос за преднамерено поведение. Но аз съм съгласен с покойния председател – Бихан действително е корумпиран. Питам се обаче дали това е достатъчно, за да извърши убийство. В случая с Дехейвн бих казал да.

– Може би е ликвидирал и Брадли. Имал е всички мотиви да го стори, след като председателят е пречел на бизнеса му.

– Установихме, че Дехейвън е убит с въглероден двуокис, а смъртоносният контейнер е собственост на една от фирмите на Бихан – каза Стоун и удари с длан върху бюрото. – Вчера се обади Кейлъб, който проверил вентилационната решетка в хранилището и открил дупка за винт във вътрешността на шахтата, на който най-вероятно е била закачена наблюдателна камера. Болтчетата на решетката се развили подозрително лесно, сякаш са били използвани съвсем наскоро. Все пак това не е достатъчно да докажем, че вътре е имало камера.

– Но след като Брамбли и Бихан са били врагове, Джонатан не би могъл да ги види заедно в къщата отсреща – отбеляза Милтън. – Защо тогава са го убили?

– Честно казано, не знам – въздъхна Стоун.

След като Милтън си тръгна, той отново излезе навън, измъкна косачката изпод навеса и започна да коси тревата вляво от къщичката. Когато изключи мотора и се изправи, насреща му стоеше самотна женска фигура, която мълчаливо го наблюдаваше. На главата ѝ имаше шапка с широка периферия, а очите бяха скрити зад големи слънчеви очила. Беше облечена с кожено манто до коленете, под което се виждаше къса поличка. Взетата под наем кола беше паркирана на метър встрани от портала.

Стоун избърса потта от лицето си и избута косачката към предната веранда, където го чакаше Анабел. Тя бавно свали очилата си.

– Как вървят нещата, Оливър?

Той не отговори, а очите му внимателно оглеждаха облеклото ѝ.

– Май се каниш да ходиш някъде.

– Затова дойдох – обясни тя. – Плановете ми се промениха. Налага се да напусна града, полетът ми е след два часа. И няма да се върна.

– Така ли?

– Да – твърдо отвърна тя.

– Е, не мога да ти се сърдя. Нещата наистина започват да стават опасни.

Очите ѝ се заковаха върху лицето му.

– Ако мислиш, че това е причината да си тръгна, значи не си толкова умен, колкото предполагам.

Той изпитателно я огледа, помълча малко и промърмори:

– Онзи, който те преследва, трябва да е много опасен.

– Като те гледам, и на теб не ти липсват врагове – каза тя.

– Не ги предизвиквам с нищо – сви рамене той. – Но все става така, че те ме откриват.

– Бих желала да съм като теб, но аз явно умея да си създавам врагове.

– Ще кажеш ли и на другите?

– Надявам се ти да им кажеш от мое име – поклати глава тя.

– Ще бъдат разочаровани, най-вече Рубън. А Милтън не съм го виждал толкова щастлив от години. Кейлъб, разбира се, никога няма да признае, че му е приятно да си около него, но дълго време ще се цупи.

– А ти? – тихо попита тя, избягвайки погледа му.

Той вдигна крак и почисти колелото на косачката от сплъстената трева.

– Бих казал, че притежаваш някои наистина забележителни качества...

– Но ти успя да ме хванеш, докато пусках ръка в джоба ти – контрира тя. – А това не ми се беше случвало от осемгодишна възраст... – В погледа ѝ се появи мълчалив въпрос.

– Убеден съм, че си била много надарено дете – отвърна той.

– Във всеки случай беше забавно – подсмихна се тя. – Грижете се за себе си, момчета. Ти също, особено след като враговете ти демонстрират склонност да те откриват навсякъде.

Обърна се да си върви, но гласът на Стоун я спря:

– Хммм, Сюзан... Искаш ли да се свържем с теб в случай, че открием истината за Джонатан?

– Смятам, че е най-добре да оставя миналото там, където е – обърна се да го погледне тя.

– Помислих, че ще искаш да знаеш. Не е лесно да изгубиш брачен партньор по такъв начин.

– Казваш го от личен опит, така ли?

– Жена ми – кимна Стоун. – Беше отдавна.

– Бяхте ли разведени?

– Не.

– При мен и Джонатан беше друго. Той реши да прекрати брака ни. А аз изобщо не съм сигурна защо дойдох тук.

– Разбирам – промърмори Стоун. – Ще ми дадеш ли онази снимка?

– Какво? – стреснато го погледна тя.

– Снимката на Джонатан. Искам да я върна в дома му.

– Ооо... Съжалявам, но не е у мен.

– В такъв случай ми я изпрати оттам, където отиваш.

– Ти си твърде доверчив човек, Оливър. Нищо не може да ме накара да ти я изпратя.

– Права си – кимна той. – Абсолютно нищо.

– Ти си един от най-странните хора, които съм срещала – любопитно го погледна Анабел. – И държа да ти кажа, че това означава нещо.

– Трябва да тръгваш, ако не искаш да си изпуснеш полета.

– Заобиколен си от смърт – промълви тя, плъзгайки поглед по надгробните камъни. – Доста потискащо. Май се налага да си потърсиш друга работа.

– В тези хлътнали дупки ти виждаш смърт и тъга, но за мен те са символ на един достойно изживян живот от поколение, което е оказало силно влияние върху следващото.

– Това е прекалено алтруистично за човек като мен – сви рамене Анабел.

– Едно време и аз мислех така.

– Окей, желая ти късмет – обърна се тя.

– Знаеш къде да ме намериш, ако някога ти потрябва приятел – подхвърли след нея Стоун.

Раменете ѝ леко потръпнаха, а в следващия миг вече я нямаше.

Стоун прибра косачката и седна на верандата. Очите му обиколиха надгробните плочи с мрачна тържественост. Подухна хладен вятър.

Кейлъб се изправи, поздрави посетителя и попита:

– С какво мога да ви помогна?

Роджър Сийгрейвс му подаде читателската карта, която всеки можеше да си извади от сградата „Мадисън“ от другата страна на улицата срещу паспорт или шофьорска книжка, независимо дали са фалшиви, или не. На нея под собствената му снимка беше изписано името Уилям Фоксуърт. Съответната информация беше вкарана и в централната компютърна система на библиотеката.

Очите на Сийгрейвс пробягаха по масите, зад които тук-там имаше хора.

– Търся една определена книга – обясни той и назова заглавието.

– Много добре – кимна Кейлъб. – Проявявате ли специален интерес към тази епоха?

– Имам много интереси, този е просто един от тях – отвърна Сийгрейвс и го огледа с изучаващ поглед, сякаш се колебаеше дали да добави още нещо. На практика следваше предварително обмислен сценарий, който включваше и задълбочено проучване на лицето Кейлъб Шоу. – Всъщност аз съм и колекционер, но все още новак. Притежавам няколко наскоро закупени екземпляра на английски книги, които бих искал да бъдат оценени от специалист. Зная, че това би трябвало да стане преди покупката, но, както вече споменах, все още съм новак. Преди време се сдобих с известни средства, а майка ми цял живот е работила в библиотека. Винаги съм проявявал интерес към книгите, но наскоро открих, че тяхното колекциониране е съвсем друга игра.

– Прав сте, това е друга игра, която понякога става твърде ожесточена – кимна Кейлъб и побърза да добави: – Разбира се, без да излиза от рамките на почтеността. – Замълча за момент, после с усмивка продължи: – По случайност английската литература от осемнайсти век е една от моите специалности.

– Страхотно! – светна Сийгрейвс. – Значи имам късмет!

– За кои книги става въпрос, мистър Фоксуърт?

– Наричайте ме Бил, моля. Става въпрос за едно първо издание на Дефо.

– „Робинзон Крузо“, „Мол Фландърс“?

– „Мол Фландърс“ – отвърна Сийгрейвс.

– Много добре. Друго?

– „Животът на Ричард Наш“ на Голдсмит и един Хорас Уолпол.

– „Замъкът Отранто“, отпечатан през 1765-а?

– Точно той. В много добро състояние.

– Човек не среща много често такива. С удоволствие ще му хвърля едно око. Вероятно знаете, че различните издания не са еднакви. Човек купува някое с убеждението, че е първо издание, но впоследствие се оказва, че става въпрос за съвсем друго нещо. Случва се дори и на опитни специалисти. – Замълча за миг и побърза да добави: – Естествено, това е нормално.

– Ще ги донеса при следващото си посещение – кимна Сийгрейвс.

– Не съм сигурен, че идеята е добра, Бил – поклати глава Кейлъб. – Ще ви бъде трудно да ги вкарате тук без предварителна уговорка, а още по-трудно да ги изнесете. Вероятно разбирате за какво става въпрос: ще бъдете заподозрян в кражба и със сигурност ще ви арестуват.

– О, не бях се сетил за това – преbledня Сийгрейвс. – Полицията, господи! До ден-днешен не съм бил глобяван дори за забранено паркиране!

– Спокойно, няма страшно – погледна го снизходително Кейлъб. – Светът на редките книги може да бъде, как да кажа... доста комплициран, с опасен привкус. Но ако сте със сериозни намерения да колекционирате книги от осемнайсти век, трябва да имате предвид няколко автора, които са задължителни. Например Джонатан Суифт и Александър Поуп, смятани за най-големите майстори през първата половина на века. Разбира се и „Том Джоунс“ на Хенри Филдинг, Дейвид Хюм, Тобаяс Смолет, Едуард Гибън, Фани Бърни, Ан Радклиф и Едмънд Бърк. Бих казал, че това не е евтино хоби.

– О, вече го разбрах – мрачно кимна Сийгрейвс.

– Не е като да събираш капачки от бутилки, нали? – засмя се Кейлъб. – О, пропуснах да спомена гиганта на тази епоха – мистър Самюъл Джонсън, смятан за най-големия майстор от втората половина на века. Разбира се, списъкът съвсем не е пълен, но представлява добро начало.

– Вие наистина сте експерт по литературата на осемнайсти век – с уважение го погледна Сийгрейвс.

– Би трябвало, след като съм защитил докторат по нея – усмихна се Кейлъб. – А ако действително желаете да оценя вашите книги, можем да го уредим, но някъде навън. Просто ми се обадете. – Той извади от джоба си картичка със служебните телефони и я подаде на Сийгрейвс, след което бодро го потупа по рамото. – А сега ще донеса изданието, което

ви интересува.

Минута по-късно се върна с дебелия том и се усмихна.

– Наслаждавайте му се.

Сийгрейвс отвърна на усмивката и кимна. Бъдете сигурен в това, мистър Шоу, бъдете абсолютно сигурен!

След работа Кейлъб се срещна с Рубън и двамата се отправиха към къщата на Дехейвън. Претърсването продължи около два часа, а резултатите бяха колкото категорични, толкова и разочароващи: разписки и фактури за всички книги в колекцията на покойния, но не и документ, доказващ законното притежание на Масачусетския псалтир.

После Кейлъб слезе в хранилището. Трябваше да провери дали въпросният екземпляр не носи печата на Библиотеката на Конгреса, което би доказало, че Джонатан го е откраднал. Въпреки това Кейлъб не помръдна. Ами ако печатът беше там? Не можеше да го понесе. И Кейлъб постъпи така, както действаше, когато се намираше под напрежение. Просто избяга. Книгата щеше да почака. Кейлъб се бе свързал с адвокатите на Дехейвън, но те бяха отхвърлили категорично съществуването на банкова касета.

– Нищо не разбирам – промърмори той. – Джонатан беше честен човек.

– Сам казваш, че колекционерите бързо се пристрастяват – вдигна глава Рубън. – А книга като тази може да накара всеки от тях да загуби ума си. И това обяснява защо Дехейвън е държал притежанието си в тайна.

– Но той си е давал сметка, че рано или късно ще умре и тайната ще излезе наяве – възрази Кейлъб.

– Очевидно не е очаквал да умре толкова рано. Вероятно е имал някакви планове по отношение на ценната книга, но не е имал шанса да ги реализира.

– Но как ще я предложи на търг без документ за собственост? – отчаяно попита Кейлъб.

– Знам, че сте били приятели, Кейлъб – съчувствено рече Рубън. – Но рано или късно истината ще излезе на бял свят.

– Ще стане скандал.

– Не виждам как можеш да го избегнеш. Само гледай да не се забъркаш в него.

– Май си прав – въздъхна библиотекарят. – Благодаря ти за

помощта. Тук ли ще останеш?

– Още ми е рано – отвърна Рубън след кратка справка с часовника си. – Ще изляза с теб, а по-късно ще се промъкна обратно. Слава богу, че следобед успях да подремна.

Напуснаха къщата. Три часа по-късно, малко преди единайсет, Рубън се върна, използвайки задния вход. Отби се в кухнята, направи си сандвич и пое по стълбите към горния етаж. Освен отличната гледка към „любовното гнезденце“ на Корнилиъс Бихан сърповидният тавански прозорец предлагаше и добър изглед към Гуд Фелоу Стрийт. Нея Рубън възнамеряваше да наблюдава с бинокъла, който си носеше, докато телескопът остана фиксиран върху прозореца на спалнята.

Някъде към един след полунощ пред съседната къща спря кола. От нея излезе Бихан, следван от млада жена, облечена с дълго черно кожено палто. Зад тях спря тъмнозеленият джип „Кадилак“ на личните му бодигардове. Стопанката очевидно отсъства, помисли си Рубън, докато заемаше позицията за наблюдение на къщата.

Не се наложи да чака дълго. Лампите в спалнята светнаха и на вратата се появиха оръжейният търговец и дамата с коженото палто.

Бихан се отпусна в креслото и плесна с ръце. Младата жена прие сигнала и започна да разкопчава дрехата си. Когато приключи, от устата на Рубън се изтръгна въздишка на възхищение. Под палтото, както очакваше, се показаха миниатюрни бикини под мрежест чорапогашник плюс дълбоко изрязан сутиен.

Миг по-късно отчете появата на кратък червеникав отблясък в прозореца на къщата отсреща, но го възприе като стоп светлини на преминаваща кола и побърза да залепи очи за телескопа. Младата дама беше захвърлила сутиена си на пода и в момента бавно смъкваше чорапогашника от дългите си бедра, седнала на крайчеца на стола. Силиконовият бюст съблазнително се поклащаше над стегнатия плосък корем.

– Никога не използвай картонени подплънки, когато имаш на разположение пластмаса – доволно въздъхна Рубън. После очите му за миг се насочиха към съседния прозорец, в който се отразяваше алено сияние. Това не може да са стоп светлини, помисли си с тревога той, скочи и надникна към къщата отсреща.

– Господи, проклетата къща гори!

Стори му се, че чува далечен вой на сирени и напрегна слух. Дали някой вече е успял да повика пожарната?

Нямаше възможност да получи отговор на този въпрос, тъй като силен удар отзад го повали на пода. Роджър Сийгрейвс го заобиколи и

пристъпи към прозореца. Дори без телескоп имаше възможност да види, че младата дама е приключила процедурата по разсъбличането и в момента се отпуска на колене пред безспорно много доволния Корнилиъс Бихан.

За твоє съжаление това няма да продължи дълго, помисли си Сийгрейвс.

В първия момент, след като дойде в съзнание, Рубън нямаше представа къде се намира. Надигна се бавно до седнало положение и замаяно се огледа. Стаята дойде на фокус и той осъзна, че все още е на тавана. Изправи се на омекналите си крака и в същия миг си спомни какво се беше случило. Грабна някаква дъска, която се търкаляше наблизко, и внимателно се огледа. Помещението беше празно. Но болката в тила беше недвусмислено доказателство, че някой е бил тук и го е ударил по главата.

Привлечен от шума на улицата, той бавно пристъпи към прозореца. На платното бяха спрели няколко пожарни коли, а пожарникари с каски обливаха с вода насрещната къща, обхваната от буйни пламъци. По платното се движеха и няколко полицейски коли.

Рубън разтърка тила си и погледна към къщата на Бихан. Всички лампи светеха, а униформените полицаи пред входа накараха сърцето му да се свие от неприятно предчувствие. Запрепъва се към телескопа. В спалнята все още светеше, но между стените ѝ течеше екшън от коренно различен характер.

Напълно облечен, Корнилиъс Бихан лежеше по очи на пода. Благодарение на дупката в тила косата му беше придобила още по-червен цвят. Младата дама беше облежната на леглото, а лицето и хубавите ѝ гърди бяха покрити с кръв. Изглежда, беше убита с куршум в главата. Огледът се извършваше от двама цивилни и няколко униформени ченгета. *Колко дълго съм бил в безсъзнание?* – запита се Рубън, но това, което видя в следващия миг, прогони всякакви мисли от главата му.

В прозореца на спалнята ясно личаха две дупки от куршуми – абсолютно идентични с тези, които бяха пробили стъклото, през което гледаше в момента.

– Мамка му! – възкликна той и се втурна към вратата, но се спъна в нещо и тежко се строполи на пода. Ръката му механично опипа препятствието, което го беше препънало, после се дръпна като опарена. Беше пушка, с която по всяка вероятност току-що бяха убити двама души.

Рубън скочи и с бясна скорост се понесе надолу по стълбите. Прекоси кухнята, отбелязвайки мимоходом наличието на остатъците от храна по масата. Цялата къща беше пълна с отпечатъците му, но сега нямаше време да мисли за това. Отвори задната врата и излетя навън.

Блесна прожектор и той неволно вдигна ръка пред очите си.

– Не мърдай, полиция! – долетя изпълнен с напрежение глас.

– Успях да му намеря адвокат – каза Кейлъб, въздъхна и поклати глава. – Но е толкова млад и взема толкова евтино, че едва ли ще свърши някаква работа. На полицията казах, че Рубън е бил в къщата по моя молба, за да пази колекцията. Това обяснява защо е разполагал с ключове и е знаел кода на алармената инсталация. После им съобщих имената на адвокатите на Джонатан, които ще потвърдят, че съм изпълнител на литературното му завещание.

Намираха се в къщичката на Стоун. Лицата на всички бяха мрачни и смаяни от новината, че Рубън е арестуван и обвинен в убийството на Корнилиъс Бихан и приятелката му.

– Ще го пуснат ли под гаранция? – попита Милтън.

– Съмнявам се – поклати глава Стоун. – Дано информацията на Кейлъб ги накара да променят обвиненията.

– Сутринта успях да го видя за малко – каза Кейлъб. – Твърди, че наблюдавал къщата на Бихан и някой го ударил по главата в момента, в който забелязал пожара отсреща. Когато се свестил, Бихан и приятелката му били мъртви. Хукнал да бяга, но полицията го арестувала.

– Вестниците са полудели по сензацийата с убийството на Бихан и голата му любовница – съобщи Милтън. – По всяка вероятност жена му е била в Ню Йорк.

– Трябва да открием истинския убиец – решително каза Стоун.

– А как ще го направим?

– Като проведем собствено разследване. – Обърна се към Кейлъб и остро добави: – На всяка цена трябва да се сдобием със записите от охранителните камери!

– Сюзан обеща да ми помогне, но до този момент нямам никакви новини от нея.

– Предлагам да се заемеш сам, без да чакаш помощ.

Кейлъб изненадано погледна приятеля си, но не каза нищо.

– Мисля, че можем да приемем със сигурност един факт – започна Стоун. – Бихан и Бродли не са били приятели. Отначало бях на мнение, че Бихан е убил Бродли (което все още не е изключено), но сега възниква въпросът кой е убил Бихан и защо.

– Отмъщение за убийството на Бродли? – предположи Милтън.

– Ако е така, трябва да потърсим извършителите от тази гледна

точка – отвърна Стоун и задържа очи върху лицето му. – Трябва да се срещна с хора от екипа на Брадли, сътрудници и помощници, а може би и приятели от военното разузнаване, които разполагат с умения и възможности да ликвидират Бихан.

– Има едни скрити директории, които могат да помогнат в случая – обясни Милтън. – Но за да се добера до сведения за военните и разузнаването, със сигурност ще ми трябва повече време.

– Убиецът на Бихан е знаел, че Рубън е в къщата, и ловко се е възползвал от този факт, за да му лепне престъплението. Което означава, че и домът на Джонатан е бил под наблюдение.

– От отсрещната къща, за която спомена Рубън ли? – учуди се Кейлъб.

– Не – поклати глава Стоун. – Пожарът е дело на съучастници на убиеца, които са знаели, че оттам се е провеждало скрито наблюдение. Подпалили са къщата за отклоняване на вниманието и за да получат възможност да проникнат в дома на Джонатан, да убият Бихан и да се оттеглят.

– Доста умно – възхити се Кейлъб.

– Отивам в центъра, за да видя Рубън – обяви Стоун.

– Със сигурност ще ти поискат някакъв документ, Оливър – предупреди го Милтън.

– Според закона липсата на документ не е престъпление.

– Обзалагам се, че Сюзан ще ти намери някаква лична карта – каза Милтън. – При последната акция извади карта на ФБР, която изглеждаше съвсем като истинска.

– Къде всъщност е нашата авантюристично настроена приятелка? – пожела да узнае Кейлъб.

– Има си други планове – лаконично отвърна Стоун.

Седнал сам в просторния кабинет, Джери Багър беше обзет от необичайно за характера му чувство за поражение. Разпространените в света на измамниците снимки на Анабел и Лио не дадоха резултат. Никой не се обади да идентифицира хората, които го бяха ограбили. Това не беше кой знае каква изненада, защото нито една от тези снимки не беше добра. Сякаш и двамата знаеха къде са разположени охранителните камери. А новината за измамата беше започнала да се разпространява, въпреки че хората му взеха всички възможни мерки да я държат под похлупак. При това по най-лошия начин – под формата на всевъзможни

слухове и предположения, повечето от които стигаха до абсурд. Казано с две думи, хазартният бос се беше превърнал в посмешище. Всичко това подхранваше яростното му желание да спипа мръсниците и да заснеме с камера последните и най-ужасни мигове от живота им, режейки ги на живо с моторна резачка.

Щателният оглед на стаите им също не даде резултат. Не успяха да открият дори един-единствен отпечатък. Чашите, използвани от жената и съучастника ѝ, се оказаха старателно избърсани, а мобилният телефон, който тя беше запратила в стената, отдавна лежеше в някое от сметищата на Ню Джърси. Четиридневното изчакване беше заличило следите им, при това окончателно и безнадеждно. Багър стисна глава между дланите си. Лично беше предложил този удължен срок и на практика сам се беше прецакал.

Точно според предварителния план на кучката! Тя ми подаде възето, на което да се обеса!

Стана и пристъпи към остъклената стена на кабинета. Винаги се беше гордял с умението да надушва измамите още преди да са започнали, но практически това беше първата, насочена директно към него, а не към казиното, което притежаваше. Онези бяха краткосрочни и сравнително рутинни операции, имащи за цел да измъкнат малко мангизи от масите му за игра на зарове, блекджек или рулетка, докато ударът срещу него беше планиран внимателно и изпълнен виртуозно – от жена, която знаеше какво иска и как да използва предимствата си, на първо място сред които, разбира се, фигурираше старият изпитан трик с прелъстяването.

И беше дяволски убедителна, да я вземат мътните! Багър непрекъснато прехвърляше в главата си детайлите от ролята, която му беше разиграла. Беше пускала и спирала кранчето точно когато трябва, изчислявайки интервалите до последната секунда. Беше успяла да го убеди, че е шпионка на правителството. Което в днешно време не беше особено трудно, тъй като федералните власти се забъркваха в какви ли не машинации.

Очите му се рееха към панорамата зад прозорците, а в главата му изплува споменът за онзи телефонен разговор, по време на който тя му даде да разбере, че е разкрила опашката зад себе си и иска среща. Той я излъга, че е във от казиното и пътува към центъра, но тя категорично отсече, че все още е в кабинета си. Именно това го убеди, че жената действително е на държавна служба и е организирала наблюдението му.

Че го държи под око!

Очите му се насочиха към хотела отсреща. Сградата беше копие на казиното, дващсет и три етажa, издигащи се директно на „Бродуок“. Прозорците на последния от тях бяха на едно ниво с тези на кабинета му. *Ето откъде го е шпионирала кучката!* Обърна се и с неистов крясък нареди да му доведат шефа на охраната.

След неизбежната суматоха, куп подозрителни въпроси и разговор с адвокатa на Рубън Оливър Стоун най-сетне получи разрешение да посети приятеля си в килията. Звучното захлопване на желязната врата го накара да подскочи. Беше лежал в килия, макар и не в американски затвор. Всъщност грешка, напомни си той. Последните изтезания, на които го бяха подложили, със сигурност бяха дело на негови съграждани, при това на американска земя.

Разговорът беше кратък и лаконичен, тъй като и двамата си даваха сметка, че килията се подслушва. Стоун започна да потропва ритмично с крака по циментовия под.

– Мислиш, че така ще заблудиш подслушвателните им устройства, а? – скептично пошепна Рубън.

– Всъщност не, но така се чувствам по-добре – отвърна Стоун.

Рубън се усмихна, след което се присъедини към стъпа.

– Пожарът? – тихо подхвърли той.

– Знам, знам – промърмори Стоун. – Ти добре ли си?

– Да, ако не броим цицината на главата. Адвокатът възнамерява да я използва като защитен аргумент.

– Отпечатъци по оръжието?

– Само от случайно докосване.

– Кейлъб заяви пред полицията, че си бил там, за да охраняваш колекцията.

Рубън кимна.

– Друго?

– Само пийп шоуто. Изобщо не разбрах как ме фраснаха.

– Всичко е било планирано. Бил си под наблюдение.

– Направи ли връзката?

Стоун едва забележимо кимна.

– Имаш ли нужда от нещо?

– Имам нужда от Джони Кокран, ама той отдавна е в онази голяма съдебна зала на небето – мрачно се усмихна Рубън. – Сюзан?

– Заета е – отвърна след кратко колебание Стоун.

Озовал се на улицата, той почти веднага засече двамата мъже, които тръгнаха на дискретно разстояние след него. Явно бяха ченгета.

– Ще ви позволя да ми правите компания, ама за малко – промърмори той, а мислите му се насочиха към следващия човек, с когото трябваше да се срещне.

Роджър Сийгрейвс прочете новината върху екрана на служебния си компютър. Арестуваният за убийството се казваше Рубън Роудс – бивш агент на военното разузнаване, имал проблеми с алкохола и успял с течение на времето да изгори всички мостове зад гърба си. В момента си вадеше хляба като хамалин и живееше в барака в покрайнините на Северна Вирджиния. Журналистическият материал недвусмислено намекваше, че става въпрос за жива бомба със закъснител, тъй като Роудс бил известен като отявлен антимиитарист, а жертвата му била човек, натрупал състояние от производството и продажбата на оръжие. Прекалено хубаво, за да е истина, поклати глава Сийгрейвс.

Беше се изненадал искрено, когато засече едрия мъж, който се промъкна в къщата на Дехейвън през задната врата. Отначало го взе за крадец, но алармата не се задейства, а на сутринта мъжът излезе с празни ръце. Повторната му поява късно вечерта беше достатъчна. Сийгрейвс си даде сметка, че това е златна възможност да постави надеждно препятствие между себе си и полицията.

Работното време свърши. Той изключи часовника на държавната служба и насочи внимание към личните си дела. Предстоеше му още едно randevу, което нямаше да бъде толкова приятно като онова с дамата от АНС, но бизнесът си е бизнес. Беше длъжен да поддържа ефективността на своите източници и да ги прави щастливи, като едновременно с това имаше грижата да отстранява евентуалните подозрения към тях. За щастие позицията му в ЦРУ беше такава, че му осигуряваше неофициален достъп до редица текущи разследвания, най-вече по отношение на шпионски кръгове, действащи вътре в страната. Разбира се, основната роля в тези разследвания се падаше на ФБР (където той също имаше информатори), но не беше излишно да знае кои лица представляват „интерес“ и за неговото управление.

Фактът, че подозрението никога не се насочи към него, беше доказателство за професионалните му умения. По всичко личеше, че ЦРУ изключваше вероятността някой от бившите убийци да започне собствен бизнес. Нима ръководните му структури наистина вярваха, че светът е устроен по този начин? В такъв случай Сийгрейвс имаше повод за сериозно безпокойство относно сигурността на държавата. Не може нейната най-голяма разузнавателна централа да се подвежда по толкова

елементарен начин. Доказателство в това отношение беше скандалът с Олдрич Еймс, но самият Сийгрейвс беше шпионин от коренно различен тип.

Той беше убивал хора по заповед на правителството. Кое то означаваше, че за него не важат нормалните правила на поведение и съобразяване със законите. Той беше като професионален спортист, на когото се прощават всички прегрешения в живота заради постиженията му на терена. Но именно благодарение на тези постижения същият този спортист се превръщаше в опасно агресивен член на обществото извън терена. След като години наред никой не му беше потърсил сметка за извършените убийства, у Сийгрейвс се беше затвърдило убеждението, че му е позволено всичко. Дори когато беше натискал спусъка, за да си вади хляба, той не го беше правил с мисълта, че изпълнява чужди заповеди. Защото беше рискувал собствения си живот, независимо къде беше ставало това – в Близкия и Далечния изток или на други места по света. Той беше единак – факт, който стоеше на първо място в професионално изготвения му психологически профил, благодарение на който беше нает за държавен убиец.

Насочи колата към един фитнес център в Маклийн, Вирджиния, само на няколко минути път от централата на ЦРУ надолу по Чейн Бридж Роуд. Там играеше тенис с началника на секцията – човек, който се гордееше със своя патриотизъм, професионално отношение към работата и добър бекхенд.

Размениха си победите в първите два сета, после Сийгрейвс се запита дали да пусне третия на шефа, но в крайна сметка спортният му дух надделя и той го спечели, макар и да направи битката доста оспорвана. Все пак беше по-млад с цели петнайсет години.

– Пак ми скрита задника, Роджър – оплака се шефът.

– Днес съм във форма, но ти здравата ме изпоти – успокои го Сийгрейвс. – Ако бяхме връстници, едва ли щях да имам някакви шансове.

Шефът беше типичен представител на чиновническата каста в Лангли. Криминалните трилъри, които обичаше да чете, бяха най-голямата опасност, с която се беше сблъсквал в живота си. Не знаеше почти нищо за предишната дейност на Сийгрейвс, тъй като дори в рамките на Управлението „трите шестици“ бяха ревниво пазена тайна. Известно му беше, че човекът на негово подчинение е бил оперативен агент в продължение на много години, при това на места, които в службата с уважение наричаха „горещи точки“. По тази причина Сийгрейвс се радваше на почит и уважение, за които обикновените служители дори не

можеха да мечтаят.

Върнаха се в съблекалнята. Шефът влезе под душа, а Сийгрейвс избърса лицето си с хавлиена кърпа, която извади от шкафчето. После се качиха в колите си и отидоха да вечерят в „Клайдс“ – скъп ресторант в търговския център на Рестън, заемайки маса в близост до елегантната газова камина. След вечерята шефът си тръгна, а Сийгрейвс се разходи по главната улица на градчето и спря пред входа на един от местните кинотеатри.

Едновременните шпиони са предпочитали точно такива малки градчета с техните паркове и спокойни алеи за конспиративните срещи, на които са предавали събраната информация и са получавали парите си. Сийгрейвс си представи как са се разменяли пакети с пуканки, чието съдържание не се е изчерпвало само с допълнително масло и сол, и на лицето му изплува усмивка. Това бе ефикасна за времето си, но безкрайно тровава и наивна практика. Самият той вече беше осъществил размяната, но едва ли някой би могъл да я засече по време на рутинната вечеря в компанията на шефа. По принцип ЦРУ никога не наблюдаваше двама свои служители едновременно, особено когато са изиграли партия тенис, а след това са отишли на вечеря. Там продължаваше да цари мнението, че шпионинът е самотна птица, и именно това беше причината да покани нищо неподозиращия си началник.

Той се качи в колата и потегли към дома си. Когато пристигна, извади от багажника кърпата, която беше използвал в съблекалнята, и спокойно се спусна в малката бетонна килийка със специална изолация в приземието на къщата, която използваше като „обезопасена“ стая, далеч от любопитни очи. Разстла кърпата на масата, на която имаше парна ютия. Логото на фитнес центъра беше втъкано в плътната памучна материя. Всъщност би трябвало да бъде втъкано, ако кърпата действително беше собственост на клуба. Но тази на масата беше малко по-различна и логото представляваше една доста сполучлива имитация, изрисувана върху лепенка – от онзи, с които хлапетата шарят фланелките си, притискайки ги с ютия. Лепенката падна още при първото докосване на нагорещената пара, а на обратната ѝ страна се показа онова, заради което Сийгрейвс се беше потил на корта в продължение на три сета: четири петсантиметрови сребристи лентички.

Използвайки сложна електронна апаратура, която по неизвестни причини беше отпусната на определени служители на ЦРУ, той прочете и дешифрира записаната върху лентичките информация. После я прехвърли на друг носител, който щеше да бъде изпратен на Албърт Трент.

Работата се проточи почти до полунощ, но това не му пречеше. Като убиец беше работил предимно нощем, а старите навици умират най-трудно.

Когато най-сетне приключи, той направи кратка почивка и се зае с последната задача преди лягане. Излезе в коридора, изключи алармената инсталация и отвори вратата на помещението, в което съхраняваше специалната си колекция. Тази вечер тя щеше да се обогати с още един предмет, макар че много му се искаше трофеите да са два. Бръкна в джоба си и извади копче за ръкавели, което му беше предал неговият човек във „Файър Контрол“. То принадлежеше на Бихан и беше паднало по време на посещението му в склада на компанията, което на практика беше станало причина за смъртта му. Сийгрейвс бе стигнал до решението за неговото елиминиране, след като се потвърдиха подозренията му, че Бихан е успял да открие истинските причини за смъртта на Джонатан Дехейвн.

Постави копчето на малък рафт до вратата редом с бебешкия бибелон. Все още не разполагаше с вещ на младата жена, която беше разстрелял. Надяваше се да разкрие нейната самоличност и да се сдобие с някакво нейно притежание. Най-напред уби Бихан, който рухна назад и му позволи да се прицели в момичето. То беше на колене, готово за орален секс. В момента на първия изстрел инстинктивно се извърна към прозореца, през който беше долетял фаталният куршум. Сийгрейвс нямаше представа дали го е видяла, но това беше без значение. Бързо натисна спусъка, без да й даде възможност дори да извика. Куршумът обобрази красивото ѝ лице до такава степен, че със сигурност щеше да бъде погребана в затворен ковчег, също като Бихан. Изходящата рана винаги е по-голяма от входящата.

Разчиствайки рафта около копчето за ръкавели, той се зарече да се сдобие с някаква вещ от красавицата и да я включи в колекцията си. Така тя щеше да бъде пълна – каквато би трябвало да бъде.

Макар и с цената на известни усилия, Стоун все пак успя да се освободи от опашката. Веднага след това се насочи към изоставена постройка близо до гробището, която от време на време използваше като тайна квартира. Там смени дрехите си и се отправи към Гуд Фелоу Стрийт. Мина покрай къщата на Дехейвън и намиращото се в съседство имение на Бихан, пред което групичка репортери търпеливо чакаше появата на опечалената и унижена съпруга. Пострадалата от пожара къща отсреща изглеждаше пуста.

Спря на ъгъла, измъкна някаква карта и престорено се задълбочи в нея. Няколко минути по-късно пред дома на Бихан спря камионетка за превоз на мебели, от която слязоха двама широкоплещести мъже. Вратата им отвори някаква прислужница, а групата на репортерите видимо се оживи. Мъжете влязоха в къщата и бързо се появиха отново, понесли огромен дървен скрин. Бяха много яки, но теглото на скрина очевидно ги затрудняваше. Стоун лесно си представи мислите, които минаваха през главите на възбудените репортери: в скрина се е скрила мисис Бихан, която се опитва да избяга от медиите. Ех, каква сензация би могла да изскочи оттук!

Появиха се мобилни телефони, неколцина хукнаха към служебните си коли с намерението да последват камионетката, която бавно потегли. Но пред къщата на Бихан останаха доста репортери, очевидно надушили някакъв номер. Търпението им беше възнаградено минута по-късно, когато на входа се появи жена с униформа на прислужница и шапка с широка периферия. Тя се качи в колата, паркирана на алеята, и спокойно потегли.

Стоун отново отгатна какво си мислеха репортерите пред къщата: онова със скрина е било трик за отвличане на вниманието, а в колата се беше качила самата мисис Бихан, преоблечена като прислужница. Очевидно това беше достатъчно да прогони и последните съмнения, защото всички на тротоара се качиха на колите си и потеглиха след „бегълката“. От пресечката изскочиха още двама репортери, очевидно предупредени от колегите си.

Стоун напусна наблюдателния си пост и с бърза крачка се насочи към съседната уличка, която минаваше зад имението на Бихан. Избра позиция в близост до тясна асфалтирана алея, полускрита от високи

храсти. Не му се наложи да чака дълго. Няколко минути по-късно на алеята се появи Мерилин Бихан, облечена с тъмни панталони, дълго палто и ниско нахлупена шапка на главата. Тя стигна до края на алеята и предпазливо огледа уличката.

– Мисис Бихан? – напусна прикритието си Стоун.

Жената подскочи от изненада и рязко се обърна.

– Кой сте вие? – просъска тя. – Навярно някой проклет репортер?

– Не, госпожо. Аз съм приятел на Кейлъб Шоу, който работи в Библиотеката на Конгреса. Видяхме се на погребението на Джонатан Дехейвън.

Жената напрегна паметта си. Изглеждаше малко упоена, но не лъхаше на алкохол. Дали не бе под влиянието на някаква дрога?

– О, да, спомням си – кимна най-сетне тя. – Пред вас направих мъдрата забележка, че Кей Би знае какво означава внезапна смърт.

Изведнъж се закашля и посегна към чантичката си за салфетка.

– Исках да ви поднеса своите съболезнования – промърмори Стоун, надявайки се мисис Бихан да не си спомни, че в онзи разговор беше участвал и Рубън, обвинен в убийството на съпруга ѝ.

– Благодаря – кимна тя и отново огледа уличката. – Малко странна ситуация, не мислите ли?

– Видях репортерите, мисис Бихан – каза Стоун. – Ситуацията трябва да е била истински кошмар за вас, но ви поздравявам за начина, по който ги заблудихте.

– Когато си женена за богаташ, който на всичкото отгоре постоянно се забърква в скандали, бързо усвояваш триковете за избягване на медиите.

– Ще ми отделите ли няколко минути? – попита Стоун. – Бихме могли да изпием по едно кафе някъде.

– Не знам – объркано отвърна тя. – Мисля, че времето не е особено подходящо. Все пак изгубих съпруга си, по дяволите!

– Искам да поговорим именно за смъртта на съпруга ви – спокойно поясни Стоун. – И най-вече за думите му на онова погребение.

Тя замръзна, в очите ѝ се появи подозрение.

– Какво знаете за смъртта на съпруга ми?

– Не толкова много, колкото бих искал. Но мисля, че има връзка със смъртта на Джонатан Дехейвън. Най-малкото защото двама съседни умират един след друг при... хм... доста необичайни обстоятелства.

– Значи и вие сте на мнение, че Дехейвън не е починал от сърдечен удар, така ли? – преценяващо го погледна тя.

И вие?

– Моля ви, мисис Бихан, отделете ми няколко минути! – настоя Стоун. – Важно е!

Отидоха да пият кафе в близкото магазинче за деликатеси. Стоун избра една масичка в дъното, вдигна глава и директно попита:

– Съпругът ви е споменал нещо за смъртта на Дехейвън, нали?

Жената отпи от чашата, подръпна широката периферия на шапката си и тихо отговори:

– Мога да ви кажа, че Кей Би не повярва в диагнозата инфаркт.

– Защо? На какво основание?

– Не съм сигурна. Всъщност не ми го каза директно.

– В такъв случай откъде знаете, че е имал съмнения?

Мерилин Бихан се поколеба.

– Не знам защо трябва да споделям подобни неща с когото и да било – промърмори тя.

– Ще бъда откровен с вас, надявайки се да ми отвърнете със същото – погледна я в очите Стоун. След което ѝ разказа за Рубън и причините да бъде в къщата, деликатно избягвайки да спомене за телескопа. – Той не е убил съпруга ви, мисис Бихан. Аз го изпратих там, за да наблюдава. Защото напоследък на Гуд Фелоу Стрийт се случиха доста странни неща.

– Например?

– Например човекът, който наблюдаваше от отсрещната къща.

– Не знам нищо за това – нервно отвърна тя. – Кей Би също не ми го е споменавал. Знам, че се боеше от определени хора и институции, най-вече от ФБР, което правело всичко възможно да го окаля. Не знам дали наистина е така, но той имаше много врагове.

Остави чашката и старателно избърса следите от червило по нея.

– Веднъж го чух да говори по телефона, съвсем случайно... Търсех някаква книга в библиотеката, а вратата на кабинета му беше открената.

– Сигурен съм, че е било случайно – успокои я Стоун.

– Чух го да обяснява на някого, че Дехейвън се е подложил на пълни изследвания в „Джонс Хопкинс“, които установили отлично здравословно състояние. След смъртта му се обадил на свои познати в полицията и те му казали, че резултатите от аутопсията изобщо не се връзват със заключенията на болницата. Говореше разтревожено и настояваше да научи повече.

– А научи ли?

– Вижте... Обикновено не го питах къде ходи и какво прави, а той ми връщаше жеста. Искам да кажа, че предвид обстоятелствата около смъртта му е ясно, че не е бил светец. Тогава бързах да хвана самолета за Ню Йорк, но по неизвестни причини – може би поради загрижения му вид – го попитах къде отива, какво не е наред. Дори не знаех, че проклетата компания е негова.

– Компания? Каква компания?

– „Файър Контрол Лимитед“ или нещо подобно.

– Отишъл е във „Файър Контрол“?

– Да.

– Каза ли ви защо?

– Искал да провери нещо. О, спомена и за библиотеката, или за мястото, където е работил Джонатан... Неговата компания имала договор за противопожарната защита на сградата. Научил, че оттам били изнесени някакви контейнери и нещо в склада се объркало.

– А знаете ли дали е открил нещо?

– Не. Нали ви казах, че трябваше да замина за Ню Йорк. Оттам му се обадох, но той не ми спомена нищо и после съм забравила.

– Звучеше ли ви обезпокоен по време на разговора?

– Не повече от нормалното – отвърна Мерилин Бихан, помълча малко и добави: – А, каза ми, че ще направи проверка на тръбите у дома, а аз реших, че се шегува.

– Тръби? Какво е имал предвид?

– Не знам. Предположих, че става въпрос за тръбите на газта, защото при изтичане има опасност от експлозия.

Както е станало в дома на Боб Бродли, председателя на Камарата, помисли си Стоун, след което изведнъж му хрумна нещо.

– В дома ви има ли автоматична система за потушаване на пожар с водна струя, мисис Бихан?

– О, не. Притежаваме голяма колекция от предмети на изкуството и употребата на вода е изключена. Но Кей Би действително се страхуваше от пожар. Нали видяхте какво се случи отсреща? У дома поръча друга система, която потушава огъня без вода. Не съм наясно как точно го прави.

– Мисля, че аз знам – промърмори Стоун.

– И смятате, че Кей Би е бил убит от онзи, който е ликвидирал и Джонатан?

– Точно така – кимна Стоун. – Ако бях на ваше място, щях незабавно да се преместя в някое от другите ви жилища – колкото по-далеч,

толкова по-добре.

– Мислите, че съм в опасност? – Очите на жената се разшириха.

– Според мен в опасност са всички, които живеят на Гуд Фелов Стрийт.

– В такъв случай се връщам в Ню Йорк! Тръгвам още днес следобед.

– Това е добро решение.

– Дано полицията ми разреши. Ако съм заподозряна, вероятно ще ми поискат паспорта. Все пак съм съпругата. Имам желязно алиби, но спокойно бих могла да поръчам убийството му, нали?

– Историята познава и такива случаи – призна Стоун.

Помълчаха известно време, после Мерилин Бихан вдигна глава:

– Знаете ли, Кей Би наистина ме обичаше...

– Сигурен съм, че е било така – любезно отвърна Стоун.

– Знам какво си мислите, но той наистина ме обичаше. Другите жени бяха просто играчки, които идваха и си отиваха. Но аз съм тази, която го отведе пред олтара. И която ще наследи всичко. – Отпи нова глътка кафе и добави: – Най-смешното е, че Кей Би натрупа състояние от производството и продажбата на военно оборудване, но на практика мразеше оръжията и никога не е имал дори пистолет. По образование беше инженер и работеше адски много, повече от всички, които познавам... – Нова пауза. – И ме обичаше. Жената усеща тези неща. Аз също го обичах въпреки недостатъците му. И все още не мога да повярвам, че го няма. С него умря и частица от мен. – Замълча и избърса сълзата, появила се в ъгълчето на окото ѝ.

– Защо ме лъжете, мисис Бихан?

– Моля?

– Питам защо ме лъжете. Защо си правите труда, след като изобщо не ме познавате?

– Какви ги дрънкате, по дяволите? Не лъжа! Наистина го обичах!

– Ако наистина го обичахте, нямаше да наемете частен детектив, който да го наблюдава от отсрещната къща. Питам се дали е снимал жените, които са идвали да забавляват съпруга ви?

– Как смеете: Нямам нищо общо с това! Казах ви, че това вероятно е било работа на ФБР, което следеше Кей Би!

– Не – поклати глава Стоун. – ФБР би изпратило мъж и жена, които да играят ролята на семейна двойка. Те щяха да изхвърлят боклука и да вършат всичко, което върши едно нормално семейство. А защо биха наблюдавали дома ви? Нима биха допуснали, че съпругът ви ще се

среща с компрометираща личност именно тук? – Той отново поклати глава. – Дори ФБР не разполага с неограничен бюджет, за да си позволява подобно разточителство. Надявам се, че не сте платили прекалено голяма сума, защото наблюдението не доведе до нищо съществено, нали?

– Мръсник! – надигна се от стола си тя.

– Можете просто да се разведете – спокойно добави Стоун. – Вземате половината от богатството и ставате свободна жена.

– След всичките унижения?! – втренчи се в него тя. – След постоянните паради на курви в *дома ми*?! Не, исках да страда! Прав сте – действително наех частен детектив и го поставих в онази къща! Какво от това? Питате защо са ми снимките на съпруга ми с проститутките? Защото възнамерявах да го обезкося! Да го принудя да ми прехвърли всичко, което притежава! Федералните власти не обичат пикантни скандали около доставчиците си на военно оборудване. А след това, уверявам ви, аз щях да го зарежа! Нима си въобразявате, че само той се е забавлявал? Аз също имах любовници, с един от които ще прекарам остатъка от живота си. Но нещата се развиха така, че получих всичко, без да го изнудвам, без дори да си мръдна пръста. И това е едно перфектно отмъщение!

– Няма да е зле, ако говорите по-тихо – предупредително я изглежда Стоун. – Сама казахте, че полицията сигурно има известни подозрения срещу вас. Излишно е да ги подхранвате.

Мерилин Бихан се огледа и срещна смаяните погледи на част от посетителите. Това я накара да млъкне и да седне на мястото си.

Сега беше ред на Стоун да се изправи.

– Благодаря за времето, което ми отделихте – любезно рече той. – Дадохте ми много полезна информация. – После с абсолютно каменно лице добави: – Съжалявам за тежката ви загуба.

– Върви по дяволите! – изсъска тя.

– Ако последвам съвета ви, сигурно ще си имам компания, нали?

Анабел очакваше полета, който щеше да я отведе далеч от Атланта. Разучавайки новия си маршрут, тя все още не можеше да преглътне глупостта на Лио. Как беше възможно да допусне подобно нещо? Ако беше имала желание да се разкрие пред Фреди, щеше да го направи сама.

Обявиха полета, но тя изчака пътниците да образуват малка опашка на изхода за отвеждане. Летеше с първа класа и нямаше проблем да заеме мястото си, без да чака, но по стар навик пожела да разгледа лицата на хората, с които щеше да пътува. Опашката изтъня и тя се наведе за сака си. Още във Вашингтон беше изхвърлила почти всичките си дрехи. Никога не даваше куфарите си на багаж, защото знаеше, че това е покана за преследвачите. Когато стигнеш до крайната точка на пътуването си, щеше да има достатъчно време да си купи нови дрехи.

Насочи се към изхода за заминаващи пътници. Погледна окачения на тавана телевизионен монитор, по който течеха новините на Си Ен Ен, и краката ѝ изведнъж промениха посоката си, а очите ѝ се напрегнаха да прочетат бягашата лента под лицето на говорителя. *Ветеранът от Виетнам Рубън Роудс арестуван. Доставчикът на Министерството на отбраната Корнилийс Бихан и неизвестна жена застреляни от къщата в съседство с неговата. Роудс е заподозрян...*

– Господи! – прошепна Анабел.

– Последно повикване за полет 3457 до Хонолулу – включи се близкият високоговорител. – Молим пътниците за директния полет 3457 до Хонолулу да се явят на изхода за отвеждане към самолета!

Тя погледна към изхода. Отпред нямаше никой и служителите се готвеха да го затворят. Очите ѝ се върнаха на монитора. Изстрели от съседната къща? Бихан убит, а Рубън арестуван. Какво ставаше, по дяволите? Трябваше да разбере.

След което мислите ѝ изведнъж потекоха в друга посока. *Това не е твоя грижа, Анабел. Трябва да изчезнеш, защото Джери Багър е по дирите ти. Остави онези момчета да се оправят. Няма начин Рубън да е застрелял Бихан, нещата ще се изяснят. А дори и да не се изяснят, проблемът не е твой. Не е твой!*

Но краката ѝ отказаха да помръднат. Никога досега не беше изпитвала подобна нерешителност.

– Последно повикване за полет 3457. Следва затваряне на изхода.

– Тръгвай, Анабел! – прошепна отчаяно тя. – Тръгвай, да те вземат мътните! Тази битка не е твоя. Не дължиш нищо на тези хора! На Джонатан също!

Очите ѝ проследиха как остъклената врата се затръшва, а униформената служителка тръгва към друг изход. Десет минути по-късно видя как големият „Боинг 777“ плавно се отлепи от ръкава и излетя точно по разписание. Анабел се насочи към най-близкото гише и си запази място за първия полет за дестинацията, която щеше да я постави в опасна близост до Джери Багър и моторната му резачка. Изобщо не знаеше защо го прави, но се подчиняваше на внезапния импулс дълбоко в душата ѝ.

Настанил се удобно в домашния си кабинет, Албърт Трент довършваше част от нещата, които не успя да приключи в службата и които бяха свързани с позицията му в Комисията по разузнаване към Камарата на представителите. Вече дълги години беше член на тази комисия и беше наясно с всички аспекти на разузнавателната дейност – най-вече с онези от тях, които съответните институции споделяха със своя най-висш надзорен орган. Приглади косата си, довърши кафето и сандвича в чинийката пред себе си, после прибра документите в куфарчето си и слезе на паркинга, където го чакаше скромна хонда с две врати. Надяваше се, че след пет години, а може би и по-рано ще седи зад волана на далеч по-престижен автомобил – да речем, в Аржентина или в Южния Пасифик. Беше чувал, че там е истински рай.

Бе твърдо решен да удвои милионите, натрупани в тайната му банкова сметка, защото тайните, които продаваше Роджър Сийгрейвс, се котираха изключително високо. Нещата бяха коренно различни от времето на Студената война, когато шпионите оставяха сведенията си в предварително уговорен тайник, прибираха си двайсетте хилядарки и изчезваха. Хората, с които днес контактуваше Сийгрейвс, работеха само със седемцифрени числа, но срещу парите си изискваха много повече. Трент никога не го беше питал какви източници използва и кои точно са купувачите му. Първо, защото нямаше да получи отговор и, второ, защото не искаше да знае. Единственото, което го интересуваше, беше да получи информацията от Сийгрейвс и да я препрати към следващото звено. А начинът, по който го правеше и с който всъщност се изчерпваше цялото му скъпоплатено участие в тази операция, беше единствената причина, поради която Сийгрейвс беше приел да работи с него. Въпреки това двамата направиха отличен екип, който се превърна в една от

главните причини за тежкото състояние на американското разузнаване в момента.

Разбира се, това състояние не оставаше незабелязано от правителството. Многобройна армия от опитни и заредени с енергия агенти на контрразузнаването правеха всичко възможно да разкрият схемата, по която секретните сведения изминаваха пътя от разузнавателните центри до вражеските щабове. Благодарение на служебното си положение Трент беше запознат с част от тези усилия. Агентите, с които разговаряше, нямаха никакви основания да подозират, че този държавен чиновник с лошо подстригана коса, който живееше в евтина къща, караше осемгодишна хонда и получаваше ниска заплата, на практика бе част от дълбоко законспириран шпионски екип, който обезсмисляше голяма част от дейността на американското разузнаване.

Несъмнено властите вече бяха наясно, че става въпрос за информатор, който действа на изключително високо ниво, но при наличието на петнайсет разузнавателни центри с щат от около 120 000 служители и общ бюджет от над 50 милиарда долара годишно, прословутата игла в купата сено ставаше абсолютно неоткриваема просто защото купите бяха твърде много. Освен това Трент вече беше имал възможност да се убеди в смразяващата кръвта ефикасност на Роджър Сийгрейвс, който не пропускаше нищо, дори и най-незначителните подробности.

Малко след първите контакти помежду им Трент потърси информация за този човек, но не откри абсолютно нищо. Което означаваше, че професионалната кариера на Сийгрейвс през годините е нарочно засекретена и едва ли някой можеше да се добере до нея. Това откритие го накара да потръпне и да вземе твърдото решение никога да не се изпречва на пътя му. Защото само по този начин можеше да остане богат и да прекара остатък от живота си на някое далечно и по-добро място.

Стиснал волана на раздрънканата хонда, Трент направи опит да си представи как ще изглежда този живот. Несъмнено щеше да бъде различен, коренно различен, въздъхна той. Изобщо не го интересуваше колко живота ще бъдат погубени от алчността му, защото предателите никога не изпитват подобни угризения на съвестта.

Малко след като Стоун се прибра след срещата с Мерилин Бихан, на вратата се почука.

– Здравей, Оливър – усмихна се насреща му Анабел.

Без да показва изненада от внезапното ѝ завръщане, Стоун

мълчаливо се отдръпна, за да ѝ направи път да влезе, и махна към плетениите столове пред камината.

– Как мина пътуването? – любезно попита той.

– Прекъснах го.

– Наистина ли?

– Каза ли на приятелите си, че съм заминала?

– Не.

– Защо?

– Защото знаех, че ще се върнеш.

– Е, сега вече успя да ме ядосаш! – трепна тя. – Нима си въобразяваш, че ме *познаваш*?

– Явно те познавам, след като отново си тук.

– Признавам, че ти си най-странният гробар, когото съм виждала – изгледа го втренчено тя.

– А си виждала доста, нали?

– Разбрах какво е станало с Рубън.

– Полицията все още не знае, че е на погрешна следа.

– Трябва да го измъкнем от затвора!

– Работим по въпроса, а Рубън се чувства добре. Убеден съм, че няма да има проблеми там. Виждал съм със собствените си очи как просва петима здравеняци по време на кръчмарска свада. Притежава огромна физическа сила, освен това владее всички похвати на юмручния бой. Лично аз винаги съм се възхищавал на такива качества.

– Но все пак си е намерил майстора в къщата на Джонатан – отбеляза Анабел.

– Да, така е.

– Но защо? Защо са ликвидирали Бихан?

– Защото е разбрал как е умрял Джонатан – отвърна Стоун и накратко ѝ предаде разговора си с Мерилин Бихан.

– Значи премахват Бихан и лепват убийството на Рубън, който се оказва на удобното място?

– Вероятно са го засекли да влиза и излиза от къщата, след което са преценили, че таванът е отлично място за стрелба. Със сигурност са знаели, че Бихан винаги кани гостенките си в онази спалня.

– Изправени сме срещу сериозен противник – въздъхна Анабел. – Какво мислиш да правим?

– За начало ще прегледаме записите на охранителните камери в хранилището.

– По пътя насам помислих по въпроса и смятам, че открих начина –

кимна младата жена.

– Не съм се съмнявал в това – отвърна Стоун, помълча малко и добави: – През цялото време подозирах, че няма да се справим без теб. Всъщност бях абсолютно сигурен.

– Не ме четкай, ако обичаш. Все още не сме свършили работата.
Замълчаха.

Анабел се извърна към прозореца и тихо промълви:

– Господи, колко спокойно е тук.

– При всичките тези мъртъвци? – вдигна вежди Стоун. – Аз самият се чувствам леко потиснат.

Тя се усмихна и стана.

– Ще се свържа с Кейлъб, за да споделя идеите си.

Стоун също стана, протегна се и изпъшка:

– Страхувам се, че старите ми кокали вече протестират и срещу такива елементарни физически усилия като косенето на трева.

– Вземи аспирин. Ще ти се обадя, след като се настаня.

Стоун я изчака да мине покрай него към вратата и тихо подхвърли:

– Радвам се, че се върна.

Без да дава вид, че го е чула, Анабел се качи в колата си и потегли.

Преодолял смайването от направеното откритие, Джери Багър започва да му доведат управителя на отсрещния хотел и поиска сведения за всички гости, заемали стаите на двайсет и третия етаж с прозорци към кабинета му. А в Атлантик Сити заповедите на човек като Джери Багър просто се изпълняват, особено когато са предадени от мъжаги с доста заплашителен вид.

Но управителят на хотела – млад и хубав мъж, който гледаше сериозно на работата си и се стремеше да я изпълнява безупречно, не прояви склонност да споделя каквото и да било със собственика на казиното.

– Искам да си наясно с положението – със съдържано раздразнение рече Багър. – Ако не ми дадеш това, което искам, просто ще умреш.

– Заплашвате ли ме? – трепна управителят.

– Не. Заплахата е нещо, което може и да не се случи.

А на това, което току-що ти казах, в нашите кръгове му се вика „сигурна работа“.

Управителят видимо пребледня, но продължи да упорства.

– Става въпрос за поверителна информация, мистър Багър. Не мога да я споделя с вас, защото нашите гости очакват дискретност, която е задължителна за високите стандарти на обслужване...

– Добре, ясно – прекъсна го Багър. – Ще ти предложи лесния вариант. Колко искаш?

– Опитвате се да ме подкупите? – вдигна вежди младежът.

– Най-сетне започваш да включваш.

– Не можете да говорите сериозно за...

– Сто бона.

– Сто хиляди долара?!

Багър се усмихна и очите му пробягаха по лицата на горилите, заели позиция до стената.

– Схватлив младеж, а? – подхвърли той. – Май ще го наема да управлява казиното! Точно така, момче. Личната ти сметка ще набъбне със сто хиляди долара в момента, в който ми позволиш да хвърля едно око на документацията. – Управителят очевидно се замисли, но търпението на Багър се изчерпа. – Ще ти кажа и какво ще стане, ако откажеш. Вместо да те убия, ще си направя труда да ти натроша костите една по една, а после ще ти бръкна в мозъка, за да не можеш да споделиш с никого

какво ти се е случило. Ще прекараш остатъка от живота си в дом за инвалиди, където всяка нощ ще се напикаваш, а разни грозотии ще ти дупчат вените. Аз съм разумен човек и не виждам избор в тази ситуация, но въпреки това ще ти дам правото на избор. Имаш пет секунди.

Един час по-късно Багър разполагаше с исканата информация и бързо състави списък на заподозрените. След това разпита лично персонала на етажата и сравнително лесно удари джакпота благодарение на допълнителните услуги, предоставени на един от гостите.

– Да, направих му масаж – призна момичето на име Синди, дребничка брюнетка с живо лице, закръглени форми и поведение на уличница. Докато разговаряше насаме с Багър в една от стаите на луксозния СПА център, тя непрекъснато правеше балони с дъвката си и навиваше на пръст къдриците си.

– Знаеш ли кой съм аз? – заби поглед в лицето ѝ той.

– Джери Багър – кимна момичето. – Майка ми, казва се Долорес, работи на масата за игра на зарове в казиното ви.

– Аха, добрата стара Долорес. А на теб харесва ли ти в тоя скапан СПА център?

– Заплатата е кофти, но бакшишите са добри. Старците обичат да усещат млади ръце по тялото си. Няколко най-редовно го надървят. Гадничко е да гледаш как се надървя един осемдесетгодишен старец, но бакшишът е добър.

– Я ми кажи за тоя Роби Томас, когото си масажирала – смени темата Багър, хвърляйки кратък поглед към бележките си. – Как изглеждаше?

– Хубаво, ама надуто копеле – започна описанието си Синди. – Отдалеч му личеше, че се мисли за голяма работа. Прекалено кльошав, като нищо ще го бия на канадска борба. Аз си падам по яките мъжаги.

– Само масаж ли му прави или и още нещо?

Синди скръсти ръце пред гърдите си, направи балон и с достойнство обяви:

– Аз съм лицензирана професионалистка, мистър Багър!

В отговор той измъкна десет стотачки от портфейла си.

– Това стига ли за лиценза?

Масажистката огледа банкнотите и кимна.

– Какво правя в извънработно време, си е моя работа.

– То е ясно – подаде ѝ парите Багър. – Хайде, разказвай.

– Може да си загубя мястото – изведнъж се разколеба момичето.

– Виж какво, Синди – въздъхна Багър. – Пет пари не давам, дори да

чукаш мъртъвци на скапаната кушетка за масажи! – Натика парите в джобчето на блузата ѝ и изръмжа: – Хайде, започвай. И не ме лъжи, защото хич не обичам да ме лъжат!

– Добре де – предаде се тя. – Пусна ми се веднага, още като го пипнах. Хвана ме за бедрото, после ръката му тръгна нагоре и изобщо не се спря.

– Какво животно, мамка му. Какво стана по-нататък?

– Ами натисна ме. Първо му казах да се разкара, а той започна да дрънка. Бил голяма работа, изпълнявал важна задача и трябвало да му свалям шапка.

– Важна задача значи.

– Размаха пачка и рече, че имал още купища мангизи. Като свърших работа, той ме чакаше отвън. Изпихме по една-две чаши и главата ми се завъртя. Не ме бива в пиенето.

– На въпроса, Син – нетърпеливо подхвърли Багър. – Чака ме много работа.

– Ами завършихме вечерта в стаята му – забързано поднови разказа си Синди. – Започнах с уста, ама копелето взе, че се изпразни. Ядосах се, а той се разстрои и се разциври. Даде ми сто кинта. Сто нещастни кинта, представяте ли си?! После влезе в банята и драйфа цели десет минути. Като излезе започна да се оправдава, че свършил толкова бързо, защото отдавна не бил чукал. Сякаш на някого му пукаше!

– Гадняр. Какво се случи после?

– Ами това беше всичко. Искам да кажа, че нямаше смисъл да стоя повече, нали така? Нямаше да ставаме гаджета, я...

– Каза ли нещо друго? Откъде е, къде отива, каква е важната му задача?

Тя поклати глава, а той ѝ хвърли преценяващ поглед и добави:

– Виждам, че си умно момиче, и се питам дали не си му измъкнала малко мангизи от портфейла, докато е драйфал в банята...

– Не съм боклук, мистър Багър! – гневно отвърна Синди. – Как си позволявате да говорите такива неща?

– Я слез на земята, малката! – изръмжа в отговор той и заби пръст в гърдите си. – Аз съм Джери Багър, а ти си уличница, която позволява на непознати да се празнят в устата ѝ срещу пари за семки! Затова още веднъж те питам: измъкна ли му някакви мангизи, за да подплатиш стотачката, която ти даде?

– Не знам, може и да съм взела нещо – сви се масажистката. – Не ми се говори повече.

Багър протегна ръка и рязко повдигна брадичката ѝ.

– Майка ти сигурно ти е разказала нещичко за мен!

– Да – нервно преглътна момичето. – Каза, че е много приятно да работи за вас.

– Друго?

– Каза още, че който ви се изпречи на пътя, трябва да е голям тъпак.

– Точно така. Майка ти има глава на раменете си. – Стисна брадичката ѝ с два пръста и Синди тихо изохка. – Ако искаш да я видиш отново, казвай какво още намери в портфейла на онзи хубавец.

– Добре, добре. Най-странното беше, че имаше два документа за самоличност.

– И?

– Единият беше на името, с което се представи в центъра – Роби Томас от Мичиган. Другият беше шофьорска книжка, издадена в Калифорния.

– Името – спокойно рече Багър.

– Тони. Тони Уолас.

– Видя ли, че няма нищо страшно? – пусна брадичката ѝ Багър. – А сега отивай да масажираш пишките на твоите старци!

Тя се изправи, краката ѝ видимо трепереха.

– Хей, Синди – подвикна след нея Багър. – Не забрави ли нещо?

– Какво, мистър Багър? – притеснено се обърна тя.

– Дадох ти хиляда долара, а на оня красавец си му го духала за десет пъти по-малко мангизи. Въпреки това дори не ме попита дали и аз не искам нещо такова. Не бива така, Синди. Човек като мен не забравя такива пропуски... – Замълча и заби очаквателен поглед в лицето ѝ.

– Искате ли да ви духам, мистър Багър? – попита с треперещ глас момичето, след като се забави няколко секунди. – За мен ще бъде чест...

– Не искам – отсече Багър.

Анабел и Кейлъб крачиха по един от многобройните коридори на сградата „Джеферсън“. Тя беше облечена с червена, дълга до коленете пола, черен жакет и бежова блузка. Беше спокойна и съсредоточена като истинска професионалистка. За разлика от нея Кейлъб изглеждаше готов да си пререже вените.

– Искам да бъдеш тъжен и депресиран, нищо повече – успокояваше го тя.

– Това не би трябвало да е трудно, защото *наистина съм тъжен и депресиран!* – нервно отвърна той.

Анабел спря пред вратата на шефа на охраната и окачи на носа си очилата, които висяха на тънка верижка на шията ѝ.

– Сигурна ли си, че ще се получи? – неспокойно прошепна Кейлъб.

– При тези неща съм сигурна само когато номерът мине.

– Страхотно, няма що!

Минута по-късно вече седяха пред бюрото на шефа на охраната. Кейлъб мълчеше и гледаше обувките си, предоставил цялата инициатива на Анабел.

– Аз съм психолог и съм поела ангажимент за възстановяване на психическото му състояние – довърши обясненията си младата жена.

– И твърдите, че има проблем с влизането в хранилището? – учудено я изгледа шефът на охраната.

– Точно така. Ако не сте забравили, там той откри тялото на свой колега и близък приятел. При нормални обстоятелства винаги му е било приятно да работи в хранилището, правил го е години наред... – Стрелна с очи Кейлъб, който изпусна тежка въздишка и попи очите си с кърпичка. – Но внезапно мястото на приятните му спомени се превръща в източник на дълбока тъга и дори ужас.

Очите на началника пробягаха по сгърченото лице на Кейлъб.

– Явно ви е било много тежко, мистър Шоу – съчувствено промърмори той.

Ръцете на младия мъж трепереха толкова силно, че Анабел се протегна и ги стисна между дланите си.

– Наричайте го Кейлъб, моля, тук всички сме приятели – окуражително подхвърли тя и отправи многозначителен поглед към човека зад бюрото. В същото време пръстите ѝ стегнаха в желязна хватка китката

на партньора ѝ.

– Ами да, всички тук сме приятели – сковано повтори шефът. – Но какво общо с това има моят отдел?

– Искам да покажа на Кейлъб записи от читалнята. Да види как хората влизат и излизат, да му покажа хранилището в нормален вид, както е било винаги досега. Надявам се така да му помогна да възстанови предишните си представи и да върне позитивната си нагласа към тази част от работното си място.

– Не знам дали мога да разреша това – поклати глава шефът на охраната. – Молбата ви е твърде необичайна.

Кейлъб се надигна с очевидното намерение да напусне стаята, но леденият поглед на Анабел го спря.

– Цялата ситуация е *необичайна* – въздъхна тя. – Но аз съм убедена, че ще направите всичко възможно, за да помогнете на колегата си да се върне към нормалния живот.

– Естествено, но...

– Удобно ли е да ни ги покажете още сега? – прекъсна го тя и хвърли свиреп поглед към Кейлъб, който все още стоеше полуизправен. – Сам виждате колко е отчаян.

Кейлъб рухна на стола.

Очите на Анабел огледаха униформата на шефа и се спряха върху табелката с името му.

– Вижте, Дейл... Нали мога да ви наричам Дейл?

– Разбира се.

– И така, Дейл, обърнете внимание на облеклото ми... Очите му пробягаха по стройната ѝ фигура и той кимна.

– Да, добре...

– Полата ми е червена – един позитивен и вдъхновяващ цвят, Дейл. В същото време жакетът ми е черен, което означава обратното, а блузата ми е неутрален бежов цвят. Всичко това означава, че съм изминала едва половината път към възстановяването на нормалното състояние на този човек. За да измина и другата половина, се нуждая от вашата помощ, Дейл. Искам Кейлъб да ме вижда изцяло в червено. Сигурна съм, че и вие го искате, затова нека го направим! – В погледа, който му отправи, се четяха одобрение и надежда. – Знаем, че сте на моя страна, Дейл!

Шефът се извърна към сломения Кейлъб, помълча малко, после кимна.

– Добре, отивам да донеса лентите.

– Държа се много професионално! – похвали я Кейлъб, след като човекът напусна стаята.

– Много ти благодаря – напрегнато отвърна тя.

Кейлъб я изчака да добави още нещо, после тръсна глава.

– Ама и аз се представям добре, а?

– Наистина ли мислиш така? – изгледа го с недоверие тя.

Няколко часа по-късно двамата уморено се облегнаха в креслата. Бяха изгледали всички записи от часовете преди и след смъртта на Дехейвн.

– Нищо особено – отбеляза Кейлъб. – Това е нормалният поток посетители, в който не виждам нищо необичайно.

Анабел върна лентата, натисна бутона за спиране и попита:

– Кой е този?

– Кевин Филипс, временно изпълняващ длъжността началник-отдел след смъртта на Джонатан. Идва да ме разпита. А онзи там е Оливър, който се прави на немски учен.

– Браво на него – усмихна се с уважение Анабел. – Наистина е добър.

Прехвърлиха няколко кадъра, после Кейлъб посочи с пръст.

– Тук получавам писмото, с което ме определят за изпълнител на литературното наследство на Джонатан. – Наведе се, опипа корема си и учудено добави: – Наистина ли съм толкова дебел?

– Кой ти изпрати писмото?

– Кевин Филипс.

Анабел мълчаливо изгледа кадрите, на които Кейлъб се спъва и чу-пи очилата си.

– Обикновено не съм толкова несръчен – отбеляза той. – Но ако не беше Джуъл Инглиш, която ми услужи с очилата си, нямаше да мога да прочета проклетото писмо.

– Това го разбирам, но защо ги сменя?

– Моля?

– Не ти предлага очилата, които ползва, а вади други от чантата си – поясни Анабел, върна лентата и подхвърли: – Ето, гледай... Всъщност прави го много добре. От нея би излязъл добър „механик“... Искам да кажа, че има много сръчни пръсти.

Кейлъб гледаше с огромна изненада как Джуъл Инглиш скрива едните очила с дланта си и ловко вади другите от чантата си.

– Не знам, сигурно са били с различен диоптър – сви рамене той. – Но бяха добри и аз с лекота прочетох писмото.

– Коя е тази Джуъл Инглиш?

– О, тя е възрастна дама, която е луда по книгите и е редовен посетител на библиотеката.

– Защо тогава ръцете ѝ се движат като на дилър на блекджек от Вегас? – замислено каза Анабел.

Настанил се удобно в малката къщичка, Стоун обмисляше разговора си с Мерилин Бихан. Нямахше причини да се съмнява, че огорчената жена му беше казала истината, което означаваше, че самият той бе допуснал грешка. Корнилиъс Бихан не беше убил нито Джонатан Дехейвън, нито Боб Брадли. Вероятно случайно индустриалецът беше открил как е бил убит нещастният библиотекар и това бе довело до собственото му ликвидирание. Следователно важно беше да разбере кой друг би имал полза от смъртта на Дехейвън, а и от тази на Брадли? За да добие представа за общата картина, трябваше час по-скоро да получи отговор на този въпрос.

– Оливър?

Вдигна глава и видя Милтън, който надничаше през вратата.

– Извинявай – промърмори приятелят му. – Почуках, но ти не ме чу.

– Бях се замислил нещо.

Както обикновено Милтън носеше лаптопа си и някакво куфарче. Остави ги на масата, шракна ключалките и извади тънка папка.

– Тук е всичко, което успях да открия за служителите на Брадли.

Стоун разтвори папката и потъна в четене. Вътре имаше множество документи за политическата кариера на Брадли, включително като председател на Комисията по разузнаване към Камарата на представителите.

– Този човек е бил способен политик, осъществил е мащабни реформи в областта на разузнаването – каза Милтън.

– И за награда са го убили – мрачно добави Стоун и се зае да разглежда снимките на кабинета му в сградата на Капитолия и на колегите му в комисията. Анабел и Кейлъб се появиха малко след като приключи, и той им разказа за разговора си с Мерилин Бихан.

– Това слага точка на предположенията, че Бихан е бил замесен в убийството на Джонатан – заключи Кейлъб.

– По всичко личи, че е така – съгласи се Стоун. – А вие открихте ли нещо на записите?

– Надеждата, че ще видим кой влиза и излиза, се оказа напразна. Но открихме нещо друго, което може би ще се окаже важно. – С няколко думи Анабел му разказа за ловката манипулация с очилата на Джуъл Инглиш.

– Сигурна ли си? – учудено я изгледа Стоун.

– Можеш да ми се довериш. Хиляди пъти съм гледала как става тая работа.

И хиляди пъти сама си я правила, добави мислено Стоун, после се извърна към Кейлъб.

– Какво знаеш за тази жена?

– Обикновена вдовица, любителка на старите книги, любезна, ентузиазизирана и... – Замълча и лицето му леко поруменя.

– И какво?

– Постоянно ми се пуска – смутено добави младият мъж.

Анабел едва не избухна в смях.

– Но всичко това си го чул от нея, без друго потвърждение – отбеляза Стоун.

– Така е – призна с въздишка Кейлъб.

– Защо е сменила очилата?

– Не знам, Оливър. Може би нейните са били специални и е решила да ми даде други, по-удобни. Макар че изобщо не бяха такива...

– Вероятно такава е била целта ѝ, Кейлъб. Но човек не очаква толкова ловки ръце у една почтена вдовица, която е редовна посетителка на библиотеката, нали? След като не е искала да ти даде нейните очила, защо просто не ти е казала, че ще ти предложи резервните?

Кейлъб понечи да каже нещо, после преглътна и поклати глава.

– Нямам отговор на този въпрос.

– Аз също. Но май трябва да открием този отговор, ако искаме да разберем какво се е случило с Джонатан Дехейвн.

– Е, това вече е прекалено! – извика Кейлъб. – Нима допускаш, че Джуъл Инглиш може да има нещо общо със смъртта на Джонатан?

– Засега не можем да го изключим. Да не забравяме, че Бихан беше убит, защото е отгатнал как е умрял Дехейвн. Според мен той е открил умишлената подмяна на надписите върху газовите контейнери в противопожарната система на библиотеката. И точно по тази причина е дошъл да те разпитва и да разгледа хранилището: търсел е информация. Попитал те е за отношенията на Дехейвн с колегите му в библиотеката не защото е искал да припише убийството му на някой друг, а защото наистина се е интересувал дали е имал врагове.

– Което ще рече, че ключът не е Бихан, а самият Дехейвн и нещо, което се намира в самата библиотека – подхвърли Анабел.

– Или в личния му живот – добави Стоун.

Кейлъб потръпна, но не каза нищо.

– Но къде в тази картинка се вписва убитият Бродли? – попита младата жена. – Ти спомена, че вероятно е замесен.

– Знаем, че Бродли е бил убит от куршум, изстрелян от съседна къща. Бихан умира по абсолютно същия начин. Това не е случайно. Според мен убиецът е един и същ. Професионалистите използват способите, които владеят най-добре. Това намалява вероятността от провал.

– Говориш като познавач – подхвърли Анабел.

– Кейлъб може да потвърди, че съм запален читател на кримки – невинно се усмихна Стоун. – В тях има не само интрига, но и много полезна информация. – Извърна се към Кейлъб и попита: – Има ли начин да разгледаме очилата на старата дама, без тя да се усети?

– Има, как да няма – иронично го изгледа младежът. – Проникваме в дома ѝ през нощта и ги разглеждаме!

– Добра идея – спокойно кимна Стоун. – Знаеш ли къде живее?

– Не говориш сериозно, Оливър! – едва не се задави Кейлъб.

– Имам по-добра идея – обади се Анабел и погледите на останалите се обърнаха към нея. – Тя е редовна посетителка на библиотеката, нали?

– Да.

– Кога се очаква следващата ѝ поява?

Кейлъб направи бързи изчисления и отговори:

– Най-вероятно утре.

– Много добре. Утре ще дойда в библиотеката. От теб искам само да ми я посочиш, другото е моя работа.

– Какво си намислила? – подозрително я изгледа Кейлъб.

– Нищо особено, просто ще ѝ дам малко от собственото ѝ лекарство – отвърна Анабел и стана да си върви.

Кейлъб изчака вратата да се затвори и вдигна глава.

– Не исках да засягам този въпрос пред нея, но сега вече мога да попитам какво общо има това с Масачусетския псалтир? Книгата е изключително ценна, а ние все още нямаме никаква представа откъде се е сдобил с нея Джонатан. Може да е крадена, може би някой друг много иска да я притежава. Толкова много, че е убил Джонатан.

– Защо тогава тя е на мястото си? – контрира Стоун. – Нали човекът, който е хлопнал Рубън по главата, е бил в сградата? Спокойно би могъл да слезе в хранилището и да прибере книгата. Но защо му е да убива Корнилиъс Бихан и Бродли? Те едва ли имат нещо общо с псалтира. Бихан дори не е знаел, че Джонатан притежава колекция, а Бродли изобщо не го е познавал.

Смутен и объркан, Кейлъб си тръгна. Домакинът отново разтвори

папката със сведенията за Бродли и продължи разговора с Милтън.

– Майкъл Ейвъри завършва Йейл, стажува във Върховния съд и за кратко работи в Националния разузнавателен център. След това се прехвърля на работа в Комисията по разузнаването и става част от екипа на Бродли, който междувременно е станал председател на Камарата. – Той огледа снимките и биографичните данни на останалите членове на екипа. – Денис Уорън също е възпитаник на Йейл, започва кариерата си в Министерството на правосъдието, след това става шеф на канцеларията на Бродли и запазва този пост до края. Албърт Трент работи от години в екипа на Бродли. Завършил е право в Харвард и известно време работи в ЦРУ. Изброените дотук служители имат първокласно образование и голям опит. По всичко личи, че Бродли е разполагал с отличен екип.

– Има една приказка, че конгресменът струва точно колкото сътрудниците си – подхвърли Милтън.

– Досега изобщо не сме разглеждали обстоятелствата около убийството на Бродли – замислено промълви Стоун.

– По какъв начин можем да отстраним този пропуск?

– Нашата млада приятелка е добра актриса, нали?

– Най-добрата!

– А какво ще кажеш, ако ти предложи и ние с теб да се направим на артисти?

– С удоволствие приемам.

Албърт Трент прие Роджър Сийгрейвс в кабинета си на Капитолийския хълм и пое папката с информация от ръцете му. Предстоеше му да вкара тази информация в компютърната система на комисията, но заедно с кодиран файл, съдържащ секретна информация от Пентагона, свързана с американската военна стратегия в Афганистан, Ирак и Иран. Впоследствие, използвайки специален код, Трент щеше да извлече въпросната секретна информация от вече официално приетите в системата файлове. Сийгрейвс търпеливо изчака края на описаните операции, след което невинно подхвърли:

– Имаш ли малко свободно време?

Излязоха да се разходят в парка около административната сграда.

– Браво, Роджър! – похвали го Трент. – Наистина извади голям късмет с оня тип, на когото лепна отстраняването на Бихан.

– Нищо в работата ми не се дължи на късмета, Албърт – възрази Сийгрейвс. – Просто умея да се възползвам от шанса.

– Добре, добре, не исках да те обидя. Мислиш ли, че обвинението ще издържи?

– Съмнявам се. Не знам защо този човек беше там, но със сигурност *наблюдаваше* къщата на Бихан. Оказа се приятел на онзи Кейлъб Шоу от библиотеката, а на всичкото отгоре така нареченият *Оливър Стоун* – онзи, с когото наскоро си „поговорих“, се оказа член на същия приятелски кръг!

– Шоу отговаря за литературното наследство на Дехейвън и това е причината да изпрати приятеля си в къщата.

– Знам, Албърт – презрително го изгледа Сийгрейвс. – Срегнах се лично с Шоу просто за да изясня бъдещите си ходове, ако се наложи. Тези момчета не мислят само за книги. Онзи, когото разпитвах, със сигурност е преминал специална подготовка в ЦРУ.

– Пропуснал си да ми го кажеш! – стреснато го погледна Трент.

– Защото в онзи момент не беше необходимо, Албърт. Но сега нещата се промениха.

– Защо?

– Защото аз мисля така – каза Сийгрейвс и насочи поглед към сградата „Джеферсън“, в която се помещаваше библиотеката. – Тези момчета са проявили любопитство и към компанията „Файър Контрол“.

Моят човек там твърди, че са изтрили надписа на един от контейнерите, които са били изнесени от библиотеката. И вероятно знаят, че е бил пълен с въглероден двуокис.

– Това е лошо, Роджър! – преbledня Трент.

– Рано е да се тревожиш, Албърт. Както винаги аз имам готов план за справяне със ситуацията. Вече получихме последното плащане. Въпросът е за колко време ще подготвиш експедицията на новите материали.

– Най-рано утре – отвърна Трент, след като погледна часовника си.
– Но ще бъде трудно.

– Направи го.

– Роджър, не е ли време да спрем?

– Клиентите чакат, Албърт. Бизнесът е добър.

– Но ще стане лошо, ако ни вкарат в затвора по обвинение в държавна измяна.

– О, не, Албърт. Аз нямам намерение да влизам в затвора.

– Не можеш да бъдеш сигурен.

– Мога, Албърт. Мъртъвците не ги вкарват в затвора.

– Не бива да стигаме дотам. Може би трябва да позабавим темпото, докато премине бурята.

– Такива бури не преминават, затова продължаваме. Освен това вече ти казах, че имам план.

– Ще го споделиш ли с мен?

– Довечера ще получа нова информация – пренебрегна въпроса Сийгрейвс. – Ако е толкова добра, колкото очаквам, със сигурност ще ни донесе десет милиона. Но ти си дръж очите отворени. Знаеш как да се свържеш с мен, ако забележиш нещо необичайно.

– А ти го очакваш, нали?

– Честно казано, да – отвърна Сийгрейвс и се отдалечи.

Същата вечер Сийгрейвс подкара към центъра „Кенеди“, където имаше концерт на Националния симфоничен оркестър. Кацнал на брега на Потомак, огромният куб имаше славата на най-безличния мемориал, който страната беше издигала в памет на един от своите президенти. Но Сийгрейвс не се интересуваше от естетическите качества на сградата, нито пък от симфоничния концерт. Красивото лице и стройната му фигура привличаха погледите на жените, изпълнили фойето пред концертната зала, но и те не го интересуваха. Защото тази вечер трябваше да

свърши една важна работа.

В антракта той излезе от залата за едно питие и кратък оглед на шанда за сувенири, после отскочи до тоалетната. Не след дълго осветлението намаля, напомняйки, че започва втората част от концерта. Сийгрейвс се смеси с тълпата, която бързаше към залата.

Един час по-късно се отби в бара срещу концертната зала. Поръча си питие, извади програмата от джоба си и започна да я изучава. Естествено, не беше *неговата* програма, а диплянката, която някой незабелязано беше пуснал в джоба му в навалищата пред входа на залата. Шпионите, които отбягват тълпите, винаги се провалят. По тази причина Сийгрейвс винаги предпочиташе да се смесва с тях, използвайки надеждното им прикритие.

Прибра се у дома, слезе в работилницата и се зае с обработката на сведенията от „програмата“, привеждайки ги в удобен за предаване вид. Този акт щеше да се осъществи при следващата му среща с Албърт Трент. На лицето му грейна доволна усмивка. Пред очите му лежах последните липсващи до този момент части от секретните кодове, които Държавният департамент използваше за посланията си до дипломатическите мисии по света. Не, това тук струва повече от десет милиона, поклати глава той. Може би двайсет. В крайна сметка реши да поиска двайсет и пет, за да може да направи известна отстъпка. Влезе в интернет и отправи оферта до клиентите си, всеки от които разполагаше с предварително аранжиран сайт за чатове. Секретната информация щеше да отпътува към онзи от тях, който предварително преведеше уговорената сума в специалната му шифрована сметка. Беше достатъчно благодарен, за да не вярва на нито един от своите контакти, но едновременно с това изпълняваше честно своята част от сделката, защото си даваше ясна сметка, че излиза от бизнеса в момента, в който вземе пари, без да достави стоката, и то мъртъв.

Единственото, което можеше да осуети плановете му, беше любопитството на група застаряващи приятели, които очевидно изпитваха удоволствие да си пъхат носа където не им е работа. Нямах да има причини за безпокойство, ако беше само онзи библиотекар. Но съвсем друга работа бе любопитството на човек, индексирани с три шестници. Усетил приближаването на бурята, Сийгрейвс си беше направил труда да вземе една риза на Стоун от къщичката му, когато го бе отвял и измъчвал – като евентуален експонат в богатата си колекция.

52

В десет сутринта на другия ден Стоун и Милтън се появиха в Клуба на федералистите и бяха поканени в кабинета на управителя.

Човекът огледа новите лични карти, изработени предната вечер на лазерния принтер на Милтън, после вдигна глава и с леко раздражение попита:

– Роднините на Бродли в Канзас са ви наели да разследвате убийството, така ли? Но с това вече се занимават полицията и ФБР, които *всеки* ден са тук!

– Семейството иска свое разследване – меко поясни Стоун, облечен в тъмен костюм и вратовръзка също като Милтън, който беше прибрал дългата си коса под широкопола шапка, която категорично отказа да сваля. – Сам разбирате, че хората изпитват недоволство от бавните действия на властите.

– Не мога да ги осъждам, след като полицията все още не е заловила убицеца – кимна управителят.

– Ако желаете да проверите акредитацията ни, можете да се свържете с тях – добави Стоун и му подаде някаква картичка. – Мисис Бродли се възстановява от шока в чужбина, но бихте могли да се свържете със семейния им адвокат в Мериленд.

На картичката беше изписан номерът на Милтън, а телефонният му секретар щеше да отговори с предварително записано послание на семейния „адвокат“.

– Не, няма нужда – махна с ръка управителят. – Какво искате да знаете?

– Защо Бродли беше в клуба през фаталната вечер?

– Частно парти. Щяха да празнуват назначението му за председател на Камарата.

– Разбирам. Кой го организира?

– Някой от сътрудниците му, предполагам.

– Име?

– Не си спомням. Получихме инструкциите по факса. Май искаха да бъде изненада.

– Застреляха го пред вратата на залата, така ли?

– Наричаме я „Залата на Джеймс Мадисън“. Нали знаете, един от авторите на идеята за федерация. Ако желаете, мога да ви я покажа.

Той ги заведе в просторното помещение с прозорци към улицата. Стоун пристъпи към един от тях и огледа последния етаж на насрещната сграда с широки прозорци. Опитното му око веднага оцени идеалната траектория за стрелба, която свидетелстваше не само за професионализъм, но и за добра предварителна информация на извършителя.

– А защо Бродли се появи именно тук? – попита той.

– О, трябваше да присъства на тост в своя чест – отговори управителят, потърка някакво петънце върху полицата на мраморната камина и с гримаса добави: – Беше ужасно. Застреляха го в момента, в който сенатор Пиърс приключи приветствието си. Кръвта беше навсякъде, изключително скъпият персийски килим беше съсипан. Струваше ни цяло състояние да го изперем и да възстановим шарките му – нещо, което полицията ни позволи съвсем наскоро. Отначало не ни даваха дори да го пипаме, защото бил веществено доказателство. Хората бяха принудени да минават покрай него и да гледат ужасните кървави петна. Трябва да ви кажа, че оттогава посещенията на членовете рязко намаляха.

– Кой е собственикът на сградата отсреща? – попита Милтън.

– Не знам, но предполагам, че полицията вече е установила това. Преди време беше частен дом, а после – художествена галерия. От пет години насам е празна и само дразни окоото, но нищо не може да се направи. Чух, че ще я преустройват на отделни апартаменти, но ремонтът все още не е започнал.

– Кой покани Бродли в залата за приветствието? – попита Стоун.

– Не съм сигурен – замислено промърмори управителят. – Имаше много хора, а и аз не бях пряко ангажиран с тази част от празненството. В момента на изстрела бях до прозореца и куршумът изсвири край ухото ми. Дни наред не бях на себе си.

– О, не се и съмнявам – съчувствено кимна Стоун. – Дали някой друг може да ни даде повече информация?

– Един от сервитьорите и барманът, които обслужваха залата. В момента и двамата са на работа, можете да поговорите с тях.

Барманът не знаеше нищо, но сервитьорът, млад човек на име Том, каза:

– Доколкото си спомням, един от сътрудниците на Бродли покани гостите в залата. Аз тръгнах да ги събирам от другите помещения, а той отиде да доведе конгресмена.

– Помните ли кой беше този сътрудник?

– Не, съжالياвам. Имаше много хора, а и той не си каза името.

– Но беше мъж, така ли? – Стоун изчака кимването на Том и извади

няколко снимки. – Не беше ли някой от тези? – Пръстът му се насочи към Денис Уорън. – Това е началникът на канцеларията на Брадли, който би трябвало да поеме организацията на церемонията.

– Не, не беше той.

– Може би този? – попита Стоун и вдигна снимката на Албърт Трент. – Той също е бил отговорна фигура в екипа на Брадли.

– Не. – Очите на Том се плъзнаха по останалите снимки и спряха на една от тях. – Този беше. Сега си спомням. Действаше много професионално.

Стоун се втрени в лицето на Майкъл Ейвъри, сътрудник на Брадли в Комисията по разузнаването.

С това визитата им в Клуба на федералистите приключи.

– А сега какво? – попита Милтън, след като се озоваха на улицата.

– Сега ще си поговорим с някои хора, които са работили за Брадли.

– Но не с Ейвъри, така ли? Това няма ли да го подплаши?

– Няма. Ще поговорим с Трент или с Уорън.

– Но на тях не можем да им се представим като детективи на семейството – загрижено го погледна Милтън.

– Не, на тях ще им кажем истината.

– Коя истина?

– Че разследваме смъртта на Джонатан Дехейвн.

Стоун откри в указателя номера на Денис Уорън. Той си беше у дома и прие да разговаря с тях. После добави, че е чул за смъртта на Дехейвн, но не го е познавал лично.

– Срам ме е да си призная, но изобщо нямам читателска карта – каза с леко притеснение той.

Двамата приятели взеха автобуса за Фолс Чърч, Вирджиния, където живееше Уорън. Къщата се намиреше в стар квартал, беше с олющена фасада и отдавна неокосена трева отпред. Личеше, че собственикът ѝ не си пада по градинарството.

Но вътре тя се оказа добре обзаведена и много уютна. И буквално затрупана с книги въпреки изявлението на домакина, че няма читателска карта. А пръснатите в антрето маратонки и якета в ярки цветове подсказваха, че този човек е баща на тинейджъри.

Самият Денис Уорън беше висок и закръглен, с изтъняла кестенява коса и надупчено от шарка лице. Бледата, почти прозрачна кожа беше доказателство за десетилетия държавна служба на изкуствено осветление. Той покани гостите си в просторна и доста разхвърляна всекидневна.

– Не обръщайте внимание на бъркотията, но с трима синове между четиринайсет и седемнайсет не можеш да имаш нито собствен дом, нито личен живот – каза той. – Аз съм човек, който е в състояние да се изправи пред Генералния щаб или министъра на отбраната с аргументирани предложения относно геополитическата стратегия на нашите разузнавателни служби, но съм напълно безпомощен, когато искам синовете ми да се къпят редовно и да не ядат само чийзбургери.

– Доколкото ни е известно, вие сте били сътрудник на Комисията по разузнаването – започна Стоун.

– Вярно – кимна домакинът. – Напуснах я заедно с Брадли, когато беше избран за председател. Но в момента съм безработен.

– Заради смъртта му ли? – попита Милтън.

– Да. Той искаше да работя за него и аз го върших с удоволствие. Беше голяма личност, честен и твърд като скала. Страната ни се нуждае от хора като него.

– Нямахте ли възможност да останете на работа в Комисията по разузнаването? – попита Стоун.

– Подобен въпрос изобщо не беше повдигнат. Брадли искаше да остана с него и аз с желание го направих. В тази страна има само един председател на Камарата и само един началник на неговата канцелария. Това означава много работа и изключително внимание от страна на всички. А и новият председател на комисията искаше да си назначи свои хора – както обикновено се случва на Капитолийския хълм. Скачени съдове, нали знаете. Всеки върви в комплект с началника си. И когато началникът изчезне, такива като мен си остават у дома. Слава богу, че жена ми е адвокат и може да издържа семейството. Но ако трябва да бъда откровен, ще призная, че след този огромен шок все още не съм започнал да си търся нова работа. – Уорън направи кратка пауза, а пронизателните му очи пробягаха по лицата на посетителите. – Споменахте, че разследвате смъртта на онзи човек Дехейвън. Но какво общо има това с Брадли?

– Може би нищо, може би много – неопределено отвърна Стоун. – Чухте ли за убийството на Корнилиъс Бихан?

– Че кой не е чул? – сви рамене Уорън. – Предполагам, че е било огромен шок за съпругата му.

– Вероятно. Дехейвън е бил съсед на Бихан, а убиецът е стрелял от неговата къща.

– Това не го знаех, по дяволите! – стреснато го погледна домакинът. – Но все още не виждам връзката с конгресмен Брадли.

– Честно казано, и аз я търся – призна Стоун. – Вие присъствахте ли на коктейла в деня на убийството?

Уорън кимна.

– Трябваше да бъде израз на почит към стареца, но се превърна в кошмар.

– Видяхте ли какво всъщност се случи? – попита Милтън.

– За съжаление. Стоях до Майк, имам предвид Майк Ейвъри. Изстрелът дойде изневиделица точно когато сенатор Пиърс приключи краткия си тост. Бях вдигнал чашата към устните си, шампанското ме оля целия. Беше ужасно. Прилоша ми като на повечето присъстващи.

– Добре ли познавате Ейвъри?

– Би трябвало, след като десет години работихме заедно, често и денонощно.

– Къде е той сега?

– Безработен е като мен. Навремето и той последва Брамбли.

– Научихме, че е бил един от организаторите на тържеството в клуба и на официалния тост.

– Това не е истина. Дватамата с него бяхме в списъка на гостите и отидохме там заедно, с една кола.

– Чухме, че той е поканил гостите в залата.

– Аз също. Просто решихме да помогнем.

– На кого?

– На Албърт Трент. Той предложи тоста, защото по принцип е от хората, които се грижат за тези работи. Аз самият съм доста зле със светските маниери.

– Албърт Трент? Той ли беше организатор на събитието?

– Не знам. Но онази вечер със сигурност участваше в организацията.

– И той ли е безработен в момента?

– О, не. Албърт остана на работа в Комисията по разузнаването.

– Нали току-що казахте, че екипът винаги следва своя конгресмен? – учудено го погледна Стоун.

– Обикновено е така. Но Албърт не пожела да напусне и трябва да ви кажа, че Брамбли беше доста недоволен от това решение. Особено след като стана ясно, че Албърт се е договорил с наследника му и стана негов най-близък помощник. В кабинета на председателя има много работа и отсъствието му веднага се усети. Това не е никаква тайна, защото оплакванията ни отдавна са публично достояние.

– Но въпреки всичко Брамбли го пуска, така ли?

– Явно не знаете що за личност беше Боб Брадли – усмихна се Уорън. – Както вече споменах, той беше изключително достоен, честен и работлив държавник, но човек не може да стигне до такъв пост, ако не е упорит и твърд като стомана. Брадли изобщо не се примири със създалата се ситуация и съм готов да се обзаложа, че ако беше жив, той рано или късно щеше да привлече Албърт в екипа си.

– Но Брадли умря и проблемът изгуби своята актуалност, така ли?

– Естествено. Ние с Майк останахме верни на Брадли и в резултат на това днес сме без работа. Но Албърт му изневери и в момента се радва на топло местенце. Майк има четири деца, а жена му е домакиня. Трент е ерген, без деца. Сам преценете справедливостта на създалата се ситуация.

– Знам какво ще кажеш – подхвърли Милтън, след като напуснаха къщата. – Да открия всичко възможно за Албърт Трент.

– Точно така, всичко – кимна Стоун.

– Мисля, че се очертава достатъчен мотив за убийство – рече Милтън. – Изненадан съм, че полицията не го е видяла, а Уорън няма никаква представа за него.

– Какъв мотив?

– Очевиден, Оливър. Ако Брадли беше жив, Трент щеше да бъде принуден да напусне Комисията по разузнаването. А ако умре, Трент остава на мястото си.

– Значи мислиш, че Трент е убил председателя на Камарата, за да запази службата си? Но спусъка е натиснал друг, защото по време на церемонията нашият човек е бил в залата. От което следва, че е наел някой да свърши работата. Всичко това ми се струва малко прекалено за държавен чиновник на средно ниво. Освен това Уорън твърди, че работата за председателя е далеч по-престижна от мястото на сътрудник в комисията.

– Значи има и нещо друго.

– Точно така. Но ние все още не знаем какво е то.

Останал в дома си, Денис Уорън набра номера на своя приятел и бивш колега Майк Ейвъри, а малко след това завъртя и още един телефон.

– Албърт? Здравсти, Денис е. Извинявай, че те безпокоя на работното място, но преди малко тук се появиха хора, които ми зададоха доста странни въпроси. Вече звъннах на Майк да го предупредя. Може би не е

нищо особено, но реших, че все пак трябва да го знаеш.

– Благодаря ти, Денис – отвърна Трент. – Какво поточно искаха да научат?

Уорън му предаде с няколко думи разговора и добави:

– Казах им, че ти си организирай коктейла в чест на Боб, но си запазил мястото си в комисията.

– Как изглеждаха тези хора? – попита Трент, изслуша описанието на Стоун и Милтън, после въздъхна: – Не ги познавам. Тая работа наистина ми изглежда странна.

– Точно затова реших да те информирам. Надявам се, че не съм им казал нещо, което не би трябвало да знаят.

– Аз нямам тайни – отвърна Трент.

– Хей, Албърт, нали ще ми дръннеш един телефон, ако в комисията се открие свободно място? Писна ми да си въртя палците!

– Непременно. Благодаря, че ми се обади.

Албърт напусна службата си и набра номера на Сийгрейвс от най-близкия уличен телефон.

Малко по-късно двамата се срещнаха в парка на Капитолийския хълм.

– Имаме проблем – обяви Трент.

Сийгрейвс мълчаливо го изслуша и кимна.

– Следващият им ход е ясен.

– Ще се погрижиш ли?

– Аз се грижа за всичко.

Докато Стоун и Милтън извършваха своите проучвания, Кейлъб прилежно работеше на бюрото си в читалнята. Вратата се отвори и на прага се появи Анабел, облечена с черна плисирана пола, сако, бяла блуза и ниски обувки. През рамото ѝ бе праметната чанта, а в ръката си държеше новоиздадена читателска карта.

– С какво мога да ви услужа, мис... – надигна се Кейлъб.

– Шарлот Аbruцио – помогна му тя. – Искам да открия една книга.

– Попаднали сте където трябва – усмихна се Кейлъб. – Това все пак е библиотека.

Анабел запази строгото изражение на лицето си. Предварително беше инструктирала малкия глупак да си държи устата затворена и да избягва тъпите шеги, но той все пак го направи. Лаконично му съобщи заглавието на книгата, за което се бяха уточнили предната вечер.

Кейлъб я донесе и тя седна на една от масите. Зае такава позиция, която ѝ позволяваше да гледа както него, така и вратата на читалнята.

Около час по-късно библиотекарят скочи от мястото си и се втурна към вратата.

– О, Джуъл, как сте? Много се радвам да ви видя, Джуъл!

Докато се връщаше на мястото си, той се обърна и хвърли многозначителен поглед към Анабел.

Какъв глупак, господи! – скръцна със зъби тя. По-добре да беше щракнал чифт безезници около китките на старата дама. За щастие Джуъл Инглиш не му обърна внимание, заета да търси нещо в чантата си.

Няколко минути по-късно тя получи исканата книга и се настани на една от масите. Кейлъб продължаваше да се отбива при нея, поглеждайки многозначително Анабел, сякаш не беше сигурен дали няма да „пропусне“ обекта. Накрая тя го изгледа толкова свирепо, че той побърза да седне зад бюрото си.

Час по-късно Джуъл приключи с четенето, събра си нещата и излезе, кимайки бегло на Кейлъб. Минута по-късно Анабел излезе след нея. Възрастната дама стоеше на бордюра и се оглеждаше за такси. Анабел уви главата си с шал и облече дълго сако, което извади от сака си.

Предприе атаката в момента, в който едно свободно такси даде мигач и спря до тротоара. Тя политна и се блъсна в Джуъл, а ръката ѝ

бръкна и после се измъкна от чантата на възрастната жена с такава скорост, че дори най-внимателният наблюдател не би могъл да проследи движението ѝ.

– Боже, боже! – извика с дрезгав южняшки акцент тя. – Много съжалявам, мила! Мама не ме е учила да се бутам в такива приятни дами!

– Няма нищо, миличка – усмихна се Джуъл, макар да беше леко задъхана от сблъсъка.

– Желая ти приятен ден!

– На теб също – любезно отвърна Джуъл и отвори вратата на таксито.

Анабел опипа калъфката за очила в джоба си и побърза да се отдалечи. Няколко минути по-късно отново беше в читалнята. Зад бюрото на уредника седеше непозната жена, но минута по-късно в помещението влетя Кейлъб.

– Ще разведа мис Абруцио из хранилището, Даун – подвикна на колежката си той. – Тя не е отгук, а аз... хм... вече поисках разрешение от началството.

Само преди няколко дни той дори не би си помислил за подобна лъжа, но след случилото се напоследък бе стигнал до решението да направи всичко възможно, за да бъде разкрит убиецът на Джонатан.

– Добре, Кейлъб – обади се от бюрото Даун.

Влязоха в хранилището и Кейлъб я побутна към залата „Джеферсън“, където можеха да говорят на спокойствие.

– Искаш ли да ги пробваш? – подаде му откраднатите очила тя. – Аз вече го направих, но май не видях нищо.

Кейлъб постави очилата на носа си и моментално ги смъкна обратно.

– Господи! Сякаш гледам през три или четири стъкла с различни диоптри, на всичкото отгоре изпъстрени с точкици! Но защо тогава с резервния чифт виждах прекрасно?

– Защото не е искала да събуди подозрението ти. Къде е книгата, която ти поиска?

Той вдигна книгата от поредицата на Бийдъл.

– Само се престорих, че я връщам на мястото ѝ.

– Изглежда ми съвсем обикновена книжка – пое я Анабел.

– Това ѝ е ценното. Става въпрос за книга от поредицата „Романи за десет цента“, излизала през деветнайсети век.

– Работата е там, че тя си я четеше най-спокойно с тези очила – промърмори Анабел. – Дори си водеше записки.

– Точно така – кимна Кейлъб, сложи си очилата и разтвори книгата.
– Виждаш ли нещо?
– Доста неясно – промърмори той, прелисти няколко страници и изведнъж спря. – Какво е това?

– Какво?

Пръстът му се насочи надолу:

– Тази буква е оцветена в жълто. Не я ли виждаш? Ярка е като слънце!

– Нищо не виждам – наведе се над книгата Анабел.

– Как не виждаш? – извика Кейлъб. – Ето я тук, в началото на страницата: буквата „Е“!

– Нищо оцветено не виждам – промърмори Анабел, после изведнъж се сепна. – Я ми дай очилата!

Сложи си ги и веднага я видя – яркожълта и трептяща, сякаш се готвеше да скочи от хартията.

– Тези очила май ще се окажат наистина *специални*! Кейлъб гледаше и не виждаше нищо. После грабна очилата и отново ги окачи на носа си. Буквата грейна в жълто.

– Има и други! – възбудено извика той. – Виждам *w, h и f...* – Прелисти страницата: – Тук също... *E, w, h, f, s, p...* Пълна бъркотия!

– Не е бъркотия, а шифър, Кейлъб – спокойно поясни Анабел. – Буквите са части от шифър, който се разчита с помощта на тези очила.

– Шифър?! – смаяно я погледна той.

– Знаеш ли какви други книги е поръчвала напоследък?

– Мисля, че само от поредицата на Бийдъл, но все пак трябва да погледна формулярите.

Няколко минути по-късно на масата се появиха шест екземпляра от споменатата поредица. Кейлъб си сложи очилата и ги прегледа страница по страница, но не откри нито една оцветена буква.

– Не разбирам – озадачено прошепна той. – Нима става въпрос само за един екземпляр?

– Изключено – поклати глава Анабел и вдигна маркираната книга. – Може ли да я взема за проверка?

– Не. Библиотеката не разрешава изнасяне на книги.

– Дори и на теб?

– Е, аз имам това право, но трябва да попълня специален формуляр в четири екземпляра.

– За да се знае, че си я взел, така ли?

– Ами да.

– Лошо. По този начин със сигурност ще събудим нечии подозрения.

– Какво искаш да кажеш?

– Тези букви са оцветени от вътрешен човек, Кейлъб. Изнесеш ли някоя от обработените книги, ще събудиш подозренията му.

– Нима твърдиш, че служител от Библиотеката на Конгреса вкарва секретни кодове в редки книги?!

– Точно така – притеснено въздъхна Анабел. – Дай ми тази книга. Тя е тънка, ще я изнеса без проблеми. Не, чакай... Възможно ли е в книгите да са вградени електронни чипове против кражба?

– За бога! – почервеня от възмущение Кейлъб. – Това са редки книги! Никой не би си позволил да ги оскверни по този начин!

– Добре, добре – вдигна ръце Анабел. – Но някой все пак ги е осквернил, макар и по *друг* начин! Мисля, че това ми дава право да я взема, съвсем за малко.

– Как така ще я вземеш? Тази книга е собственост на Библиотеката на Конгреса!

– Престани, защото ще те ударя! – Търпението на младата жена се изчерпа. – Вземам книгата, и толкоз! – Видя, че Кейлъб отново се готви да протестира, и добави: – Това може да има връзка със смъртта на Джонатан, разбираш ли? Пет пари не давам за правилата, ако в тази книга се крие истината! Той беше твой приятел. Нима не искаш да разбереш кой го е убил?

– Искам, разбира се – веднага се укроти Кейлъб. – Но измъкването на книгата няма да е лесно. На излизане от читалнята личният багаж на посетителите задължително се проверява. Разбира се, аз мога да се прес-торя, че го правя, но охраната на входа също отваря чантите. И трябва да ти кажа, че ги проверява много внимателно.

– Вече ти казах, че това не е проблем. Ще занеса книгата у Оливър. Ела там след работа. Имам чувството, че той разбира от тези неща.

– Какво искаш да кажеш? У него действително откривам малко, как да кажа... необикновени умения, но тайни шифри? Това си е шпионска работа!

– Ще ти призная нещо, Кейлъб – въздъхна младата жена. – Адски си *наивен* за човек, който цял живот се рови из книгите!

– И ако *това* не е обида, не знам какво друго може да бъде! – почервеня той.

– Такова беше намерението ми! – отсече тя. – Дай някакво тиксо!

– За какво ти е?

– Хайде, донеси го!

Той с нежелание се подчини и отиде да донесе ролка тиксо от хранилището.

– А сега се обърни.

– Какво?!

Анабел мълчаливо го хвана за раменете и го завъртя с гръб към себе си, после вдигна полата си и закрепил книгата от вътрешната страна на лявото си бедро.

– Ще държи – увери го тя, докато увиваше тиксото. – Но не ми се мисли как ще я отлепя.

– Само гледай да не я повредиш – проплака Кейлъб. – Тази книга е част от историческото ни наследство.

– Обърни се и виж – предложи тя.

Той се подчини. Очите му пробягаха по книгата, закрепена на стройното бедро, после се плъзнаха нагоре, към ивицата от бикините, която се виждаше над нея.

– Не мислиш ли, че скъпоценната ти книга ще се чувства добре там? – с преднамерена небрежност подхвърли Анабел.

– Никой уважаващ себе си служител на тази *свещена* институция... – започна той, но млъкна, неспособен да отмести очи от бедрата ѝ. Сърцето блъскаше като чук в гърдите му.

Тя бавно придърпа полата си надолу и се усмихна закачливо.

– Ама ти харесва, нали? – Плъзна се покрай него, нарочно отърквайки бедрото си в неговото. – Ще се видим у Оливър, *жребецо!*

54

Кейлъб успя да възстанови душевното си равновесие и отново да седне зад бюрото доста време след впечатляващото шоу на Анабел. Но бронеи минути по-късно в читалнята влезе Кевин Филипс.

– Ела за малко навън – тихо му нареди той.

– Какво има? – надигна се от мястото си Кейлъб.

Филипс се наведе и загрижено промълви:

– Долу чакат хора на полицията, които искат да говорят с *теб*.

Органите на нещастния библиотекар сякаш изключиха, всичките едновременно. Единствено съзнанието му продължи да работи, бясно прехвърляйки причините, поради които ченгетата бяха дошли да го търсят. Дали не са спипали оная проклетница със залепената под чатала й книга и тя да го е посочила като съучастник?! Или пък Джуъл Инглиш е открила кражбата на очилата и го е посочила като вероятен извършител? *Пресвети боже, няма той, почитеният гражданин Кейлъб Шоу, ще седне на електрическия стол?!*

– Стани, Кейлъб – обади се след кратката пауза Филипс. – Трябва да дойдеш с мен.

Кейлъб объркано вдигна глава и установи, че седи на пода. Надигна се с бяло като тебешир лице и тихо попита:

– Какво искат от мен, Кевин?

Моля те, Господи, нека поне бъде затвор!

Филипс го предаде на служителите на полицията – двама цивилни детективи с непроницаеми физиономии и измачкани костюми, след което, без да обръща внимание на умолителния му поглед, побърза да се отдалечи. Тръгнаха към канцелария, която в момента бе празна, но се придвижваха бавно, защото краката на Кейлъб омекнаха, а устата му така пресъхна, че не беше в състояние да отрони нито дума. *Дали в затворите все още има библиотеки? Няма ли да стана нечия „кучка“ вътре?*

По-едрият от двамата детективи седна върху бюрото, а Кейлъб се изправи до стената в очакване да му прочетат правата. Щракването на студените белезници щеше да сложи точка на живота му като уважаван гражданин. Падението от почтен библиотекар до престъпник се оказва много бърз процес. Другият детектив извади от джоба си връзка ключове и му я подаде.

– От къщата на Дехейвън, мистър Шоу – поясни той. – Намерихме

ги у вашия приятел Рубън Роудс.

– По-скоро познат – успя да изломоти Кейлъб.

Детективите се спогледаха.

– Както и да е – кимна по-едрият. – Между другото, той вече е на свобода.

– Това означава ли, че вече не го подозирате?

– Не. Проверихме неговите и вашите показания и стигнахме до заключението, че можем да го освободим, поне засега.

Кейлъб погледна ключовете в ръцете си.

– Мога ли да отида в къщата, или тя все още е запечатана?

– Огледът приключи, можете да ходите там, когато пожелаете. Но за всеки случай не се качвайте на тавана.

– Искам да проверя колекцията от редки книги, защото съм изпълнител на завещанието му.

– Да, знаем това от адвокатите на покойния.

– Свободен ли съм? – погледна ги объркано Кейлъб.

– Да, ако нямате нещо друго, което искате да споделите с нас – отвърна по-едрият и заби въпросителен поглед в лицето му.

– Ами... Не. Желая ви успех в разследването.

– Благодаря.

Дебелият слезе от бюрото, кимна на колегата си и тръгна към вратата.

Известно време Кейлъб остана неподвижен. Виеше му се свят, не можеше да повярва на късмета си. После на лицето му се изписа учудване. Защо са освободили Рубън? Защо му връщат ключовете от къщата на Джонатан просто *ей така*? Това не е ли постановка? Няма ли да скочат отгоре му още в коридора, обвинявайки го, че е откраднал ключовете или че се опитва да избяга? Беше се нагледал на такива неща по телевизията.

Открехна вратата и предпазливо надникна през процепа. Коридорът беше пуст, всичко в библиотеката изглеждаше нормално. Не се виждаха нито полицаи, нито командоси в маскировъчно облекло. Изчака още няколко минути, но навън всичко беше спокойно. Неспособен да разгадае ходовете на полицията, той бавно осъзна, че имаше нещо, което не търпеше повече отлагане. Напусна библиотеката преди края на работното време, скочи в колата и натисна газта към квартала на Дехейвън. Слезе в хранилището и отиде направо към малкия сейф зад картината. Трябваше да види дали в книгата има печат на библиотеката. Набра кода, дръпна вратичката и се вкамени.

Масачусетския псалтир го нямаше там.

Вечерта всички се събраха в дома на Стоун, за да видят наскоро освобождения Рубън. Стоун изчака да стихне радостта на приятелите, после придърпа лист хартия и написа: „Предпочитам да не говорим тук.“ Докато нахвърляше няколко допълнителни инструкции, групата продължаваше да си бърби.

Половин час по-късно Милтън и Кейлъб напуснаха къщичката. Двайсет минути след тях си тръгнаха Рубън и Анабел. А след още трийсет минути самият Стоун пълзеше по корем във високата трева около къщата. Напусна гробището през малка дупка в оградата от ковано желязо, скрита зад широка надгробна плоча.

След продължителна обиколка из старата част на Джорджтаун той влезе в малък парк, където вече го чакаха останалите. Направи им знак да го последват, прекоси тясната уличка и отключи вратичката, полускритата зад огромен контейнер за смет. Изчака приятелите си да влязат, затвори след тях и завъртя слабата крушка над главата си. Помещението беше без прозорци, следователно нямаше опасност някой да види светлината. Групата се настани върху двата плетени стола и няколкото празни каси, пръснати около тях. Анабел огледа тясната мръсна стаичка и се пошегува:

– Наистина знаеш къде да поканиш една изтънчена дама. Предполагам, че на това място се организират шури купони.

– Да чуем доклада ти – сухо отвърна Стоун.

Няколко минути ѝ бяха достатъчни, за да разкаже какво са открили двамата с Кейлъб. След това подаде на Стоун книгата и специалните очила.

– Права си, това наистина прилича на шифър – обяви миг по-късно домакинят.

– Кой може да вкарва шифър в библиотечни издания? – продължително го изгледа Анабел.

Стоун подаде книгата и очилата на Милтън. Подпрял брадичка с юмрук, Рубън замислено каза:

– Дали има нещо общо с убийството на Бихан? Той е имал връзки с Министерството на отбраната и с разузнаването, а там гъмжи от шпиони.

– Твърде вероятно, но според мен нещата са по-дълбоки – въздъхна Стоун, след което разказа какво са открили в Клуба на федералистите и

за срещата с Денис Уорън.

– Значи този Албърт Трент си е останал в Комисията по разузнаването, а? – поинтересува се Анабел. – Какво означава това?

– Означава, че има достъп до тайни, които могат да се продадат – изръмжа Рубън. – Докато бях в АВР, непрекъснато провеждахме брифинги на Капитолия. Членовете на Комисията по разузнаване и техните сътрудници имаха официален достъп и до свръхсекретната информация.

– Но шпионите са известни с това, че никога не казват цялата истина, дори и пред Конгреса – вдигна глава от книгата Милтън. – Дали Трент има достъп до информация, която струва пари?

– Забравяш, че той невинаги е бил сътрудник в комисията – погледна го Стоун. – Преди това е бил на работа в ЦРУ.

– Което означава, че има достатъчно контакти там, а може би и в други организации като АНС и НРЦ – заключи Рубън. – Кой знае, може да си е отворил цял минимаркет с шпионски стоки!

– Добре де, но как свързвате шпионина Трент с тайния шифър в рядкото печатно издание? – попита Анабел, докато местеше тежестта на тялото си върху изтърбушения стол и леко разтриваше зачервеното месо на бедрото си, от което беше отлепила тиксотото.

– Не знам – призна с въздишка Стоун. – Трябва да съберем информация за тази Джуъл Инглиш. Ако я накараме да говори, може би ще стигнем до организатора. Вече трябва да е разбрала, че очилата ѝ са изчезнали.

– Как ще я накараме да говори? – възкликна Рубън. – Не можем да я проснем на пода и да я бием, докато си признае!

– Но можем да покажем на ФБР книгата и очилата, да им разкажем каквото знаем и да ги оставим да свършат останалото – предложи Стоун.

– Какво? – изгледа го с недоверие Рубън. – Колкото по-далеч сме от тях, толкова по-добре!

Стоун погледна към Кейлъб, който седеше в ъгъла със съкрушен вид и очевидно нямаше желание да се включи в разговора.

– Какво има, Кейлъб?

Библиотекарят си пое въздух, но не вдигна очи.

– Извинявай, че днес се държах грубо, Кейлъб – загрижено подхвърли Анабел. – На практика ти се справи много добре. – За малко не прехапа устната си от тази явна лъжа.

– Не е така – поклати глава Кейлъб. – Ти си абсолютно права, че не ме бива за тая работа.

– Какво има тогава? – нетърпеливо попита Стоун.

Кейлъб отново си пое дъх и най-сетне вдигна глава.

– Днес в библиотеката дойде полиция. Върнаха ми ключовете от къщата на Джонатан и аз веднага отидох там, за да проверя колекцията... – Замълча за момент, стрелна с очи Анабел и се наведе към ухото на Стоун. – Откраднали са Масачусетския псалтир!

Стоун замръзна, а Милтън и Рубън се втренчиха в приятеля си.

– Не ми казвай, че *онази* книга я няма! – простена Милтън.

– Хей, ако петима са много, аз веднага си тръгвам! – изгледа ги подозрително Анабел. – И без това не си падам по книгите!

Стоун вдигна ръка да я спре и объркано каза:

– Но как може да е станало това?

– Не знам. За проникването в хранилището е нужен специален код, за отварянето на сейфа – също. Липсват каквито и да било следи от взлом.

– Кой друг разполага с кодовете? – попита Рубън.

– Не съм много сигурен.

– Адвокатът положително – обади се Стоун. – Той разполагаше както с ключовете, така и с кода за достъп в хранилището. Могъл е да си запише кода и да си извади дубликат, преди да ти ги предаде.

– Вярно, не бях се сетил. Но остава малкият сейф, за който той не е знаел кода.

– Ако се замислиш, ще видиш, че не му е било чак толкова трудно да се сдобие с него. Особено ако е бил близък с Джонатан и му е ходил на гости. Възможно е и друго – Джонатан сам да му го е дал, но по неизвестни причини адвокатът да не ти го е казал.

– Ако е искал да открадне книгата, защо не го е направил, преди да се срещне с мен? – попита Кейлъб. – Така изобщо нямаше да разбере за нейното съществуване.

– Вярно – кимна с озадачено изражение Стоун. – Но аз все още съм на мнение, че този човек няма нищо общо с убийствата.

– Прекрасно! – проплака Кейлъб. – Само дето Винсът Пърл ще ме убие, когато разбере! Той е убеден, че тази книга ще бъде венецът на дългогодишната му кариера, а най-вероятно ще обвини мен за кражбата!

– А може би тя е *точно* негово дело! – предположи Милтън, вдигнал за миг глава от разтворената книга.

– Няма как – въздъхна Кейлъб. – Той не може дори да влезе в къщата, да не говорим за кодовете на хранилището и сейфа. Освен това знае, че такава книга не може да се продаде без съответните документи,

удостоверяващи произхода ѝ. Утре отиваме във ФБР, и толкоз!

– Ами Джуъл Инглиш? – попита Милтън.

Кейлъб изпъна рамене, очевидно доволен от шанса да мисли за нещо друго.

– Ако дойде да си търси очилата в библиотеката, мога да ѝ кажа, че ще проверя в отдела за изгубени вещи – предложи той.

– Ако е шпионка, вече е напуснала страната – поклати глава Рубън.

– Възможно е все още да не знае, че очилата ги няма – каза Стоун. – Защото най-вероятно ги използва само при разчитане на кодираните послания. А това означава, че ще ги потърси едва когато се появи в читалнята.

– Значи можем да ѝ ги върнем, преди да е открила липсата им – светна лицето на Кейлъб.

– Ще ни трябва за доказателство пред ФБР, но ако успеем да ги убедим да ни включат в играта, те със сигурност ще позволят да ѝ ги върнем – рече Рубън. – Разбира се, след като установят наблюдение в залата. Така ще могат да проследят на кого предава разчетените послания.

– Добър план – съгласи се Стоун.

– Не е добър – обади се Милтън. – Защото не можем да занесем книгата във ФБР.

Всички очи се извърнаха към него. През цялото време на разговора той беше прелиствал тънката книжка, всеки път с по-голяма бързина от предишния. В момента я беше вдигнал над главата си и с треперещи ръце сваляше специалните очила.

– Защо? – раздразнено попита Кейлъб.

– Виж сам – подаде му книгата и очилата Милтън.

Кейлъб се подчини и нетърпеливо разгърна книгата.

Прелисти първите страници, после бързо стигна до края. Миг покъсно шумно затвори кориците, а на лицето му се изписаха недоумение и гняв.

– Какво има? – загрижено попита Стоун.

– Няма ги – тихо прошепна Кейлъб. – Всички оцветени букви са изчезнали!

Стоун си сложи очилата и разтвори книгата. Пръстът му докосна една от буквите, които допреди броени часове беше оцветена. Но тя беше толкова суха и незабележима, колкото тези около нея. Затвори с въздишка кориците и вдигна глава.

– Използвали са химикал, който се изпарява след определено време.

– Като симпатичното мастило ли? – погледна го Милтън.

– Нещо по-съвременно – въздъхна Стоун и гневно добави: – Би трябвало да се досетя!

– Познаваш ли такива химикали, Оливър? – попита Кейлъб.

– Не, но друго обяснение няма. Ако очилата случайно попаднат в чужди ръце и възникнат подозрения в шпионаж, съответните кодови книги няма да съдържат нищо видимо... – Замълча за момент, после добави: – Онзи, който е маркирал текста, със сигурност е имал предвид времето, необходимо на Джуъл за неговото разчитане. Но как го е постигнал?

– Направил го е някой, който има достъп до хранилището – каза след кратък размисъл Кейлъб. – Маркирал е съобщението на място, а след това се е свързал с нея, за да ѝ каже коя книга да поръча. Тя веднага е дошла в библиотеката и просто е поискала съответното заглавие.

– Маркирането на отделните букви е доста продължителен процес, който изисква време – поклати глава Стоун.

– По принцип в хранилището непрекъснато влизат и излизат хора, но все пак в дъното има специални камери. Ако някой от служителите се забави там с часове, това не може да остане незабелязано.

– Може би е работа на човек, който действа бързо или използва някаква система за копиране – обади се Рубън.

– Възможно ли е да е действал в извънработно време? – попита Стоун.

– В хранилището? – колебливо го погледна Кейлъб. – Такава привилегия имат малцина. В момента се сещам само за директора и за главния библиотекар. Компютърът е програмиран така, че след края на работното време отказва достъп на всички останали освен при извънредни ситуации. Това обаче изисква предварително одобрение на ръководството и въвеждане на съответната команда. И със сигурност не може да става всеки ден.

– Това означава ли, че Дехейвън е имал достъп до хранилището и в извънработно време? – попита Стоун.

– Да – бавно кимна Кейлъб. – Нима допускаш, че са го убили, защото е бил част от шпионска мрежа?

Анабел отвори уста да изрази протест, но замълча.

– Не знам, Кейлъб – промълви Стоун и се изправи. – Но сега трябва да действаме. Звънни на Джуъл Инглиш да ѝ кажеш, че си намерил очилата ѝ на пода на читалнята, и предложи да ѝ ги занесеш.

– Тази вечер? – учудено го изгледа Кейлъб. – Но вече минава девет!

– Трябва да опитаме, защото времето ни е много малко. Освен това трябва да разберем дали тази жена все още е налице.

– Опасно е, Оливър – обади се Анабел. – Ами ако още е тук и вече е намислила нещо?

– Ще го оборудваме с подслушвателно устройство – едно от онези, с които разполага Милтън. – Оливър изчака кимването на младежа и добави: – Милтън ще отиде с него, но ще чака отвън. Ако се случи нещо, веднага ще позвъни на полицията.

– А ако това *нещо* се окаже физическо насилие срещу мен? – изсумтя Кейлъб.

– От теб знам, че дамата е доста възрастна – напомни му Стоун. – Мисля, че ще се справиш със ситуацията. Но по-вероятно е да не я откриеш. Ако наистина е заминала, опитай се да проникнеш в къщата и да откриеш нещо.

– Ами ако не е заминала? – нервно закърши ръце Кейлъб. – Ами ако си е повикала на помощ някой здравеняк?

– Е, това няма да е приятно – сви рамене Стоун.

– Няма да е *приятно* ли? – поруменя библиотекарят. – Лесно ти е да го кажеш! А мога ли да попитам какво ще правиш ти, докато аз рискувам живота си?

– Ще проникна в дома на Албърт Трент – спокойно отвърна Стоун и се обърна към Анабел. – Идваш ли с мен?

– Че как иначе – отвърна с широка усмивка младата жена.

– Ами аз? – обади се Рубън. – Нали бях най-верният ти телохранилел?

– Съвсем скоро беше арестуван, Рубън – напомни му Стоун. – Има опасност да си под наблюдение. Боя се, че ще пропуснеш тази акция.

– Страхотно, няма що! – изръмжа едрият мъж и гневно се плесна по бедрото. – А някои хора ще се забавляват!

От погледа, който му хвърли Кейлъб, беше ясно, че е готов да го

удуши.

Кейлъб спря боботеция шевролет в дъното на сляпата улица, изключи мотора и хвърли неспокоен поглед към Милтън. Приятелят му беше облечен изцяло в черно, с прибрана под плетена шапка коса и намацано със сажди лице.

– Господи, Милтън, приличаш на оня от плаката „Престъпниците са сред нас!“ – нервно каза той.

– Стандартно разузнавателно облекло – успокои го Милтън. – Как е „жицата“?

Кейлъб опипа подслушвателното устройство, скрито под ръкава на самото му. Батериите бяха прикрепени към колана на гърба му.

– Дяволски ме сърби, а гадните батерии така ме стягат, че не мога да дишам! – оплака се той.

– Нерви – беше краткият коментар на Милтън.

– Така ли мислиш, *бандитче*? – изръмжа библиотекарят, слезе от колата и добави: – Гледай да си набрал 911 на проклетия джисесем и не забравяй да натиснеш копчето, ако се наложи.

– Ясно – войнствено отсече Милтън и огледа обстановката с помощта на бинокъла, който измъкна от джоба си. Екипировката му включваше още фотоапарат и газов пистолет със зашеметяващи патрони.

Джуъл Инглиш отговори на телефонното обаждане и изглеждаше много доволна от факта, че Кейлъб е намерил очилата й. Покани го да мине веднага въпреки късния час.

– Напоследък спя малко – сподели тя, след което игриво добави: – Но вече съм по нощница.

– Страхотно – сковано отвърна той.

Насочи се към дома й, оглеждайки внимателно съседните къщи. Всички без изключение бяха стари и олющени, тип „ранчо“, с миниатюрни дворчета и тъмни прозорци. Някаква котка скочи от близката ограда и го стресна.

– Тя е само една възрастна дама, която си е изгубила очилата – говореше под носа си Кейлъб. – А може би бабичка шпионка, охранявана от главорези, които ей сега ще ми прережат гърлото.

Обърна се и погледна към колата. Милтън не се виждаше, но най-вероятно вече снимаше някоя червеношийка, която подозрително

помръдва сред листата на дърветата.

В къщата на Джуъл светеше. През дантелените пердета се виждаха стъклените джунджурии, подредени над камината. На занемарената площадка за паркиране нямаше кола. Вероятно тя беше спряла да кара или колата ѝ бе на сервиз. Моравата беше акуратно подстригана, а от двете страни на входната врата се издигаха красиви розови храсти. Натисна звънеца и зачака, но никой не отвори. Позвъни за втори път и напрегна слух, ала зад вратата не се чуха стъпки. Огледа се. Улицата беше тиха и спокойна. *Може би прекалено спокойна като по филмите. След което някой стреля по теб, забива нож в гърдите ти или те смазва от бой.*

Беше ѝ се обадил преди повече от час. Какво ли се бе случило през това време? Звънецът звучеше нормално, но тя може би не го чуваше. Почука и извика името ѝ, после го повтори още веднъж, този път по-силно:

– Джуъл?

Свиреп кучешки лай го накара да подскочи. Не идваше от вътрешността на къщата, а някъде отстрани. Вероятно песът на съседите. Започна да блъска с всичка сила и вратата най-сетне се отвори, а той зае позиция за бягство. Никой не влиза през врата, която се отваря толкова рязко. Звукът, който се разнесе миг по-късно, за малко не му спря сърцето.

– Кейлъб?

Той изкрещя и се хвана за перилата, за да не падне в храстите.

– Кейлъб, аз съм! – повтори с напрегнат шепот гласът.

– Какво? Кой? Мили боже!

Завъртя се толкова рязко, подхлъзна се по влажния бетон на площадката и за малко не се строполи. Главата му се замая и му прилоша.

– Аз съм, Милтън!

Кейлъб замръзна в полуклекнало положение, опрял ръце на бедрата си и правейки отчаяни опити да не излее върху нежните рози остатъците от вечерята си.

– Милтън?

– Да, да!

– Къде си? – изсъска той.

– В колата. Говоря ти по микрофончето, което е част от уреда под ръкава ти.

– Защо не ми каза това по-рано, да те вземат мътните?

– Казах ти, но си забравил. Предполагам, че си под голямо

напрежение.

– Ясно ли ме чуваш? – процеди през стиснати зъби Кейлъб.

– О, да, отлично.

От устата на почтения библиотекар се изля такъв поток от сквернословия, че и най-циничният рапър на света без колебание би присъдил голямата награда за мръсен език на мистър Кейлъб Шоу.

Избликът му бе последван от дълбока тишина.

– Е, вече мога да кажа, че наистина си напрегнат – обади се най-сетне смаяният глас на Милтън.

– Точно така! – хлъцна Кейлъб и решително заповяда на храната да остане в стомаха му. После бавно се изправи и разкърши рамене, въпреки че сърцето му бясно препускаше. Беше дълбоко убеден, че ако хвърли топа вследствие на сърдечен пристъп, призракът му ще се явява на онзи малък технически гений всеки ден и всеки час от жалкия му живот.

– Звънях, но тя не отвори – окопите се най-сетне той. – После започнах да чукам и вратата изведнъж зейна. Какво да правя?

– На твоє място бих се оттеглил – механично отговори Милтън.

– Надявах се да го кажеш – зарадва се Кейлъб и се обърна с намерението да слезе обратно по стъпалата. После изведнъж спря. Ами ако е паднала в банята и си е счупила крака? Ами ако е получила инфаркт? Въпроси, които изникнаха в съзнанието му благодарение на простия факт, че не вярваше в шпионската дейност на милата възрастна дама, която проявяваше толкова искрен ентузиазъм към книгите. А ако все пак имаше нещо общо, най-вероятно я използваша без нейно знание.

– Кейлъб? Тръгна ли си?

– Не! – сопнато отвърна той. – Мисля.

– За какво мислиш?

– Дали да не вляза и да проверя какво става.

– Искаш ли да дойда с теб?

Кейлъб се поколеба. Приятелят му все пак имаше газов пистолет, който можеше да спре Джуъл, ако случайно ги нападнеш с кухненския сатър.

– Не, Милтън, остана на мястото си – реши най-сетне той. – Сигурен съм, че няма опасност.

Прекрачи прага и влезе. Всекидневната беше празна, малката кухня също. На печката имаше тиган с останки от някакво ястие – най-вероятно телешко с пържен лук, ако се съдеше по миризмата във въздуха. В умивалника лежеше самотна мръсна чиния, върху която имаше вилица и чаша. Кейлъб се върна във всекидневната, взе от масата солиден на

вид бронзов свещник и предпазливо се насочи към коридора. Първата врата се оказа на банята. Капакът на тоалетната чиния беше спуснат, завесите на ваната дръпнати, а в нея – слава богу! – липсваше окървавен труп. Не отвори шкафчето с лекарствата по единствената причина, че не искаше да види уплашената си физиономия в огледалото.

Първата спалня беше празна, а малкият гардероб се оказа пълен с чаршафи и кърпи.

Оставаше само едно помещение. Кейлъб вдигна свещника над главата си и побутна вратата с крак. Дишайки напрегнато, той изчака очите му да свикнат с тъмнината. Под завивките на широкото легло се очертаваше някаква фигура.

– На леглото има някой! – прошепна в ръкава си той. – Завит презглава.

– Мъртва ли е? – попита Милтън.

– Откъде да знам! Но защо ще спи, завита през глава?

– Да повикам ли полицията?

– Задръж още една секунда.

В дъното на стаята се виждаше малък гардероб с полуотворена врата. Кейлъб пристъпи към него, стисна свещника и побутна вратичката с крак. Оказа се, че вътре няма труп, а само няколко дрехи на закачалки.

Обърна се към леглото. Сърцето му блъскаше толкова силно, че се запита дали не е време да помоли Милтън да повика линейка. Ръцете му трепереха неудържимо.

– Добре де, един труп не може да ти направи нищо лошо – успокоително промърмори той.

Но никак не му се искаше да види старицата мъртва. После изведнъж му стана ясно, че ако са я убили заради липсващите очила, вината за това ще бъде изцяло негова. Тази мрачна констатация го депресираща и успокои едновременно.

– Съжалявам, Джуъл, дори и да си била шпионка – тържествено прошепна той, после протегна ръка и рязко дръпна завивката.

Оказа се, че в леглото действително лежи мъртвец, но *мъж*. Норман Джанклоу, почитател на Хемингуей и противник на Джуъл Инглиш в читалнята.

Албърт Трент обитаваше стара къща с широка веранда, разположена в дъното на голям парцел, който гледаше към тесен селски път в западната част на окръг Феърфакс.

– Сигурно не му е лесно да пътува всеки ден оттук чак до Вашингтон – предположи Стоун, заел позиция с бинокъл в ръка между няколко клонести брези. На гърба си носеше малка раница. До него беше приклекнала Анабел, облечена с черни джинси и черно яке с качулка. Краката ѝ бяха обути в маратонки в същия цвят.

– Някакви признаци на живот? – попита тя.

– Не виждам да свети – поклати глава Стоун. – Но гаражът е затворен и няма как да разберем дали вътре има кола.

– Той е служител в разузнаването и сигурно има алармена инсталация.

– Ще бъда много изненадан, ако няма – отвърна Стоун. – Трябва да я изключим, преди да влезем.

– Знаеш ли как?

– „Библиотеката е отворена за всички“ – леко се усмихна Стоун. – Така отговорих на Рубън, който преди време ми зададе същия въпрос.

Наблизо нямаше други къщи, но те все пак се насочиха към задната част на дома на Трент. В един момент се наложи да пълзят по корем, после на колене, а последните двайсетина метра преодоляха ниско приведени към полегатия терен. Тук спряха за последен оглед на обстановката. До мазето се стигаше през външен вход. Задната част на къщата също беше съвсем тъмна. Липсата на улично осветление правеше неприятно използването на бинокъла, оборудван с прибор за нощно виждане. През зеленикавото сияние на окуляра Стоун видя всичко, което му трябваше.

– Не забелязвам движение, но все пак набери номера – каза той.

Милтън беше намерил домашния телефон на Трент в интернет – една далеч по-голяма заплаха за личния живот на американските граждани от представите на нещастниците, които управляваха Агенцията за национална сигурност. Анабел извади мобилния си телефон. Гласовата поща се включи след четвъртия сигнал. Двамата мълчаливо изслушаха мъжкия глас, който им предлагаше да оставят съобщение.

– По всички личи, че тази вечер нашият шпионин е навън –

прошепна Анабел. – Въръжен ли си?

– Аз не притежавам оръжие. А ти?

– Изобщо не се докосвам до такива неща – поклати глава тя.

– Правилно.

– Говориш като врял и кипял.

– Сега не е време да споделяме житейския си опит.

– Знам, но подготвям почвата за по-късно.

– Защо съм останал с впечатлението, че „по-късно“ няма да има?

– Аз пък съвсем доскоро бях сигурна, че вече няма да съм тук – поклати глава Анабел. – Така че човек никога не знае...

– Добре, ясно. Телефонната кутия е закрепена на една от носещите колони на верандата. Да вървим.

Придвижваха се предпазливо. Някъде изцвили кон. В околността все още имаше малки семейни ферми, въпреки че бройката им бързо намаляваше в резултат на настъплението на чудовищното строителство, което бълваше жилищни блокове и частни имения с главозамайваща бързина. На път към къщата на Трент бяха минали покрай няколко такива ферми, пред които имаше големи купи сено, косачки и ниски продълговати конюшни. Тесните улички бяха осеяни с тлъсти фъшкии – млчаливи знаци, оставени от обречените на изчезване животни. Стоун за малко не стъпи в една от тях, докато слизаше от колата, която Анабел беше взела под наем.

Стигнаха до колоната с телефонната кутия. В продължение на пет минути Стоун оглежда вградената в нея алармена инсталация, чието изключване му отне още пет. Отделил последната жичка, той подхвърли през рамо:

– Да опитаме онзи прозорец, тъй като вратата най-вероятно е залостена. Нося инструменти, но по-добре да пробваме най-лесния достъп.

Но посоченият прозорец се оказа със заковани капаци.

Насочиха се към задната част на къщата и в крайна сметка откриха прозорец без капак, затворен с обикновени резета. Стоун изрязва стъклото, промуши ръката си и свали резетата. Минута по-късно вече бяха в коридора, който водеше към кухнята. Стоун беше пръв с фенерче в ръка.

– Не е лошо, но е някак неуютно – отбеляза Анабел. Обзавеждането на Трент наистина беше спартанско – столове, маси и нищо повече. А кухнята се оказа абсолютно празна.

– Той е ерген и вероятно предпочита да се храни навън – рече Стоун.

– Откъде ще започнем?

– Нека проверим дали има кабинет. Повечето вашингтонски чиновници си носят работа у дома.

Откриха кабинета, но той също се оказа почти празен, както и останалите помещения в къщата. Никакви папки, никакви документи. На кантонерката зад писалището имаше няколко снимки. Стоун се наведе над една от тях, на която се виждаше едър мъж с открито лице, гъсти вежди и побеляла коса, застанал редом с дребен и слаб мъж, рошав, с уплашено лице, на което се открояваха чифт огромни кафяви очи.

– Едрият е Боб Брадли, а този до него е Трент – каза той.

– Прилича ми на язовец! – сбърчи нос Анабел, после изведнъж застана на място и се ослуша. – Каква беше тази вибрация?

– Телефонът ми, по дяволите! – изпъшка Стоун, измъкна апаратчето и се втренчи в екрана. – Кейлъб. Какво ли са открили?

Така и не успя да получи отговор на въпроса си, защото загуби съзнание от тежък удар в тила.

Анабел успя да изпищи миг преди някаква много силна ръка да притисне влажен парцал към лицето ѝ. Вдъхна химическите изпарения и започна да се свлича. В последния миг преди да припадне, успя да зърне фигурите на двама мъже с черни маски, отразени в стенното огледало. Единият държеше нея, а другият се беше навел над Стоун. Зад тях се виждаше трети. Това беше човекът от снимката, Албърт Трент. Той се усмихваше, без да си дава сметка, че тя вижда отражението му в огледалото. Няколко секунди по-късно клепачите ѝ потрепнаха и се затвориха, а тялото ѝ се отпусна.

Изпълнявайки инструкциите, единият от мъжете свали часовника от китката на Анабел. Сийгрейвс вече разполагаше с една от ризите на Стоун. Тези вещи щяха да намерят място в колекцията му, въпреки че нямаше да умъртви лично техните притежатели. Достатъчно основание за това беше фактът, че е организирал операцията по отстраняването им. Беше много доволен от ризата, която щеше да бъде първа по рода си в колекцията. Никога досега не беше убивал агент с индекс „три шестци“ и по тази причина възнамеряваше да я постави на видно място.

Анабел се свести първа. Очите ѝ бавно се фокусираха и съзряха двамата мъже, които правеха нещо до стената. Единият се беше качил на стълба, а другият му подаваше различни предмети. Самата тя лежеше на студения цимент със завързани ръце и крака. Стоун беше на метър от нея, неподвижен, със затворени очи. След миг клепачите му потрепнаха и се отвориха. Анабел изчака той да я види и му посочи с очи мъжете край стената. Нямаха лепенки на устата, но мълчаха, предпочитайки да не информират похитителите, че са дошли в съзнание.

Стоун огледа помещението и коремните му мускули се стегнаха. Намираха се в склада на „Файър Контрол Лимитед“. Напрягна взор, опитвайки се да разчете надписа на контейнера, обработван от двамата мъже. Той висеше на вериги от тавана и това обясняваше стълбата.

„Въглероден двуокис 5000 ЧНМ“, беззвучно артикулира Стоун в отговор на питания поглед на Анабел.

Говехте се да ги убият по начина, по който бяха ликвидирали Джонатан Дехейвън!

Очите му трескаво огледаха помещението. Трябваше да открие нещо, с което да среже въжето около китките си. Със сигурност нямаше да разполагат с много време, след като онези двамата напуснат помещението. Газът щеше да напусне цилиндъра, изсмуквайки кислорода от въздуха за броени секунди. А след него щеше да дойде мъчителната смърт от задушаване. Зърна го в мига, в който пазачите им свършиха работата си.

– Мисля, че е достатъчно – каза мъжът на стълбата и започна да слиза. Стоун го позна в момента, в който застана под светлината на лампата: беше шефът на бригадата, която демонтира контейнерите в подземното на библиотеката. После побърза да затвори очи, тъй като двамата се обърнаха към тях. Следейки внимателно реакциите му, Анабел стори същото.

– Е, добре – обади се шефът. – Няма смисъл да губим повече време. Газът ще изтече след три минути. Ще изчакаме да се разсее и ще дойдем да ги извадим.

– Къде ще ги хвърлим? – попита другият.

– На едно уединено място. Но няма страшно, защото дори да ги открият, ченгетата няма как да установят причините за смъртта. Това е

сладкото на цялата работа.

После двамата вдигнаха стълбата и излязоха. Стоун изчака щракването на ключалката, приседна и се плъзна към работната маса в ъгъла. Опрял гръб на един от краката ѝ, той успя да се изправи и да хване с върха на пръстите си ножа за отваряне на кашони. После отново седна на пода и се плъзна към Анабел.

– Бързо! – прошепна той. – Хвани ножа и прережи въжето около китките ми! Разполагаме с по-малко от три минути!

Опряха гръб в гръб и Анабел започна да движи острието нагоре-надолу, колкото ѝ позволяваше собственото ѝ въже. В един момент то прониза кожата на Стоун, който изпъшка, но тръсна глава.

– Давай, давай, не обръщай внимание на подобни дреболии!

Очите му не се отделяха от цилиндъра, увиснал над главите им. От мястото си можеше да види таймера, чиито цифри се сменяха с тревожна бързина. За разлика от него Анабел не виждаше нищо. От резките движения нагоре-надолу я заболяха раменете, а очите ѝ засмъдяха от потта.

Най-накрая Стоун усети как въжето подава и успя да раздалечи ръцете си, осигурявайки ѝ повече пространство за работа. До изтичането на газа оставаше една минута. Миг по-късно Анабел успя да среже въжето. Стоун изправи гръб, развърза крака и скочи. Изобщо не направи опит да стигне до цилиндъра. Първо, защото беше твърде високо и, второ, дори да можеше да го стигне и да спре таймера, онези отвън веднага щяха да разберат, че нещо не е наред. Вместо това грабна кислородната бутилка с маската от далечния ъгъл на склада, които беше забелязал при предишното си идване, и хукна обратно към Анабел.

Разполагаха с трийсет секунди. Намериха убежище в далечния ъгъл зад висока купчина с най-различно оборудване. Двамата се мушнаха под брезентово платнище. Стоун притисна широката маска към лицето на Анабел и сам се навря под нея, после пръстите му развъртяха вентила на кислородната бутилка. Лекото съскане и полъхът на свеж кислород доказаха, че системата работи.

Миг по-късно чуха звук, наподобяващ на експлозия, последван от силен грохот. В продължение на безкрайно дълги десет секунди въглеродният двуокис яростно нахлуваше в помещението. Получи се „снежен ефект“, температурата рязко се понижи. Стоун и Анабел започнаха неудържимо да треперят, но устните им останаха залепени за живителната маска. Околната атмосфера бе по-близо до лунната, отколкото до земната, и безмилостно изсмукваше кислорода от всяка клетка на тялото им.

Анабел отчаяно се вкопчи в него, а той не мислеше за нищо друго освен за плътно прилепналата маска.

После въпреки кислорода съзнанието му започна да помътнява. Имаше чувството, че е пилот на изстребител, който набира пределна височина, а земното притегляне дърпа маската от лицето му с такава сила, че заплашва да му откъсне главата. Едва сега получи представа какъв ужас е изпитал Джонатан Дехейвън в последните мигове от живота си.

После грохотът рязко спря. Анабел понечи да отблъсне маската, но Стоун задържа ръката ѝ.

– Трябва да почакаме, защото нивото на кислорода все още е твърде ниско – прошепна в ухото ѝ той.

После нещо изщрака, включи се вентилатор. Времето се точеше бавно, а Стоун не отделяше поглед от вратата. Най-накрая се реши да се отдръпне от маската, но ръката му продължи да я притиска към лицето на Анабел. Предпазливо си пое дъх, повтори и едва след това отметна платнището. Вдигна на рамо неподвижната фигура на Анабел и я понесе към мястото, на което лежеше преди изтичането на смъртоносния газ. После вдигна полупразната кислородна бутилка и зае позиция зад вратата.

Не се наложи да чака дълго. След минута вратата се отвори и първият от мъжете влезе в стаята. Стоун изчака и другия, след което стовари бутилката върху главата на първия. Човекът падна като подкосен.

Другият стреснато се обърна, ръката му потърси пистолета на колана. Бутилката го удучи право в лицето, тялото му отлетя към работната маса и се блъсна в дъската с инструментите. От окървавената му уста излетя дрезгав вик, който рязко прекъсна в мига, в който Стоун стовари бутилката в слепоочието му. Тялото му се строполи на пода, а Стоун се втурна към Анабел и бързо развърза ръцете ѝ. Тя се олюля, изправи се и се взря в сгърчените фигури на пода.

– Това ми напомня никога да не те ядосвам – обяви с дрезгав шепот тя.

– Да тръгваме, преди да се е появил още някой – подкани я Стоун.

Прекосиха коридора, прескочиха оградата и затичаха по тясната уличка. Три минути по-късно спряха, останали без дъх. Вадички пот браздяха мръсотията по лицата им. Напълниха дробовете си с чист въздух и пробягаха още половин километър, преди краката им да откажат окончателно. Облегнаха гърбове на стената на някакъв склад и се сனிшиха.

– Взеха ми телефона – оплака се Стоун, изчака дишането му да се

успокои и добави: – Между другото, вече съм стар за подобни кросове. Най-сериозно ти го казвам.

– Аз... аз също – отвърна на пресекулки Анабел, изчака малко и до-

бави: – Трент беше в къщата, Оливър. Видях го в едно огледало.

– Сигурна ли си?

– Той беше – тръсна глава тя.

– Трябва да се свържем с Кейлъб и Милтън – огледа се Стоун.

– Мислиш ли, че са добре, особено след това, което се случи с нас?

– Не знам – колебливо отвърна той, надигна се и ѝ подаде ръка.

Изминаха няколко крачки, после тя забави ход и попита:

– Така ли е умрял Джонатан?

– Да. Съжалявам.

Тя само сви рамене, но той успя да види как изтрива една сълза от очите си.

– Мили боже!

– Така е – въздъхна той, помълча, после заговори: – Виж какво, Сюзан. Не бих си позволил да те въвлека във всичко това, но...

– Не се казвам Сюзан! – прекъсна го с решителен тон тя.

– Добре, ясно.

– Освен това... Ако ми кажеш истинското си име, и аз ще ти кажа моето.

Стоун се поколеба за миг, после кимна:

– Франклин. Но всички ме наричаха Франк. А ти?

– Елинор. Приятелите ми викат Ели.

– Значи Франклин и Елинор, а? – развеселено я погледна той.

– Ти започна пръв! – обвинително извика тя, но устните ѝ се разтеглиха в усмивка. После усмивката се стопи, а очите ѝ се напълниха със сълзи. – О, Джонатан!

Стоун нежно я прихвана за рамото.

– Не мога да повярвам! – изхлипа тя. – Не го бях виждала цели петнайсет години!

– Няма нищо лошо, ако все още го обичаш.

– До този миг изобщо не бях сигурна.

– Никой закон не забранява подобни неща.

– Ще се оправя – тръсна глава тя. – Била съм и в далеч по-тежки ситуации, повярвай ми.

Избухна в плач в момента, в който изрече тези думи, а Стоун внимателно я притегли към себе си. Двамата седнаха на бетонния тротоар. Стоун я прегърна през рамото, а тя зарови лице в гърдите му. Сълзите ѝ

бързо намокриха ризата му и проникнаха до кожата.

Пет минути по-късно тя се успокои. Сълзите ѝ секнаха, остана само хълцането. Отдръпна се от него, разтърка с юмрук подпухналите си очи и подсмръкна.

– Извинявай. Никога досега не съм си изпускала нервите по подобен начин.

– Нормално е да си поплачеш за любим човек – рече Стоун.

– Не е точно така... Искам да кажа, че ти никога...

Стоун сложи длан върху устата ѝ и тихо промълви:

– Истинското ми име е Джон. Джон Кар.

Тялото на Анабел се стегна за миг, после отново се отпусна.

– А аз съм Анабел Конрой. Приятно ми е да се запознаем, Джон. – От устата ѝ излетя дълбока въздишка. – Уф, не бих казала, че подобни неща ми се случват често!

– В смисъл да използваш истинското си име? – вдигна очи той. – Мога да те разбера. Човекът, на когото се разкрих за последен път, направи опит да ме ликвидира.

Стана и ѝ протегна ръка. Анабел се възползва от помощта му, но пръстите ѝ останаха преплетени с неговите.

– Благодаря ти, Джон. За всичко... – Забеляза смущението му и побърза да добави: – Да вървим да търсим Милтън и Кейлъб. Може би изпитват отчаяна нужда от спасители. – Задържа за миг очите си в неговите, после тръсна глава. – Хайде!

Обърнаха се и затичаха по пътя.

Свързаха се с Кейлъб от телефонния автомат на една бензиностанция. Макар и ненапълно възстановен от шокиращото откритие в къщата на Джуъл Инглиш, той успя да им разкаже какво се беше случило. После позвъниха на Рубън и се разбраха да се видят в тайната квартира на Стоун. Един час по-късно двамата с Анабел вече разказваха прежеждията си.

– Мамка му! – изръмжа Рубън. – Слава богу, че си се сетил за кислородната бутилка, Оливър.

След това дойде ред на Кейлъб и Милтън.

– Обадохме се на полицията от уличен телефон – каза в заключение Кейлъб. – Но това ни отне цял час, защото в ерата на мобилните телефони никой вече не мисли за добрите стари улични автомати. Слава богу, че се сетих да взема онзи свещник, защото по него бяха отпечатъците ми.

– Докосва ли нещо друго? – попита Стоун.

– Хванах се за парапета пред входа – отвърна с тревога Кейлъб и хвърли унищожителен поглед към Милтън. – Защото това техничарче реши да ми изкара ангелите! Не помня, може би съм пипал и нещо друго в къщата. В онзи момент просто бях блокирал.

– Знаеш ли дали пръстовите ти отпечатъци са вкарани във федералния архив? – сбърчи вежди Стоун.

– Естествено – отвърна с въздишка Кейлъб. – А това означава, че копоите отново ще почукат на вратата ми!

– Но каква е връзката на този Норман Джанклоу с цялата история? – попита Рубън.

– Може би е бил шпионин също като Инглиш – отвърна Стоун. – Което вероятно означава, че книгите, които е поръчвал, също са съдържали кодирана информация.

– А двамата само са разигравали неприязън помежду си – добави Кейлъб.

– Добре, но защо са убили Джанклоу? – настоя Рубън.

– Може би от страх, че историята започва да се разплита – предположи Анабел. – Отстранили са Инглиш и са подхвърлили трупа на Джанклоу за заблуда на полицията.

– В такъв случай съм на мнение, че са успели – въздъхна Кейлъб.

– Трябва да отидем в полицията! – мрачно отсече Милтън.

– А какво ще им кажем? – попита Стоун. – Белязаните букви в книгата вече ги няма. Решим ли да разкажем как за малко не ни убиха, ще трябва да признаем незаконното проникване в дома на Албърт Трент. Който със сигурност вече е направил оплакване в полицията. – Обърна се към Анабел и добави: – Фактът, че си го видяла в огледалото, не ни върши работа. Ще бъде твоята дума срещу неговата. А аз не съобщих в полицията за случката във „Файър Контрол“, защото бях сигурен, че няма да открият в склада двамата, които неутрализираха. – Очите му се преместиха на библиотекаря. – Има голяма опасност Кейлъб да е оставил отпечатъците си в дома на Джуъл Инглиш – нещо, което автоматично го превръща в заподозрян. Ако към това прибавим факта, че той и Рубън вече са били в полезрението на властите, нещата се усложняват и полицията няма да повярва на нито една от нашите версии.

– Мамка му! – изръмжа Рубън и това беше единственият коментар на краткия, но точен анализ.

– Какво ще правим сега? – обади се след продължителната пауза Анабел. – Ще седим и ще чакаме отново да ни подгонят?

– Не – поклати глава Стоун. – Утре Кейлъб ще отиде на работа все едно, че нищо не се е случило. Библиотеката положително ще бъде като разбунен кошер от факта, че в рамките на няколко дни е изгубила не само един от ръководните си служители, но и редовен читател. Открий каквото можеш, Кейлъб. Така ще разберам какво мисли полицията. А ако са убили и Инглиш, тялото ѝ може би ще се появи някъде.

– Ще имам грижата да следя в интернет – намеси се Милтън. – Новината със сигурност ще се появи най-напред там.

Стоун кимна и продължи:

– Боб Брадли, Джонатан Дехейвън, Корнилиъс Бихан и Норман Джанклоу – четирима души, станали жертва на предумишлено убийство. Аз съм на мнение, че Брадли е бил убит, защото е настоявал Албърт Трент да напусне Комисията по разузнаване. А той не е искал, защото е събирал шпионски сведения именно благодарение на поста си в тази комисия. Две са най-вероятните причини за убийството на Дехейвън: или е участвал в предаването на секретната информация, закодирана в определени книги, или е разкрил схемата случайно и това е наложило отстраняването му. Същото се отнася и за Норман Джанклоу или той може би също е участвал в схемата като Инглиш. Бихан е убит, защото е разбрал, че част от оборудването на негова компания е било използвано за ликвидирането на Дехейвън, и е решил да проведе свое разследване.

Трент е имал свой човек във „Файър Контрол Лимитед“, който го е предупредил за намеренията на собственика.

– Но как е възможно Джонатан, Джуъл Инглиш и Норман Джанклоу да са станали част от шпионска мрежа? – попита Кейлъб. – Кой би използвал читалнята за предаване на кодирана информация?

– По принцип идеята е много добра – отвърна Стоун. – Да не забравяме, че повечето шпиони се провалят в момента, в който предават секретната си информация – най-често на публично място. Затова са използвали читалнята, за да кодират информацията в определени редки издания. Възрастни хора прелистват старите книги, а след това си отиват у дома. Едва ли биха събудили подозрения у някого.

– Но кой е внасял в библиотеката секретната информация, откраднатата от Трент? – попита Кейлъб. – Не Албърт Трент е маркирал буквите, нито Джонатан, защото, когато открихме шифъра, той вече беше мъртъв.

– Съгласен съм. Това тепърва трябва да бъде изяснено, защото без него няма да стигнем до истината. Ако Джанклоу, Инглиш или Дехейвън са били шпиони, трябва да има доказателства за това.

– Но в къщата на Дехейвън не открихме нищо – изтъкна Милтън.

– А в къщата на Джуъл открих само един труп – добави Кейлъб.

– От всичко това следва, че трябва да надникнем и в жилището на Норман Джанклоу – изгледа ги един по един Стоун.

– Късно е – поклати глава Рубън. – Полицията със сигурност вече е там, а също и в къщата на Инглиш.

– Трябва да внимаваме, защото ситуацията става изключително опасна – заяви твърдо Стоун. – За целта предлагам следното: Милтън и Кейлъб се затварят в апартамента на Милтън, който е оборудван с отлична алармена инсталация. Аз ще се прехвърля в дома на Рубън, защото някои хора вече знаят къде живея. – Погледна към Анабел и ѝ предложи: – Ти също можеш да се присъединиш към нас.

– Жилището ми не е нищо особено, но разполагам с достатъчно запаси от бира и чили плюс голям плазмен телевизор – светна лицето на Рубън. – От гледна точка на сигурността притежавам зъл женски питбул на име Делта Даун, която е готова да захапне всеки, когото ѝ посоча.

– Предпочитам да си остана в хотела – поклати глава Анабел. – Ще се пазя, бъдете спокойни.

– Сигурна ли си? – изгледа я Стоун.

– Да – отвърна, без да го гледа тя. – Благодаря за поканата, но предпочитам да бъда сама.

С това съвещанието приключи. Стоун изчака приятелите си да тръгнат към изхода и пристъпи към Анабел.

– Добре ли си?

– Защо да не съм добре? – вдигна поглед тя. – Един обикновен ден, нищо повече.

– Май забрави, че за малко не ни убиха.

– Не съм.

– Добре. Готова ли си за още една разходка до къщата на Трент? – Забеляза колебанието ѝ и побърза да добави: – Този път няма да влизаме, а само ще го проследим.

– Нима мислиш, че е там?

– Да – кимна Стоун. – Те все още нямат представа какво знаем. Мисля, че ще се придържат към статуквото до момента, в който обстоятелствата наложат някаква промяна. Ако Трент хукне да бяга, всичко приключва. В случай че действително става въпрос за шпионска мрежа, участниците в нея несъмнено ще се опитат да я спасят, тъй като са положили огромни усилия за изграждането ѝ.

– Но *тези* хора не се шегуват, нали?

– Нито пък аз – мрачно отвърна Стоун.

Роджър Сийгрейвс беше много недоволен. Джанклоу беше жертван за отвлечане на вниманието и за да бъде затворена устата на потенциален свидетел, а Инглиш отдавна беше на безопасно място, далеч от Вашингтон. Нейните дни също бяха преброени главно защото беше компрометирала цялата операция, позволявайки по най-глупав начин да ѝ отмъкнат очилата. Това беше добрата новина, но имаше и лоша: Оливър Стоун и неговата сътрудничка бяха успели да се измъкнат, при това елиминирайки двама от най-доверените му хора. По неизвестен засега начин „трите шестици“ се беше измъкнал от камерата на смъртта, като мимоходом бе счупил черепите на сътрудниците му. Беше впечатляващо постижение за човек към шейсетте. Сийгрейвс се прокле, че не го беше ликвидирал, когато имаше възможност да го стори. Усия да разкара трупове от „Файър Контрол“, но къщата на Джуъл Инглиш беше запечатана от полицията. За щастие там нямаше компрометиращи материали, също и в дома на Джанклоу. Но гениалната схема на Сийгрейвс беше провалена.

Сега имаше само една цел: да се добере до източника и да приключи всичко.

Той се събуди, протегна се и погледна през прозореца. Времето обещавахе да бъде същото като предния ден: слънчево и прекрасно, с гальовен океански бриз, който сякаш имаше единствената цел да носи удоволствие. Стана, уви една кърпа около талията си и пристъпи към прозореца. Вилата беше негова за една година напред според условията на наемния договор. Но той имаше твърдото намерение да я купи още преди изтичането на този срок. Уединеното имение имаше от огромен плувен басейн с морска вода, винарска изба, тенис корт и удобна плажна шатра с легло, която предлагаше много повече от обикновено подсушаване след излизане от басейна. Защото той рядко плуваше сам, а още по-рядко използваше бански костюм. В двойния гараж дремеше мощно „Мазерати“ купе, редом с което блестеше мотоциклет „Дукати“, предназначен да доставя удоволствие на любителя на високите скорости. В комплект с вилата имаше готвач, домашна помощница и градинар, разноските по които бяха далеч по-ниски от наема на двустайния му апартамент в Ел Ей. Имението заемаше няколко акра земя, включително просторна плажна ивица на брега на океана. Той напълни дробовете си със свежия морски въздух, обзет от твърдата увереност, че ще живее тук до края на дните си.

Не изпълни съвсем точно инструкциите на Анабел да не парадирва с финансови възможности, но офертата беше за човек с пари и със сигурност нямаше да остане дълго в рекламните сайтове. А след като нае тази вила, трябваше да приеме и екстрите, които вървяха с нея. Не се страхуваше, че Багър може да го открие просто защото никога не беше виждал лицето му. В тази част на света гъмжеше от млади и богати хора, а на всичкото отгоре той беше готин, много готин.

Тони долови стъпките ѝ в коридора и остави кърпата да се смъкне от тялото му. В следващия момент тя се изправи на прага с поднос в ръце. Върху него както обикновено имаше закуска за един човек. Стана му смешно. Тази жена преспа с него още на втората вечер, но упорито отказваше да закусват заедно. Вероятно защото беше официалната негова домашна помощница.

– *Dos huevos, jugo da naranja, tostada y cafe con leche* – обяви тя на мелодичен испански.

– Плюс теб – усмихна се той, изчака я да остави подноса на

масичката до леглото и я притегли към себе си. Тя го целуна в устата и му позволи да смъкне леката нощничка, под която нямаше нищо друго. Той докосна с пръст дългата ѝ шия, погали големите твърди гърди, после ръката му се плъзна по стегнатия корем и продължи надолу.

– *Tu no tienes hambre?* – игриво изгука тя, притисна голите си нозе до неговите и докосна с устни шията му.

– *Hambre* за теб! Да, глад за теб – прошепна в ухото ѝ той, грабна я през кръста и я хвърли на леглото. Изправи се над нея, стисна с ръце стройните ѝ бедра и ги вдигна високо нагоре. Тя облиза връхчетата на пръстите си, после здраво стисна набъбналите зърна на гърдите си.

– Ще ме побъркаш, Кармела! – задъхано промърмори Тони.

Тя се надигна, сграбчи го за раменете и го дръпна върху себе си.

В този момент вратата отскочи встрани и звучно удари в стената. Двойката в леглото моментално забрави за здравословния секс преди закуска.

В стаята нахлуха четирима едри мъже, следвани от нисък и широкоплещест тип с елегантен костюм и риза с отворена яка.

– Прекрасно местенце, скъпи Тони – триумфиращо се усмихна Джери Багър. – Много ми харесва! Не е ли странно колко хубави неща може да си купи човек с чужди пари?

Седна на леглото и се усмихна на ужасената Кармела, която отчаяно се опитваше да придърпа чаршафа върху голото си тяло.

– Не го прави, скъпа. Наистина си много хубава, или... как беше на испански... *bonita*. Точно така: *Muy bonita* кучка! – Обърна се и направи знак на един от охраната, който пристъпи напред, вдигна Кармела на ръце и спокойно я изхвърли през прозореца.

Разнесе се писък на ужас, последван от смразяващо кръвта тупване.

Багър взе чашата с портокалов сок от подноса и я пресуши на един дъх. Избърса устните си със салфетката и поясни:

– Всеки ден пия портокалов сок. И знаеш ли защо? Защото съдържа калций. Можеш ли да ми дадеш шейсет и шест? Не можеш, мамка му! Я ми пипни мускула!

Сви дясната си ръка, но Тони остана парализиран на мястото си.

– Ама защо си толкова разстроен? – попита с престорена загриженост Багър. – Заради кучката, която литна през прозореца? – Обърна се към горилата и подхвърли: – Хей, Майк, нали се прицели в басейна – като в онзи филм за Джеймс Бонд, забравих му името...

– „Диаманти завинаги“, мистър Багър – ухили се онзи.

– Вярно, „Диаманти завинаги“. Обичам ги тези филми за Джеймс

Бонд! В тоя не играеше ли оная, забравих й името... С тесните бикини, дето й влизаха в задника. Май беше Стефани Пауърс.

– Джил Сейнт Джон, мистър Багър – почиттелно го поправи Майк.

– Да, точно така. Постоянно ги бъркам двете кучки, особено когато са съблечени. Иди ги разпознай, ако си нямаш работа!

– Преди малко не успях да улуча басейна, мистър Багър – призна с леко притеснение Майк.

– Важното е, че се опита – успокои го Багър и отново насочи вниманието си към Тони. – Нали това е най-важното, момче?

Но Тони не отговори, вкаменен от ужас.

– Така е по-добре, да знаеш – добави Багър. – Защото онези дъртите долу направо паднаха и умряха, а малката кучка, макар и доста сладка, не би могла да върти сама тая голяма къща. Да знаеш, че сме ти направили услуга, Тони!

Младежът с усилие преглътна и кимна.

– А сега искам да ми пипнеш мускула. Искам да усетиш *силата* на моето прекрасно тяло! – Без да чака отговор, Багър дръпна ръката на Тони и я положи върху стегнатия си бицепс. – Усещаш ли колко е твърд, Тони? Получи ли представа колко съм силен в този момент?

– Не ме убивайте, мистър Багър, моля ви! – проплака Тони. – Съжалявам, ужасно съжалявам!

– Стига, момче! – стисна пръстите му Багър, после му позволи да отдръпне ръката си. – Само слабациите се извиняват. Освен това измамата беше превъзходна, от начало до край. Всичко живо в света на комарджиите разбра как сте ме прецаkali с цели четирийсет милиончета!

Багър отмести поглед от лицето на младежа и тежко въздъхна, очевидно съдържайки желанието си да го разчлени със собствените си ръце.

– Но първо трябва да изясним един важен въпрос. От теб се иска да ме попиташ *как* те открих. Искам това, за да разбереш колко съм умен и колко тъп си самият ти. Затова те моля, Тони, попитай ме как успях да те открия, след като ме измами, въпреки че имаше възможност да се скриеш в целия шибан свят? – Протегна ръка, сграбчи слабицкото вратле на младежа и го придърпа към себе си. На слепоочието му започна да пулсира тъничка вена. – *Попитай* ме, задник!

– Как ме открихте, мистър Багър? – подчини се с пресекващ глас Тони.

Багър стовари длан върху гърдите му и го повали на леглото, после скочи на крака и zakрачи напред-назад.

– Радвам се, че ми зададе този въпрос. Кучката, която организира

цялата измама, те е накарала да ме следиш още от първата вечер, но така, както го правят ченгетата. Единственият начин да виждаш какво става в кабинета ми е да наемеш стая на двайсет и третия етаж на хотела срещу казиното. И тъй, аз се отбих там и зададох няколко въпроса за хората, наели всички стаи на етажа срещу кабинета ми на съответната дата. И ги проверих един по един.

Прекрати разходката си, обърна се към Тони и се ухили:

– Така стигнах до теб. Проявил си достатъчно разум, за да се регистрираш под чуждо име, но си допуснал една малка грешка за разлика от кучката и съучастника ѝ. Точно затова не съм ги открил досега – защото не са допуснали грешки. – Багър размахва пръст под носа на младежа. – Но ти не си като тях – поискал си масаж, ама и една-две безплатни екстри от мацката, която те е обслужвала. Само че не си издържал дълго и си избягал в банята да драйфаш. Докато си бил там, кучката ти е измъкнала портфейла и си е добавила малка премия към жалката стотачка, с която си ѝ се извинил за заешката работа. И точно по време на този акт тя е видяла шофьорската книжка с истинското ти име. Доста тъпо от твоя страна да я носиш със себе си. И така, мислел си, че свирката ти е струвала само стотачка, но се оказва, че е много повече. Оная пачавра ми каза всичко, което ми трябваше, срещу хилядарка. Не се доверявай на кучките, Тони! Винаги са готови да те прецакат, да знаеш!

Отпусна се на леглото до младежа, който тихо ридаше.

– Ти имаш добра репутация, момче. Известен си като голям специалист по компютрите, с които можеш да правиш каквото си поискаш. Като например да вкараш шпионска програма в мрежата ми и да откраднеш четирийсет милиона от парите ми. Откъдето и да го погледнеш, това си е талант. Но както и да е. Та аз дадох пари където трябва, проверих семейството и приятелите ти, проследих няколко твои обаждания въкъщи, убих двама-трима нещастници, които отказаха да ми сътрудничат, и ето ме тук, седнал до теб в слънчева Испания, Португалия, или където и, по дяволите, да се намираме сега.

Шляпна голия крак на Тони и въздъхна:

– Е, добре, излях си мъката. А сега да вървим напред. – Направи знак на един от хората си, който измъкна малък пистолет от колана си, завиши заглушител на дулото, зареди и го подаде на Багър.

– Не, моля ви! – изскимтя Тони и млъкна, защото дулото проникна в устата му, избивайки два от предните му зъби. Багър заби лакът в гърлото му, приковавайки го към възглавницата. Пръстът му бавно се уви около спусъка.

– Слушай внимателно, момче – процеди той. – Ще ти дам един шанс. Само един, защото днес съм в добро настроение. Не знам защо го правя, може би защото започвам да остарявам. – Замълча, облиза устните си и изръмжа: – Кучката! Името ѝ и всичко, което знаеш за нея. Отговориш ли правилно, ще живееш. – Очите му пробягаха по луксозно обзаведената стая. – Не тук, не за моя сметка! Но ще живееш. Ако не отговориш... – Дулото рязко изскочи от устата на Тони, покрито с кръв и парченца от зъби. – Ама ти сериозно ли си помисли, че ще те гръмна? – засмя се Багър. – Не, момче. Тези работи не стават така...

Подаде пистолета на един от помощниците си и протегна ръка. Майк скочи и положи нож с назъбено острие върху дланта му.

– Тези работи ние ги правим бавно, защото имаме голям опит – поясни Багър, протягайки другата си ръка към стоящия до него мъж, който бързо му нахлузи тънка гумена ръкавица. – Някога използвахме ръкавиците само срещу отпечатъци, но в днешното време на боклуци и всякакви болести човек не бива да рискува. Ти например знаеш ли колко мучачос в града е изучала твоята бонита, преди да започнеш да шибаш дебелия ѝ задник? Надявам се, че все пак си използвал гумички!

Ръката с ръкавицата се спусна надолу и силно стисна гениталиите на Тони.

Младежът изкрещя, но мутрите на Багър го държаха здраво.

– Честно казано, не разбирам с какво толкова си привлякъл твоята бонита – заяви Джери след кратък оглед. После вдигна ножа и изръмжа: – А сега искам името на кучката и всичко останало! Ако остана доволен, ще живееш. Иначе започвам с топките. Предупреждавам те, че истинската болка ще дойде след това. Какво решаваш, Тони? Давам ти пет секунди. След това почвам да режа и нищо не може да ме спре!

От устата на Тони излетя задавен звук.

– Какво? Не те чух.

– Ан-н-н...

– Говори по-ясно, да те вземат мътните! Нищо не разбирам!

– Анабел! – изкрещя извън себе си Тони.

– Анабел? – втръчи се в него Багър, после изкрещя с такава сила, че от устата му излетяха пръски: – Коя Анабел?!

– Анабел... Конрой.

Джери Багър пусна рязко гениталиите на младежа. Подаде ножа на един от хората си и бавно пристъпи към прозореца. Очите му равнодушно се плъзнаха по тялото на мъртвата Кармела, размазано върху каменния лъв до задната врата, след което се насочиха към далечния

хоризонт.

Анабел *Конрой*? Възможно ли е? Никога не беше чувал, че Пади има дете. Но явно е имал. Абсолютно изключено е двама измамници от толкова висока класа и с тази разлика в годините да носят една и съща фамилия, ако не са баща и дъщеря. Което означаваше, че сладкото момиченце на Пади Конрой се беше появило в собственото му казино, за да го направи на глупак и да му измъкне пачка, за която татенцето дори не би могъл да мечтае. Невероятно!

Добре, сладка Анабел! Навремето видях сметката на майка ти, сега е твой ред!

Изпука кокалчетата си, обърна се и спря поглед върху окървавения Тони, който скимтеше на леглото с ръце върху срамните си части.

– Друго? – попита. – Ако искаш да дишаш, трябва да ми кажеш абсолютно всичко!

И Тони се подчини. Разказа му всичко, отначало докрай, включително инструкциите ѝ да се спотайва и да не пилее пари.

– Жалко, че не си я послушал – промърмори Багър и щракна с пръсти на хората си. – Свършвайте, момчета. Нямаме цял ден за губене.

Една от горилите отвори със замах куфарчето, което носеше. Вътре имаше четири бухалки за бейзбол. Раздаде ги на колегите си, запазвайки последната за себе си.

– Разказах ти всичко! – отчаяно изкрещя Тони. – Нали каза, че ще ме оставиш жив?

– Казах и държа на думата си – кимна съдържателят на казиното. – Ще останеш жив, след като момчетата приключат с теб. Почти жив.

Първият удар раздробил дясното коляно на младежа в момента, в който Багър затвори вратата след себе си. Босът слезе на долния етаж за чаша кафе, като си подсвиркуваше, за да не чува отчаяните писъци на жертвата.

На другата сутрин библиотеката действително приличаше на разбунен кошер. Убийството на Норман Джанклоу, извършено толкова скоро след смъртта на Дехейвън, имаше ефекта на взривна вълна в сградата „Джеферсън“. Когато Кейлъб се появи на работното си място, полицията и ФБР вече бяха започнали разпитите. Той направи всичко възможно да отговаря кратко и ясно на поставените му въпроси, но задачата се оказва доста трудна, особено когато се изправи пред двамата детективи, които му бяха върнали ключовете от къщата на Дехейвън. Инстинктивно усети недоверието им и смутено се запита дали не е бил засечен в къщата на Джуъл, или пък бяха открили отпечатъците му там. На всичкото отгоре Рубън беше освободен по време, което му позволяваше да извърши и това убийство. Дали вече не го подозираха?

После мислите му се насочиха към книгата от поредицата на Бийдъл, която носеше със себе си, след като Анабел му я върна. Вкара я сравнително лесно, но това му костваше много нерви. На влизане в сградата охраната не проверяваше никого, а на излизане през рентгена минаваше само багажът на външните посетители. Въздъхна с облекчение едва когато премина през всички препятствия и я скри в бюрото си.

След известно време в библиотеката се появи човек от отдел „Реставрация“ с няколко готови книги в ръце. Кейлъб изрази желание да ги занесе в хранилището и това му даде възможност да върне книгата на мястото ѝ. Но в момента, в който понечи да я постави на рафта, очите му попаднаха на корицата, леко повредена от тиксото, с което Анабел я беше залепила за бедрото си.

„Страхотно! – горчиво въздъхна той. – Не стига, че я открадна, ами сега и това!“ Налагаше се да изпрати книгата за поправка. Излезе от хранилището и се зае да попълва необходимите формуляри, след което вкара искането за реставрация в компютърната система на библиотеката. После се спусна в подземния коридор, който водеше към сградата „Мадисън“, старателно избягвайки да поглежда към вратата, зад която доскоро беше монтиран цилиндърът с газа, убил Джонатан. Когато найсетне стигна до отдел „Реставрация“, той връчи книгата на Рейчъл Джефрис, известна със своята бърза и качествена работа.

След като поговориха за ужасните събития, Кейлъб се върна в читалнята и се настани зад бюрото си. Огледа уютното помещение, което

винаги го беше предразполагало към спокоен размисъл. Сега беше абсолютно празно и натежало от скрита заплаха.

Почти подскочи, когато вратата се отвори и на прага застана Кевин Филипс с посивяло лице. Размениха си няколко думи, след което Кевин призна, че мисли да си подаде оставката.

– Не ми издържат нервите – въздъхна той. – След смъртта на Джонатан съм отслабнал с пет килограма. Смърт, която след убийството на съседа му и това на Джанклоу полицията вече не разглежда като несчастен случай.

– Може би имат право – кимна Кейлъб.

– Какво става според теб? – вдигна глава Филипс. – Това тук е библиотека в края на краищата. Не е възможно да ни се случват подобни неща!

– Де да знаех, Кевин.

Малко по-късно се свърза с Милтън, който следеше отблизо реакцията на медиите. Според него спекулациите бяха много и различни, но без официално становище на властите. Преди две години Джуъл Инглиш взела под наем къщата, където бяха предишната нощ. Посещенията в библиотеката били единствената ѝ връзка с мъртвеца в спалнята. В момента възрастната жена се водела за изчезнала, а проучванията на миналото ѝ не дали резултат. По всяка вероятност не била такава, за каквото се представяла, също като Джанклоу.

Каква бъркотия, по дяволите, въздъхна Кейлъб, след като остави слушалката. Напрежението не го напускаше. Подскачаше при всяко отваряне на вратата, а обстановката в читалнята ставаше все по-непоносима. *Направо се задушavam!* Но въпреки всичко остана на мястото си. В крайна сметка това му беше работата. Може би беше неопитен в обикновения живот, но към задълженията си винаги се беше отнасял сериозно. Читалнята беше празна, но предвид развитието на събитията не беше изненада. Ситуацията имаше и една добра страна, тъй като Кейлъб имаше възможност да отметне задачите, които отдавна чакаха неговото внимание. За съжаление не стана така. Усетил внезапен глад, той реши да отскочи за един сандвич до отсрещната закусвалня.

На тротоара пред сградата към него се приближи висок и изискан мъж.

– Мистър Фоксуърт?

– Бил, ако не сте забравили – усмихна се Сийгрейвс. – Тъкмо идвах при вас.

На практика стоеше отвън и чакаше, при това от доста време.

– Отивам да хапна – отвърна Кейлъб. – Но бъдете спокоен, има кой да ви обслужи в читалнята.

– Всъщност исках да ви попитам дали не бихте хвърлили едно око на *моята* колекция – попита Сийгрейвс.

– Моля?

– Моята колекция, казвам. Държа я в офиса си, който е само на няколко пресечки оттук. По професия съм лобист, работя за петролния бизнес. Това е причината да държа офис близо до Капитолийския хълм.

– Сигурно е така.

– Ще ми отделите ли няколко минути? Знам, че искам много, но...

– Добре – реши Кейлъб. – Но нека си взема един сандвич, защото пропуснах обяда.

– Няма проблем – усмихна се Сийгрейвс. – Исках да ви кажа, че в момента тече петдневна проверка на книги от Ан Радклиф и Хенри Филдинг, които са мое притежание.

– Много добре. Кои книги?

– „Горски романс“ на Радклиф и „Приключенията на Джоузеф Андриус“ на Филдинг.

– Добър избор, Бил. Радклиф е типична представителка на готическата мистика. Някой хора си мислят, че романите на ужаса са продукт на нашето време, но трябва да прочетат нещо от Радклиф. Със сигурност ще им спре дъхът. А „Джоузеф Андриус“ е великолепна пародия на „Памела“ от Ричардсън. По ирония на съдбата Филдинг е прекрасен поет, но е известен с романите и пиесите си. Говори се, че Джонатан Суифт се разсмял за втори път в живота си именно когато прочел неговия „Палечко“. – Кейлъб замълча за момент, после с усмивка добави: – Не зная какво го е разсмяло за пръв път, въпреки че имам няколко теории по въпроса.

– Страшно увлекателно – любезно кимна Сийгрейвс. – Проблемът е там, че филаделфийският букинист, от когото купих книгите, се кълне, че става въпрос за първи издания, и подкрепя твърденията си с обичайните полиграфически доказателства, но аз имам нужда от мнението на истински експерт. Цената им никак не беше малка, знаете...

– Сигурно. Нека направим така: аз ще им хвърля едно око и ако не успея да си съставя мнение – в което се съмнявам, ако това не ви прозвучи прекалено самохвално, – ще ви свържа с човек, който положително ще може да го направи.

– Нямате представа колко съм ви благодарен, мистър Шоу!

– Моля, наричайте ме Кейлъб.

Отбиха се за сандвич в деликатесния магазин на Индипендънс Авеню, след което продължиха към офиса на Сийгрейвс.

Той действително се оказа на две крачки от Капитолия, но се наложи да минат през задния вход.

– Ремонтират фойето и там е пълна бъркотия – поясни Сийгрейвс. – Налага се да вземем асансьора отзад.

Насочиха се към задната част на сградата. Сийгрейвс продължаваше да говори за стари книги и желанието си да събере добра колекция.

– За това се изисква време – отговори Кейлъб. – Аз съм съдружник в една антикварна книжарница в Александрия, някой ден трябва да се отбием там.

– О, със сигурност ще го направя.

Сийгрейвс отключи врата в задната част на сградата и побутна Кейлъб пред себе си.

– Асансьорът е ей там, зад ъгъла – посочи тъмния коридор той и старателно заключи вратата.

– Добре – кимна Кейлъб. – Мисля, че...

Не успя да каже какво мисли, защото загуби съзнание и се свлече на пода. Сийгрейвс се надвеси над него с чук в ръка. Не беше излъгал, че ремонтират фойето. Всъщност това важеше за цялата сграда, която още преди седмица беше опразнена.

Завърза ръцете и краката на жертвата си, пхна парцал в устата му и го понесе към големия сандък, опрян до стената. Вкара го вътре и ловко закова капака, после извади телефона си и проведе кратък разговор. Пет минути по-късно наблизко спря микробус. Шофьорът слезе и помогна на Сийгрейвс да натоварят сандъка, после даде газ и бусът изчезна зад ъгъла.

Малко преди разсъмване Анабел мина да вземе Стоун. Двамата отидоха до къщата на Трент и заеха позиция, която им осигуряваше добра видимост. Придвижиха се до там с очукания пикап на Рубън, на когото оставиха колата, наета от Анабел. Прибягнаха до този ход, защото пикапът се вписваше в околната среда далеч по-добре от елегантния крайслер. Предишната вечер Анабел бе наела друга кола от летище „Дълес“.

Вдигнал бинокъла пред очите си, Стоун мълчаливо наблюдаваше. Беше тъмно, влажно и студено. След изключването на двигателя купето бързо изстина и Анабел неволно се сгуши в палтото си. Стоун не обръщаше внимание на негодите и търпеливо чакаше. До момента по пътя беше преминала само една кола. Светлината на фаровете ѝ с мъка си пробиваше път през гъстата мъгла, надвиснала ниско над земята. За всеки случай двамата се снишиха на седалката. Сънливият водач на колата изобщо не им обърна внимание. В едната си ръка държеше картонена чаша с кафе, а с другата притискаше мобилен телефон към ухото си.

Около час по-късно започна да се развиделява.

– Внимание! – напрегнато прошепна Стоун.

От алеята на къщата изпълзя кола и бавно излезе на пътя.

– Трент – обяви Стоун, насочил бинокъла си към шофьорското място.

Анабел огледа пустия път в двете посоки и поклати глава.

– Няма как да не ни забележи, ако тръгнем след него.

– Налага се да рискуваме.

За щастие край тях мина друга кола – дълго комби с жена зад волана и три малки деца на задната седалка. Трент излезе на пътя точно пред нея.

– Ето ни го буфера – промърмори Стоун. – Ако погледне в отгледалото, ще види едно обикновено семейство, нищо повече. Карай след тях.

Анабел запали мотора и включи на скорост.

Двайсет минути по-късно напуснаха лабиринта от тесни черни пътища и се насочиха към шосе 7. Още няколко коли се включиха в процесията, но Анабел успя да се задържи зад комбито, което ги разделяше от колата на Трент. Когато излязоха на шосе 7, движението стана далеч по-оживено, тъй като то бе главна артерия към Тайсънс Корнър,

Вирджиния и Вашингтон. А тези пътища, особено към столицата, се задръстваха още към пет и половина сутринта.

– Гледай да не го изпуснеш! – напрегнато говореше Стоун.

– Няма – отвърна тя и майсторски смени платната, запазвайки дистанцията до колата на Трент. Настъпилото утро улесняваше преследването.

– Май и друг път си следила чужди коли – подхвърли Стоун.

– Късметът на новака – промърмори тя. – Така отговорих и на Милтън, когато ми зададе подобен въпрос. Къде според теб отива Трент?

– На работа, надявам се.

Четирийсет минути по-късно предположението му се потвърди. Трент ги отведе до Капитолийския хълм и спря пред бариерата на служебния паркинг. Наложих да прекъснат следенето. Спряха до тротоара и видяха как човекът от охраната вдига бариерата и маха на Трент да влезе.

– Ако знаеше, че е шпионин и убиец, едва ли би го пуснал толкова лесно – обади се Анабел.

– Докато не го докажем, той ще си остане почтен гражданин – напомни й Стоун. – Такива са правилата на демокрацията.

– Демокрация! – с отвращение изпуфтя Анабел. – Понякога на човек му се иска тази страна да бъде управлявана от фашисти!

– Глупости! – отсече Стоун.

– А сега какво ще правим?

– Ще чакаме и ще наблюдаваме.

Но дори преди 11 септември наблюдението в близост до Капитолия не беше лесна работа. А сега беше почти невъзможно, освен ако не се провеждаше с умение и безгранично търпение. След продължителни маневри Анабел най-сетне откри място за спиране, което беше достатъчно близо до изхода на служебния паркинг и достатъчно далеч, за да не дразни ченгетата. Стоун на два пъти слиза от колата и пресича улицата до близкия бар за храна и кафе. През останалото време слушаха радио, разказваха си дребни случки от личния живот и крояха планове за бъдещите си действия.

Милтън се обади по телефона, който беше дал назаем на приятеля си. Докладът му не съдържаеше нищо особено. Полицията пазеше пълно мълчание за хода на разследването, а това принуждаваше медиите да предвкват едни и същи новини. Стоун хвърли телефона на задната седалка, отпи глътка кафе и погледна партньорката си.

– Учудва ме, че не се оплакваш от чакането. Но то е неразделна

част от следенето.

– Търпението винаги се възнаграждава – отвърна тя.

– Предполагам, че Трент ще изкара цял работен ден, но не можем да рискуваме. – Стоун огледа за пореден път обстановката около служебния паркинг.

– Библиотеката на Конгреса е наблизо, нали?

– На една пресечка оттук – уточни Стоун и посочи напред. – Там е сградата „Джеферсън“, където работи Кейлъб. Чудя се как се оправя, защото полицията със сигурност е там.

– Защо не му звъннеш? – предложи тя.

Стоун набра мобилния на приятеля си. Кейлъб не отговори и той позвъни в читалнята.

– Отиде да обядва – уведоми го любезен женски глас.

– Каза ли кога ще се върне?

– А мога ли да попитам кой се интересува? – засече го жената и той побърза да изключи.

– Какво има? – изгледа го продължително Анабел.

– Всичко е наред. Кейлъб отишъл да обядва.

В същия момент джиесемът извънтя и Стоун погледна екранчето.

– А, ето го и него. – Натисна бутона и попита: – Къде се губиш, Кейлъб?

Изслуша отговора и натисна бутона за прекратяване на разговора. Лицето му беше безизразно.

– Какво става? – разтревожено попита Анабел.

– Не беше Кейлъб, а един от хората, които го държат.

– Какво?!

– Отвлекли са го.

– Но защо, за бога?! И защо звънят на теб?

– Взели са номера от Милтън. Искат преговори. Заплашват да го убият, ако се обърнем към полицията.

– Какво означава „преговори“? С кого?

– С мен, с Милтън и с Рубън.

– За да ви убият, нали?

– Твърде възможно. Но ако не отидем, ще убият Кейлъб.

– А откъде да знаем дали вече не е мъртъв?

– Ще се обадят отново довечера в десет и тогава ще чуем гласа му.

А след това ще получим инструкции за времето и мястото на срещата.

Анабел замислено забарабани по износената кожа на волана.

– И какво ще правим?

Заковал очи в купола на Капитолия, Стоун внезапно попита:

– Играеш ли покер?

– Не обичам хазарта – отвърна с каменно лице тя.

– Е, Кейлъб е техният фул. Което означава, че ни трябва по-силна карта, за да спечелим раздаването. Мисля, че знам как да я получим... – Казвайки това, той пропусна да сподели, че печелившата карта означава да постави на изпитание едно дългогодишно приятелство. Но друг избор нямаше. Вдигна телефона и набра един номер, който помнеше наизуст.

– Алекс, обажда се Оливър. Имам спешна нужда от помощта ти.

Алекс Форд напрегнато се приведе над малкото бюро в сградата на Вашингтонското оперативно бюро на Сикрет Сървис.

– Какво става, Оливър?

– Дълга история, но ще трябва да я чуеш цялата.

Когато Стоун млъкна, агент Форд се облегна назад и смаяно възкликна:

– Мамка му!

– Можеш ли да ни помогнеш?

– Ще направя всичко възможно.

– Имам план.

– Дано да е така. Защото от това, което ми разказа, става ясно, че нямаме никакво време!

Надвечер Албърт Трент излезе от сградата на Капитолия и подкара към дома си. Половин час по-късно напусна шосе 7 и пое по черните пътища към изолирания жилищен квартал. На един от тях видя катастрофирал пикап, заобиколен от линейка и патрулна кола. В средата на пътя се беше изправил униформен полицай. Трент намали скоростта и свали страничното стъкло.

– Ще ви помоля да обърнете, сър – наведе се полицаят. – Онзи пикап е излязъл от пътя и е ударил един от главните кранове, регулиращи налягането на газоподаването. Цяло чудо е, че не е вдигнал във въздуха както себе си, така и половината квартал.

– Но аз живея ей там, зад ъгъла – възрази Трент. – И нямам газ в къщата си.

– Покажете някакъв документ с адреса ви, сър – каза полицаят.

Трент извади шофьорската си книжка и му я подаде.

Полицаят я прегледа на светлината на фенерчето си и му я върна.

– Всичко е наред, мистър Трент.

– Колко време ще отнеме отстраняването на повредата?

– Зависи от газовата компания. О, и още нещо, мистър Трент...

Полицаят се наведе над отворения прозорец и напръска лицето му с флакончето, което държеше в ръката си. Трент се закашля, тялото му безсилно увисна на предпазния колан.

Вратата на линейката се отвори и от нея слязоха Стоун, Милтън и Рубън. Полицаят помогна на Рубън да свали безжизненото тяло на Трент и да го прехвърли в току-що появилата се кола, зад волана на която седеше Анабел. От линейката се появи Алекс Форд и подаде на Стоун малък сак от брезент и кожа.

– Да ти покажа ли още веднъж как се използва? – попита той.

– Няма нужда, Алекс – увери го Стоун. – Знам, че ти причиних големи неудобства, и още веднъж ти благодаря. Но просто не знаех към кого друг да се обърна.

– Бъди спокоен, Оливър. Ще освободим Кейлъб. А ако това се окаже шпионската мрежа, за която има доста данни, вие заслужавате медали. Докладвай веднага след като онези се свържат с теб. За подобна операция мога да разчитам на пълната подкрепа на службата. Излишно е да ти казвам, че доброволци няма да липсват, защото повечето момчета буквално плачат да разбият тези мръсници!

Стоун се качи в колата заедно с останалите.

– Значи сега ще си изиграем картите, а? – подметна Анабел.

– Точно така – кимна Стоун.

63

Позвъняването дойде точно в десет. Стоун беше събрал групата си в хотелски апартамент в центъра на града. Мъжът отсреща започна да диктува часа и мястото на срещата, но Стоун го прекъсна.

– Няма да се съобразяваме с тези инструкции, защото държим Албърт Трент – твърдо обяви той. – Можем да направим размяна, но ние ще диктуваме условията.

– Това е неприемливо! – отсече гласът.

– В такъв случай ще предадем приятелчето ти на ЦРУ и те ще „изстискат“ от него всичко, което им трябва, включително имена. Като го гледам какво представлява в момента, няма да им отнеме много дълго време, повярвай ми. В резултат ФБР ще почука на вратата ти още преди да си си събрал багажа.

– Да разбирам ли, че ще оставиш приятеля си да умре? – хладно попита гласът.

– Обяснявам ти как и *двамата* могат да живеят, а ти да не прекараш остатък от живота си в затвора.

– Откъде да знам, че не е номер?

– А аз откъде да знам дали няма да ми пръснеш мозъка в момента, в който се появя? Трябва да си имаме доверие, това е всичко.

Настъпи продължителна пауза, после гласът попита:

– Къде?

Стоун му обясни.

– Имаш ли представа какво ще бъде тук утре?

– Затова поех нещата в свои ръце. Ще се видим по обяд. И още нещо: ако с Кейлъб се случи нещо, ще те убия със собствените си ръце!

Стоун изключи телефона и се обърна към приятелите си.

Милтън изглеждаше твърд въпреки страха, изписан на лицето му. Рубън изследваше съдържанието на раницата, която им беше оставил Алекс Форд. Анабел го гледаше право в очите.

– Как е? – пристъпи той към Рубън.

– Страхотна работа, Оливър – промърмори приятелят му и вдигна две шишенца с някаква течност в комплект със спринцовки. – Какво ли още ще измислят?

Стоун отиде в съседната стая. На леглото, в безсъзнание и овързан с въжета, лежеше Албърт Трент. С усилие прогони желанието си да се

нахвърли върху него – този човек беше причината за всичко.

След минута се върна при останалите.

– Трябва да поспим, защото утре ни чака тежък ден. Ще наблюдаваме Трент на две смени през два часа. Аз поемам първата.

Милтън моментално се сви на канапето, а Рубън се просна на свободното легло в спалнята. След минута и двамата спяха дълбоко. Стоун се върна в другата стая, седна на стола до Трент и заби очи в пода. Тялото му трепна от изненада, когато Анабел придърпа друг стол и му подаде чаша току-що сварено кафе. Все още носеше джинсите и пуловера, с които се беше появила в хотела, но краката ѝ бяха боси. Седна, като подви единия крак под себе си.

– Трябва да поспиш – посъветва я той, след като ѝ благодари за кафето.

– Аз съм си нощна птица – отвърна тя и хвърли кос поглед към Трент. – Какви са шансовете ни утре всичко да премине добре?

– Нула – отвърна той. – Шансовете винаги са нула. Човек прави всичко възможно да промени тази цифра, но невинаги успява.

– Говориш от собствен опит, нали?

– Нима може да се говори по друг начин?

– Глупости! Това може да е вярно за другите, но не и за теб.

Той отпи глътка кафе и въздъхна:

– Алекс Форд е изключително свестен тип. С него съм готов да вляза във всяка битка. Всъщност вече съм го правил. И трябва да призная, че се чувствах отлично.

– Много ми се иска да видя сметката на тоя мръсник! – изръмжа Анабел, стрелкайки с поглед безжизнения Трент.

Стоун кимна.

– Прилича на най-обикновен канцеларски плъх – отбеляза той. – От онези, които не могат да убият дори муха. Но на практика кара други хора да му вършат мръсната работа. Жестокостта му е безгранична просто защото не вижда резултатите и не си цапа ръцете. Хора като него изправят страната ни пред огромни рискове.

– И всичко това за пари?

– Познавам някои, които твърдят, че го вършат в името на каузата, заради идеалите си, а дори и за забавление. Но в крайна сметка всичко опира до парите.

– Познавал ли си и други предатели? – любопитно го погледна тя.

– Мислиш, че това е много интересно? – отмести погледа си той.

– Мисля, че ти си интересен – уточни тя, изчака реакцията му и

добави: – Не ми отговори на въпроса.

– Имал съм контакт с повече предатели, отколкото бих желал – сви рамене Стоун. – Но никога задълго. – Стана, пристъпи към прозореца и едва чуто прошепна: – Фактически в последните секунди от живота им...

– Това ли си бил? Убиец на предателите на Америка? – Видя как раменете му се стягат и побърза да добави: – Извинявай, Джон. Не трябваше да го казвам.

Той се обърна и заби поглед в лицето ѝ.

– Може би съм пропуснал да ти кажа, че Джон Кар е мъртъв. Затова ще те помоля да се обръщаш към мен с Оливър. – Върна се на мястото си и подхвърли, без да я гледа: – Наистина трябва да поспиш.

Тя тръгна към вратата. На прага спря и се обърна. Изправил гръб на стола, Стоун беше заковал очи в Албърт Трент, но явно не го виждаше. Мислите му вероятно се рееха някъде в далечното минало, когато бе раздавал правосъдие на разобличените шпиони.

Недалеч от този хотел Роджър Сийгрейвс организираше екипа си, опитвайки се да отгатне действията на противника при предстоящия сблъсък. Не се прибра у дома, тъй като подозираше, че с Трент се е случило нещо. Дватама си бяха изработили система за контакт, съгласно която всяка вечер в точно определен час се чуваха по телефона. Но тази вечер Трент не се обади. Отвлечането му със сигурност създаваше проблеми, но той беше убеден, че ще успее да се справи. Беше длъжен да приеме, че Оливър Стоун и хората му вече са влезли в контакт с властите, а това означаваше, че ще трябва да преодолее цяла серия от препятствия, за да освободи Трент – разбира се, ако нещастникът вече не беше пропаял. Въпреки всичко Сийгрейвс очакваше предстоящия сблъсък с нетърпение, без капчица страх. Живееше за подобни мигове, в които оцелява само най-добрият. И беше дълбоко убеден, че утре най-добрият ще бъде именно той, а Кейлъб Шоу и неговите приятели ще намерят смъртта си.

Денят настъпи топъл и ясен. Групата на Стоун напусна хотела. Сандъкът с Трент бе натоварен в голям микробус. Вътре Стоун приклекна до окования в белезници шпионин и му направи инжекция с една от спринцовките, доставени от Алекс Форд. Изчака десет минути и вкара във вената му иглата на другата спринцовка. Миг по-късно клепачите на пленника потрепнаха и се отвориха. Той се огледа и направи опит да седне.

Стоун го бутна обратно и измъкна дълъг нож от колана си. Пъкна острието под лепенката на устата му и рязко дръпна.

– Какво правите?! – избухна Трент. – Аз съм държавен служител! За тая работа със сигурност ще попаднете в затвора!

– Спести си дъха, Трент – хладно отвърна Стоун. – Знаем всичко. Ако се държиш както трябва, ще те разменим с Кейлъб Шоу и косъм няма да падне от главата ти. Но ако се опиташ да създаваш проблеми, ще те ликвидирам със собствените си ръце! Или ще те предам на властите, които ще те тикнат в затвора до живот по обвинение в държавна измяна!

– Нямам представа какво...

– Започваш зле! – изръмжа Стоун и вдигна ножа. – Разполагаме с неопровержими доказателства, че ти си организирал убийството на Брадли. Знаем всичко и за участието ти в отстраняването на Джонатан Дехейвън и Корнилиъс Бихан. Да не говорим, че едва не ликвидира мен и присъстващата тук дама, но ние решихме, че още не ни е дошло времето. – Главата му леко кимна към Анабел, която безмълвно наблюдаваше развоя на събитията.

– След като си правиш труда да водиш горили, за да ликвидираш неканените гости в дома си, би трябвало да внимаваш с огледалата, Ал – хладно се усмихна тя. – Ако зависеше от мен, отдавна да съм ти прерязала гърлото и да съм захвърлила трупа ти на някое сметище. Нали там е мястото на боклука?

Стоун отключи белезниците, стегнали ръцете и краката на Трент.

– Ще направим директна размяна: получаваме Кейлъб и те пускаме да си вървиш.

– Как мога да съм сигурен, че ще стане така?

– Като ни повярваш. Същото се отнася и за Кейлъб. Ставай!

Трент се изправи на омекналите си крака и хвърли колеблив поглед към хората, които го бяха заобиколили в задната част на микробуса.

– Само вие ли сте в течение? – попита той. – Защото, ако сте се обадили в полицията...

– Млъквай! – прекъсна го Стоун. – Надявам се, че разполагаш с фалшив паспорт и самолетна резервация.

Рубън дръпна вратата на микробуса и групата се изсипа навън, заобиколила Трент от всички страни.

– Господи! – ахна Трент, озовал се сред море от хора. – Какво става?!

– Не четеш ли вестници? – поинтересува се Стоун. – Тук се провежда Националният фестивал на книгата.

– Плюс акция срещу бедността – добави Милтън.

– Двеста хиляди души на едно място! – пропя Рубън. – Какъв прекрасен празник за нашата столица! Да четем повече книжки и да помагаме на бедните! – Пристъпи към Трент и безцеремонно го смушка в ребрата. – Да вървим, задник! Не бива да закъсняваме!

Огромната площ от почти три километра между Мемориала на Линкълн на запад и Капитолия на изток бе заобиколена от музеи и внушителни държавни учреждения.

Фестивалът на книгата бе ежегодно събитие, което привличаше повече от сто хиляди посетители. Откритото пространство бе изпъстрено с шатри, над които се вееха флагове с надписи: художествена литература, история, детска литература, трилъри и поезия. Стотици хора се тълпяха тук, привлечени от писатели, художници илюстратори и поети, които разказваха за своята работа или просто сипеха анекдоти.

На Конститушън Авеню вече се събираха участниците в Похода срещу бедността, чиято крайна точка беше Капитолийският хълм. След края на шествието повечето участници в него щяха да се върнат на фестивала на книгата, достъпът до който беше свободен.

Планирал хода на операцията съвместно с Алекс Форд, Стоун избра за място на размяната входа на института „Смитсониън“ на Джеферсън Стрийт. Хилядното множество наоколо изключваше употребата на оръжие, включително и от скрит снайперист. Носеше със себе си и специално приспособление, което щеше да помогне за успешното приключване на операцията след освобождаването на Кейлъб. Нямаше никакво намерение да изпуска от очи Албърт Трент и колегите му шпиони.

– В два нула-нула, ей там, до стоянката за велосипеди – посочи с

ръка Рубън.

Стоун кимна. В следващия миг засече фигурата на Кейлъб, който стоеше в тревната площ пред малък фонтан, заобиколен от старателно подрязани храсти, които бяха нещо като буфер между него и забързаните тълпи. Зад него стояха двама мъже със слънчеви очила и качулки на главите. Стоун беше сигурен, че са въоръжени, но знаеше и нещо друго – благодарение на Алекс Форд на покрива бяха заели позиция снайперисти на ФБР, които без съмнение държаха похитителите на мушка. Но те щяха да стрелят само в краен случай.

Заби настойчив поглед в лицето на Кейлъб, надявайки се да привлече вниманието му. Но при толкова много хора наоколо това съвсем не беше лесно. Кейлъб беше напрегнат, на ръба на паниката – което при създадите се обстоятелства беше нормално. Но Стоун не хареса изражението на безнадеждност в очите му.

Една секунда беше достатъчна, за да открие причината около шията на приятеля му имаше нещо като нашийник.

– Господи! – промърмори той. – Рубън, виждаш ли това, което виждам аз?

Едрият мъж напрегна взор, после изригна:

– Мръсни копелета!

– Останете на място! – рязко се обърна Стоун. Заповедта му беше предназначена за Милтън и Анабел, които бяха на крачка след тях.

– Какво има? – вдигна вежди Анабел.

– Оливър, моля те! – изрази протеста си Милтън.

– Изпълнявай!

Двамата се подчиниха. Анабел изглеждаше засегната от грубата заповед, а Милтън просто се парализира. Рубън, Стоун и Трент продължиха напред и спряха на няколко крачки от Кейлъб и похитителите му.

Библиотекарят ги видя, вдигна ръка към шията си и опипа нещо, което наподобяваше кучешки нашийник.

– Оливър! – простена той.

– Спокойно, Кейлъб – подвикна Стоун и се обърна към мъжете зад него: – Свалете това от шията му! Веднага!

Похитителите едновременно поклатиха глави. Единият измъкна малка черна кутийка, от която стърчаха два бутона.

– Само след като се отдалечим на безопасно разстояние – изръмжа той.

– Нима си въобразявате, че ще ви пусна да си тръгнете с бомба на шията на приятеля ми?

– Ще я дезактивираме само след като се отдалечим на безопасно разстояние – отсече мъжът.

– И аз трябва да ви повярвам, така ли?

– Точно така.

– В такъв случай няма да мръднете отгук! – отсече Стоун. – Ако детонира бомбата, всички ще умрем!

– Това не е бомба – уточни онзи и вдигна черната кутийка пред очите си. – Ако натисна червеното копче, в организма му ще нахлуе отрова, достатъчна да убие слон. Ще бъде мъртъв още преди да съм пунал копчето. Ако натисна черния бутон, системата се дезактивира и тогава ще можете да свалите яката. Не се опитвайте да ми отнемете дистанционното по насилствен начин. Ако бъда улучен от снайперист, рефлексът ми ще бъде достатъчен за натискането на червения бутон. – Пръстът му легна върху споменатото копче, а на лицето му се появи усмивка.

– Това май ти харесва, кретен такъв! – кресна Рубън.

Очите на мъжа останаха заковани върху Стоун.

– Знаем, че районът е блокиран от ченгета, които ще ни приберат в мига, в който освободим вашия човек – изръмжа той. – Затова трябва да приемете предохранителните ни мерки.

– А как да приема риска, че можеш да натиснеш копчето в момента, в който пуснем вашия човек? – контрира Стоун. – Само не ми казвай, че трябва да ти имам доверие. Това наистина започва да ме дразни.

– Заповедта е да не го убивам, ако никой не попречи на оттеглянето ни. Което означава, че ти ни пускаш да си вървим, а той остава жив.

– Докъде точно искате да стигнете, преди да дезактивирате отровата?

– Не много далеч. Трябват ни само три минути. Но ако продължаваме да са бавим, ще натисна червения бутон.

Стоун погледна Кейлъб, премести очи към кипящия от гняв Рубън, после отново ги закова в лицето на приятеля си.

– Чуй ме, Кейлъб! – извика той. – Налага се да им се доверим.

– За бога, Оливър, помогни ми! – проплака Кейлъб, а от изражението му личеше, че не вярва на никого.

– Бъди спокоен, ще ти помогна – извика в отговор Стоун, после, обзет от отчаяние, изведнъж попита: – Колко ампули с отрова има в проклетия нашийник?

– Какво? – стреснато го погледна мъжът.

– Попитах колко!

– Две. Едната отляво, другата отдясно.

Стоун се обърна, подаде раницата си на Рубън и прошепна:

– Ако ще умираме, поне да не бъде напразно!

Рубън пое раницата и кимна с каменно лице.

Стоун отново се обърна с лице към похитителите и вдигна лявата си ръка.

– Позволете ми да вкарам ръката си под нашияника. Искam лявата ампула да улучи мен, а не приятеля ми.

Двамата мъже объркано се спогледаха.

– Но така ще умрете и двамата! – извика единият от тях.

– Точно така, ще умрем *заедно*!

Кейлъб престана да трепери и се втренчи в него.

– Не прави това, Оливър!

– Млъквай! – срязва го Стоун и се обърна към мъжете зад него. – Кажете къде точно да пхна ръката си!

– Не знам дали... – започна единият.

– Казвай! – изкрещя Стоун.

Онзи се подчини и посочи мястото. Стоун пхна пръстите си и докосна шията на Кейлъб.

– Как ще разбере кога е деактивирано оръжието? – извика той.

– Когато червената лампичка светне зелено – отговори единият от мъжете и посочи малката мигаща точица встрани на нашияника. – Тогава откачаш скобите и яката пада. Но ако я насилиш преди това, тя автоматично ще се задейства.

– Ясно – кимна Стоун и стрелна Трент, който стоеше неподвижно на крачка от него. – Вземайте тоя боклук и изчезвайте!

Албърт Трент се отскубна от ръцете на Рубън и тръгна към похитителите. Минута по-късно тримата се смесиха с тълпата, а той се обърна и ухилено им махна с ръка.

– Адюс!

Стоун не му обърна внимание, заковал очи в лицето на Кейлъб. Привлечени от необичайната гледка, минувачите започнаха да се спират.

– Дишай дълбоко, Кейлъб! – настоятелно прошепна той. – Те няма да ни убият, няма! – Погледна часовника си. От оттеглянето на похитителите бяха изминали около шейсет секунди. – След две минути ще сме свободни. Добре сме, намираме се в отлична форма. – Очите му отново се заковаха в циферблата. – Деветдесет секунди. Още малко, дръж се. Дръж се, Кейлъб!

Библиотекарят се беше вкопчил в ръката му със зачервено лице, въздухът излиташе от гърдите му с остро свистене. Но краката му стояха твърдо на земята.

– Добре съм, Оливър – прошепна най-сетне той.

Забелязал нещо нередно, към тях се насочи униформен полицаи. Двама мъже с бели комбинезони, които почистваха тревните площи, бързо му препречиха пътя. Вече бяха информирали скритите в засада снайперисти за промяната в ситуацията.

Милтън и Анабел незабелязано се приближиха до Рубън, който с напрегнат шепот им обясни за какво става въпрос. Лицето на младежа се разкриви от ужас, от очите му рухнаха сълзи. Анабел ахна и прикри устата си с длан, заковала поглед в неподвижните фигури на приятелите си.

– Трийсет секунди, Кейлъб – обади се Стоун, заковал очи в червената лампичка на нашийника. – Десет секунди и сме свободни.

Започнаха да отброяват едновременно и скоро стигнаха до нулата. Но лампичката не светна зелено.

– Няма ли да свалиш този нашийник, Оливър? – нетърпеливо попита Кейлъб, който не можеше да я види.

Стоун усети как нервите му се опъват докрай, но изобщо не помисли да издърпа ръката си. Затвори очи и се приготви за боцването на автоматично задействаната спринцовка.

– Оливър, виж! – изкрещя в следващия миг Анабел.

Стоун отвори очи и се втренчи в малката точица, грейнала с наситено зелен цвят.

– Помогни ми, Рубън! – извика той.

Едрият мъж се стрелна напред и двамата заедно разкопчаха нашийника. Кейлъб рухна на колене, а приятелите му се струпаха около него. Миг по-късно той вдигна глава, грабна ръката на Стоун и яростно я разтърси.

– Постъпката ти беше невероятна, Оливър! – изкрещя извън себе си той. – Никога не съм виждал подобно нещо!

Стоун вдигна глава и огледа лицата на приятелите си. Изведнъж всичко му стана ясно. Реакцията му беше светкавична.

– Лягайте долу! – изкрещя той и запрати с всичка сила нашийника над оградата, по посока на фонтана.

Миг по-късно бомбата експлодира, вдигайки във въздуха високи пръски вода, примесени с парчета бетон. Събралата се на тротоара тълпа панически се разбяга. Изтекоха няколко секунди, преди групичката

да се надигне от тревата.

– Господи, Оливър! – прошепна с разтреперан глас Кейлъб. – Как разбра?

– Стара тактика, Кейлъб – обясни Стоун. – Доволни от освобождението ти, ние се струпваме около теб и бомбата ни избива до един. Онзи нещастник ми каза къде са ампулите с отрова, защото е знаел, че всички ще умрем. Ако изобщо е имало такива ампули, разбира се...

Пристъпи към Рубън, взе раницата от ръцете му и измъкна от нея някакъв уред с малък екран, върху който мигаше червена точица.

– А сега е време да сложим край на тази история – обяви той.

65

– Влязоха в метрото на спирка „Смитсонийн“ – обяви Рубън, заковал очи в екрана на портативния уред. Групата се втурна напред, пресичайки алеите и тревните площи, внезапно опразнени от посетители и охранявани от униформени полицаи.

– Ето причината да изберем това място на размяната – подхвърли задъхано Стоун.

– Но как ще ги открием в лудницата долу? – попита Милтън.

– Взехме малка проба от Трент и компания – отвърна Стоун. – Нали помниш химикала, използван за оцветяване на буквите в онази книга?

– Разбира се. Но какво от това?

– Подобен химикал ми даде Алекс Форд и аз го инжектирах на Албърт Трент. В момента той изпраща сигнал до този приемник. С негова помощ можем да го засечем дори сред многохилядна тълпа. Алекс и хората му имат друг приемник. Ще ги засечем.

– Дано – промърмори Кейлъб и започна да си пробива път сред множеството, механично разтърквайки шията си. – Искам да ги видя как гният в затвора, но без никакви книги за четене! Никога и при никакви обстоятелства!

Изведнъж откъм спирката на метрото се разнесоха уплашени писъци.

– Да вървим! – извика Стоун и се втурна към ескалаторите.

Двама агенти, облечени като работници по поддръжката, бавно се приближаваха към Трент и придружителите му, които нетърпеливо пристъпваха от крак на крак на перона в очакване на влака. После, още преди агентите да посегнат към оръжията си, те политнаха напред с дупки от куршуми в гърбовете си. Малко по-назад от мястото на инцидента облеченият в пелерина Роджър Сийгрейвс спокойно прибра в кобурите на колана си двата пистолета със заглушители.

Шумът от изстрелите потъна в глъчката на тълпата, но мнозина видяха падналите мъже и кръвта по тях. Разнесоха се писъци на ужас, хората панически се разбягаха във всички посоки. Миг преди да умре, единият от агентите успя да измъкне пистолета си и да натисне спусъка. Куршумът улучи в главата мъжа с качулката до Трент, който се просна на перона, а дистанционното на бомбата звучно изтропа на плочките.

В същия момент на спирката пристигна влакът, от който се изсипа куп народ. Хаосът стана невъобразим.

Трент и другият мъж се възползваха от това и бързо скочиха в един от вагоните. Сийгрейвс ги последва, като едва успя да си пробие път до следващия вагон.

Миг преди затварянето на вратите на перона се появи групата, предвождана от Стоун. Провирайки се през обезумялата тълпа, те все пак успяха да се качат във влака. Вагонът беше претъпкан. Стоун погледна екранчето на уреда за проследяване и установи, че Трент е някъде наблизо. Очите му пробягаха по лицата на пътниците и скоро го откриха – свит в дъното, придружаван от мъж с качулка на главата. Сега въпросът беше двамата да не засекат преследвачите си.

Няколко секунди по-късно на перона се появи Алекс Форд с хората си, но влакът вече потегляше. Той се обърна и изкрещя нещо, после групата хукна обратно към ескалаторите.

– Сядай, Рубън! – заповяда Стоун, преценил, че високата фигура на приятеля му се набива в очи. Рубън разблъска хлапачите около себе си и се тръшна на пода. Без да изпуска от поглед обекта си, Стоун бързо клекна до него. По неизвестни причини Трент беше притиснал длани към ушите си и говореше нещо на мъжа с качулката. Насочил цялото си внимание към двамата, Стоун не можеше да види Роджър Сийгрейвс, който наблюдаваше развоя на събитията през остъклената врата на задния вагон. Очите му се разшириха от учудване, когато се спряха на все още живия и здрав Кейлъб и приятелите му. Вдигна пистолета и се прицели в главата на Стоун, но в същия миг влакът се люшна и рязко намали ход преди следващата спирка. Пътниците около него му попречиха да се прицели точно.

Минута по-късно влакът отново потегли и бързо набра скорост. Стоун напусна мястото си и бавно започна да си пробива път към Трент с нож в ръкава. За миг си представи как забива острието дълбоко в гърдите на предателя, после поклати глава. Без никакво колебание щеше да ликвидира бодигарда, но нямаше никакво намерение да лиши Трент от шанса да гние в затвора до края на дните си.

Броени секунди по-късно планът му пропадна, тъй като композицията влята в района на Метро Сентър, спирачките изскърцаха и вратите се отвориха. Това беше най-голямата и най-оживената спирка на метрото. Трент и бодигардът му скочиха на перона, последвани от Сийгрейвс,

който незабелязано се измъкна от задния вагон. Стоун и хората му сториха същото и изведнъж се оказаха във водовъртежа на забързаната тълпа, прииждаща от всички посоки.

Очите му успяха да се задържат върху Трент и мъжа с качулката, непронускайки да отбележат и двамата служители с бели работни комбинезони, които решително се насочиха към Трент. Но нямаше как да види Роджър Сийгрейвс, който измъкна от джоба си малък метален цилиндър, дръпна със зъби предпазния щифт и го хвърли във въздуха, а след това притисна ушите си с длани и рязко се завъртя с гръб.

Стоун усети металния цилиндър да профучава над главата му и ментално разбра за какво става въпрос.

– Лягайте, ръце на ушите! – изкрещя той към Рубън и останалите.

Няколко секунди по-късно зашеметяващата граната избухна. Десетки хора изпопадаха на земята, притиснали очите и ушите си и крещящи от болка.

Трент и придружителят му останаха невредими, тъй като бяха обърнати с гръб към ослепителното сияние, а в ушите си имаха тапи.

Зашеметен от експлозията, въпреки че беше успял да се просне на пода и да притисне уши с ръкавите на самото си, Стоун бавно вдигна глава, но видя само множеството крака, които панически тичаха наоколо. Понечи да се изправи, но някакъв едър тип се блъсна в него и го повали. Това го накара да изпусне уреда за проследяване, който се плъзна по плочките и изчезна под спрялата композиция. Стоун изчака потеглянето на влака и се втурна към ръба на перона. Сърцето му се сви при вида на смачканата метална кутийка. Обърна се и видя, че Рубън се хвърля върху мъжа с качулката. Хукна натам, макар че приятелят му едва ли имаше нужда от помощ. Рубън приложи единичен нелсън на изненадания бодигард. Краката му се отлепиха от земята, а главата му влезе в съприкосновение с близкия стълб. Рубън пусна тялото му на хлъзгавите плочки, а хората панически се разбягаха встрани. Секунда по-късно Стоун му нанесе силен удар отзад и го повали на пода.

– Какво правиш, по дяволите? – изрева Рубън в мига, в който куршумът на бодигарда свирна над главата му. Зърнал оръжието в последния момент, Стоун успя да спаси приятеля си.

Мъжът с качулката се надигна на коляно и отново се прицели, но в следващия миг в гърдите му се забиха три куршума, изстреляни от федералните агенти, които изскочиха на перона заедно с няколко униформени полицаи.

Стоун и Рубън бавно се изправиха и потърсиха с очи приятелите

си.

Анабел им махна иззад колоната в края на перона. Милтън и Кейлъб бяха до нея.

– Къде е Трент? – изкрещя Стоун.

Анабел разпери ръце и поклати глава.

Очите му отчаяно се плъзнаха наоколо. Изпуснаха го!

– Там, на ескалатора! – внезапно извика Кейлъб. – Това е онзи Фоксуърт, който ме отвлече!

– А до него е Трент! – добави Милтън.

Очите на всички се насочиха нагоре. Явно чул виковете, Сийгрейвс се обърна и качулката падна от главата му.

– По дяволите! – изръмжа той, хвана ръката на Трент и го повлече към изхода.

Изскочили на повърхността, двамата се стрелнаха към едно свободно такси. Сийгрейвс натика Трент на задната седалка и даде адреса на шофьора.

– Ще ме чакаш там – прошепна на съучастника си той. – Уредил съм частен самолет, който ще ни изведе от страната. – Тикна в ръцете му дебел плик и добави: – Ето ти паспорт и комплект нови документи за самоличност. По-късно ще променим и външността ти.

Понечи да затръшне вратата, после спря.

– Я ми дай часовника си, Албърт!

– Какво?!

Сийгрейвс просто протегна ръка и свали часовника от китката на Трент. После затвори вратата и таксито потегли. Отложил ликвидирането на съучастника си за по-удобен момент, Сийгрейвс се почувства длъжен да си вземе нещо за спомен. Прониза го дълбоко съжаление от факта, че не може да се върне при колекцията си, но съзнаваше, че сега е изключено. А това, че не успя да я попълни с вещи от двамата агенти, които уби в метрото, го ядоса още повече.

Е, може би ще започна да събирам нова колекция, утеша се той, после прекоси уличното платно и скочи в паркирания до тротоара микробус. Преоблече се и зачака появата на преследвачите си. Беше сигурен, че този път няма да пропусне.

Стоун и останалите се качиха на ескалатора заедно със стотици обзети от паника пътници на метрото. Горещи ги посрещнаха вой на сирени и цяла армия униформени полицаи, пристигнали с намерението да отцепят района. Групата напусна гарата и бавно тръгна по тротоара.

– Слава богу, че Кейлъб е добре – обади се Милтън.

– Това е най-важното! – прогърмя Рубън и прехвърли ръка през раменете на библиотекаря. – Иначе кого щяхме да поднасяме?

– Спомена нещо за отвличане? – любопитно подхвърли Стоун.

Кейлъб забързано разказа за срещата си с човек на име Уилям Фоксуърт.

– Помоли ме да хвърля едно око на колекцията му, а след това не помня нищо.

– Представи се като Фоксуърт, така ли? – присви очи Стоун.

– Да. Това име беше на читателската му карта, затова не му поисках друг документ.

– Без съмнение фалшиво – кимна Стоун. – Но все пак успяхме да видим лицето му.

– И какво ще правим сега? – попита Анабел.

– Аз все още не разбирам как са обработвали книгите със специалния химикал – обади се Милтън. – Албърт Трент работи като сътрудник в Комисията по разузнаване и явно има достъп до поверителни сведения. Но как ги взема и на кого ги предава? Как са стигали до хранилището с редки книги, откъдето Джуъл Инглиш, а вероятно и Норман Джанклоу са ги преписвали с помощта на специалните си очила?

Докато търсеха отговор на тези въпроси, Стоун извади джипсеса си и набра номера на Алекс Форд. Издирването на Трент все още беше в ход, но Алекс го посъветва да се оттеглят.

– Няма смисъл да се излагате на повече рискове – рече той. – Направихте достатъчно.

Стоун сподели мнението му с приятелите си.

– Какво ще правим тогава? – погледна го Кейлъб. – Нима ще си вървим у дома?

– По-добре да отскочим до библиотеката – поклати глава Стоун. – И без това е на две крачки.

Кейлъб пожела да узнае защо.

– Защото всичко започна там, а библиотеките по принцип са подходящо място за размисъл.

Кейлъб успя да ги вкара в библиотеката, но не и в читалнята, която в събота беше затворена. Приятелите предприеха проучвателна обиколка на различните зали.

– Най-много ме безпокои факторът време – промърмори Стоун. – Преди два дни, когато Джуъл Инглиш се появява в читалнята, книгата от поредицата на Бийдъл е маркирана с някакъв химикал. Но вечерта, когато ние я изнасяме, маркировката вече я няма. Това означава едно много прецизно изчисление на времето, нали?

– Най-странното е, че голяма част от книгите в хранилището не са използвани от години – кимна Кейлъб. – Това означава, че някой е оцветил съответните букви, свързал се е с Джуъл да й каже кое издание да поиска. А после, още на същия ден, маркировката изчезва.

– Но как са били сигурни, че работата ще бъде свършена именно в този отрязък от време? – учуди се Стоун, облягайки се на близката мраморна колона. – Очевидно са използвали специалния химикал, за да се застраховат срещу евентуалната намеса на властите. Разбира се, ако бяхме действали по най-бързия начин, може би щяхме да предадем книгата на ФБР, преди химикалът да се изпари. От всичко това е логично да се заключи, че той е бил нанасян непосредствено преди съответното посещение на Инглиш в библиотеката.

– Но в същия този ден аз няколко пъти отскачах до хранилището – каза Кейлъб. – Там видях само служители, но никой от тях не се задържа повече от десетина минути, което е крайно недостатъчно, за да се оцветят буквите на секретните послания. Те биха могли да го направят само там просто защото изнасянето на книгите е забранено. – Замълча за миг, после изведнъж подскочи. – Чакай малко! Мога да проверя дали някой от служителите на библиотеката е подал молба за изнасяне на тази книга! Това става с попълването на формуляр в четири екземпляра. Елате! Читалнята е затворена, но ще проверим на друго място.

Отведе ги в отдел „Справки“, замени няколко думи с жената зад гишето и се наведе над компютъра. Една минута се оказа достатъчна.

– Никой не е подавал заявка за изнасянето на книга от поредицата на Бийдъл – разочаровано се изправи Кейлъб. – За последните четири месеца изобщо няма случай с изнасяне на книги от служители на библиотеката.

Край тях мина Рейчъл Джефрис – специалистката по реставрация, която Кейлъб беше помолил да поправи корицата, повредена от

тиксото.

– Здравсти, Кейлъб – поздрави тя. – Мислех, че вече не идваш тук през почивните дни.

– Така е, Рейчъл. Но днес трябва да извърша някои проверки.

– Аз работя извънредно, за да наваксам малко – поясни жената. – Имам среща с един човек, който има връзка с текущата ми работа. А, добре, че се сетих: онзи Бийдъл е готов и вече е върнат в хранилището.

– Какво? – учудено я погледна Кейлъб.

– Имаше малка повреда на задната корица, плюс няколко разлепени страници. Бях доста изненадана, защото в дневника ни е отбелязано, че съвсем скоро е бил при нас. Имаш ли представа кой може да го е повредил пак?

– Кога точно е върнат в хранилището? – попита Кейлъб.

– В деня, преди да ми го дадеш.

– Почакай една минутка, Рейчъл.

Кейлъб отново зачука по клавиатурата. Този път търсеше колко книги от поредицата на Бийдъл са били изпращани за реставрация напоследък. Компютърът забръмча и миг по-късно изплю исканата информация.

– За последните две години в отдела за реставрация са били изпратени трийсет и шест броя от поредицата – смаяно промърмори той, после поиска информация за книгите, поръчвани от Джуъл Инглиш и Норман Джанклоу през последните шест месеца, и я съпостави с книгите, изпратени за реставрация през същия период. Оказа се, че седемдесет процента от реставрираните в този период екземпляри от поредицата на Бийдъл са поръчвани от Джуъл Инглиш – винаги в деня, в който са се връщали в хранилището. Джанклоу беше действал по същия начин.

Сподели откритието с останалите и поясни:

– По принцип книгите от тази поредица се реставрират често, защото са евтини и зле отпечатани издания.

Стоун моментално схвана за какво става въпрос и се обърна към Рейчъл Джефрис.

– Можете ли да кажете кой от колегите ви е реставрирал последния екземпляр?

– Разбира се – кимна жената. – Монти Чеймбърс.

Новината накара всички да хукнат по коридора.

– Обичам те, Рейчъл! – подвикна през рамо Кейлъб.

Лицето на колежката му поруменя от смущение.

– Знаеш, че съм *омъжена*, Кейлъб – подвикна след него тя, а после,

вече по-тихо, добави: – Което не пречи да изпием по едно питие някой ден...

– Знаеш ли къде живее този Чеймбърс? – попита Стоун, когато изскочиха на улицата.

– Съвсем наблизко – кимна Кейлъб.

Натовариха се в две таксита и потеглиха към адреса. Петнайсет минути по-късно колите намалиха скоростта и завиха в тиха уличка, от двете страни на която се издигаха къщи с олющени фасади. Пред всяка от тях имаше миниатюрно дворче, очертано с половинметрова ограда от ковано желязо.

– Този квартал ми е познат – отбеляза Стоун.

– Вероятно защото в тази част на града има много такива – кимна Кейлъб.

Слязоха и се насочиха към входа на най-близката къща. Тухлените ѝ стени бяха боядисани в синьо, а капациите на прозорците – в черно. На первазите имаше саксии с цветя.

– И друг път си идвал тук, нали? – попита Стоун.

– Монти има работилница у дома, защото често работи извънредно – кимна Кейлъб. – Изпращал съм му хора, давал съм му дори мои книги. Не вярвам да се е замесил в нещо толкова опасно. Работи при нас от много години и е най-добрият реставратор.

– Всеки си има цена. А добрият реставратор е най-подходящият човек за обработката на определени книги. – Очите на Стоун пробягаха по фасадата. – Съмнявам се, че е тук, но малко предпазливост няма да ни бъде излишна. Ние с Рубън ще идем да почукаме, а другите остават тук.

Чукането не даде резултат. Стоун огледа пустата улица в двете посоки, обърна се към вратата и каза:

– Прикривай ме, Рубън.

Скрит зад широкия гръб на приятеля си, той се наведе над ключалката. Миг по-късно нещо прещрака и вратата се отвори. Стоун влезе пръв, следван от Рубън. На първия етаж нямаше нищо интересно. Стари мебели, но не антики, репродукции по стените, остатъци от готова храна в хладилника и празна миялна машина. В двете спални горе също нямаше нищо особено. Панталони, ризи и сака в гардероба, бельо и чорапи в малкия скрин. В банята Стоун видя обичайните неща, въпреки че взе един-два предмета от мивката и учудено ги огледа. Шкафчето над нея съдържаше традиционните лекарства и тоалетни принадлежности. Нищо не подсказваше, че Чеймбърс е заминал някъде.

Когато слязоха долу, останалите членове на групата бяха във

фоайето.

- Открихте ли нещо? – нетърпеливо попита Кейлъб.
- Ти спомена за някаква работилница – промърмори Стоун.
- В мазето е.

Общият оглед на работилницата не донесе нищо. В нея имаше обичайните инструменти и препарати, използвани за реставрация.

- Нула! – обяви резултата Рубън.

Стоун пристъпи към вратата, от която се излизаше в задния двор.

– В дъното има барака, до която води добре отъпкана пътека – съобщи той, надничайки през малкото прозорче.

– И какво от това? – нервно изръмжа Рубън. – Едва ли предателят, който бяга от правосъдието, ще се скрие в бараката и ще чака федералните да го закопчат!

– Чакайте тук! – рече Стоун, отвори вратата и се затича по пътеката. Върна се след няколко минути – в очите му грееше задоволство.

- Какво правиш, по дяволите? – втренчи се в него Анабел.

– Май си е спомнил защо това място му се стори познато – подхвърли Рубън, наблюдавайки внимателно лицето на приятеля си. – Бил ли си тук и преди?

- *Всички* сме били тук и преди, Рубън!

Стоун излезе на улицата и тръгна да прекосява платното към редицата къщи срещу дома на Чеймбърс. Спря пред една от тях и вдигна глава.

– Пресвети боже! – ахна Кейлъб, проследил погледа му. – Не можах да я позная на дневна светлина!

– Натисни звънеца – предложи Стоун.

Кейлъб се подчини.

– Кой е? – бръмна в домофона плътен мъжки глас.

– Аз съм Кейлъб Шоу, мистър Пърл. Исках... хм... да си поговорим за онзи Масачусетски псалтир.

– Книжарницата е затворена. Работното време го пише на вратата.

– Спешно е, мистър Пърл! – примолви се Кейлъб. – Няма да ви отнема много време.

Изтече цяла минута, после ключалката изщрака. Кейлъб бутна вратата, а останалите го последваха. Миг по-късно се появи и самият Винсънт Пърл. Вместо обичайната дълга роба беше облечен с черни панталони и бяла риза, а през кръста му беше препасана зелена работна престилка. Дългата му коса бе разрошена. Очевидно се стресна, когато видя, че Кейлъб си има компания.

– В момента съм много зает, Шоу! – изръмжа той. – Не мога да си зарежа работата само защото сте решили да се появите без покана!

– Къде е Албърт Трент? – попита Стоун и пристъпи крачка напред. – Може би някъде отзад?

– Моля? – зяпна насреща му Пърл. – Кой?

Стоун го блъсна встрани и ритна вратата в дъното на коридора. Миг по-късно изскочи навън и изрева:

– Горещ ли е?

– Но какво правите?! – извика Пърл. – Ще извикам полиция!

Без да му обръща внимание, Стоун направи знак на Рубън и хукна по извитата стълба към втория етаж.

– Внимавай, защото Фоксуърт може да е с него! – прошепна на приятеля си той.

Минута по-късно се разнесоха викове и шум от борба, после всичко утихна. Стоун и Рубън се появиха на стълбата, помъкнали сгърчената фигура на Албърт Трент.

Захвърлиха го на един стол и Рубън заплашително се наведе над зачервеното му от борбата лице.

– Само ми дай повод да ти извия гадното вратле! – заплашително изръмжа той.

Стоун се обърна към Винсънт Пърл, който за разлика от Трент беше запазил пълно самообладание.

– Нямам представа какво се опитвате да направите – промърмори домакинът и смъкна работната престилка през глава. – Този човек е мой приятел. Поканил съм го на гости.

– И Чеймбърс ли си поканил на гости? – любопитно попита Кейлъб.

– Кой?

– Монти Чеймбърс! – объркано изфъфли библиотекарят.

– Той стои пред теб, Кейлъб – обади се Стоун и с рязко движение дръпна брадата на дебелия мъж, която частично се отлепи. Посегна с другата си ръка към косата му, но Пърл го спря.

– Позволете на мен, моля – спокойно рече той, дръпна брадата и смъкна перуката, под която се показва голото му теме.

– Ако махне подплънките около кръста, измие грима и смени очилата с цветни контактни лещи, със сигурност ще се превърне в Монти Чеймбърс – поясни Стоун, после се обърна към домакина и хладно добави: – Ако и друг път пожелаеш да смениш самоличността си, бъди внимателен към нещата, които държиш в банята си. На плешивец като теб не му трябва нито гребен, нито шампоан.

Пърл се тръшна на близкия стол и плъзна длан по фалшивата си коса.

– Трябваше да измия перуката и брадата в умивалника, а след това да ги среща с четка – обясни той. – Но ми беше досадно като повечето неща в живота – включително и вашата поява тук.

Кейлъб го гледаше втренчено и мълчеше. Все още не беше в състояние да приеме факта, че Винсънт Пърл изведнъж се превърна в Монти Чеймбърс.

– Не мога да повярвам! – смаяно прошепна той.

– Защото дегизировката му е била отлична, Кейлъб – успокоително подхвърли Стоун. – Коса и брада, различен тип очила, наднормено тегло, необичайни дрехи. Всичко това допринася за коренната промяна. А ти сам призна, че си виждал Пърл едва два пъти тук, в книжарницата. Винаги вечер, при недостатъчно осветление.

Кейлъб бавно кимна.

– Сега разбирам защо говореше толкова малко в библиотеката – обърна се към мъжа насреща си той. – При това високо, почти с фалсет. Кажете ми кой си всъщност – Винсънт Пърл или Монти Чеймбърс?

– Истинското ми име е Монти Чеймбърс – отвърна с лека усмивка онзи. – А Винсънт Пърл е другото ми име.

– И защо ти е трябвало друго име? – попита Стоун.

В първия момент Чеймбърс се поколеба дали да отговори, после сви рамене.

– Това вече не е от значение. На млади години бях актьор. Обичах да играя, обичах всичко, свързано с театъра. Но талантът явно беше по-голям от възможностите ми за изява. Книгите бяха другата ми страст. Като младеж станах чирак на един великолепен реставратор и успях да усвоя голяма част от уменията му. После постъпих на работа в Библиотеката на Конгреса с шансове за добра кариера. Но у мен вече се беше пробудило желанието да колекционирам книги. То за съжаление не съответстваше с възможностите, които предлагаше заплатата на реставратор. Затова станах търговец на редки издания. Имах достатъчно опит и познания, но кой би се обърнал към един скромнен реставратор? Със сигурност не богатите колекционери, които искаха да привлече за свои клиенти. Така се появи човекът, който можеше да отговори на техните изисквания: артистичният, тайнствен и висококвалифицираният Винсънт Пърл.

– Чийто магазин работи само вечер, за да не пречи на всекидневната му работа – добави Стоун.

– Купих го, защото беше точно срещу дома ми. Това ми даваше възможност да се дегазирам у дома, да прекося улицата и да вляза в книжарницата като друг човек. Получи се много добре. С течение на времето успях да натрупам солидна репутация като търговец.

– А как стана шпионин? – попита с треперещ глас Кейлъб. – Как от един обикновен реставратор на книги се превърна в убиец?

– Не казвай нищо! – просъска Трент. – Те нямат никакви улики срещу нас!

– Имаме кодовете – спокойно рече Милтън.

– Нищо нямате! – озъби му се Трент. – Ако ги имахте, отдавна да сте се свързали с полицията!

– E, w, f, w, s, p, j, e, m, r, t, i, z – започна да изброява Милтън. – Да продължавам ли?

Присъстващите го гледаха стреснато.

– Защо не ни каза по-рано? – остро попита Стоун.

– Защото си мислех, че няма значение – отвърна Милтън. – Не разполагахме с доказателства в онази книга. Но като прочетох буквите, преди да изчезнат, те останаха запечатани в паметта ми завинаги. – Обърна се към онемелия Трент и услужливо добави: – Току-що ми хрумна, че след като помня буквите, властите могат да направят опит да ги дешифрират.

Чеймбърс погледна Трент и сви рамене.

– С бащата на Албърт бяхме приятели. Още от времето, когато бях само Монти Чеймбърс. След смъртта му станах негов настойник, дори нещо като втори баща. Преди две години той изкара специалната школа на ЦРУ и се върна във Вашингтон. Често разговаряхме за света на шпионите. После го назначиха на работа в Капитолия, а нашите разговори продължиха. Не след дълго реших да му разкрия своята тайна, но за съжаление не отчетох факта, че той няма отношение към редките книги.

– Кажете за шпионажа – нетърпеливо го подкани Стоун.

– Млъкни, глупако! – изкрещя извън себе си Трент.

– Време е да си лягаш, мой човек – изръмжа Рубън и стовари тежкия си юмрук в челюстта му. Трент хлъцна, главата му клюмна. Едрият мъж се изправи и втренчи поглед в лицето на Чеймбърс. – Продължавай!

– Питам се дали наистина не съм един стар глупак – въздъхна антикварят и спря очи върху безжизнената фигура на Трент. – Бавно и постепенно Албърт започна да ми внушава как можем да изкараме добри пари от продажбата на разни малки тайни. Твърдеше, че става въпрос по-скоро за бизнес, отколкото за шпионаж. Имал връзка с човек от комисията, разполагащ с контакти във всички разузнавателни централи, и този човек проявявал интерес към съвместен бизнес с него. По-късно се оказа, че този човек е изключително опасен, но Албърт продължаваше да твърди, че много хора се занимават с такъв бизнес и че в него няма нищо необичайно.

– И ти му повярва, така ли? – присви очи Стоун.

– Имах известни резерви, но парите бяха добри – въздъхна Чеймбърс. – А колекционирането на редки книги е скъпо хоби. Сега си давам сметка, че е било грешка, но тогава не мислех така. Албърт казваше, че шпионите най-често се провалят в момента, в който предават секретната информация. Но твърдеше, че е открил надеждна система, която зависи от мен.

– От твоите умения като реставратор и от факта, че имаш свободен достъп до библиотеката, нали? – попита Кейлъб.

– Да. Всички знаеха, че с Албърт сме приятели. Нямаше нищо подозрително във факта, че от време на време той ми носи по някоя книга за реставрация, просто защото това ми е професията. В книгите някои букви бяха маркирани с точица. Аз ги прехвърлях в книги, собственост на библиотеката, използвайки специален химически оцветител. Винаги съм се възхищавал от калиграфията на старите майстори, използвана още в зората на печатарската дейност. За мен калиграфски изписаните букви са миниатюрни произведения на изкуството. Обработени правилно, те могат да възвърнат напълно първоначалния си блясък. Експериментирам в тази област от години, тя ми е нещо като хоби. За съжаление в днешно време няма пазар за такава стока. Не ми беше трудно да открия химикал, който да реагира на определен тип увеличителни стъкла – в нашия случай очила. Те също са мое изобретение. Наред с книгите аз се увличам от химията и от възможностите, които дава пречупването на светлината. Това прави работата ми в библиотеката още по-привлекателна. – Замълча за миг, после с въздишка добави: – По-скоро я *правеше*, защото е ясно, че с това вече е свършено... Но както и да е. Албърт и хората му изпращаха в библиотеката свои хора, снабдени със специалните очила. Доколкото ми е известно, те са се появявали там редовно, за да не събудят подозрение. И само от време на време са копирали секретната информация.

– Разбира се, че никой няма да обърне внимание на възрастните хора, които проявяват страст към старите книги – кимна Стоун. – Те спокойно са изнасяли секретните сведения от библиотеката, а след това са ги запечатвали в обикновен плик и са ги изпращали по пощата на някой „роднина“ в чужбина – и това остава извън полезрението на могъщата АНС с нейните супер компютри и шпионски спътници. Перфектен план!

– Аз съобщавах на Албърт коя книга е готова, а той пускаше в интернет кодирано съобщение, съдържащо заглавието ѝ и времето на поръчването ѝ – продължи Чеймбърс. – Имах грижата да върна въпросната книга в хранилището в деня, в който куриерът ще я поиска. Това не беше проблем, тъй като много книги циркулират между библиотеката и отдела за реставрации. И така куриерите се появяваха, преписваха каквото им трябва и най-спокойно си тръгваха. Няколко часа по-късно се изпаряваше и химикалът, с който обработвах буквите.

– За тази дейност ви се плащаше добре, нали? – попита Анабел. – И ви превеждаха парите в сметки в чужбина?

– Нещо такова – кимна Чеймбърс.

– Каза, че превъплъщението ти във Винсът Пърл е било изключително успешно. Защо тогава не заряза другата си роля – на Монти Чеймбърс? – попита Стоун.

– Защото обичах работата си в библиотеката, както вече ви казах – отвърна с въздишка домакинът. – Беше ми забавно да заблуждавам всички наоколо. Предполагам, че съм искал да запазя най-добрите страни на двете си превъплъщения.

– Шпионажът е нещо лошо, но какво ще кажеш за убийствата? – възкликна Кейлъб. – Боб Брадли, Корнилиъс Бихан, Норман Джанклоу, а вероятно и Джуъл Инглиш. Ами Джонатан? Ти и твоите хора го убихте!

– Никого не съм убивал! – гневно отвърна Чеймбърс и посочи към Трент. – Той и неговите хора се занимаваха с убийства!

– Мистър Фоксуърт – отчетливо произнесе Стоун.

– Но защо Джонатан? – изкрещя Кейлъб. – Защо точно него?

– Една вечер, доста след края на работното време, той неочаквано се появи в помещението за реставрация.

Чеймбърс нервно потърка длани.

– Тъкмо се бях заел с обработката на поредната книга и оцветявах буквите с химикала. Опитах се да го заблудя, но не бях сигурен, че ми повярва. Съобщих за инцидента на Албърт и още на другия ден Джонатан беше мъртъв. По-късно ми беше обяснено, че са взели всички мерки смъртта му да изглежда естествена, за да запазят читалнята като явка. Защото бизнесът автоматично спирал без нея.

– Знаел си какво се е случило и въпреки това си мълчал? – продължи атаката Кейлъб.

– Какво можех да направя? – ядоса се Чеймбърс. – Нали щях да изгния в затвора!

– Същото те чака и сега! – мрачно отсече Стоун, стрелна с очи отпуснатото тяло на Трент и добави: – Него също!

– Това изобщо не е сигурно – обади се един глас зад гърба им.

Всички се завъртяха към Роджър Сийгрейвс, който стоеше на прага с пистолет във всяка ръка.

– Мистър Фоксуърт? – възкликна Кейлъб.

– Млъквай! – нетърпеливо изръмжа Сийгрейвс и заби поглед в Трент, който бавно идваше в съзнание.

– Слава богу, Роджър! – въздъхна с облекчение партньорът му.

– Грешно божество славиш, Албърт – отвърна Сийгрейвс и натисна спусъка. Улучен в гърдите, Трент простена и рухна на пода. – Не ви

съветвам, господа! – изръмжа убиецът и светкавично насочи оръжието си към Стоун и Рубън, които понечиха да се нахвърлят отгоре му.

Вторият пистолет се насочи към гърдите на Чеймбърс, който уплашено се сви.

– И твоите услуги вече са излишни!

В следващия миг Стоун направи крачка напред и застана между Чеймбърс и Сийгрейвс.

– Обадох се в полицията, вече пътуват насам – спокойно обяви той. – Сега е моментът да изчезнеш, ако изобщо имаш такива намерения.

– Колко трогателно! – иронично каза Сийгрейвс. – „Трите шестици“ помага на колегата си!

Стоун видимо се стегна.

– Значи е вярно, а? – усмихна се Сийгрейвс. – В такъв случай си наясно с главното правило в нашия бизнес: никога не оставяй свидетели! Все пак съм любопитен защо си стигнал до онова гробище. За човек като теб това е огромен провал!

– Аз пък го смятам за повишение – отвърна Стоун.

– Ако те бях ликвидирал още при първата ни среща, щях да си спестя множество неприятности – въздъхна Сийгрейвс. – Ти провали една голяма операция. Слава богу, че имам достатъчно пари, за да живея добре и без нея.

– Ако се измъкнеш – подхвърли Анабел.

– О, ще се измъкна и още как!

– На твоето място нямаше да бъда толкова сигурен – каза Стоун и бавно плъзна дясната си ръка надолу, към джобчето на самото. – Твоята операция е в ползрението на ФБР и Сикрет Сървис, които най-вероятно вече са блокирали района.

– О, вече ме стресна! – саркастично рече Сийгрейвс, после изведнъж изкрещя: – Не мърдай, старче! Ръцете над главата!

Пръстите на Стоун замръзнаха на няколко сантиметра над джобчето.

– Какво става? – попита с престорено объркване той.

– Горе ръцете, „три шестици“! – заповяда с леден глас Сийгрейвс. – Искам да ги виждам!

Стоун се подчини и рязко вдигна ръце.

Сийгрейвс изпъшка и политна назад. Пистолетите изтропаха на пода, а ръката му инстинктивно се вдигна към ножа, щръкнал от гърлото му. От раната бликна плътна струя кръв – доказателство за прерязаната сънна артерия. Коленете му се подгънаха, тялото му бавно се просна на

корем, а след това се извъртя по гръб. Стоун направи крачка напред, наведе се и спокойно издърпа ножа от гърлото на Сийгрейвс.

Последният човек, когото беше ликвидирал с помощта на скрит в ръкава нож, беше от породата на този в краката му. И заслужаваше смъртта си, също като него.

Милтън извърна глава, а Кейлъб се олюля с бяло като стената лице. Анабел и Рубън се взираха немигащо в умирация.

– Когато си решил да убиеш някого, просто го убий, без да влизаш в диалог с него – хладно процеди Стоун.

В далечината се появи звук от бързо приближаващи се сирени.

– Обадох се на Алекс Форд в мига, в който разбрах, че къщата на Чеймбърс се намира зад книжарницата – поясни Стоун на смаяните си приятели.

– Книгите – промълви Чеймбърс, най-послед откъснал поглед от вече мъртвия Сийгрейвс. – Заради тях се случи всичко това. Исках да ги събирам и съхраня за поколенията. Благодарение на спечелените пари успях да се сдобия с няколко изключителни екземпляра. Наистина е така...

Вдигна глава, срещна презрителните погледи на присъстващите и млъкна. Така изтекоха няколко безкрайно дълги секунди, после Чеймбърс тежко се надигна и промърмори:

– Имам нещо за теб, Кейлъб.

Стоун моментално го последва към работната маса в дъното на помещението и хвана ръката му миг преди да изтегли някакво чекмедже:

– Аз ще го направя!

– Вътре няма оръжие – вяло се усмихна домакинът.

– Хубаво, но все пак ще проверя.

Стоун отвори капака на малка картонена кутия, надникна и мълчаливо я подаде на Кейлъб. Вътре се намираше първото издание на Масачусетския псалтир.

– Благодаря ти, господи! – въздъхна с облекчение библиотекарят, после изведнъж се втренчи в Чеймбърс. – Как се добра до него? Нямахше ключ от хранилището, нито пък знаеше комбинацията на сейфа!

– Забрави ли, че малко преди да излезем от хранилището, ми прилоша, а ти предложи да ми донесеш чаша вода? – усмихна се Чеймбърс. – Отворих сейфа в момента, в който се качи горе, защото гледах кои цифри набираш. После просто взех книгата и я скрих под дрехите си. Ти ми донесе вода, затвори сейфа и си тръгнахме.

– Какъв глупак, господи! – изръмжа Рубън, забил тежък поглед в

лицето на приятеля си. – Как е възможно да го оставиш сам в хранилището?!

– Не съм очаквал, че си имам работа с крадец! – соннато отвърна Кейлъб.

– Действах абсолютно импулсивно – обясни Чеймбърс, забил очи в дланите си. – В момента, в който взех книгата, бях парализиран от вълнение и страх. Никога не бях вършил подобно нещо, винаги съм бил честен с клиентите си. Но такава книга! Бях безумно щастлив, че мога да я държа в ръцете си! – Очите му проблеснаха за миг, после отново се сведоха. – Е, стига ми, че я притежавах, макар и за кратко. Продължавах да те притискам за оценката, защото това би отстранило подозренията срещу мен, след като откриеш липсата ѝ.

– За тази книга ли става въпрос? – попита Анабел, след като надникна в кутията. – Значи действително не е издържал на изкушението!

– Какво?! – втренчи се в нея Кейлъб. – Ти си знаела?!

– Това е дълга история – въздъхна тя.

Минута по-късно на сцената се появиха армия агенти на Сикрет Сървис, предвождани от Алекс Форд. За всеобща изненада Албърт Трент все още беше жив, макар и тежко ранен. Дебелият плик с документите за самоличност и самолетните билети във вътрешния му джоб беше поел част от силата на куршума. Откараха го с линейка, а след това Чеймбърс направи подробни признания пред полицията, които в общи линии се припокриваха с разказа му преди това.

– Грижи се за псалтира – каза на Кейлъб той.

Отговорът изненада всички, най-вече самия него.

– Това е само една проклетая книга, Монти, Винсънт, или който и да си! Предпочитам Джонатан да беше жив, а не този куп стара хартия! – Кейлъб вдигна над главата си безценното издание и небрежно го захвърли в кутията.

С разплитането на случая стана ясно, че повечето от предположенията на Стоун и останалите членове на групата са били верни. Брадли действително бе убит, защото искаше да принуди Трент да напусне комисията, прекъсвайки по този начин наглед невинните му отношения със Сийгрейвс, а Бихан бе намерил смъртта си, защото бе открил, че съседът му Джонатан бе убит с въглероден двуокис, откраднат от негова фирма.

От признанията на Чеймбърс стана ясно, че човек на Трент от „Файър Контрол“ бе проникнал в хранилището и бе монтирал камера в шахтата на противопожарната система под предтекста, че регулира вентилите. Анабел и Кейлъб не бяха забелязали това в записите на охранителните камери, защото бе направено в събота, когато читалнята не работи, а камерите са изключени. Но в замяна на това бяха открили нещо много важно – манипулацията на Джуъл Инглиш със специалните очила, които в крайна сметка ги отведоха до истината.

В подземие то бе вкаран човек, който бе чакал Дехейвън да се появи в обсега на газа убиец. Два дни по-късно това действително бе станало и той бе умрял, преди да сподели откритието си с когото и да било. Чеймбърс призна, че по-късно бе изнесъл камерата от хранилището.

Милтън предаде буквите на представителите на АНС, които успяха да ги разшифроват. От малкото, което Стоун и приятелите му успяха да научат, стана ясно, че кодът се е базирал на шифър, използван преди

векове. Бе разгадан бързо и лесно благодарение на мощните компютри и съвременната техника за декодиране, но Сийгрейвс най-вероятно бе предполагал, че никой няма да заподозре в шпионаж хора като Монти Чеймбърс, Джуъл Инглиш и Норман Джанклоу. Още повече, че модерната шифровъчна технология изисква дълги цифрови кодове, които не могат да се вкарат в текста на древен ръкопис.

Възстановил се от раняването, Трент „пропя“ на висок глас, особено след като усети, че прокуратурата търси всякакви начини да му лепне смъртна присъда. От показанията му стана ясно, че Роджър Сийгрейвс е бил мозъкът на шпионската мрежа. Опирайки се на тази информация, ФБР започна издирването на неговите контакти, а това със сигурност щеше да доведе до нови арести.

Претърсиха дома на Сийгрейвс и откриха „колекционерската“ стая. Все още не беше ясно какво точно символизираха събраните в нея вещи, но нещата несъмнено щяха да се усложнят, когато станеше ясно, че част от тях са принадлежали на хора, убити от Сийгрейвс по време на службата му в ЦРУ.

Стоун проведе дълъг разговор с Форд, представители на ФБР и двамата вашингтонски детективи, които бяха посетили Кейлъб в библиотеката.

– Знаехме, че в града действа шпионска мрежа – каза един от агентите. – Но не успяхме да стигнем до източника ѝ. Разбира се, никога не бихме предположили, че е замесена Библиотеката на Конгреса.

– Е, ние все пак разполагахме с голямо предимство – обясни Стоун.

– Какво предимство? – учудено го погледна агентът.

– Един изключително опитен библиотекар на име Кейлъб Шоу – отговори Алекс Форд.

– А, Шоу – объркано примигна единият от агентите. – Направи ми впечатление на свенлив и доста нервен човек.

– Да кажем, че липсата на кураж у него беше компенсирана от... – започна Стоун.

– От съпътствие? – прекъсна го агентът.

– Не, от вниманието към детайлите.

Срещата приключи. Представителите на властта благодариха на Стоун и оставиха вратичка за бъдещо сътрудничество.

– Ако някога имате нужда от помощ, просто ни се обадете – подаде му визитката си единият от агентите.

Стоун мълчаливо я мушна в джоба си. *Дано никога не ми се наложи отново да потърся помощта ви*, помисли си той.

Когато нещата започнаха да се успокояват, групата се събра в къщичката на Стоун и Кейлъб поиска от Анабел да разкаже какво знае за Масачусетския псалтир.

Младата жена помълча малко, после въздъхна и започна:

– Знаех, че Джонатан е луд по книгите. Един ден го попитах, ей така, на шега, кое заглавие би искал да притежава, ако някой му предложи избор измежду всички редки издания на света. А той отговори: Масачусетския псалтир. Тогава направих проучвания и открих, че всички известни екземпляри са собственост на различни институции. Шанс да бъде откънат имаше само за един от тях.

– Онзи в църквата „Олд Саут“ в Бостън, нали? – попита Кейлъб.

– Откъде знаеш? – учудено го изгледа Анабел.

– Човек може да се промъкне там значително по-лесно, отколкото в Библиотеката на Конгреса или Йейл...

– Вероятно си прав – съгласи се Анабел. – Но както и да е. Появих се там в компанията на един познат и обявих, че сме студенти и готвим реферат за известни печатни издания.

– И те ви позволиха да видите книгата, така ли?

– Да, както и да я снимаме. Един друг мой приятел, който е майстор на фалшивите документи... Всъщност който умее да изготвя добри копия...

– Какво?! – викна извън себе си Кейлъб. – Фалшифицирал е Масачусетския псалтир?!

– Стана едно наистина великолепно копие – леко се усмихна Анабел. – Никой не можеше да го различи от оригинала. – Забеляза възмущението на библиотекаря и усмивката ѝ се стопи. – Както и да е... В един момент се върнахме в църквата и извършихме подмяната.

– Подмяната?! – наля се с кръв лицето на Кейлъб. – Крадете една от най-ценните книги в историята на Съединените щати и ти наричаш това подмяна?!

– Но защо не даде на Дехейвън копието? – любопитно попита Стоун.

– Да дам *фалшификат* на човека, когото обичам?! – възмутено го изгледа Анабел. – Никога!

– Не мога да повярвам на ушите си! – простена Кейлъб и безсилно се стовари на близкия стол.

Тя побърза да продължи, вероятно за да му спести страданията.

– Когато му дадох книгата, Джонатан направо се шашна. Разбира се, аз го уверих, че тя е само копие, което съм поръчала специално за

него. Не знам дали ми повярва, но със сигурност е направил своите проучвания. И вероятно е стигнал до заключението, че си вадя хляба с не особено почтени неща.

– Колко ли е бил *смаян!* – натърти Кейлъб.

Анабел предпочете да не му обръща внимание.

– В крайна сметка ми повярва – продължи тя. – Църквата не подозираше, че притежава фалшификат, а и нямаше съобщения за изчезнал псалтир. Джонатан беше адски щастлив, че притежава старата книга.

– Стара книга ли?! – надигна се Кейлъб, готов за ново избухване.

– Спокойно, Кейлъб – сложи ръка на рамото му Стоун. – Нека не ровим костите на мъртвите.

– Костите на мъртвите ли?!

– Мога да я върна на мястото ѝ – предложи Анабел.

– Моля? – втренчи се в нея Кейлъб.

– Ще занеса книгата в църквата и ще направя още една подмяна.

– Не говориш сериозно!

– Напротив. След като веднъж съм я подменила, ще мога да го направя и втори път.

– Ами ако те хванат?

В погледа ѝ пролича съжаление.

– Днес съм много по-добра, отколкото тогава. – Обърна се към Милтън и попита: – Ще ми помогнеш ли?

– Иска ли питане! – светна лицето на младежа.

Кейлъб беше пред апоплектичен удар.

– Категорично ти забранявам да участваш в измами! – изкрещя извън себе си той.

– Защо не се вземеш в ръце? – учудено го изгледа приятелят му. – Каква измама е да върнем истинската книга на нейния собственик?

Кейлъб понечи да отговори нещо, после се овладя и мрачно кимна.

– Предполагам, че си прав.

– Аз ще се погрижа за подробностите – каза Анабел и посегна към кутията в ръцете на библиотекаря. – Но за целта ще ми трябва оригиналният екземпляр.

– Не! – дръпна се инстинктивно Кейлъб и притисна книгата към гърдите си. – Предпочитам да я задържа, докато всичко е готово!

– На Монти Чеймбърс каза, че е само куп стара хартия – напомни му Рубън.

– И оттогава насам не съм мигнал! – съкрушено въздъхна Кейлъб. – По всичко личи, че са ме проклели всички духове – закрилници на

старите книги!

– Добре, задръж я – отстъпи Анабел.

– Слава богу, че видяхме края на тоя цирк! – избоботи Рубън и в погледа му светна надежда. – Няма ли най-сетне да излезеш и с мен? Какво ще кажеш за довечера?

– Нека най-напред да проверим метеорологичната прогноза – усмихна се тя. – Но при всички случаи благодаря за поканата.

– Бъдете сигурна, че тя няма да е последна, госпожо – отвърна Рубън и галантно й целуна ръка.

Срещата приключи. Анабел изчака, докато другите си тръгнат, след което се присъедини към Стоун, който беше възобновил работата си между гробовете.

Докато той бършеше с влажна кърпа някакъв надгробен камък, тя оскуба тревата около него.

– Нямам нужда от помощ – обясни й той. – А и работата в гробище не е за човек като теб.

– А каква работа е за човек като *мен!* – изгледа го тя, сложила ръце на кръста си.

– Човек като теб трябва да има съпруг, деца, къща в предградията, да членува в училищното настоятелство, а може би и да разхожда куче.

– Шегуваш се, нали?

– Да. Какво възнамеряваш да правиш?

– Първо ще върна книгата, иначе Кейлъб няма да ме остави на мира.

– А после?

– После не знам – сви рамене тя. – Нямам навика да планирам толкова надалеч.

Взе една гъба, клекна до Стоун и започна да търка надписа на надгробната плоча. По-късно приготви лека вечеря, двамата хапнаха и излязоха на верандата.

– Радвам се, че се върнах – подхвърли тя.

– Аз също, Анабел.

За пръв път я наричаше с истинското й име.

– Онзи Сийгрейвс те нарече „три шестици“. Какво означава това?

– Означава неща, които са се случили преди повече от трийсет години – въздъхна Стоун.

– Разбирам – кимна тя. – Всеки си има тайни. Все пак мислил ли си да напуснеш това място?

– *Това* място май е *моето* място – простичко отвърна той.

Замълчаха, отправиха погледи към пълната луна, обляла с призрачната си светлина всичко наоколо.

На четири часа път с кола в северна посока Джери Багър също беше отправил поглед към пълната луна. През последните дни свърши много работа – заплашваше, искаше да му върнат стари услуги, преби няколко човека. В резултат осъществи значителен пробив в защитата на онази жена и вече се приближаваше към нея. Не след дълго щеше да настъпи и неговият час. И тогава това, което причини на Тони Уолас, щеше да изглежда като невинна закачка. Представи си как я разкъсва на парчета, бавно и с наслада, и на устните му изплува тържествуваща усмивка. Нещата отново бяха под контрол. Дръпна от димящата пура в ръката си и отпи един пръст бърбън.

Бъди готова да посрещнеш лошия Джери, Анабел Конрой!

КРАЙ

© 2006 Дейвид Балдачи
© 2006 Веселин Лаптев, превод от английски

David Baldacci
The Collectors, 2006

Сканиране, разпознаване и редакция: ultimat, 2009

Издание:

Дейвид Балдачи. Колекционерите
Издавателство „Обсидиан“, София, 2006
Редактор: Матуша Бенатова
Художник: Николай Пекарев
Техн. редактор: Людмил Томов
Коректор: Петя Калевска
ISBN 10: 954-769-132-5
ISBN 13: 978-954-769-132-2

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11154>]